

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2001/C 103 E/001)	P-0041/00 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: Udvidelse af havnebassinet i Escombreras, Murcia (Spanien) (supplerende svar)	1
(2001/C 103 E/002)	E-0112/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Omlægning af en højspændingsledning ved Merza (Galicia) (supplerende svar)	3
(2001/C 103 E/003)	P-0641/00 af Paul Rübig til Rådet Om: Østrig og udvidelsen af EU	3
(2001/C 103 E/004)	E-0813/00 af Michl Ebner til Rådet Om: Eventuel tilbagetrækning af Schweiz' ansøgning om tiltrædelse af EU	4
(2001/C 103 E/005)	E-0884/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Behov for fællesskabsinspektion med henblik på godkendelse af havnen i Laxe (Galicien — Spanien) som grænsekontrolsted	5
(2001/C 103 E/006)	E-1182/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Udvidelsen og atomsikkerheden	6
(2001/C 103 E/007)	E-1183/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Udvidelsen og beskyttelsen af miljøet	7
(2001/C 103 E/008)	E-1184/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Import af hormonkød fra USA	9
(2001/C 103 E/009)	E-1407/00 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: Svig og korruption i Den Europæiske Union	10
(2001/C 103 E/010)	P-1410/00 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Fortsat forbrug af mælk fra syge køer	11
(2001/C 103 E/011)	E-1463/00 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Svovlbrintes sundhedsmæssige virkninger	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/012)	E-1473/00 af Alejandro Agag Longo til Kommissionen Om: Henstillingen vedrørende de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker	13
(2001/C 103 E/013)	E-1547/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: Mikrofinansiering og bekæmpelse af fattigdom	14
(2001/C 103 E/014)	E-1609/00 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Mikrokredit	14
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1547/00 og E-1609/00	14
(2001/C 103 E/015)	P-1583/00 af Jonathan Evans til Kommissionen Om: HPR Refrigerants Ltd. — snarlig vedtagelse af en ny forordning til erstatning af forordning 3093/94 om stoffer, der nedbryder ozonlaget — HCFC-importkvoter	15
(2001/C 103 E/016)	E-1619/00 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Penge til nedsættelse af nitratindholdet	16
(2001/C 103 E/017)	E-1627/00 af Albert Maat og Struan Stevenson til Kommissionen Om: Genetisk modificeret laks	17
(2001/C 103 E/018)	E-1637/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Konjunkturer i mælkesektoren	18
(2001/C 103 E/019)	E-1639/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: EU-støtte til omstrukturering af landbrugssektorer	19
(2001/C 103 E/020)	E-1672/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Betaling af kontrahenter og leverandører (supplerende svar)	20
(2001/C 103 E/021)	E-1703/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Kontrolorganer for økologiske fødevarer	20
(2001/C 103 E/022)	E-1705/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Indførsel af alkohol til Sverige	21
(2001/C 103 E/023)	E-1707/00 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Udlicitering	22
(2001/C 103 E/024)	E-1737/00 af Ioannis Souladakis til Rådet Om: Støtte til ømråder i EU	23
(2001/C 103 E/025)	E-1753/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Den Europæiske Udviklingsfond	24
(2001/C 103 E/026)	E-1754/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Aftaler om regionalt økonomisk partnerskab	26
(2001/C 103 E/027)	E-1769/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Omstridt brug af Conver-tilskud og bortdirigering af penge i den nederlandske kommune Den Helder	26
(2001/C 103 E/028)	E-1770/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Undersøgelse af bekæmpelsen af eventuelt svig i forbindelse med eventuelt misbrug af Conver-tilskud i den nederlandske kommune Den Helder	27
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1769/00 og E-1770/00	27
(2001/C 103 E/029)	E-1807/00 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Illegale drab på hvaler i Caribien	28
(2001/C 103 E/030)	E-1808/00 af Baroness Sarah Ludford til Kommissionen Om: Menneskerettighederne i Tyrkiet	29
(2001/C 103 E/031)	E-1818/00 af Cristiana Muscardini og Sergio Berlato til Kommissionen Om: Afskaffelse af finansiering inden for landbrugssektoren	30
(2001/C 103 E/032)	E-1883/00 af Emilio Menéndez del Valle til Kommissionen Om: Konflikter i Afrika	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/033)	E-1888/00 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Landbruget i regionerne i den yderste periferi	31
(2001/C 103 E/034)	E-1897/00 af Ingo Friedrich til Kommissionen Om: Forsendelsespraksis i Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik	32
(2001/C 103 E/035)	E-1902/00 af Baroness Sarah Ludford til Kommissionen Om: GM-frø	33
(2001/C 103 E/036)	E-1909/00 af María Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Tildeling af midler fra EU-støtterammen til forbedring af det sekundære vejnet i Granada	34
(2001/C 103 E/037)	E-1912/00 af Pasqualina Napoletano og Giovanni Procacci til Kommissionen Om: Begrænsninger i EU-borgeres bevægelsesfrihed på cypriotisk territorium	34
(2001/C 103 E/038)	E-1913/00 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Asbest i Europaskolen i Luxembourg	35
(2001/C 103 E/039)	E-1922/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Delfiner	37
(2001/C 103 E/040)	E-1954/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Manglende bevarelse af eksisterende arbejdspladser som led i en subventioneret investering i pastafabrikken MISKO A/S	38
(2001/C 103 E/041)	E-1958/00 af Mario Mauro, Johan Van Hecke og Antonio Tajani til Kommissionen Om: Krænkelser af menneskerettighederne i det nordlige Uganda	38
(2001/C 103 E/042)	E-1959/00 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Krænkelse af fællesskabsretten: Opførelse af den nye La Brena II-dæmning over Guadiato-floden (Cordoba-provinsen i Spanien)	39
(2001/C 103 E/043)	E-1971/00 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Regeringskonferencen — dokument fra det portugisiske formandskab	41
(2001/C 103 E/044)	P-1990/00 af Maria Sanders-ten Holte til Kommissionen Om: Europas kulturlandsbyer	41
(2001/C 103 E/045)	E-1993/00 af Jürgen Zimmerling til Kommissionen Om: e-handel	42
(2001/C 103 E/046)	P-2003/00 af Daniela Raschhofer til Rådet Om: Sanktioner over for Østrig	44
(2001/C 103 E/047)	P-2007/00 af Reinhold Messner til Kommissionen Om: Omfanget af lufttrafikken i lufthavnen Milano Malpensa i Italien	45
(2001/C 103 E/048)	P-2008/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Miljörisiko og sanering af industriområdet i Milazzo	46
(2001/C 103 E/049)	E-2019/00 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Smugleri af plutonium og lithium 6 — Euratoms sikkerhedskontrol	47
(2001/C 103 E/050)	E-2022/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Overførsel af en græsk statsborger fra et ægyptisk til et græsk fængsel	48
(2001/C 103 E/051)	E-2032/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Støtte til Afrika	49
(2001/C 103 E/052)	P-2043/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Indgreb til fordel for uretmæssigt dømte tjenestemænd	50
(2001/C 103 E/053)	P-2045/00 af Carlos Costa Neves til Kommissionen Om: Revision af Poseima	51
(2001/C 103 E/054)	E-2047/00 af Heinz Kindermann til Kommissionen Om: Afslutning af regnskab for EUGFL	52

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/055)	E-2050/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Forbudte stoffer i produktionen af vine, spirituosa og andet alkohol	53
(2001/C 103 E/056)	E-2053/00 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Forurening i Cartagena (Murcia, Spanien)	54
(2001/C 103 E/057)	E-2055/00 af Pervenche Berès til Kommissionen Om: Gasdrevne køretøjer	56
(2001/C 103 E/058)	P-2062/00 af Kyösti Virrankoski til Kommissionen Om: Obligatorisk vejledning i plantebeskyttelse og en privat sælger	57
(2001/C 103 E/059)	E-2083/00 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: I øjeblikket anvendte levnedsmiddelsikkerhedstests på genetisk modificerede afgrøder i medlemsstaterne . . .	57
(2001/C 103 E/060)	E-2084/00 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Kommissionens retningslinjer for testning af og vurdering af sikkerheden ved genetisk modificerede afgrøder	58
(2001/C 103 E/061)	E-2086/00 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Testning af genetisk modificerede afgrøder i medlemsstaterne	58
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2083/00, E-2084/00 og E-2086/00	58
(2001/C 103 E/062)	E-2088/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Handicappede og flyrejser	59
(2001/C 103 E/063)	E-2094/00 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Fællesskabsregler for plantebeskyttelsesmidler	60
(2001/C 103 E/064)	E-2103/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Personer, som er økonomisk afhængige af Europa-Parlamentet	62
(2001/C 103 E/065)	E-2106/00 af Christopher Heaton-Harris til Rådet Om: 1995-konventionen om beskyttelsen af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser	63
(2001/C 103 E/066)	E-2107/00 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Reform af Kommissionen	63
(2001/C 103 E/067)	E-2108/00 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Reform af Kommissionen	64
(2001/C 103 E/068)	E-2111/00 af María Rodríguez Ramos og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Dyrkning af mispel i sammenligning med andre varieteter i den fælles markedsordning for frugt og grøntsager	65
(2001/C 103 E/069)	E-2112/00 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Anvendelse af artikel 87 i EF-traktaten i forbindelse med støtte til den spanske elektricitetssektor?	65
(2001/C 103 E/070)	E-2124/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Statistiske data om finansiering af den fælles landbrugspolitik	66
(2001/C 103 E/071)	E-2127/00 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Liberalisering af lufthavnstjenester	67
(2001/C 103 E/072)	E-2128/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Godtgørelse af italienske statsborgeres lægeudgifter i udlandet	68
(2001/C 103 E/073)	E-2129/00 af Jan Andersson til Kommissionen Om: EUs eksportbidrag til transport af levende dyr til tredjelande	69
(2001/C 103 E/074)	E-2134/00 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Støtte til rejsearrangører	70
(2001/C 103 E/075)	E-2142/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GMO-grænse på 1 %	70
(2001/C 103 E/076)	E-2143/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: FFC og test til bestemmelse af GMO-niveauer	71
(2001/C 103 E/077)	E-2147/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Talg til sæbe	72

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/078)	E-2148/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Udledning af spildevand i Belcaire-floden i Vall d'Uixó (den autonome region Valencia, Spanien)	73
(2001/C 103 E/079)	E-2149/00 af María Sornosa Martínez og Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Benzin i Spanien — markedsstruktur og priserne på brændstof	74
(2001/C 103 E/080)	E-2152/00 af Giorgio Celli til Kommissionen Om: Kortbølgeantenne i Argenta Kommune	76
(2001/C 103 E/081)	E-2164/00 af Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Import af landbrugsprodukter fra tredjelande på præferencebetingelser	76
(2001/C 103 E/082)	E-2167/00 af Ioannis Souladakis til Rådet Om: KFOR-soldaters ballademageropførsel i Skopje	77
(2001/C 103 E/083)	E-2168/00 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: KFOR-soldaters ballademageropførsel i Skopje	78
(2001/C 103 E/084)	E-2169/00 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Stabilitet i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	78
(2001/C 103 E/085)	E-2170/00 af Ioannis Souladakis til Rådet Om: Stabilitet i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	79
(2001/C 103 E/086)	E-2174/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Forbedring af kvindernes levevilkår på landet i bjergområderne i Malaga (Spanien)	80
(2001/C 103 E/087)	E-2187/00 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Angreb på tvangsarbejdere og menneskerettighedsforkæmpere i Indien	81
(2001/C 103 E/088)	E-2188/00 af Avril Doyle til Rådet Om: Diamanter og konflikter i Afrika	82
(2001/C 103 E/089)	E-2189/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Mobiltelefonmaster	83
(2001/C 103 E/090)	E-2191/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Vurdering af kommissær Chris Pattens holdning over for Javier Solana	84
(2001/C 103 E/091)	E-2194/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Opførelse af et biografkompleks i Puerto del Grau (Castellón, Spanien)	84
(2001/C 103 E/092)	E-2198/00 af Gilles Savary til Kommissionen Om: Europæisk samordning på forsikringsområdet	85
(2001/C 103 E/093)	E-2201/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Skader forårsaget af askeregnen fra Etna	86
(2001/C 103 E/094)	E-2202/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Planer om en interkontinental lufthavn på Sicilien	87
(2001/C 103 E/095)	E-2203/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Regionen Flanderns inddragelse i det europæiske Greenlight-program	88
(2001/C 103 E/096)	E-2211/00 af Salvador Garriga Polledo til Rådet Om: Foreningsfrihed	89
(2001/C 103 E/097)	P-2213/00 af Anna Karamanou til Rådet Om: Forfølgelse af 13 iranske jøder i Iran	89
(2001/C 103 E/098)	E-2217/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Regnskovsrydning og oliepalmer på Borneo	90
(2001/C 103 E/099)	E-2222/00 af Bernard Poignant til Kommissionen Om: Det indre marked og registrering af køretøjer	91
(2001/C 103 E/100)	E-2227/00 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Kan køreløys reducere antallet af trafikulykker?	92

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/101)	E-2232/00 af Elisa Damião til Rådet Om: Aftale mellem Sydafrika og EU	93
(2001/C 103 E/102)	P-2237/00 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Svig ved import af bananer (supplerende svar)	93
(2001/C 103 E/103)	E-2241/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Øget maksimalhastighed for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer	94
(2001/C 103 E/104)	P-2247/00 af Maurizio Turco til Rådet Om: Opus Dei og europæiske embedsmænds ret til tavshed	95
(2001/C 103 E/105)	P-2250/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Skattesatser	96
(2001/C 103 E/106)	E-2252/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Badevandsdirektivet og naturvandlande	97
(2001/C 103 E/107)	E-2254/00 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: Forfølgelse af 13 iranske jøder i Iran	98
(2001/C 103 E/108)	E-2259/00 af José Salafranca Sánchez-Neyra til Kommissionen Om: Kristne minoriteter i Egypten	99
(2001/C 103 E/109)	E-2261/00 af Brice Hortefeux til Rådet Om: Schengen-området: samarbejde mellem medlemsstaternes grænsekontrolorganer	100
(2001/C 103 E/110)	E-2269/00 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Forsikringsspørgsmål i Rusland	101
(2001/C 103 E/111)	E-2271/00 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Svindel med bananimport	102
(2001/C 103 E/112)	E-2272/00 af Vincenzo Lavarra, Giovanni Procacci og Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Beskyttelse af produktionsmetoden og kvaliteten af mozzarella	102
(2001/C 103 E/113)	E-2273/00 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: WTO reform om ris	103
(2001/C 103 E/114)	E-2274/00 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Anlæggelse af en højhastighedslinie mellem Rom og Napoli og en tosporet FM2 jernbanelinie mellem Rom og Lunghezza	104
(2001/C 103 E/115)	E-2277/00 af Gianfranco Fini og Francesco Turchi til Kommissionen Om: Foranstaltninger til beskyttelse af den europæiske nøddeproduktion	105
(2001/C 103 E/116)	E-2386/00 af Antonio Tajani, Stefano Zappalà og Francesco Fiori til Kommissionen Om: Forlængelse af fællesskabsstøtten til nøddeproducenterne	106
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2277/00 og E-2386/00	106
(2001/C 103 E/117)	P-2282/00 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Europaskoler	107
(2001/C 103 E/118)	E-2284/00 af Ulla Sandbæk til Rådet Om: Drabene i Racak	107
(2001/C 103 E/119)	E-2286/00 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Fiskal agent i Frankrig	108
(2001/C 103 E/120)	E-2288/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Direktiv 89/106/EØF om byggevarer	109
(2001/C 103 E/121)	E-2293/00 af James Nicholson til Rådet Om: Humanitær bistand til Sydsudan.	110
(2001/C 103 E/122)	E-2295/00 af Jaime Valdivielso de Cué til Rådet Om: Handel	111

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/123)	E-2301/00 af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya til Kommissionen Om: Rensningsanlæg på De Baleariske Øer	111
(2001/C 103 E/124)	E-2302/00 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Strukturfondsmidler til Ceuta i perioden 2000-2006	112
(2001/C 103 E/125)	E-2304/00 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Interreg-programmet og Ceuta	112
(2001/C 103 E/126)	E-2306/00 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Urban-programmet og Ceuta	112
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2302/00, E-2304/00 og E-2306/00	112
(2001/C 103 E/127)	E-2310/00 af Raffaele Costa til Rådet Om: Fællesskabsstøtte til dyrkning af hasselnødder og kastanier	113
(2001/C 103 E/128)	E-2311/00 af Marco Cappato til Rådet Om: Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad	114
(2001/C 103 E/129)	E-2312/00 af Marco Cappato til Rådet Om: Europæisk operativ taskforce af politichefer	114
(2001/C 103 E/130)	E-2317/00 af Erik Meijer til Rådet Om: Undgåelse af europæisk deltagelse i Colombias interne konflikter	116
(2001/C 103 E/131)	P-2322/00 af Hartmut Nassauer til Kommissionen Om: Ulige afgifter på dieselolie i EU's medlemsstater	117
(2001/C 103 E/132)	E-2329/00 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Den fælles fiskeripolitik	119
(2001/C 103 E/133)	E-2331/00 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Forvaltning af Den Europæiske Socialfond på De Kanariske Øer	120
(2001/C 103 E/134)	E-2551/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Europæiske socialfondsmidler til den autonome region De Kanariske Øer	120
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2331/00 og E-2551/00	120
(2001/C 103 E/135)	E-2332/00 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Fritidsklubbers overtrædelse af bestemmelserne vedrørende beskyttelsen af ophavsretten	121
(2001/C 103 E/136)	E-2333/00 af Gunilla Carlsson til Kommissionen Om: Dyretransport	122
(2001/C 103 E/137)	P-2335/00 af Maria Berger til Kommissionen Om: Mistanke om overtrædelse af forordning (EF) 384/96 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab — eksport fra Temelin-virksomheden CEZ	123
(2001/C 103 E/138)	P-2336/00 af Georg Jarzembowski til Kommissionen Om: Eventuel ekspropriation af jord i Spanien og EU-støtte	124
(2001/C 103 E/139)	E-2338/00 af John Bowis til Kommissionen Om: Menneskerettighederne i Burma	125
(2001/C 103 E/140)	E-2344/00 af Jean Lambert til Kommissionen Om: Etablering af en højspændingsledning på Tenerife (De Kanariske Øer)	126
(2001/C 103 E/141)	E-2346/00 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Samspil mellem narkotikasmuglere og narkotikabekæmpelsen	127
(2001/C 103 E/142)	E-2349/00 af Véronique Mathieu til Kommissionen Om: Civilbeskyttelse og beskyttelse mod naturkatastrofer og teknologiske katastrofer	128
(2001/C 103 E/143)	E-2352/00 af Mauro Nobilia til Kommissionen Om: Finansieringer fra Den Europæiske Udviklingsfond til øen St. Maarten	129

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/144)	E-2353/00 af Adriana Poli Bortone og Sergio Berlato til Kommissionen Om: Begrænsning af forvaltningsomkostningerne for landbrugsbedrifter	130
(2001/C 103 E/145)	E-2354/00 af Mario Mauro, Giorgio Lisi og Antonio Tajani til Rådet Om: Krænkelser af princippet om ikke-diskriminering og konkurrence i forbindelse med situationen for lærere i anerkendte privatskoler	131
(2001/C 103 E/146)	P-2359/00 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Atomkraftværket Temelin	132
(2001/C 103 E/147)	P-2362/00 af María Rodríguez Ramos til Kommissionen Om: Retningslinjer for forhandlingerne vedrørende landbrugskapitlet i frihandelsaftalen med Maghreb	133
(2001/C 103 E/148)	E-2363/00 af Jens-Peter Bonde til Rådet Om: Den danske ØMU-undtagelse	134
(2001/C 103 E/149)	E-2364/00 af Lissy Gröner til Rådet Om: Forskellige portosatser i EU	134
(2001/C 103 E/150)	E-2367/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Virkninger for risproduktionen af Kommissionens forslag om revision af landbrugsforordningen	135
(2001/C 103 E/151)	E-2368/00 af Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Omfattende brug af tortur i Tyrkiet	136
(2001/C 103 E/152)	E-2369/00 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Kommissionens fiskeripolitik	137
(2001/C 103 E/153)	E-2370/00 af Robert Evans til Kommissionen Om: Tvangsarbejde	137
(2001/C 103 E/154)	E-2371/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: DVD-afspillere og fri konkurrence	138
(2001/C 103 E/155)	E-2378/00 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Vedvarende energikilder og vandkraft	139
(2001/C 103 E/156)	E-2379/00 af Christine De Veyrac til Kommissionen Om: Fællesskabsprogrammer på området uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom	140
(2001/C 103 E/157)	E-2381/00 af Antonio Tajani og Giorgio Lisi til Kommissionen Om: Fænomenet planteslim i Adriaterhavet	141
(2001/C 103 E/158)	E-2384/00 af Christopher Huhne til Rådet Om: Frister for svar på skriftlige forespørgsler.	142
(2001/C 103 E/159)	E-2387/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Anvendelse af sprog i forbindelse med forbrugeroplysning	143
(2001/C 103 E/160)	E-2396/00 af Lucio Manisco, Patricia McKenna, Elena Paciotti og Giovanni Fava til Rådet Om: Handel med organer fra dødsdømte i Folkerepublikken Kina	143
(2001/C 103 E/161)	E-2398/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Transport og distribution af fødevarer til Ginostra	144
(2001/C 103 E/162)	E-2401/00 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Gennemførelse i Italien af EF-direktivet om affald	145
(2001/C 103 E/163)	P-2404/00 af Sylvia-Yvonne Kaufmann til Rådet Om: Omkomne flygtninge ved EU's ydre grænser	146
(2001/C 103 E/164)	P-2405/00 af Diana Wallis til Rådet Om: Udkast til fælles holdning om ophavsretsdirektivet (KOM(97) 628)	146
(2001/C 103 E/165)	E-2413/00 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Losseplads for affald fra byen Logroño (Spanien)	147

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/166)	E-2414/00 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Anlæggelse af en cementfabrik og et stenbrud i Alconera-bjergene (Extremadura-Spanien)	148
(2001/C 103 E/167)	P-2421/00 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Reformen af den fælles markedsordning for ris	149
(2001/C 103 E/168)	E-2423/00 af Sylvia-Yvonne Kaufmann til Kommissionen Om: Fald i høstudbyttet i Nord- og Østtyskland	150
(2001/C 103 E/169)	E-2425/00 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: EU-regler vedrørende dimensioner for levende hegn og andre former for markskel	151
(2001/C 103 E/170)	E-2426/00 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: Artikel 297 (tidligere artikel 224) i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab	152
(2001/C 103 E/171)	E-2427/00 af Jeffrey Titford til Rådet Om: Særlig militær udrykningsstyrke i Den Europæiske Union	153
(2001/C 103 E/172)	E-2428/00 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: Afskaffelse af det nationale veto mod skatter og afgifter og andre spørgsmål	155
(2001/C 103 E/173)	E-2430/00 af Gorka Knörr Borràs til Rådet Om: Folkene	155
(2001/C 103 E/174)	E-2436/00 af Mario Mantovani, Antonio Tajani og Stefano Zappalà til Rådet Om: »Spionage«-systemet Echelon	156
(2001/C 103 E/175)	E-2469/00 af Mario Mantovani, Antonio Tajani og Stefano Zappalà til Rådet Om: »Spionage«-systemet Echelon	156
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2436/00 og E-2469/00	157
(2001/C 103 E/176)	E-2444/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Hurtige vejforbindelser fra Santiago til Lugo og fra Lugo til Orense i Galicia	158
(2001/C 103 E/177)	E-2448/00 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Øer	158
(2001/C 103 E/178)	E-2468/00 af Paulo Casaca, Isidoro Sánchez García, Margie Sudre, Roy Perry, Mariotto Segni og Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Øer	158
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2448/00 og E-2468/00	159
(2001/C 103 E/179)	E-2458/00 af Charles Tannock til Rådet Om: De tyske myndigheders inddragelse af pas tilhørende mistænkte hooligans	159
(2001/C 103 E/180)	E-2460/00 af Armando Cossutta til Rådet Om: Aggressioner mod italienske journalister	160
(2001/C 103 E/181)	E-2487/00 af Raffaele Costa til Rådet Om: Nederlandske politifolks adfærd den sidste dag under Europamesterskaberne i fodbold	160
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2460/00 og E-2487/00	160
(2001/C 103 E/182)	P-2463/00 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Eksport af levende kvæg til Egypten	161
(2001/C 103 E/183)	E-2481/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Slagtedyr: Kastrening under søtransport	161
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-2463/00 og E-2481/00	162
(2001/C 103 E/184)	E-2464/00 af Charles Tannock til Rådet Om: WHO-sanktioner (bananer)	162
(2001/C 103 E/185)	P-2472/00 af Juan Izquierdo Collado til Kommissionen Om: Linjeføring for højhastighedstoget Madrid-Levante	163

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>fortsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/186)	P-2476/00 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Finske og svenske undtagelser — punktafgifter for alkohol	163
(2001/C 103 E/187)	E-2485/00 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Den Europæiske Unions eksterne forbindelser med Latinamerika under det franske formandskab	164
(2001/C 103 E/188)	E-2488/00 af Raffaele Costa til Rådet Om: Fængselsarbejde	166
(2001/C 103 E/189)	E-2490/00 af Raffaele Costa til Rådet Om: Forholdene i italienske fængsler	166
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2488/00 og E-2490/00	166
(2001/C 103 E/190)	E-2497/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Natura 2000-nettets indvirkning på økologien i provinsen Malaga i Spanien	166
(2001/C 103 E/191)	E-2498/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Lærebøger om Den Europæiske Union	167
(2001/C 103 E/192)	E-2512/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: Særlige markedsordninger for æg	167
(2001/C 103 E/193)	E-2515/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Husholdningsaffald	168
(2001/C 103 E/194)	E-2517/00 af Adriana Poli Bortone og Sergio Berlato til Kommissionen Om: Beskyttelse af den ægte olivenolie	169
(2001/C 103 E/195)	P-2518/00 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Parkeringsplan for Rom, miljøindvirkningsvurdering og underretning af borgerne (Via Oslavia, Piazza Vescovio, Via Taranto osv.)	170
(2001/C 103 E/196)	E-2520/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Gennemskuelige statsstøtteordninger	171
(2001/C 103 E/197)	E-2523/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Europæisk temacenter for naturbeskyttelse og direktivet om naturlige levesteder	172
(2001/C 103 E/198)	E-2525/00 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Korridor nr. 8	173
(2001/C 103 E/199)	P-2527/00 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Monte Bianco-tunnelen	174
(2001/C 103 E/200)	E-2535/00 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Rådets direktiv 94/45/EF om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg	175
(2001/C 103 E/201)	E-2536/00 af John McCartin til Kommissionen Om: Beretning fra Den Internationale Kommission vedrørende Havforurening	176
(2001/C 103 E/202)	E-2539/00 af William Newton Dunn til Kommissionen Om: Kommissionens nyvurdering af aktive stoffer i herbicider og pesticider	177
(2001/C 103 E/203)	P-2543/00 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Det italienske tv-program »Report«	177
(2001/C 103 E/204)	E-2552/00 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Konstruktion af broen over Messina-strædet	179
(2001/C 103 E/205)	E-2553/00 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Den belgiske lovgivning vedrørende klinisk biologiske laboratorier	180
(2001/C 103 E/206)	E-2555/00 af Luciano Caveri til Rådet Om: Mont Blanc-tunnelen	181
(2001/C 103 E/207)	E-2556/00 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: De statsløse nationers og staternes interne befolkningsgruppers stilling i forbindelse med traktatreformen på regeringskonferencen	181

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/208)	E-2558/00 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Hampproduktion	182
(2001/C 103 E/209)	P-2560/00 af Elena Paciotti til Rådet Om: Respekten for menneskerettighederne i Bahrain	182
(2001/C 103 E/210)	P-2561/00 af Theodorus Bouwman til Kommissionen Om: Følgerne for miljøet af en vækst i godstransporten via elektronisk handel	184
(2001/C 103 E/211)	E-2565/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Moms på vejafgifter	185
(2001/C 103 E/212)	E-2570/00 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Hvordan bestanden af landsvaler påvirkes af bestemmelserne om landbrugsbedrifter med kvæghold	185
(2001/C 103 E/213)	E-2573/00 af Armando Cossutta til Rådet Om: Serbiske klostre i Kosovo	186
(2001/C 103 E/214)	E-2574/00 af Armando Cossutta til Rådet Om: Ulykke med FN-jetfly i Kosovo	187
(2001/C 103 E/215)	P-2577/00 af Sebastiano Musumeci til Rådet Om: Anvendelse af rektificeret most til skade for den sicilianske vinsektor	188
(2001/C 103 E/216)	P-2578/00 af Johannes Blokland til Kommissionen Om: Begrænsning af antallet af hovedsprog i forbindelse med etablering af en fælles europæisk patentordning	189
(2001/C 103 E/217)	P-2582/00 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om energieffektivitetskrav for forkoblinger til lysstofbelysning — affaldsmængder	190
(2001/C 103 E/218)	E-2586/00 af Ursula Schleicher til Rådet Om: Udstedelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om energikrav til ballaster til lysstofbelysning — konsekvenser for små og mellemstore virksomheder i Den Europæiske Union	190
(2001/C 103 E/219)	E-2590/00 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Rådets foranstaltninger til fordel for regionerne i den yderste periferi i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 299, stk. 2	191
(2001/C 103 E/220)	E-2591/00 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Rådets officielle mandat til Kommissionen for at løse banankonflikten under hensyntagen til beliggenheden i den yderste periferi	192
(2001/C 103 E/221)	E-2595/00 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Blå flag	193
(2001/C 103 E/222)	E-2598/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: EF-finansiering af fiskerisektoren i Portugal	194
(2001/C 103 E/223)	E-2599/00 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Indre marked for travheste	195
(2001/C 103 E/224)	E-2602/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Revision af den fælles markedsordning for olivenolie	195
(2001/C 103 E/225)	E-2609/00 af José Ribeiro e Castro til Kommissionen Om: UEFA — EM 2000. Sanktioner mod portugisiske professionelle fodboldspillere og krænkelse af grundlæggende processuelle garantier	196
(2001/C 103 E/226)	E-2612/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for mindreårige, der nægtes pas	197
(2001/C 103 E/227)	P-2613/00 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Transport af levende dyr	198
(2001/C 103 E/228)	E-2615/00 af Anna Karamanou til Rådet Om: Migration og udvikling	199

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/229)	E-2621/00 af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm til Kommissionen Om: Ulige vilkår for visse virksomheder	200
(2001/C 103 E/230)	E-2633/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Fiskeriaftale mellem Den Europæiske Union og Grønland	202
(2001/C 103 E/231)	E-2638/00 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Udflagning til andre medlemsstater af besætninger i den tyske indlandsskibsfart under henvisning til etableringsfriheden	203
(2001/C 103 E/232)	E-2643/00 af Jaime Valdivielso de Cué til Rådet Om: Handel	204
(2001/C 103 E/233)	E-2646/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Farerne ved asbestlignende stoffer, de såkaldte overgangsfibre, i farvekridt til børn	204
(2001/C 103 E/234)	E-2661/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Følgelse af kristne på Molukkerne	205
(2001/C 103 E/235)	E-2664/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Lovforslag om fastsættelse af bestemmelser vedrørende undersøgelsesbeføjelser	206
(2001/C 103 E/236)	E-2667/00 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Strategi til bekæmpelse af legionellabakterien	206
(2001/C 103 E/237)	P-2669/00 af Carlos Coelho til Kommissionen Om: Forsinkede betalinger (Alzheimer-pilotprojekter)	207
(2001/C 103 E/238)	P-2670/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Krænkelser af pressefriheden i den af Tyrkiet besatte nordlige del af Cypern	208
(2001/C 103 E/239)	E-2674/00 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: Industriefartøjer MAN — anmeldelse fra Kutschera — sag nr. IV/35.907/f-2	209
(2001/C 103 E/240)	E-2678/00 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Forsinkelser i behandlingen af udviklingsprojekter	209
(2001/C 103 E/241)	E-2690/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og Polens EU-medlemskab	210
(2001/C 103 E/242)	E-2691/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og Tjekkiet EU-medlemskab	211
(2001/C 103 E/243)	E-2695/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og Cyperns EU-medlemskab	211
(2001/C 103 E/244)	E-2699/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og Ungarns EU-medlemskab	211
(2001/C 103 E/245)	E-2700/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og Sloveniens EU-medlemskab	212
(2001/C 103 E/246)	E-2701/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Landbrugsstøtte og Estlands EU-medlemskab	212
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2690/00, E-2691/00, E-2695/00, E-2699/00, E-2700/00 og E-2701/00	212
(2001/C 103 E/247)	E-2708/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Produktion af euro-pengesedler	213
(2001/C 103 E/248)	E-2709/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Indførelse af euroen	213
(2001/C 103 E/249)	E-2711/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: B beskæftigelse i erhvervslivet, den offentlige sektor og andre sektorer	214
(2001/C 103 E/250)	E-2712/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Virksomheder i EU	214

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/251)	E-2713/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Risikovillig kapital	215
(2001/C 103 E/252)	E-2738/00 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Udviklingsstøtte til Peru	216
(2001/C 103 E/253)	P-2748/00 af Luisa Morgantini til Kommissionen Om: Ukorrekt anvendelse af aftalen mellem EF og Israel	216
(2001/C 103 E/254)	P-2786/00 af Alain Lipietz til Kommissionen Om: Irregulær anvendelse af aftalen mellem EF og Israel	217
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-2748/00 og P-2786/00	217
(2001/C 103 E/255)	P-2749/00 af Joan Colom i Naval til Kommissionen Om: Forholdsregler over for uregelmæssighederne i Den Europæiske Socialfond (ESE) i Catalonien, Spanien	218
(2001/C 103 E/256)	E-2761/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: EU-støtte til mælkeproducerende bedrifter	219
(2001/C 103 E/257)	E-2782/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Fordelingen af billetter til verdensmesterskabet i fodbold i 2006	219
(2001/C 103 E/258)	P-2799/00 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: De europæiske virksomheder AGIP og BP Amocos deltagelse i Folkerepublikken Kinas udnyttelse af de tibetanske olieressourcer	220
(2001/C 103 E/259)	E-2805/00 af Imelda Read til Kommissionen Om: De japanske bilproducenters organisation	221
(2001/C 103 E/260)	E-2814/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Kooperative virksomheder	221
(2001/C 103 E/261)	E-2816/00 af Bill Miller til Kommissionen Om: Lokal beskatning	222
(2001/C 103 E/262)	P-2818/00 af Marco Cappato til Rådet Om: Rådets årlige rapport om menneskerettighederne — opfølgingsforanstaltninger	223
(2001/C 103 E/263)	P-2820/00 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Diskvalificerede chauffører	224
(2001/C 103 E/264)	P-2824/00 af Peter Skinner til Kommissionen Om: Færgefarten over Den Engelske Kanal	225
(2001/C 103 E/265)	P-2829/00 af Dorette Corbey til Kommissionen Om: Midlertidig godkendelse af visse plantebeskyttelsesmidler (artikel 15 i forordning 451/2000)	226
(2001/C 103 E/266)	E-2830/00 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Udstyr til legepladser installeret af lokale myndigheder	228
(2001/C 103 E/267)	P-2844/00 af Minerva Malliori til Kommissionen Om: Giftige stoffer ombord i fly	228
(2001/C 103 E/268)	P-2851/00 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Støtte fra Den Europæiske Union til ngo'er i Danmark	229
(2001/C 103 E/269)	E-2856/00 af Winfried Menrad til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse ved anvendelse af byggematerialer, der kan bevirke en kemisk forurening af huse.	230
(2001/C 103 E/270)	E-2861/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Ugennemskuelig licitation i forbindelse med De Olympiske Lege i Grækenland	231
(2001/C 103 E/271)	P-2893/00 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Kønsdiskriminering i forbindelse med påklædningstvung	232
(2001/C 103 E/272)	P-2952/00 af Neil MacCormick til Kommissionen Om: Klimaforandringsafgift	233

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 103 E/273)	P-2960/00 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Variationer i priserne på brændstoffer i Europa	233
(2001/C 103 E/274)	P-2971/00 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Kommissionen beføjelser til at beskytte hunde	234
(2001/C 103 E/275)	P-2973/00 af Andre Brie til Kommissionen Om: Anvendelse af midler fra Den Europæiske Socialfond til ungdomsarbejde i Østtyskland som vedtaget af regeringen i Forbundsrepublikken Tyskland	235
(2001/C 103 E/276)	E-2992/00 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Direktiv 89/665/EØF om klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter	236
(2001/C 103 E/277)	E-3028/00 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Udnyttelsesgraden for forpligtelsesbevillinger til projekter under Samhørighedsfonden	236
(2001/C 103 E/278)	E-3040/00 af Joachim Wuermeling til Kommissionen Om: Diskriminering af pvc-produkter i Danmark	237
(2001/C 103 E/279)	E-3048/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Tandlæger og kliniske tandteknikere	237
(2001/C 103 E/280)	P-3078/00 af Luckas Vander Taelen til Kommissionen Om: Den internationale arkitektkonkurrence »Sentiers de l'Europe«: belgiske medlemmers partiskhed, kvalifikationer og deltagelse	238
(2001/C 103 E/281)	P-3079/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Retsgrundlag for Kommissionens handlemåde	240
(2001/C 103 E/282)	E-3115/00 af Brigitte Wenzel-Perillo til Kommissionen Om: Undersøgelser i forbindelse med udvidelse af EU	240
(2001/C 103 E/283)	E-3156/00 af Rainer Wieland til Kommissionen Om: Transportafgifter for fritidsbåde i Grækenland	241
(2001/C 103 E/284)	P-3201/00 af Françoise Grossetête til Kommissionen Om: Bestemmelser om familiebrug, hvor der dyrkes frugter og fremstilles brændevin	241
(2001/C 103 E/285)	P-3310/00 af Giuseppe Di Lello Finuoli til Kommissionen Om: Ulovligt byggeri	242
(2001/C 103 E/286)	E-3317/00 af John Bowis til Kommissionen Om: EU-bevillinger til London	243
(2001/C 103 E/287)	E-3341/00 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Den frie bevægelighed for arbejdstagere med bil	243
(2001/C 103 E/288)	P-3361/00 af Barbara Weiler til Kommissionen Om: Forfordeling af modernmålslerere	244

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2001/C 103 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0041/00

af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. januar 2000)

Om: Udvidelse af havnebassinet i Escombreras, Murcia (Spanien)

Kommissionen er ved at undersøge, om det over Samhørighedsfonden er muligt at finansiere det projekt om udvidelse af havnebassinet i Escombreras og genoprettelse af bugten Bahía de Portmán, som havnemyndigheden i Cartagena (Spanien) har forelagt.

Der blev ikke som behørigt foretaget nogen vurdering af projektets indvirkning på miljøet på trods af, at projektet berører området Punta de Aguilonas — Isla de Escombreras, der ifølge direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ er et vigtigt område for fugle, og udgør en trussel for havbundsarealer med Posidonia-bevoksninger på kyststrækningen Costas de Calblanque, der i direktiv 92/43/EØF om naturtyper⁽²⁾ betragtes som prioriteret naturtype og naturtype af fællesskabets betydning. Der blev ikke gjort nogen særlige forsøg på at finde frem til alternative løsninger, og de kompetente regionale myndigheder og andre organer⁽³⁾ forelagde ikke de officielle rapporter, de havde udarbejdet, for det spanske miljøministerium, så det kunne tage dem i betragtning under udarbejdelsen af erklæringen om indvirkningen på miljøet. De regionale myndigheder har desuden krænkede direktiv 85/337/EØF⁽⁴⁾ og 97/11/EF⁽⁵⁾, de nationale bestemmelser om samme emne⁽⁶⁾ og regional lov 1/1995⁽⁷⁾ med hensyn til høring af offentligheden og oplysninger til det regionale miljøråd. Et af de punkter, som de nævnte organer kritiserede mest, er, at infrastrukturen er fuldstændig ude af proportion med den ønskede genoprettelse af bugten. Der er desuden ingen sammenhæng mellem projektet om genoprettelse af bugten og regenerationen af miljøet i området Sierra Minera, hvilket ville have været mere oplagt og gjort en fornuftig udvikling af turismen mulig i overensstemmelse med retningslinjerne for den regionale fysiske planlægning fra 1995⁽⁸⁾. Den Europæiske Investeringsbank har udsendt en negativ rapport om det pågældende projekt⁽⁹⁾.

Foretrækker Kommissionen ikke at finansiere genoprettelsen af bugten Bahía de Portmán og den miljø-mæssige regeneration i Sierra Minera over Samhørighedsfonden frem for at foretage indgreb af større omfang?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe som følge af krænkelsen af direktiv 85/337/EØF og 97/11/EF, især med hensyn til alternative løsninger og høring af offentligheden under vurderingen af det projekt, som havnemyndighederne i Cartagena har forelagt?

Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at sikre beskyttelse af området Punta de Aguilonas — Isla de Escombreras samt de bevoksede havbundsarealer på kyststrækningen Costas de Calblanque?

Mener Kommissionen ikke, at artikel 6 i direktiv 92/43/EØF bør finde anvendelse på projekter, der berører dette område? Mener Kommissionen ikke, at det efter katastrofen i Aznalcollar (Andalusien, Spanien) ville være mere hensigtsmæssigt at behandle resterne af udledningerne i bugten på land?

- (¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1. Det må ikke glemmes, at Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedure mod Spanien for endnu ikke at have udlagt de vigtige områder for fugle som særlige beskyttede områder i overensstemmelse med dette direktiv.
- (²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.
- (³) Universitetet i Murcia, Colegio Oficial de biólogos (biologforeningen), Instituto Español de Oceanografía (det spanske institut for oceanografi) og Museo Nacional de Arqueología Submarina (nationalmuseet for havarkæologi).
- (⁴) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.
- (⁵) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.
- (⁶) Se kongelig anordning nr. 11 af 31. november 1988, herunder navnlig artikel 8.
- (⁷) Se regional lov 1 om miljøbeskyttelse i Regionen Murcia, vedtaget den 8. marts 1995.
- (⁸) Se retningslinjerne for den fysiske planlægning af Bahía de Portmán og Sierra Minera, vedtaget ved dekret af 26. maj 1995.
- (⁹) Banken nævner tre problemer i rapporten: den primære støttemodtager ejer næsten alle de jordarealer, der ligger ud til bugten, udvidelsen af havnebassinet i Escombreras er ubegrundet, og rensningen af bugten vil ikke betyde en fuldstændig dekontaminering af denne.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier**

(26. september 2000)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens besvarelse af mundtlig forespørgsel H-364/00 fra Carlos Carnero González i spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i maj 2000 (¹).

Kommissionen behandler for tiden klage nr. P-99/4212 vedrørende det af det ærede medlem omtalte projekt og eventuel overtrædelse af en række miljødirektiver, herunder Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle og Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Som led i klagebehandlingen er der fremsat henstillinger til de spanske myndigheder. Kommissionen afventer i øjeblikket de spanske myndigheders svar.

Det fremgår af de oplysninger, Kommissionen har fået forelagt i forbindelse med undersøgelsen af ovennævnte klage, at projektet for udvidelse af havnen i Escombreras og genoprettelse af bugten Bahía de Portmán har været genstand for en procedure for vurdering af virkningerne for miljøet i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

De spanske myndigheder har ikke medtaget de af det ærede medlem nævnte Posidonia-bevoksninger på Calblanca-kyststrækningen i den nationale liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, der kan indgå i Natura 2000-nettet i henhold til artikel 4 i direktiv 92/43/EØF. Da det spanske forslag om lokaliteter af fællesskabsbetydning i princippet er tilstrækkeligt for denne naturtype, er den manglende udpegning af disse bevoksninger ikke en overtrædelse af direktivet.

Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om affald (²), fastsætter i artikel 4, at affald skal nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet. Affald, der indebærer en sådan risiko, såsom det toksiske affald i Portman-bugten, bør enten renses inden anvendelse, så de farlige bestanddele fjernes, eller brændes eller deponeres. I den henseende er Kommissionen rede til sammen med de spanske myndigheder at undersøge enhver passende løsning, de måtte ønske at foreslå på affaldsproblemet i Portman-bugten.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger (maj 2000).

(²) EFT L 78 af 26.3.1991.

(2001/C 103 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0112/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(27. januar 2000)

Om: Omlægning af en højspændingsledning ved Merza (Galicia)

En 400 kW-højspændingsledning mellem Meson do Vento i Galicia og Lindoso ved grænsen til Portugal, som indgår i Galicias operationelle program for perioden 1990-1993 og vil få tildelt EFRU-støtte, er blevet omlagt på foranledning af det offentligretlige selskab Rede Eléctrica de Espanha, S.A. og efter afgørelse fra den galiciske regering, fra den af Kommissionen godkendte strækning, så at den i modstrid med det godkendte projekt går igennem Merza, der har 800 indbyggere. Den galiciske regerings afgørelse, der blev truffet i 1996, repræsenterer endvidere en overtrædelse af EU-bestemmelserne om bekæmpelse af skadelige virkninger som følge af ikke-ioniserende stråling, i henhold til hvilke der skal etableres korridorer uden nogen form for varig aktivitet eller bebyggelse og gennemføres forudgående undersøgelser af de miljømæssige virkninger og under alle omstændigheder sikres indførelse af erstatnings- og ekspropriationsordninger. Hertil kommer, at der er et Leader-projekt i gang ved Merza, som den ureglementerede højspændingsledning vil få alvorlige konsekvenser for. Til trods for utallige henstillinger har hverken de galiciske eller de spanske myndigheder truffet de nødvendige foranstaltninger til at rette op på denne situation. Hvilke skridt vil Kommissionen på den baggrund tage for at afbøde virkningerne af alle de overtrædelser af EU-bestemmelserne, der er sket i Merza, og give beboerne behørig oprejsning?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier**

(3. juli 2000)

Ifølge de spanske myndigheders oplysninger er der intet, der tyder på, at fællesskabsbestemmelserne er blevet overtrådt i forbindelse med det projekt, det ærede medlem nævner. Det ser ud til, at ændringen af føringen af den pågældende højspændingsledning er sket i overensstemmelse med de daværende regler.

Hvis det ærede medlem har oplysninger, der viser noget andet, vil Kommissionen gerne undersøge sagen nærmere med de spanske myndigheder.

(2001/C 103 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0641/00**af Paul Rübig (PPE-DE) til Rådet**

(25. februar 2000)

Om: Østrig og udvidelsen af EU

Efter 30 års socialistisk regeringsdeltagelse er der nu blevet dannet en centrum-højre-koalition i Østrig, der støttes af et stabilt flertal på 57 % af medlemmerne i Parlamentet. Endvidere har mere end 70 % af befolkningen ikke valgt det socialdemokratiske parti (SPÖ).

13 EU-medlemsstater har på initiativ og under ledelse af Rådets formand og formanden for Den Socialistiske Internationale vedtaget fælles foranstaltninger i forhold til Østrig.

Netop i denne fase er der på den anden side 11 ansøgerlande, der bestræber sig på at tilpasse deres retssystemer og udvikle en markedsøkonomi, så de kan blive medlemmer af EU.

Er Rådet af den opfattelse, at ovennævnte vedtagelse vil bekræfte ansøgerlandene og herunder navnlig de små lande i deres positive vurdering af fordelene ved et EF-medlemskab og respekten for deres nationale identitet (der jo egentlig er garanteret i EU-traktatens artikel 6, stk. 3)?

Hvorledes vurderer Rådet denne fremgangsmåde på baggrund af EU-traktatens artikel 7?

Er de gældende mekanismer til konstatering af en eventuel overtrædelse af EU-principperne blevet overholdt?

Rådet bedes i bekræftende fald meddele, på hvilken dato den østrigske regering blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger?

Svar

(10. november 2000)

De foranstaltninger, som det ærede medlem henviser til, er indeholdt i en erklæring afgivet af Portugals premierminister på 14 medlemsstaters vegne. Denne erklæring er ikke bindende for Rådet.

Rådet har ikke taget stilling til dette spørgsmål og kan derfor ikke besvare de spørgsmål, som det ærede medlem rejser.

(2001/C 103 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0813/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet

(20. marts 2000)

Om: Eventuel tilbagetrækning af Schweiz' ansøgning om tiltrædelse af EU

De 14 medlemsstaters behandling af Østrig har både inden for og uden for EU bevirket kritiske reaktioner. I Schweiz har Det Schweiziske Folkeparti i et uopsætteligt andragende opfordret Forbundsrådet til at tilbagetrække sin ansøgning om tiltrædelse af EU for ikke at bringe afstemningen om de bilaterale aftaler i fare. Deri hedder det også, at det definitivt var uundgåeligt, at man vendte sig imod EU-tiltrædelsen som strategisk mål. Med det hårrejsende tilfælde Østrig som eksempel kunne også den sidste EU-fanatiker få øje på Bruxelles sande ansigt.

Medens Den Europæiske Union er beskæftiget med sin udvidelse, der skal give mulighed for omsider at overvinde en århundredelang deling, falder EU på grund af isolationsstrategien over for Østrig i unåde hos mange europæiske borgere og tiltrædelsesvillige stater.

Med den boykot, der blev indledt overfor Republikken Østrig, viser de ofte benyttede ord som »europæisk partnerskab«, »europæisk samarbejde« og »et sammenvokset Europa« sig at være tomme floskler.

Med initiativet »dialog om Europa«, som blev indledt i februar, agter Kommissionen sammen med Europa-Parlamentet at yde et bidrag til indledning af en offentlig diskussion om Europa. Formålet er at bringe Europa nærmere dets borgere. Samtidig lader det dog til, at rådsformandsskabet med sin politiske isolering af Wien gør alt, hvad der står i dets magt for at rykke Unionen i et negativt lys og ikke længere blive forstået af sine borgere. EU-kritikere får således desværre igen opsving. Det er desuden desværre et faktum, at EU-integrationspolitikken i Schweiz er blevet sat år tilbage på grund af de 14 landes afgørelse og den adfærd, som den belgiske udenrigsminister eller den franske finansminister udviser.

Jeg spørger derfor Rådet, om hvordan og hvornår det påtænker at gøre en tillidsvækkende indsats for demokrati, tolerance og partnerskab for alle EU-lande og borgere i form af en dialog og ikke en isolation?

Svar

(10. november 2000)

De foranstaltninger, som det ærede medlem henviser til, er omhandlet i en erklæring, som den portugisiske premierminister har fremsat på 14 medlemsstaters vegne. Rådet er ikke bundet af denne erklæring.

Rådet har ikke udtalt sig om dette spørgsmål, og det er derfor ikke i stand til at besvare det ærede medlems forespørgsel.

(2001/C 103 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0884/00

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. marts 2000)

Om: Behov for fællesskabsinspektion med henblik på godkendelse af havnen i Laxe (Galicien — Spanien) som grænsekontrolsted

Artikel 9, stk. 3, i Rådets direktiv 90/675/EØF⁽¹⁾ af 10. december 1990 om principperne for for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandsprodukter, der føres ind i Fællesskabet, indeholder bestemmelser om, at medlemsstaterne skal forelægge Kommissionen en liste over grænsekontrolsteder. Før udløbet af den fastsatte frist, som var den 31. marts 1991, forelagde den spanske stat sin liste, hvor havnen i Laxe (Galicien) ikke var opført under de havne, der i henhold til direktivet skulle godkendes som grænsekontrolsted. Denne havn, som navnlig er specialiseret i landing af tunfisk, indledte på det tidspunkt sin særlige kamp for at opfylde de i direktivet fastsatte krav for at blive optaget på listen over grænsekontrolsteder. Som en af de første foranstaltninger for at tilpasse havnen til kravene i direktivet blev opførelsen af et inspektionskontor til opfyldelse af de i direktivet angivne funktioner afsluttet i 1994. I strid med artikel 9, stk. 4, i det pågældende direktiv har hverken Kommissionen eller de kompetente spanske myndigheder siden da foretaget nogen kontrol af, at de pågældende krav var opfyldt, med henblik på at godkende havnen i Laxe som grænsekontrolsted. Følgerne af denne passivitet og efterladenhed hos både EU's og de spanske myndigheder påfører specielt køle- og fryseskibene alvorlige økonomiske tab.

Er Kommissionen klar over denne sendrægtighed hos de spanske myndigheder og hos Kommissionen selv? Agter den hurtigst muligt at tage de nødvendige skridt til at kontrollere, at fællesskabsbestemmelserne er opfyldt, således at havne i Laxe kan blive optaget på listen over grænsekontrolsteder?

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1990, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. maj 2000)

Grænsekontrolsteder godkendes nu i henhold til Rådets direktiv 97/78/EF af 18. december 1997 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandsprodukter, der føres ind i Fællesskabet⁽¹⁾. Dette direktiv ophævede og erstattede direktiv 90/675/EF⁽²⁾. Medlemsstaterne skulle vedtage de påkrævede gennemførelsesbestemmelser til direktivet senest 1. juli 1999. Ifølge artikel 6 i direktiv 97/78/EF kan der tilføjes nye grænsekontrolsteder, som foreslås af medlemsstaten, efter at den kompetente myndighed har sikret sig, at de opfylder kravene i bilag II i direktivet og i Kommissionens beslutning 92/525/EØF af 3. december 1992 om betingelserne for godkendelse af EF-grænsekontrolsteder for veterinærkontrol for tredjelandsprodukter⁽³⁾. Derefter inspiceres grænsekontrolstedet af Kommissionen i samarbejde med medlemsstatens kompetente myndigheder.

De spanske myndigheder har ikke peget på havnen i Laxe som et uafhængigt grænsekontrolsted, hvorfor Laxe ikke er blevet inspiceret af Kommissionen. Hvad angår spørgsmålet om de spanske myndigheders inspektion af Laxe, henvises der til disse myndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

⁽²⁾ EFT L 373 af 31.12.1990.

⁽³⁾ EFT L 331 af 17.11.1992.

(2001/C 103 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1182/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(12. april 2000)

Om: Udvidelsen og atomsikkerheden

Ifølge tal fra Det Internationale Atomenergiagentur er der fra 1993 og til dags dato sket 508 uheld på atomværkerne, dvs. mere end et uheld pr. værk på de 434 atomværker, der er i drift i verden, og som producerer 16 % af den energi, der anvendes. I Europa er den procentvise andel størst i de lande, hvor værkerne er mest forældede — i Ukraine 45 %, i Litauen hele 77 % — og størstedelen af energien fremstilles på atomværker, som er »potentielt farlige«, som f.eks. værkerne i Ignalina og på Kolahalvøen i Rusland, i Bohunice i Slovakiet, i Kozloduy i Bulgarien, i Metsamor i Armenien.

Endnu i dag er 15 af de 58 atomværker, der er i drift i det tidligere Sovjetunionen, af typen »Rbm« ligesom Tjernobyl-værket og bygget uden nogen sikkerhedsafskærmning omkring reaktoren:

1. Hvilke garantier er der givet under tiltrædelsesforhandlingerne med ansøgerlandene og under forhandlingerne om samhandlen med de øvrige lande om foranstaltninger med henblik på at demontere disse atomværker?
2. På hvilke vilkår vil ansøgerlandene være parate til at imødekomme EU's krav på dette område?
3. Inden for hvilken frist skal demonteringen finde sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(5. juni 2000)

De nedlukningsaftaler, der i efteråret 1999 blev indgået med Slovakiet, Litauen og Bulgarien, vedrører nedennævnte nedlukningsdatoer og er baseret på de nævnte afgørelser truffet af disse tre kandidatlandes nationale myndigheder.

Som et resultat af en intens dialog med Kommissionen besluttede den slovakiske regering den 14. september 1999 (regeringsresolution nr. 801/1999) at lukke kernekraftværket Bohunice V1. Reaktorblok 1 vil blive lukket i 2006 og reaktorblok 2 i 2008.

Tilsvarende besluttede det litauiske parlament den 5. oktober 1999 (parlamentsresolution nr. VIII-1348) at godkende den nationale energistrategi, der var fremlagt af den litauiske regering. Denne strategi omfatter en forpligtelse til at lukke kernekraftværket Ignalina. Reaktorenhed 1 skal lukkes før 2005. Den endelige afgørelse om lukningen af reaktorenhed 2 vil blive truffet i forbindelse med revisionen i 2004 af den nationale energistrategi. Lukningen ventes at finde sted i 2009, da parlamentet i sin resolution opfordrer regeringen til at udarbejde en handlingsplan for udskiftningen af Ignalina-reaktorerne af RBMK-type på dette tidspunkt.

Bulgariens premierminister og det medlem af Kommissionen, der har udvidelse som ansvarsområde, mødtes den 29. november 1999. Ved den lejlighed nåede Kommissionen og Bulgarien til en forståelse, der blev undertegnet af den bulgarske udenrigsminister, om nedlukningen af enhed 1-4 på kernekraftværket Kozloduy. Den bulgarske regering forpligtede sig til endeligt at lukke enhed 1 og 2 før 2003. Den endelige afgørelse om lukningstidspunkterne for enhed 3 og 4 vil blive truffet i forbindelse med revisionen af den bulgarske energistrategi i 2002. Ifølge forståelsen vil lukningen af enhed 3 og 4 komme til at finde sted før de i øjeblikket planlagte lukningstidspunkter, dvs. henholdsvis 2008 og 2010. Efter Kommissionens opfattelse bør den endelige lukning af disse enheder finde sted senest i 2006.

Til opfølgning af disse nedlukningstilsagn har Kommissionen forpligtet sig til at yde finansiel bistand til nedlukningen af kernekraftreaktorerne Bohunice V1, Ignalina og Kozloduy 1-4 og gennemførelsen af en række dermed forbundne foranstaltninger i energisektoren. Der er allerede undertegnet finansieringsmemoranda med Slovakiet og Litauen vedrørende en sådan støtte via PHARE-midler fra 1999-budgettet, ifølge hvilke der skal ydes 10 mio. € til hvert af disse lande. Kommissionen har afgivet en fast hensigts-erklæring om yderligere årlig støtte på 20 mio. € til hvert af landene i de kommende år. Denne støtte vil ved udgangen af det nuværende finansielle overslag for 2000-2006 andrage 150 mio. € både for Slovakiet og for Litauen. Som led i den forståelse, der blev opnået med Bulgarien, tilbød Kommissionen en flerårig bistandspakke på 200 mio. € for perioden indtil 2006. Det er en forudsætning for udbetalingen af halvdelen af dette beløb, at forståelsens bestemmelser om endelig lukning af enhed 3 og 4 i 2002 bekræftes. Kommissionen har desuden taget indledende skridt til at yde størstedelen af denne finansielle støtte via internationale gavebistandsmidler, som skal oprettes i løbet af dette år og forvaltes af Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD). Desuden er der tilbudt alle tre lande Euratom-lån. Den 18. april 2000 godkendte Kommissionen et lån på 212 mio. € til Bulgarien.

Med hensyn til de særlige betingelser, som de tre kandidatlande har fastsat til opfølgning af deres afgørelser om at nedlukke disse reaktorer, skal det bemærkes, at Litauen og Bulgarien har taget det forbehold, at de vil træffe de endelige afgørelser om lukningen af enhed 3 og 4 i Kozloduy og enhed 2 i Ignalina i de reviderede nationale energistrategier, der skal vedtages i henholdsvis 2002 (Bulgarien) og 2004 (Litauen). Debatten i nogle af disse lande har også vist, at visse politiske kræfter ønsker at knytte den konkrete nedlukning sammen med finansiel bistand fra Fællesskabet. Kommissionen har kategorisk afvist en sådan sammenbinding, men har som nævnt ovenfor accepteret at yde støtte til gennemførelsen af nedluknings-afgørelserne. Kommissionen holder nøje øje med, at de nødvendige skridt til nedlukningen rent faktisk tages, og har gjort sin finansielle bistand betinget af, at modtagerlandene overholder nedlukningsforpligtelserne. Dette omfatter vedtagelse af passende bestemmelser i den nationale lovgivning.

Bortset herfra er der ikke opnået enighed om nogen særlige »garantier« i form af foranstaltninger, der skal træffes for at nedlukke reaktorerne. Kommissionen og kandidatlandene er sig imidlertid fuldt ud bevidst, at forhandlingsprocessen om medlemskab, navnlig åbning og lukning af forhandlinger om energikapitlet og ratifikation af selve tiltrædelsesinstrumenterne, giver Fællesskabet passende midler til at sikre nedlukningsforpligtelsernes overholdelse.

Det er ikke på nuværende stadiet muligt at forudsige, hvornår nedlukningsindsatsen er bragt til afslutning. Nedlukningsprocessen dækker en periode på 50 til mere end 100 år (endelig lagring af brugt brændsel, nukleart affald og forurenede materiale). Den nøjagtige afslutning afhænger også af de tekniske løsninger, der vælges på forskellige nedlukningsområder.

(2001/C 103 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1183/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(12. april 2000)

Om: Udvidelsen og beskyttelsen af miljøet

Uheldet i den rumænske guldmine Baia Mare, som har forurenede vandet i Donau med uberegnelige mængder af cyanid er endnu en advarsel om den farlige situation på miljø sikkerhedsområdet, som ansøgerlandene befinder sig i. Situationen er alarmerende, idet ingen af disse lande opfylder alle EU's miljøkrav.

1. Mener Kommissionen, at de 50 mia. euro, som er bevilget i Agenda 2000, er tilstrækkelige til at garantere miljø sikkerheden?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke lande der har tilpasset sig EU's standarder på dette område?
3. Mener Kommissionen ikke, at miljø sikkerhed — sammen med sikkerheden på atomværkerne, som krævet af Europa-Parlamentet i dets udtalelse fra sidste valgperiode — bør være en forudsætning for en eventuel tiltrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(26. maj 2000)

Agenda 2000 fastlægger kriterierne for de central- og østeuropæiske kandidatlandes medlemskab. Blandt disse kan nævnes overtagelse og gennemførelse af Fællesskabets regelværk. I erkendelse af, at dette vil blive en større opgave på miljøområdet, men samtidig også, at der må sættes ind på at hindre en »miljømæssig kløft« mellem medlemsstaterne og kandidatlandene, opfordres der i Agenda 2000 til realistiske strategier for efterlevelse af Fællesskabets regelværk og konkrete finansieringsplaner. Derfor er der under Agenda 2000 forudset førtiltrædelsesstøtte og nye instrumenter til at hjælpe kandidatlandene med at dække omkostningerne ved tiltrædelse. Blandt disse instrumenter kan nævnes det strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument (ISPA), via hvilket der vil blive stillet 7 mia. € til rådighed over syv år fra og med 2000. Halvdelen heraf vil blive afsat til investeringer i miljøinfrastruktur. Via Phare vil der fra og med 2000 blive ydet 1 500 mio. € om året til økonomisk og social udvikling, genopbygning af industri og udvikling af administrationens kapacitet. Der vil kunne finansieres kommunal infrastruktur og industrirelaterede investeringer i oprydning og indskrænkning af farligt affald og emissioner. Endelig er der det særlige tiltrædelsesprogram vedrørende landbrug og udvikling af landdistrikter (Sapard), via hvilket der bevilges 500 mio. € om året til ordninger for udvikling af landbrug og landdistrikter, særlig hvad angår skovbeplantning. Men som Kommissionen også har anført i Agenda 2000 kan finansieringsbehovet ikke alene dækkes med førtiltrædelsesstøtte. Der vil også skulle mobiliseres større indenlandske og udenlandske ressourcer, særlig fra den private sektor, til støtte af strategierne for efterlevelse af Fællesskabets regelværk.

På baggrund af ulykken med Baia Mare-guldminen er Kommissionen i øjeblikket ved at revidere sin miljølovgivning på dette område. Der føres løbende tilsyn med, at kandidatlandene efterlever Fællesskabets regelværk, og udviklingen registreres i de periodiske rapporter. Dog har alle kandidatlandene, som har indledt tiltrædelsesforhandlinger med Fællesskabet på miljøområdet, oplyst, at de vil være i stand til at gennemføre den relevante fællesskabslovgivning ved tiltrædelsen. Den Europæiske Union har i sine fælles holdninger anmodet kandidatlandene om oplysninger om deres tidsplaner for overtagelsen og gennemførelsen af Fællesskabets regelværk for at kunne vurdere situationen i hvert af landene.

Miljøet er højt prioriteret i tiltrædelsesforhandlingerne. I sin generelle stillingtagen på tiltrædelsesforhandlingernes åbningskonference pegede Fællesskabet udtrykkeligt på, at det var nødvendigt at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, og Fællesskabet har netop i sin forhandlingsposition lagt sig fast på en klar strategi til at nå dette mål. Det indebærer, at der navnlig gives prioritet til overtagelse og gennemførelse af industrirelateret lovgivning og lovgivning til modvirkning af grænseoverskridende forurening. Fællesskabet har tillige opfordret til nye investeringer i kandidatlandene til at opfylde kravene i henhold til miljølovgivningen allerede i førtiltrædelsesperioden. På den anden side anfører Kommissionen i det sammenfattende dokument, der er knyttet til rapporterne om kandidatlandenes fremskridt i retning af tiltrædelse, at overgangsarrangementerne på de områder, hvor der kræves større tilpasninger og en større indsats, også i finansiell henseende, vil kunne spredes over en given periode, forudsat at kandidatlandene kan bevise, at tilpasningen er undervejs, og at de holder sig til detaljerede og realistiske planer for tilpasning, også hvad angår de nødvendige investeringer.

(2001/C 103 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1184/00**af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen**

(12. april 2000)

Om: Import af hormonkød fra USA

Kan Kommissionen på baggrund af diskussionerne mellem Den Europæiske Union og USA om det europæiske forbud mod import af kød, der indeholder restmængder af hormoner, og på baggrund af WTO-konferencens sammenbrud oplyse om

1. hvorledes det går med denne sag?
2. hvorvidt EU har fremlagt videnskabeligt belæg for, at anvendelse af hormoner ved kvægopdræt kan have negative virkninger for menneskers sundhed?
3. hvor meget kød, der er importeret fra USA i 1999 og underkastet undersøgelser for at fastslå, om det indeholdt restmængder af hormoner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(24. juli 2000)

1. På baggrund af observationerne i rapporten fra den relevante appelinstans og på grundlag af et særligt kommissionsmandat har Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundheden undersøgt de potentielle risici for menneskers sundhed ved hormonrester i oksekød og kødprodukter og vedtog enstemmigt en udtalelse i april 1999, revideret den 3. maj 2000, som er den seneste og mest omfattende vurdering af risiciene ved de pågældende hormoner. Desuden godkendte og finansierede Kommissionen 17 videnskabelige undersøgelser i begyndelsen af 1998 for at fremskaffe yderligere oplysninger inden for områder såsom toksikologi, misbrug og miljøaspekter. Flere af disse undersøgelser er endnu ikke afsluttet.

I lyset af de seneste videnskabelige resultater vedtog Kommissionen den 24. maj 2000 et forslag til Parlamentets og Rådets direktiv vedrørende definitivt forbud mod anvendelse af estradiol 17 og foreløbig opretholdelse af det nuværende forbud mod de fem andre hormoner. Forslaget er blevet fremsendt til Rådet og Parlamentet.

I april 1999 viste resultaterne af nogle af de 17 undersøgelser, at en del oksekød og slagteaffald, der var importeret fra USA under programmet for hormonfrit kvæg, som USA har iværksat efter aftale med EF som en midlertidig regel, der skal tilgødes EF-bestemmelserne, indeholdt hormonrester og således var i modstrid med EF-bestemmelserne for import af oksekød. Denne rapport medførte, at der blev indført særlige supplerende bestemmelser for importen af oksekød og slagteaffald fra USA, som stadig er gældende, og resulterede i, at USA i september 1999 erstattede programmet for hormonfrit kvæg med programmet for kvæg, der ikke er behandlet med hormoner.

2. I udtalelsen af 30. april 1999 fremkom Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundheden med følgende konklusion:

- Hvad angår overdreven indtagelse af hormonrester og metabolitter deraf og i betragtning af hormonerne iboende egenskaber og de epidemiologiske resultater, er der identificeret en risiko for forbrugeren med afgørende beviser på forskelligt niveau for de seks vurderede hormoner.
- Særlig hvad angår estradiol 17, tyder en større nylig bevissamling på, at det må betragtes som et komplet carcinogen, da det har både tumorfremkaldende og tumorfremmende virkninger. De foreliggende data muliggør ikke et kvantitativt skøn over risikoen. Hvad angår de fem andre hormoner, muliggør den foreliggende viden ikke et kvantitativt skøn over risikoen til trods for de individuelle toksikologiske og epidemiologiske data, der er beskrevet i rapporten.

- For alle seks hormoner vedkommende kan der forventes endokrine, udviklingsmæssige, immunologiske, neurobiologiske, immunotoksiske, genotoksiske og kræftfremkaldende virkninger, og præpubertale børn er blandt de forskellige mulige risikogrupper den, der giver anledning til størst bekymring. Igen gør de foreliggende data det ikke muligt at foretage et kvantitativt skøn over risikoen.
- I betragtning af hormonerens iboende egenskaber og de epidemiologiske resultater kan der ikke fastlægges noget tærskelniveau for nogen af de seks stoffer.

3. I 1999 blev der importeret 4 100 tons fersk, kølet eller frosset oksekød og slagteaffald til EF fra USA. I henhold til Kommissionens beslutning 1999/302/EF af 30. april 1999 skal 100 % af kødsendingerne fra USA underkastes fysisk kontrol: »af hver sending udtages der to officielle prøver, som hver undersøges for restkoncentrationer af de xenobiotiske hormoner ...«.

(2001/C 103 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1407/00

af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen

(5. maj 2000)

Om: Svig og korruption i Den Europæiske Union

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger der er truffet for at forhindre en gentagelse af svig og korruption som den, der afsløredes i forbindelse med Leonardo-programmet, hvis gennemførelse tidligere kommissionsmedlem Edith Cresson førte tilsyn med?

Svar afgivet af Neil Kinnock på Kommissionens vegne

(13. juli 2000)

EU's bedrageribekæmpelseskantor (OLAF) har foretaget en undersøgelse af den interne ledelse af det TAO (kontor for teknisk bistand), der havde ansvaret for gennemførelsen af Leonardo-programmet, og har i den forbindelse påvist kriminelle forhold, der kan medføre anmeldelse for bedrageri. De pågældende oplysninger blev derefter oversendt til de ansvarlige retsmyndigheder. OLAF's undersøgelse beviste ikke, at ledelsen havde begået fejl ved selve programmets forvaltning.

Foruden OLAF's undersøgelse er der blevet gennemført en administrativ undersøgelse af programmets ledelse, som for nylig afsluttedes. Lige som OLAF's undersøgelse viste rapporten efter denne undersøgelse ikke, at ledelsen af programmet havde begået alvorlige fejl, der skulle medføre disciplinærsager.

Som led i en skærpelse af sikkerheden mod bedrageri, korruption og alvorlige forsømmelser indeholder Kommissionens reformprogram flere bestemmelser, der bl.a. skal hindre en gentagelse af de påviste forhold, og skal imødekomme anbefalingerne i første rapport fra Komitéen af Uafhængige Ekspertter.

Ifølge disse bestemmelser skal generaldirektoraterne bl.a. pålægges et større ansvar, og de skal stå direkte til ansvar for den finansielle forvaltning, som de skal redegøre for i en årlig beretning. Generaldirektoraterne skal sættes i stand til i højere grad at foretage revision, og der skal oprettes en uafhængig intern revisionstjeneste ledet og hovedsagelig bestående af kvalificerede revisorer. Desuden skal Kommissionens revisionspersonale øges ved ansættelse af specialister udefra og ved intern efteruddannelse.

Som en rimelig forventning til virkningerne af ændringerne må det antages, at generaldirektoraternes revisionsafdelinger vil overtage revisionen af TAO (og tilsvarende organisationer) eller allerede har overtaget den. Desuden vil den interne revisionstjeneste blive alarmeret, hvis og når en revisionsrapport ikke bliver udsendt inden for en rimelig frist. Denne tjeneste vil da foretage de nødvendige undersøgelser og sende en indberetning om forholdet til Kommissionen.

Som det ærede medlem måske har læst i Hvidbogen om reformen, der blev offentliggjort og præsenteret for Parlamentet den 1. marts, kræver nogle reformbestemmelser om modernisering af finansforvaltningen og kontrollen ændringer i gældende finansbestemmelser, inden de kan træde i kraft. I mellemtiden er Kommissionen ved at gennemføre eller vil gennemføre de ændringer, som ikke kræver lovændringer. Således begyndte den nye interne revisionstjeneste at fungere den 21. juni, og Kommissionen vedtager bestemmelser om decentralisering af den forudgående kontrol den 12. juli. Alle generaldirektorater er ved at foretage en omfattende vurdering af deres finanssystemer, som skal afsluttes senest i september 2000, og alt personale, der beskæftiger sig med finansanliggender, vil fra september modtage en omfattende efteruddannelse.

(2001/C 103 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1410/00

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. maj 2000)

Om: Fortsat forbrug af mælk fra syge køer

Den 6. april oplyste medlem af Kommissionen, David Byrne, på Kommissionens vegne som svar på min forespørgsel P-0768/00⁽¹⁾, at det af de foreliggende oplysninger synes at fremgå, at den offentlige sundhed ikke er virkeligt truet. Åbenbart tvivler Kommissionen stadig til en vis grad på pålideligheden af oplysningerne fra den nederlandske regering.

Hver tredje ko i Nederlandene er vaccineret med inficeret vaccine. Kampagnen for vaccinering mod koinfluenza blev indstillet i februar 1999. Omkring 7000 landmænd klager over, at titusinder af køer lider af yverbetændelse og næseblødninger, de får dødfødte kalve, mælkeproduktion nedsættes, og nogle kalve lider umiddelbart efter fødslen af bovin virusdiarré (BVD). En landmand, B. Roozengaarde fra Zelhem, var ærlig og indberettede sine problemer med syge køer. Hans bedrift har været lukket af de myndighederne siden november 1999. Han har hidtil ikke modtaget nogen skadeserstatning, selv om han i henhold til nederlandsk lovgivning i forbindelse med smitsomme sygdomme har krav herpå. De mange landmænd, som ikke har orienteret om problemerne med syge køer, er udsat for en ganske anden behandling. Dyrleger fra veterinærtjenesten anvender en protokol, som er godkendt af landbrugsministeriet, ifølge hvilken bedrifter, hvor en vis procentdel af besætningen er sygdomsramt, ikke længere må levere mælk. Har en landmand flere syge køer end det i protokollen fastsatte antal, anbefaler veterinærtjenesten slagtning af de syge køer, så man kommer ned under den fastsatte procentsats. Den pågældende bedrift kan derefter godkendes, og mælkeleverancerne, også fra de tilbageværende syge køer, kan fortsætte. Dette oplyses i Algemeen Dagblad af 14. april i år. Denne fremgangsmåde er i åbenlys strid med EF-bestemmelserne.

Der er i mellemtiden blevet lukket tre bedrifter i Nederlandene. Hundreder om ikke tusinder af landmænd i Nederlandene leverer med de nederlandske myndigheders velsignelse mælk fra syge køer til forbrugerne. Forbrugernes tillid til fødevarernes sikkerhed har i de seneste år lidt alvorlige skår. Denne affære med skrantende og udslidte køer må opklares så hurtigt som muligt, lige som der må træffes passende foranstaltninger for at afslutte affæren.

1. Er Kommissionen enig med mig i, at der er tale om partiskhed i Nederlandene?
2. Er Kommissionen enig med mig i, at den ikke fortsat kun kan fæste lid til de oplysninger, den får fra de nederlandske myndigheder, men at den selv må iværksætte en uafhængig undersøgelse og gøre en ende på denne uacceptable situation?

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 109.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. juli 2000)

På baggrund af bekymringerne over de problemer vedrørende kvægs sundhed, som er rapporteret i Nederlandene, aflagde Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor et kontrolbesøg i landet den 2.-4. maj 2000. Rapporten om dette kontrolbesøg er under udarbejdelse og vil derefter blive sendt til drøftelse i Den Stående Veterinærkomité. Rapporten sendes ligeledes til Parlamentet og frigives på Internettet i overensstemmelse med normal praksis. Kommissionen træffer de fornødne foranstaltninger til opfølgning på grundlag af konklusionerne og anbefalingerne i rapporten. Man vil endvidere holde øje med situationen i lyset af den videre udvikling i påvisningen af årsagerne til problemet.

(2001/C 103 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1463/00**af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen**

(10. maj 2000)

Om: Svovlbrintes sundhedsmæssige virkninger

Hvilke oplysninger sidder Kommissionen inde med om de langsigtede virkninger på menneskers sundhed af udsættelse for svovlbrinte fra lossepladser, navnlig virkningerne på øjne og lunger? Hvilke eventuelle foranstaltninger er der blevet truffet for at begrænse farerne ved udsættelse for svovlbrinte til et minimum?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. juli 2000)

Den typiske lugt af rådne æg fra kulbrinte samt irritation af næsens slimhinder er mærkbar allerede ved en koncentration på 0,05 ppm (parts per million). Gassen er giftig for mennesker ved en koncentration på 150 ppm (lammelse af lugtenerven). Ved en koncentration på 300 ppm udvikler der sig lungeødemer, og ved en koncentration på 500 ppm indtræder der hurtigt tab af bevidsthed og efterfølgende død. Svovlbrinte er i Fællesskabet klassificeret som meget let antændelig, meget giftig og farlig for miljøet.

Behandling af affald er reguleret ved Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽²⁾, særlig artikel 4, hvori det hedder, at affald skal bortskaffes på en sådan måde, at det ikke er til fare for sundhed og miljø.

Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽³⁾, som skal anvendes fra den 16. juli 2001, indeholder særlige bestemmelser om lossepladser. Det generelle sigte med direktivet er så vidt muligt at mindske eller forebygge negative virkninger for sundhed og miljø fra deponering af affald. De negative virkninger fra deponering stammer primært fra udslip af gasser og perkolat til omgivelserne. Gasser og perkolat dannes ved nedbrydningen af bionedbrydeligt affald under anaerobe betingelser. Et af hovedkravene i direktivet er derfor, at medlemsstaterne opstiller strategier til at mindske mængden af bionedbrydeligt affald, der føres til deponering. Det opstiller også konkrete mål for reduktion af mængden af nedbrydeligt husholdningsaffald, der føres til deponering. For at nå disse mål skal medlemsstaterne navnlig øge genvinding, kompostering af bionedbrydeligt affald, fremstilling af biogas og andre former for nyttiggørelse. Direktivet foreskriver endvidere, at gassen skal indsamles fra alle lossepladser, hvor der deponeres bionedbrydeligt affald, og at disse gasser skal behandles og udnyttes. Hvis den indsamlede gas ikke kan udnyttes, skal den afbrændes.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽³⁾ EFT L 182 af 16.7.1999.

(2001/C 103 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1473/00**af Alejandro Agag Longo (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. maj 2000)

Om: Henstillingen vedrørende de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker

Ved en grundig gennemlæsning af Kommissionens henstilling om de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker kan det konstateres, at de makroøkonomiske rammer og de prognoser, der danner grundlag for henstillingen, er udtryk for en optimisme, der af nogle vil kunne betegnes som overdreven.

I en stadig mere globaliseret verden med stadig større flygtighed, ikke blot på finansmarkederne, men også på de egentlige markeder — oliemarkedet er tilstrækkeligt illustrativt — forekommer det indlysende, at det vil blive normen, at virkningerne fra én økonomi har en spill over-effekt på andre økonomier.

Har Kommissionen på denne baggrund taget tilstrækkeligt hensyn til, hvilke virkninger en langsommere økonomisk vækst eller ligefrem en recession i USA kan få for økonomien i EU? Hvordan vurderede Kommissionen en så væsentlig faktor som oliepriserne, da den udarbejdede sin henstilling? Hvilke andre makroøkonomiske scenarier tog den hensyn til, da henstillingen blev til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(27. juni 2000)

Kommissionens økonomiske »Forår 2000«-prognose (offentliggjort 11. april 2000⁽¹⁾) er, som det normalt er tilfældet med såvel Kommissionens som andre organers økonomiske prognoser, baseret på en række formodninger vedrørende udviklingen i økonomien på verdensplan, priser samt penge- og valutamarke-derne. Disse formodninger omsættes, sammen med prognoserne for den økonomiske udvikling i EU-landene, i en »hovedscenarioprognose, som — for så vidt angår forårsprognosen — peger i retning af en ganske kraftig økonomisk vækst i EU.

Denne forholdsvis positive økonomiske prognose er efter Kommissionens opfattelse ikke baseret på specielt »optimistiske« formodninger, men derimod på afslutningen på den økonomiske og finansielle krise i 1997 og 1998 i visse tærskellande samt stabil indenlandsk vækst og et gunstigt »policy-mix« i EU. Efter Kommissionens opfattelse afspejler formodningerne på realistisk vis de nuværende kendsgerninger og forventningerne til den fremtidige udvikling på nøgleområder og -markeder. En række andre prognoser tegner et tilsvarende billede.

Først og fremmest forventes prisen på olie (Brent) at nå et gennemsnit på 24,2 USD for en tønde i 2000 og 21,2 USD i 2001. Efter prisstigninger i starten af 2000 faldt markederne midlertidigt til ro i april 2000 efter OPEC-mødet i slutningen af marts 2000, men midt i juni nåede priserne igen op på omkring 30 USD. Flere indikatorer peger i retning af en nedgang i priserne resten af året, men dette kunne tænkes at ske på et højere niveau end det, der tages udgangspunkt i i forårsprognosen. Man må selvsagt holde sig for øje, at oliepriserne traditionelt har været ganske svingende. Andre markedsagttagere og -aktører (sidstnævnte via priserne på futures-kontrakter for råolie) giver ligeledes udtryk for en forventning om, at priserne på råolie vil falde i løbet af de næste to år. Dertil kommer, at USA's økonomi ifølge forårsprognosen vil opleve en vækst på 3,6 % i 2000 og 3 % i 2001. Disse prognoser ligger i den beskedne ende, når man sammenligner med andre markedsaktørers forventninger. I lyset af den kraftige vækst, som allerede er registreret i USA's økonomi i 1. kvartal af 2000, må disse skøn i øvrigt siges at være ganske forsigtige.

Det er klart, at denne »hovedscenarioprognose er forbundet med en række usikkerhedsmomenter, navnlig hvad angår den økonomiske og finansielle udvikling på verdensplan, herunder udviklingen i oliepriserne og i USA's økonomi. Prognoserne nævner eksplicit disse risici og usikkerhedsmomenter, som vil kunne påvirke prognosetallene i begge retninger. Kommissionen mener dog, at politiske anbefalinger bør baseres på »hovedscenarioprognosen og ikke tage udgangspunkt i forholdsvis usandsynlige krisesituationer, som det er meget vanskeligt at forudse.

⁽¹⁾ Tillæg (»Supplement A«) til »European Economy« (nr. 1/2 — april 2000), ISSN: 0379-2056.

(2001/C 103 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1547/00**af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(18. maj 2000)

Om: Mikrofinansiering og bekæmpelse af fattigdom

Kan Kommissionen oplyse, hvilke midler EU har bevilget til udvidet anvendelse af mikrokreditter som et led i bekæmpelsen af fattigdom?

(2001/C 103 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1609/00**af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen**

(29. maj 2000)

Om: Mikrokredit

Kan Kommissionen efter Nielsons løfte om at koncentrere sig om politikken på området for mikrokredit redegøre for, hvilke bestræbelser der er gjort inden for dette felt, efter at den nye Kommission trådte til?

Hvorledes vil Kommissionen sikre, at behandlingen af ansøgninger om mikrokreditlån sker hurtigt og effektivt?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson
på skriftlige forespørgsler E-1547/00 og E-1609/00**

(12. juli 2000)

Fællesskabet spiller en aktiv rolle ved at finansiere aktiviteter på dette område. I en undersøgelse, der blev gennemført sidste år, skønnedes det, at der i tidsrummet 1995-1999 blev bevilget 214 mio. € til finansiering af mikroprojekter, herunder til aktiviteter, der blev udført af ikke-statslige organisationer (ngo'er). Dette er dog kun et skøn. Tallet kan ligge betydeligt højere, fordi mikrokredit indgår i mange forskellige aktiviteter, især i projekter til udvikling af landområder og til aktiviteter, der tager sigte på kvinder. Med hensyn til den nuværende finansiering på årsbasis er Kommissionen desværre ikke i stand til lige nu at oplyse det præcise tal.

Kommissionens strategi på dette område er i færd med at blive revideret. På grundlag af evalueringer af interventioner på området for mikrokredit har Kommissionen indledt en proces, hvor den tidligere politik tages op til kritisk vurdering. Dette er en følge af den vaserende debat i donorsamfundet vedrørende den såkaldte »mikrofinansieringsrevolution«. I 1998 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om mikrofinansiering og fattigdomsbekæmpelse⁽¹⁾ samt retningslinjer for de fremgangsmåder, der bør anvendes.

Med den nye strategi fremhæves betydningen af at tilgodese flertallets forskellige finansielle behov på en mere integreret, bæredygtig måde, og ikke blot koncentrere opmærksomheden om låneaspektet, der tidligere blev ensidigt understreget i mikrokreditordningerne. Tidligere førte fokuseringen på dette ene aspekt ofte til ineffektive interventioner, markedsforstyrrelser og udbredelse af gældsætningskulturen, uden at der opnåedes nogen afgørende, bæredygtig virkning med hensyn til fattigdomsbekæmpelse. Ud fra det nye perspektiv bør der lægges særlig vægt på styrkelse af institutioner og kapacitetsopbygning til fordel for mikrofinansieringsinstitutioner og de ngo'er, der for tiden beskæftiger sig med mikrofinansiering, med henblik på at støtte deres udvikling hen imod større professionalisme og stærkere institutionalisering.

Endelig forventes den samlede reformpakke, som Kommissionen vedtog den 16. maj vedrørende styring af bistanden til tredjelande at få en positiv indflydelse på effektiviteten og hurtigheden i forbindelse med behandlingen af finansieringsafgørelser, herunder afgørelser vedrørende mikrokredit.

⁽¹⁾ KOM(98) 527 endelig udg.

(2001/C 103 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1583/00**af Jonathan Evans (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. maj 2000)

Om: HPR Refrigerants Ltd. — snarlig vedtagelse af en ny forordning til erstatning af forordning 3093/94 om stoffer, der nedbryder ozonlaget — HCFC-importkvoter

Rådet og Europa-Parlamentet skal snart vedtage en ny forordning til erstatning af forordning 3093/94⁽¹⁾ om stoffer, der nedbryder ozonlaget. Den nye forordning indfører en ændring af en måde, hvorpå der tildeles HCFC-importkvoter. Fra 1. januar 2001 vil den samlede importkvota, der er til rådighed, blive fordelt mellem enkeltimportører i forhold til deres markedsandele i 1996 (Artikel 4, stk. 3, litra i)h)). Som følge heraf vil virksomheder, som indledte import af HCFC efter 1996, med virkning fra udgangen af i år arbitrært blive berøvet deres kvota. Dette kunne medføre tab af job i hele EU. Dette er en unødvendig indgriben i HCFC-markedet og en mulig overtrædelse af EU-lovgivningen. At 1996 gøres til referenceår, indebærer en unødvendig risiko for tab af job og kunne resultere i krav om skadeserstatning fra Den Europæiske Union. Referenceåret bør være det allersidste år, hvor der er markedsstatistik til rådighed. Hvis 1999 anvendes som referenceår i stedet for 1996, vil der ikke ske nogen forringelse af den miljøbeskyttelse, som forordningen giver.

Undertegnede har fået oplyst, at 32 virksomheder i næsten alle Den Europæiske Unions medlemsstater i 1999 fik tildelt importkvoter af Kommissionen. Kun fem af disse virksomheder importerede HCFC i 1996. HRP Refrigerants Ltd. (HRPR), en mellemstor virksomhed beliggende i det sydlige Wales, distribuerede EU-fremstillet HCFC i 1996, men importerede ingen HCFC dette år. HRPR fik tildelt en importkvota af Kommissionen i 1998, 1999 og 2000. I henhold til den nye forordning er HRPR en af ca. 27 virksomheder, som vil få frataget deres HCFC-importkvota fra udgangen af 2000.

Hvad gør Kommissionen for hurtigst muligt at løse dette problem og sikre, at Den Europæiske Unions lovgivning giver Kommissionen mulighed for at yde HCFC-kvoter i fremtiden uden at gøre indgreb i rettighederne for virksomheder i EU?

⁽¹⁾ EFT L 333 af 22.12.1994, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. juni 2000)

Det nye forslag til forordning om stoffer, der nedbryder ozonlaget⁽¹⁾, som skal erstatte den gældende rådsforordning(EF) nr. 3093/94 af 15. december 1994⁽²⁾, tager sigte på at skærpe de nuværende foranstaltninger og indføre yderligere foranstaltninger til beskyttelse af ozonlaget. Kommissionen har altid været af den opfattelse, at lovgivningen om udfasning af produktionen og anvendelsen af de kontrollerede stoffer i overensstemmelse med Fællesskabets miljømålsætninger på dette område burde tage sigte på, at de negative økonomiske konsekvenser for industrien, herunder navnlig de små og mellemstore virksomheder, skulle afværges så vidt muligt.

Med hensyn til det konkrete spørgsmål om, hvordan HCFC-kvoter tildeles i henhold til den nye forordning, ønskede Kommissionen i sit forslag til den nye forordning at finde en mekanisme for kvotetildeling, som forstyrrede markedet mindst muligt. I forslaget blev 1996 foreslået som udgangspunkt for bestemmelse af HCFC-kvoten, da dette var det seneste år, for hvilket der forelå oplysninger om produktion og import.

Rådets, Parlamentets og Kommissionens opmærksomhed blev henledt på konsekvenserne af, at 1996 blev brugt som referenceår for tildelingen af HCFC-kvoter, navnlig for visse små virksomheder i Fællesskabet. Kommissionen var rede til at gå med til et senere referenceår end 1996 for tildeling af HCFC-kvoten, hvis Rådet og Parlamentet havde accepteret dette i den fælles tekst til forordningen, som var godkendt af forligsudvalget.

Kommissionen har reserveret sin holdning ved at foreslå en ændring til den nye forordning, såfremt referenceåret for HCFC-tildelingen forblev 1996 i den endelige udgave af forordningen om stoffer, der nedbryder ozonlaget. Der synes generelt at være grund til at foreslå et nyt referenceår for HCFC-tildeling gennem et forslag til ændring af den nye forordning om stoffer, der nedbryder ozonlaget.

⁽¹⁾ EFT C 83 af 25.3.1999.

⁽²⁾ EFT L 333 af 22.12.1994.

(2001/C 103 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1619/00

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Penge til nedsættelse af nitratinholdet

Budgetmyndigheden har i budgettet 2000 under budgetkonto B1-4050 (miljøvenligt landbrug) afsat et beløb på 220 mio. euro til finansiering af fremme af foranstaltninger til nedsættelse af et nitratinhold, der ligger under den lovbestemte norm.

Hidtil er der endnu ikke afsat eller udbetalt beløb til dette formål.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor man indtil nu ikke har efterkommet budgetmyndighedens udtrykkelige ønske?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at budgetmyndighedens udtrykkelige ønske om ved hjælp af disse lån at indvirke på den aktuelle udvikling i medlemsstaterne, kan ignoreres?
3. Hvilke forslag kan Kommissionen fremsætte for både at gøre det muligt at fastlægge og udbetale disse penge til dette formål? Hvornår kan disse forslag forventes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. juli 2000)

Som anført af det ærede medlem er budgetkonto B1-4050 beregnet til at medfinansiere foranstaltninger, som medlemsstaterne og regionerne iværksætter for at tilskynde landmændene til at anvende miljøvenlige produktionsmetoder for at beskytte miljøet og bevare naturen, på betingelserne i artikel 22 til 24 i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger ⁽¹⁾ og i artikel 12 til 20 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1750/1999 af 23. juli 1999 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1257/1999 ⁽²⁾. Disse foranstaltninger for miljøvenligt landbrug er de eneste, som medlemsstaterne har pligt til at anføre i deres programmer for udvikling af landdistrikterne. Det skal også erindres om, at ifølge nærhedsprincippet i grundforordningerne integreres aktionen for at hjælpe til at bringe nitratinholdet ned under den lovhjemlede norm ikke nødvendigvis i de planer for udvikling af landdistrikterne, som medlemsstaterne indgiver. Aktionen kan kun gennemføres, hvis denne forhåndsbetingelse er opfyldt.

1. Kommissionen gennemgår for tiden de programmer for udvikling af landdistrikterne for perioden 2000-2006, som medlemsstaterne har indgivet til godkendelse. Når programmerne er godkendt, vil bevillingerne i kapitel B1-40 blive anvendt til at medfinansiere udgifterne til forskellige foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne. Da intet program hidtil er blevet godkendt, er disse bevillinger endnu ikke blevet anvendt.
2. Gennemgangen af medlemsstaternes programmer er i de fleste tilfælde langt fremskredet. Ca. 70 programmer vedrører denne type foranstaltning. Det skal bemærkes, at medlemsstaterne uden at afvente Kommissionens godkendelse af programmet kan lancere alle operationer, der fører til indgåelse af kontrakter med landmændene om miljøvenligt landbrug. De kan endog begynde at udbetale støtten til disse kontrakter fra Kommissionens modtagelse af programmet, men disse udgifter bliver først refusions-

berettiget over EF-budgettet efter programmernes godkendelse. Det følger heraf, at nogle udgifter sandsynligvis allerede er afholdt, men de kan endnu ikke figurere i Kommissionens regnskab.

3. Kommissionen mener, at den nuværende lovgivningsramme vil gøre det muligt hurtigt at godkende programmerne for udvikling af landdistrikterne og dermed udnytte bevillingerne på budgettet, uden at nye forslag er nødvendige.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 214 af 13.8.1999.

(2001/C 103 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1627/00

af Albert Maat (PPE-DE) og Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Genetisk modificeret laks

I henhold til flere informationskilder skulle en amerikansk virksomhed (AF Protein) overveje at bringe genetisk modificeret laks på markedet. I denne laks er det gen, som er ansvarligt for produktionen af væksthormoner, modificeret. Dette medfører, at den modificerede laks får en meget højere vækstrate end dens naturlige medgener. Der er risiko for, at modificeret laks vil undertrykke dens naturlige medgener og således på længere sigt eliminere det genetiske materiale i naturlig laks. Desuden ved man kun lidt om følsomheden over for sygdomme. Skønt virksomheden argumenterer for, at dens laks er ufrugtbar, er der grund til at betvivle sikkerheden ved dette produkt. Hvis produktet markedsføres i bred skala, kunne en enkelt fejltagelse medføre en enorm katastrofe.

Europæiske producenter har oplyst, at de er interesserede i og villige til at bringe denne laks på det europæiske marked.

Har Kommissionen kendskab til planer om at markedsføre genetisk modificeret laks?

Deler Kommissionen den opfattelse, at sådan praksis betyder store risici med hensyn til biodiversiteten, fiskesygdomme og ikke-modificerede arters overlevelse?

Hvordan stiller Kommissionen sig til en eventuel fremtidig indførelse af modificeret laks på det europæiske marked?

Er Kommissionen rede til at intervenere (i WTO og på FN-niveau) med henblik på at forhindre dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 2000)

Kommissionen er bekendt med, at der har været flere artikler i pressen om genetisk modificeret laks. Udviklingen af hurtigt voksende laks har tilsyneladende nået et stadium, hvor kommerciel anvendelse synes mulig. Navnlig virksomheder fra Nordamerika har vist interesse herfor.

Der er indgivet en ansøgning til den amerikanske fødevarermyndighed (United States Food and Drug Administration) om tilladelse til at markedsføre sådanne laks (jf. Nature, Vol 406 af 6. juli 2000, s. 10-12). Ud over en undersøgelse af dyrevelfærdsaspekter, og om transgene laks er egnet til konsum, foretages der i samarbejde med to andre myndigheder (Fish and Wildlife Service og National Marine Fisheries Service) undersøgelser af eventuelle miljøvirkninger.

Kommissionen har finansieret en række forskningsprojekter i lukkede anlæg vedrørende den potentielle risiko ved transgene fisk. Herved sikres det, at Europa råder over ekspertviden om sikkerhedsspørgsmålene. Det er imidlertid nødvendigt at udføre yderligere undersøgelser for at sikre, at sådanne fisk, og hver art for sig, ikke har uacceptable indvirkninger på den biologiske mangfoldighed og miljøet i almindelighed.

Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer⁽¹⁾ (GMO) dækker udsætning af GMO til både forsøgsformål og som kommercielle produkter og omfatter derfor også udsætning af gensplejsede laks. Ansøgninger om udsætning heraf kræver, at der forinden er udført en omfattende vurdering af risikoen for menneskers sundhed og miljøet. Alle ansøgninger behandles hver for sig. Der udstedes kun tilladelse, hvis der ikke er grund til at tro, at udsætningen vil få negative følger for menneskers sundhed eller miljøet, såfremt betingelserne i forbindelse med tilladelsen i øvrigt overholdes.

Der er endnu ikke indgivet ansøgninger om udsætning af genetisk modificerede laks til kommercielt formål i henhold til direktiv 90/220/EØF, og der er ikke givet tilladelser til sådanne udsætninger. Kommissionen har heller ikke modtaget notifikationer fra medlemsstaterne om udsætning af genetisk modificerede laks til forsøgsformål i henhold til direktivet.

Hvis laksen er beregnet til konsum, ville der i øvrigt skulle indhentes forudgående tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser⁽²⁾. Også her gælder det, at der kun udstedes tilladelser, hvis der ikke er grund til at tro, at udsætningen vil få negative følger for menneskers sundhed eller miljøet.

Enhvert indgreb ville blive baseret på en detaljeret analyse af omstændighederne i det konkrete tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 117 af 8.5.1990.

⁽²⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

(2001/C 103 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1637/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Konjunktoren i mælkesektoren

Kommissionen fremkommer i sit svar af 27. marts 2000 på min tidligere skriftlige forespørgsel E-0549/00⁽¹⁾ med nogle oplysninger og aspekter, som den bedes forklare.

For det første er det påfaldende, at der for Grækenlands vedkommende gives oplysninger for en for kort periode (april- august 1999), som ikke giver mulighed for at foretage sammenligninger eller drage teoretisk gyldige konklusioner. Kunne Kommissionen i denne forbindelse informere om mælkeproduktionen i Grækenland i produktionsåret 1999-2000, når den får rådighed over nyere data, i det mindste for november eller december 1999? Hvordan ville prognosen for mælkeleverancer ved produktionsårets slutning se ud på dette grundlag?

For det andet bedes Kommissionen i forbindelse med Det Forenede Kongerige oplyse, fra hvilket eller hvilke områder den registrerede overskridelse her stammer. Nærmere bestemt, i hvilket omfang har Nordirland bidraget til den registrerede overskridelse af mælkekvoten i Det Forenede Kongerige i henhold til oplysningerne pr. december 1999?

Endelig og i en ganske anden sammenhæng er det velkendt, at størstedelen af medlemsstaterne -selv om fristen for at sende de officielle data til Kommissionen er den 1. september året efter produktionsårets slutning — sender meddelelse om deres situation efterhånden, og at størstedelen af landene faktisk har kendskab til deres endelige saldo omkring den 15. maj. Kunne Kommissionen i betragtning af ovenstående oplyse de forskellige staters endelige mælkeleverancer for produktionsåret 1999-2000, efterhånden som disse giver meddelelse herom?

⁽¹⁾ EFT C 374 E af 28.12.2000, s. 102.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(29. juni 2000)*

Med hensyn til Grækenland foreligger der nu to skøn. Ifølge det ene skøn skulle leveringerne i 1999/2000 ligge 16 % under kvoten og ifølge det andet skøn 5 % over. De to skøn stammer begge fra landbrugsministeriet, men i det første skøn tages der ifølge de foreliggende oplysninger ikke hensyn til de mindre mejerier. Det andet skøn er derfor mere sandsynligt, men skal også tages med forsigtighed i betragtning af svaret nedenfor på tredje del af forespørgslen.

Kommissionen råder ikke over oplysninger om leveringernes regionale fordeling, og den har derfor ikke kendskab til den særlige situation i Nordirland.

Ifølge medlemsstaterne foreligger der et skøn over den faktiske produktion i et produktionsår mere eller mindre hurtigt efter afslutningen af produktionsåret, nemlig den 31. marts. Skønnet viser dog ikke nøjagtigt en eventuel overskridelse af kvoten og det afgiftsbeløb, der følger heraf. Leveringerne skal nemlig dels korrigeres for det faktiske fedtindhold og dels justeres som følge af de midlertidige kvoteoverførsler, omfordelinger af uudnyttede kvoter osv. Da omfordelinger ofte sker i flere omgange, kendes den endelige situation først længe efter den 31. marts. Derfor blev datoen for opkøbernes erklæring (til myndighederne) fastsat til den 15. maj, og datoen for medlemsstaternes meddelelse af de endelige resultater til den 31. august. Næsten alle medlemsstaterne fremlægger deres tal efter den 20. august. En fremsendelse af tallene, efterhånden som de modtages, ville derfor ikke have nogen interesse i praksis.

*(2001/C 103 E/019)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1639/00****af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen***(29. maj 2000)*

Om: EU-støtte til omstrukturering af landbrugssektorer

Som følge af behovet for forbedring af landbrugsstrukturerne i forskellige områder i Galicien (anerkendt mål 1-område), navnlig inden for kvægbruget, er der opstået visse initiativer med ambitiøse omstrukturingsplaner, der omfatter adskillige kooperativer i forskellige nabokommuner. I denne forbindelse opstår der specielle problemer for de sektorer, der er af særlig betydning for disse områder som f.eks. mælkesektoren.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke støtteprogrammer der ville være bedst til at gennemføre et initiativ af denne type, som har til formål at iværksætte en omstrukturering af bestemte sektorer, således at der skabes rentable bedrifter og samtidig skaffes alternative erhvervsmuligheder til den arbejdsstyrke, der frigøres i forbindelse hermed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(7. juli 2000)*

Den kommende EF-støtteramme for Spaniens regioner under mål 1 drøftes i øjeblikket af de forskellige myndigheder. Forhandlingerne er langt fremme, og man kan derfor allerede nu give de generelle retningslinjer på overordnet plan samt en programoversigt på regionalt plan.

De regionale programmer opstilles på baggrund af de vigtigste programdele, som allerede er fastlagt, dvs. under hensyntagen til interventionerne fra alle fonde. Kommissionen har modtaget den første udgave af de regionale programmer, der blev tilsendt den 28. april 2000, og som der nu foretages en foreløbig undersøgelse af.

Hvad angår støtten fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen, kan der dog allerede på nuværende tidspunkt gives en generel oversigt over de prioriterede områder. Støtte fra EUGFL, Udviklingssektionen vil begrænse sig til fire hovedfelter: Felt 1: forbedring af konkurrenceevnen og produktionsapparatet, Felt 3: miljø og vandbygningsarbejder, Felt 7: landbrug og udvikling af landdistrikter og Felt 9: teknisk bistand.

I det første forslag Kommissionen har modtaget vedrørende Galicien, omfatter strategien en række prioriteter. Det drejer sig bl.a. om strukturforbedringer inden for den vigtigste del af landbrugssektoren, nemlig malke- og slagtekvægsbedrifterne, og den hertil knyttede værditilvækstkæde (mejeribranchen og kødindustrien), støtte til differentiering af landbruget, salgskampagner for de forskellige produkter, der er karakteristiske for Galicien (galicisk kalvekød, vin og brændevin, kartofler mv.), udvikling af aktiviteter i tilknytning til landbruget (særlige former for turisme, egnsprodukter, osv.), effektivisering af skovdriften, begrænsning af affaldsmængden og forbedring af forarbejdningen af landbrugsprodukter. Yderligere skal bekæmpelsen af skovbrande forbedres.

Disse tiltag udgør en del af de strategiske aktioner. De vil for så vidt angår den del af politikken for udvikling af landdistrikter, der modtager støtte fra EUGFL, Udviklingssektionen, blive yderligere udbygget i det kommende regionalprogram for Galicien.

(2001/C 103 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1672/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Betaling af kontrahenter og leverandører

Vil Kommissionen i fortsættelse af Michael Schreyers svar på min skriftlige forespørgsel nr. E-0505/00⁽¹⁾ angive størrelsen af det i 1999 udbetalte samlede beløb, hvortil den inden for fristen på 60 dage udbetalte andel refererer?

⁽¹⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001, s. 10.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer**

(25. september 2000)

Det kan meddeles det ærede medlem, at en analyse af betalingsfristerne i statistikkerne for regnskabsåret 1999 viser, at de betalinger, der blev foretaget inden for en frist på 60 dage, androg 39 238 mio. €.

(2001/C 103 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1703/00

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Kontrolorganer for økologiske fødevarer

For Gröna Konsum i Sverige var det et hårdt slag, da man indførte EU-forordningen om, at al produktion af økologiske fødevarer, som importeres til EU fra et tredjeland, skal være underlagt et af EU godkendt kontrolorgan. For ikke-EU-lande er forholdene vanskelige, når deres nationale kontrolorgan ikke er godkendt, da økologiske produkter fra disse lande således ikke markedsføres som økologiske fødevarer inden for EU. Af Gröna Konsums 150 økologiske artikler i sommeren 1999 var kun otte produceret i lande med et godkendt kontrolorgan. EU's muligheder for at godkende kontrolorganer i ikke-EU-lande anses for enten dyre eller meget bureaukratiske. Økologiske fødevarer risikerer nu at blive dyre eller at forsvinde fra butikkerne. Mener Kommissionen ikke, at der er grund til bekymring i den anledning? Har den internationale paraplyorganisation IFOAM fået tilladelse af EU til at godkende kontrolorganer for økologiske fødevarer?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Franz Fischler

(27. juli 2000)

Et af hovedmålene i Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ er at skabe og fremme et marked for økologiske produkter, som er troværdigt for forbrugerne. Kun et troværdigt marked vil sikre en konstant udvikling af økologisk produktion i Fællesskabet og også i de tredjelande, som eksporterer til Fællesskabet.

Derfor ligger fokus i forordningen på tilsynsforanstaltninger, som på den ene side består i en særlig tilsynsordning i Fællesskabet, se artikel 8, 9, 10 og bilag II. På den anden side omfatter artikel 11 et krav om, at produkter fra tredjelande skal produceres i overensstemmelse med tilsynskrav, som er accepteret af Fællesskabet og svarer til dem, der finder anvendelse her. Disse krav stemmer overens med Codex Alimentarius-retningslinjerne om produktion og markedsføring af økologisk producerede produkter og er som nævnt ovenfor nødvendige for at sikre, at forbrugernes tillid til markedet bevares.

I henhold til forordningen foretages vurderingen af, om tilsynsorganerne i tredjelande svarer til Fællesskabets og er anerkendte institutioner, enten af Kommissionen på grundlag af oplysninger fremsendt af det pågældende tredjelands regering (proceduren i artikel 11, stk. 1) eller af medlemsstaternes myndigheder på grundlag af oplysninger fremsendt af interesserede importører (proceduren i artikel 11, stk. 6). I henhold til forordningen har Kommissionen og medlemsstaterne dog mulighed for at tage hensyn til oplysninger i rapporter om økologisk produktion i visse tredjelande udarbejdet af International federation of organic agriculture movements (IFOAM), når disse rapporter indsendes i forbindelse med ovenstående procedurer.

Import fra tredjelande overvåges nøje af Kommissionen og medlemsstaterne. Der importeres tilsyneladende alle former for økologiske produkter til Fællesskabet fra omkring 100 tredjelande i hele verden. Kommissionen har ikke indtryk af, at ovenstående foranstaltninger har ført til væsentlige nedgange i importen af økologiske produkter fra tredjelande.

⁽¹⁾ EFT L 198 af 22.7.1991.

(2001/C 103 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1705/00**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(29. maj 2000)

Om: Indførsel af alkohol til Sverige

Netop nu forhandler Sverige og Kommissionen om muligheden for at forlænge afgiftsfritagelsen ved indførsel af alkohol til Sverige.

Den svenske afholdsbevægelse IOGT-NTO hævder, at artikel 28, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ sammenfattende siger, at Kommissionen skal aflægge beretning til Rådet om, hvordan afgiftsbestemmelserne fungerer, og forelægge forslag til en »endelig ordning«. Denne ordning skal i princippet være den samme som den, der skal gælde inden for EU, nemlig at varerne kun beskattes i oprindelseslandet. Når Rådet har studeret beretningen og mener, at forudsætningerne er til stede for en overgang til den endelige ordning, skal det på forslag af Kommissionen og efter høring af Parlamentet træffe afgørelse med enstemmighed om de regler, der skal gælde for den endelige ordning. Endvidere hedder det, at overgangsbestemmelserne forlænges automatisk til den dato, hvor den endelige ordning træder i kraft. Ifølge den enighed, der blev opnået i 1996 (artikel 1, stk. 3, i direktiv 96/99/EF⁽²⁾) har — mener IOGT-NTO — Sverige ret til fortsat at anvende de nuværende mængdebegrænsninger til og med den 30. juni 2000 med forbehold af en revisionsordning svarende til ordningen i artikel 28, stk. 1, i direktiv 77/388/EØF.

Tolker Rådet bestemmelserne på samme måde som IOGT-NTO?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 8 af 11.1.1997, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. juli 2000)

Kommissionen fremsatte den 22. maj 2000 et forslag om at give Sverige tilladelse til fortsat at anvende mængdebegrænsninger fra 1. juli 2000 til udgangen af 2003 for punktafgiftsbelagte produkter, der indføres i Sverige fra andre medlemsstater⁽¹⁾. Dette forslag, hvori der også forudses en gradvis liberalisering af begrænsningerne i den nævnte periode, blev vedtaget af Rådet den 30. juni 2000⁽²⁾. Den nye bestemmelse, der er vedtaget, indeholder ikke længere en revisionsordning af den slags, som det ærede medlem henviser til, og som indgik i den tidligere udgave af direktivet. Derfor er diskussionen om den nøjagtige betydning af denne revisionsordning nu blevet irrelevant.

Med hensyn til revisionsordningen har det altid været Kommissionens opfattelse, at den undtagelsesbestemmelse, som Sverige opnåede, udløb den 30. juni 2000, medmindre en yderligere forlængelse blev foreslået af Kommissionen og enstemmigt vedtaget af Rådet, da begrænsningerne afviger fra det grundlæggende princip i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed⁽³⁾, hvorved varer, som erhverves og transporteres af en privatperson, er punktafgiftspligtige i den medlemsstat, hvor de er indkøbt. Dette synspunkt stemmer overens med det i fællesskabsretten knæsatte princip, at enhver undtagelse i et direktiv skal fortolkes restriktivt.

Det ærede medlem bedes rette den sidste del af sin forespørgsel direkte til Rådet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 295, endelig udg. af 22.5.2000.

⁽²⁾ Rådets direktiv 2000/44 af 30. juni 2000 om ændring af direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 for så vidt angår midlertidige mængdebegrænsninger for punktafgiftsbelagte produkter, der bringes ind i Sverige fra andre medlemsstater.

⁽³⁾ EFT L 76 af 23.3.1992.

(2001/C 103 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1707/00

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(29. maj 2000)

Om: Udlicitering

På fire år har de danske kommuner og amter syvdoblet antallet af opgaver, som de offentlige myndigheder tjener penge på at udføre for hinanden. Den voldsomme stigning er sket, selv om den danske regering flere gange har forsikret EU-kommissionen om, at kommunerne og amterne kun ville udføre opgaver, hvor konkurrencen med private virksomheder ikke eksisterer eller kun i begrænset omfang.

På baggrund af det danske indenrigsministeriums redegørelse til kommissionen af 31. marts er det danske håndværksråd nået frem til, at ca. 90 pct. af de udførte aktiviteter for et samlet beløb på 174 mio. kr. alternativt kunne have været udført af private virksomheder. Det drejer sig f.eks. om gartneriarbejder, pleje af grønne arealer, gadefejning, laboratorieopgaver og analyser, madudbringning, salg af frosne retter, vaskeriopgaver, mindre anlægs- og bygningsarbejder, malerarbejde, smedearbejder, transportopgaver, rengøring, edb-opgaver etc. Siden 1996/1997 er de samlede aktiviteter steget fra knapt 25 mio. kr. om året til 174 mio. kr. i 1999 (incl. tilbud, som endnu ikke er udført), og meget tyder endvidere på, at andelen af opgaver, som alternativt kunne have været løst af private virksomheder, også er steget.

Hvad er Europa-Kommissionens holdning til de stigende aktiviteter i relation til lov nr. 378 af 14. juni 1995 om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder jf. det danske Indenrigsministeriums redegørelse til Europa-Kommissionen af 31. marts 2000, når det tages i betragtning, at langt størstedelen af opgaverne alternativt kunne have været løst af private virksomheder?

Agter Europa-Kommissionen at sætte en stopper for de aktiviteter i lov nr. 378 af 14. juni 1995 om kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder, som udføres i konkurrence med private virksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(20. juli 2000)

Medlemsstaterne kan frit købe varer og tjenesteydelser, hvor og fra hvem de ønsker, så længe de overholder fællesskabsreglerne om offentlige indkøb.

Medlemsstaterne skal sørge for, at virksomheder, såvel private som offentlige, ikke modtager overbetaling for en tjenesteydelse eller vare af almindelig økonomisk interesse, som de anmodes om at levere i henhold til EF-traktatens artikel 86, stk. 2 (tidligere artikel 90), for at undgå, at en sådan overbetaling anvendes til at krydssubsidiere deres andre kommercielle aktiviteter. Så længe ovennævnte principper overholdes, har Kommissionen ingen beføjelse til at gribe ind.

Kommissionen er i øjeblikket ved at undersøge lovens virkninger i henhold til fællesskabsreglerne om offentlige indkøb og de eksempler på dens konkrete anvendelse, der er nævnt i Indenrigsministeriets redegørelse til Kommissionen af 31. marts 2000.

(2001/C 103 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1737/00

af Ioannis Souldakis (PSE) til Rådet

(5. juni 2000)

Om: Støtte til ømråder i EU

Hvilket foranstaltninger agter Rådet at træffe med henblik på at skabe det nødvendige lovgrundlag for finansiering af EU's ømråder fra Fællesskabernes budget for år 2001, som er under udarbejdelse, i overensstemmelse med det, der er fastsat i Amsterdam-traktaten, og med de retningslinjer for 2001-budgettet, som allerede er vedtaget i Europa-Parlamentet (punkt 33)?

Svar

(9. november 2000)

1. Rådet erkender, at der er strukturelle ulemper for ømråder, der skyldes deres økarakter. Det har altid lagt stor vægt på de finansielle instrumenter, der er beregnet til, når det er berettiget, at integrere disse områder bedre i det indre marked på rimelige vilkår.
2. I forbindelse med den økonomiske og sociale samhørighed er strukturfondene i denne sammenhæng et vigtigt aktionsredskab, der har en positiv indvirkning på ømrådernes vækst og konvergens.
3. I henhold til de nye regler for strukturfondene vil de mindst begunstigede øer i Den Europæiske Union, der opfylder de kriterier for støtteberettigelse, der er fastsat i den generelle forordning, specifikt kunne modtage finansiell fællesskabsstøtte i henhold til mål 1 (regioner med udviklings efterslæb) eller i henhold til mål 2 (områder under økonomisk og social omstilling).

(2001/C 103 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1753/00**af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(31. maj 2000)

Om: Den Europæiske Udviklingsfond

Kan Kommissionen på baggrund af sit politiske tilsagn om at sikre en betydelig forhøjelse og måske endog en fordobling af udbetalingerne til AVS-landene, således at disse når op på 3,5 mio. euro om året, oplyse, hvilke foranstaltninger, procedurer og tidsfrister der er fastlagt for at sikre, at dette tilsagn omsættes til praksis, og især hvilke procedurer og tidsfrister der er fastlagt for tildelingen af de uudnyttede bevillinger til den nuværende Europæiske Udviklingsfond?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(24. juli 2000)

Fællesskabet er i dag en af verdens største bistandsydere. Kommissionen har ansvaret for mere end 10 % af den samlede officielle udviklingsstøtte på verdensplan, hvilket repræsenterer en stigning på 5 % i forhold til 1985. Den vækst der i denne periode har været i omfanget af den bistand der skal administreres, modsvares imidlertid ikke af nogen udvidelse af Kommissionens personale.

I 1999 meddelte Kommissionen at den i år 2000 ville indgå forpligtelser for et beløb på 4,250 milliarder € under EUF, og herunder 1 milliard € til fattige lande med stor gæld, og at den ville foretage udbetalinger for 2,600 milliarder €.

Ved udgangen af 1999 var omkring 33 % af de midler der var disponeret over under EUF, imidlertid endnu ikke kommet til udbetaling. For Fællesskabets eksterne bistand har dette tal i gennemsnit ligget på 35 % i de seneste 10 år, for visse enkeltprojekters vedkommende dog helt oppe på 50 %. Dette skyldes til dels at visse projekter er af en særlig art, idet de nødvendiggør investeringer over en længere årrække (f.eks. til større vejinfrastruktur). Af andre årsager kan nævnes et tungt procedureforløb, at tilrettelæggelsen af arbejdsgangen ikke er optimal, og den konstante personalemangel. Hertil kommer at uforudselige begivenheder i samarbejdet med tredjelande kan slå grundlaget væk under enhver prognose. Til eksempel herpå kan nævnes valgene i Zimbabwe og på Haiti, konflikten mellem Etiopien og Eritrea, de politiske uroligheder i Côte d'Ivoire, på Salomonøerne og Fiji, samt naturkatastrofer såsom oversvømmelserne i Mozambique, der alle har influeret på Kommissionens programmer med disse lande.

Generaldirektoratet for udvikling opstillede i 1999 i nært samarbejde med Kommissionens delegationer en ordning hvori de årlige målsætninger for indgåelsen af forpligtelser gøres til genstand for en regelmæssig og detaljeret overvågning og revision, dvs. en gang om året, land for land. I denne ordning er der indbygget mulighed for at flytte midler væk fra lande der af den ene eller anden grund har vanskeligt ved at udnytte støtten, over til lande der ikke har sådanne vanskeligheder, og at flytte midler væk fra programbundet støtte til ikke-programbundet støtte. Denne ordning, der har været en af årsagerne bag den rekordhøje disponeringsgrad i 1999 (2,700 milliarder €), skal udvides således at man for fremtiden kan få en tilsvarende forbedring for udbetalingerne. I 1999 blev der udbetalt 1,275 milliarder €, dvs. 65 % af prognosen fra november 1998, og 87 % af den reviderede prognose der blev forelagt for Rådet i juli 1999.

I år har Kommissionen vedtaget to finansieringsafgørelser for et beløb på 1,000 milliard € med henblik på deltagelse i ovennævnte initiativ til støtte for fattige lande. Hertil kommer at strukturtilpasningsordningen er blevet forhøjet med 250 millioner €. Disponeringsrytmen har imidlertid været langsom for andre programmer i første halvdel af 2000. Til imødegåelse heraf har man berammet ekstra møder inden for EUF-udvalget og kvalitetsstøttegruppen.

Den foreslåede reform af relationerne udadtil indebærer en erkendelse af at Kommissionens system for formidling af eksternt bistand ikke har været effektivt nok. Den omorganisering der foreslås i reformen og den udtalelse der blev givet i april om den overordnede strategi, der begge har til formål at løse dette problem, indebærer at ressourcerne koncentrerer om de vigtigste områder og om en effektivisering af organisationen. Der skal for fremtiden kun være én instans der skal tage sig af den eksterne støtte i hele dens forløb (fra udvælgelsesfasen til evalueringsfasen); dette skal ske på grundlag af landeprogrammer der udarbejdes af de enkelte regionskontorer i samarbejde med delegationerne og generaldirektoraterne.

Det næste halve år får afgørende betydning. Der skal flyttes personale som led i omorganiseringen, og der skal udpeges nye generaldirektører for den fælles afdeling for eksterne forbindelser og generaldirektoratet for udvikling. Kommissionen vil imidlertid gøre sig de største anstrengelser for at realisere sin 2000-prognose, og er i gang med at se på hvilke procedurer der kan indføres til sikring af at arbejdet med at disponere over midlerne til den eksterne støtte videreføres også i denne overgangsperiode.

Som en del af de hasteforanstaltninger som Kommissionen varslede i sin meddelelse af 15. maj 2000 (Reform af forvaltningen af støtten til tredjelande), er der allerede blevet indført nye fælles arbejdsmetoder for regionskontorerne og for den fælles afdeling for eksterne forbindelse, navnlig med henblik på at fremskynde udbetalingerne og indhentning af efterslæbet. Heri indgår udarbejdelse af fælles finansprognoser for 2000 og et arbejdsprogram der opbakkes med et månedligt tilsyn og en voldgiftsordning. Hertil kommer at der nu afholdes regelmæssige møder mellem generaldirektoratet for forbindelser udadtil, generaldirektoratet for udvikling og den fælles afdeling for eksterne forbindelser med henblik på koordinering og den bedst mulige arbejdsgang.

En række nye omstændigheder forventes på længere sigt at give sikkerhed for at der efter prøveperiodens udløb disponeres over 3 milliarder € og 3,5 milliarder € på årsbasis. For eksempel indebærer nævnte udtalelse om den overordnede strategi at der gøres større brug af sektorprogrammer, eventuelt i samarbejde med andre donorer hvor dette er formålstjenligt. Denne form for programmer har ikke blot en mere direkte virkning på bekæmpelsen af fattigdommen, men kan forhåbentligt også formidles på en mere effektiv måde (f.eks. gennem større ressourcer til delegationerne). Der skal foretages årlige statusopgørelser over alle de forskellige former for samarbejde med de enkelte lande således at Kommissionen får bedre mulighed for at vurdere om resultaterne står mål med målsætningerne og for at opstille nye målsætninger med udgangspunkt i erfaringer og behov.

Det forventes at Cotonou-aftalen ratificeres i begyndelsen af 2002 således at 9. EUF kan træde i kraft samme år. Reglerne for planlægningen af programmerne får imidlertid øjeblikkelig virkning. Med det nye rullende program sikres det at ressourcerne koncentrerer om de felter hvor de kan udnyttes mest effektivt, alt under hensyntagen til det grundlæggende ønske om at bekæmpe fattigdommen. I overgangsforanstaltningerne forud for iværksættelsen af 9. EUF har Kommissionen foreslået at 6., 7., og 8. EUF slås sammen i én fond. Samtidig har den foreslået at mere tungtfungerende ordninger såsom Stabex og Sysmin afvikles. Ifølge prognoserne skulle 6., 7., og 8. EUF være så godt som opbrugt ved udgangen af 2002, dvs. når 9. EUF træder i kraft. Midler under 8. EUF der endnu ikke er afsat til en bestemt ordning, skal i henhold til dette forslag indgå i planlægningen af programmer under 9. EUF, der starter efter vedtagelsen af overgangsforanstaltningerne (dvs. i august 2000). Der disponeres over disse midler i perioden forud for ikrafttrædelsen af 9. EUF.

Den interne aftale om 9. EUF forelægges for medlemsstaterne til ratificering samtidig med Cotonou-aftalen. Den sættes imidlertid i kraft allerede i år i form af midlertidige foranstaltninger. Kommissionen har forelagt flere forslag — hvoraf nogle er ret radikale — om hvordan man kan forbedre de nuværende procedurer og det nuværende samspil mellem Kommissionen og medlemsstaterne (f.eks. højere tærskler for projekterne, spørgsmål vedrørende udvalgstype, samt procedurer). Disse forslag drøftes nu i Rådet. Der er gjort visse fremskridt i disse drøftelser, men med hensyn til de grundlæggende punkter om effektivisering af forvaltningen af EUF har der kun været beskeden fremgang. Kommissionen har i disse drøftelser gjort klart at den må have opbakning fra medlemsstaterne, og at der må gennemføres en kraftig omlægning af de institutionelle rammer for forvaltningen af EUF, idet det fremskridt som Cotonou-aftalen repræsenterer med hensyn til indførelse af mere fleksible regler for forvaltningen af EUF og Kommissionens bestræbelser på at forbedre sit interne system ellers vil få meget begrænsede virkninger.

Med andre ord: Kommissionen har internt taget en række skridt til at forbedre forvaltningen af støtten og forventer at de vil give sig udslag i konkrete resultater på mellemlangt og langt sigt. Kommissionen må imidlertid tage hensyn til udviklingen uden for institutionen og er også afhængig af støtte fra medlemsstaterne og Europa-Parlamentet i sine bestræbelser på at sikre den indbyrdes komplementaritet mellem nævnte udvikling og det interne arbejde.

(2001/C 103 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1754/00
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(31. maj 2000)

Om: Aftaler om regionalt økonomisk partnerskab

Kan Kommissionen på baggrund af Suva-konventionens undertegnelse i juni og forpligtelsen til inden den 1. januar 2002 at indlede forhandlinger om WTO-kompatible aftaler om regionalt økonomisk partnerskab og andre WTO-kompatible arrangementer, som tager hensyn til udviklingsniveauet og handelsforanstaltningernes socioøkonomiske indvirkning i AVS-staterne, oplyse sammensætningen af og arbejdsmetoderne for de organer, der er eller vil blive nedsat til forberedelse og gennemførelse af disse forhandlinger, og især redegøre for forbindelserne mellem generaldirektoratet for handel og generaldirektoratet for udvikling i denne proces såvel som ansvarsfordelingen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(27. juni 2000)

Kommissionen behandler i øjeblikket en handlingsplan for forberedelse af og gennemførelse af forhandlinger om regionale økonomiske partnerskabsaftaler.

Uden at resultaterne af Kommissionens forhandlinger skal foregribes, er det indlysende, at forberedelsen af og gennemførelsen af forhandlinger om disse aftaler forudsætter et tæt samarbejde mellem de relevante tjenestegrene i Kommissionen, navnlig Generaldirektoratet for Handel og Generaldirektoratet for Udvikling. Det er Kommissionens faste overbevisning, at handelssamarbejdet og udviklingssamarbejdet som fastsat i partnerskabsaftalen mellem staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS) og Kommissionen skal bindes sammen og underbygge hinanden, således at der kan skabes de gunstigst tænkelige forudsætninger for, at AVS kan tilpasse sig de nye forhold for samhandelen.

(2001/C 103 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1769/00
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. maj 2000)

Om: Omstridt brug af Conver-tilskud og bortdirigering af penge i den nederlandske kommune Den Helder

1. Allerede i 1997 indeholdt medierne i og omkring kommunen Den Helder, som ligger i regionen »Kop van Noord-Holland« i den nordvestlige del af Nederlandene, ved gentagne lejligheder beretninger om det politiske postyr i forbindelse med anvendelsen af tilskudsbeløb og bl.a. til Den Helder kommunes opførelse af en gangbro i den indre del af trafikhavnen. Den 9. maj opstod der igen postyr. Denne gang var anledningen en af myndighederne indledt undersøgelse af svig i kommunens byplanlægnings- og forvaltningsafdeling. Er Kommissionen bekendt med disse beretninger?

2. Kan Kommissionen bekræfte, at offentlige arbejder i Den Helder kommune såsom den i den indre del af trafikhavnen opførte gangbro, der i folkemunde kaldes »Euro-gangbroen«, er kommet i stand ved hjælp af EU-tilskud som led i Conver-programmet? Hvilke tilskud er der i bekræftende fald ydet som led i Conver-programmet, og under hvilke omstændigheder skete dette?

3. Det politiske postyr foranledigede kommunalrådet til at lade en undersøgelse foretage ved virksomheden KPMG. I undersøgelsesrapporten nævnes der uregelmæssigheder ved brugen af tilskud, flytning af tilskud til en senere fase uden godkendelse, manglende angivelse af dermed forbundet medfinansiering og manglende udførelse af dele af det forelagte projekt. Desuden er der ifølge medierne tale om kunstigt oppustede beløb til projektet og bortdirigering af penge. Er Kommissionen bekendt med KPMG's undersøgelse og de deri anførte konklusioner? Tilslutter Kommissionen sig disse konklusioner?

4. Fra befolkningens side er der udtrykt stærk kritik af projektets gennemførelse på grund af dets konsekvenser for livskvaliteten og sikkerheden (ingen løsning inden 2015 på problemet med den stærkt stigende biltrafik i boligområder, uønsket fældning af træer, manglende flugtmuligheder ved katastrofer i havneområdet). Deler Kommissionen den opfattelse, at begreber som f.eks. livskvalitet og boligmiljø bør spille en rolle i borgernes Europa, og at der hidtil ikke er taget tilstrækkeligt hensyn hertil i Den Helder?

5. Hvilke muligheder er der i Kommissionens øjne for — gennem tilpasning af planerne — at afhjælpe de af borgerne påpegede uheldige forhold?

(2001/C 103 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1770/00

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. maj 2000)

Om: Undersøgelse af bekæmpelsen af eventuelt svig i forbindelse med eventuelt misbrug af Conver-tilskud i den nederlandske kommune Den Helder

1. I hændelsesforløbet og det politiske postyr i forbindelse med den måde, hvorpå kommunen Den Helder i den nederlandske provins Noord-Holland har anvendt tilskudsbeløb til bl.a. opførelsen af en gangbro i den indre del af trafikhavnen, aftegner der sig et billede af svig og fusk med EU-tilskud. Deler Kommissionen den opfattelse, at et sådant billede bør bekæmpes ihærdigt ved at fjerne årsagerne til de tilgrundliggende formodninger?

2. Deler Kommissionen den opfattelse, at det, der nu er kommet for dagens lys om brugen af tilskudsbeløb i Den Helder kommune, må give anledning til en indgående nærmere undersøgelse, som kan skabe den nødvendige klarhed over det hidtidige hændelsesforløb? Er Kommissionen villig til at lade en sådan undersøgelse foretage?

3. Foreligger der i øjeblikket endnu ikke færdigbehandlede anmodninger fra Den Helder kommune om andre EU-tilskud og i bekræftende fald hvilke?

4. Vil hændelsesforløbet i forbindelse med Conver-tilskud — som anført i ovenstående punkter og i forespørgslen om den omstridte brug af Conver-tilskud og bortdirigering af penge — foranledige Kommissionen til at indtage en helt anden holdning over for Den Helder kommune ved tildelingen af eventuelle nye EU-tilskud til denne by samt ved kontrollen med anvendelsen heraf?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier
på skriftlige forespørgsler E-1769/00 og E-1770/00**

(2. august 2000)

Kommissionen deltager som observatør i overvågningsudvalgene for strukturfondsprogrammerne. Disse udvalg drøfter programmernes strategi samt spørgsmål af organisatorisk og procedurmæssig art. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet foretages udvælgelse og godkendelse af projekterne af et styringsudvalg, som er sammensat af alle andre regionale partnere og samfinansieringspartnere end Fællesskabet.

Kommissionen er ikke blevet informeret om den af det ærede medlem omtalte politiundersøgelse eller KPMG's undersøgelse.

Kommissionen kan imidlertid bekræfte, at fællesskabsinitiativet KONVER for perioden 1994-1999 har finansieret projektet »Koopvaarderbinnenhaven«. Den nederlandske økonomiminister udfærdigede den 14. juli 1997 den nødvendige forpligtelseserklæring, for et beløb på 4,45 mio. HFL (2,02 mio. €). Fællesskabets bidrag er på 50 % af dette beløb. I december blev projektet lukket. Udgifterne til dette projekt forblev under de budgetterede omkostninger (3,78 mio. HFL eller 1,72 mio. €).

Som følge af det af det ærede medlem rejste spørgsmål har Kommissionen igangsat en undersøgelse sammen med den nederlandske økonomiminister og gjort generaldirektoratets revisionstjeneste opmærksom på dette særlige tilfælde. Herudover har Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig gjort opmærksom på, at det er i kontakt med de af det ærede medlem omtalte nederlandske efterforskningsmyndigheder.

For programperioden 2000-2006 er Den Helder kommune ikke kommet i betragtning i forbindelse med noget strukturfondsprogram. KONVER-fællesskabsinitiativet er ikke videreført, og regionen Noord-Holland er ikke støtteberettiget hverken i henhold til mål 1 eller mål 2.

(2001/C 103 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1807/00

af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen

(8. juni 2000)

Om: Illegale drab på hvaler i Caraibien

Ifølge oplysninger fra »Whale and Dolphin Conservation Society« (WDSCS) er der igen i år sket illegale hvalfangster i Caraibien. I begyndelsen af maj blev der ud for St. Vincent dræbt en fredet brydehval. Jagten på disse hvaler har været forbudt siden 1986 og er derfor en overtrædelse af Den Internationale Hvalfangstkommissions (IWC) bestemmelser.

Navnlig Japan importerer hvalkød i store mængder fra de caraibiske farvande, hvilket styrker den internationale handel med kød fra disse fredede dyr.

Er Kommissionen bekendt med dette forhold?

Vel vidende, at de juridiske muligheder er begrænsede, bedes Kommissionen oplyse, om det er muligt for den at træffe politiske foranstaltninger mod sådanne aktioner?

Er Kommissionen rede til at henvende sig til EU-komiteén for CITES-spørgsmål for gennem fælles optræden at lægge hårdere pres på de stater, der overtræder IEC-konventionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. juli 2000)

Kommissionen er opmærksom på at visse lande, bl.a. landene i Vestindien, fortsætter visse former for hvalfangst ofte under påskud af at gennemføre videnskabelige programmer.

Fællesskabet er ikke medlem af Den Internationale Hvalfangstkommission og har kun status som observatør i denne organisation. En række medlemsstater er imidlertid kontraherende parter i konventionen. Som det ærede medlem vil vide, forholder medlemsstaterne sig forskelligt til spørgsmålet om hvalfangst. Fællesskabet har derfor ikke en generel politik på dette område. Den afspejler i det store og hele situationen i medlemsstaterne. Fællesskabet har imidlertid bestemmelser, som indirekte vedrører spørgsmålet om hvalfangst.

Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed⁽¹⁾ indeholder en række sådanne bestemmelser, og implementerer Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (CITES) med ændringer. Disse bestemmelser skal forhindre Fællesskabets fiskere i at fange hvaler på åbent hav og i at lande deres fangster i et EU-land eller i noget andet land, der har undertegnet konventionen.

Andre af disse bestemmelser findes i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om Bevaring af Naturtyper samt Vilde Dyr og Planter⁽²⁾. Disse bestemmelser forpligter alle medlemsstater til at træffe de nødvendige foranstaltninger til indførelse af et system til streng beskyttelse af alle hvalarter.

Fællesskabet støtter ikke nogen form for hvalfangst på åbent hav og accepterer heller ikke nogen form for handel med hvaler. Som observatør i Den Internationale Hvalfangstkommission støtter Fællesskabet fuldt ud de forskellige moratorier, der anbefales af Den Internationale Hvalfangstkommission. På dette stadium og i betragtning af sin status i Hvalfangstkommissionen er Kommissionen ikke selv i stand til at træffe politiske foranstaltninger imod de af det ærede medlem omtalte aktiviteter. Kommissionen anbefaler imidlertid, at de elleve EU-medlemmer af Den Internationale Hvalfangstkommission, hvis der er behov for det, kontaktes med henblik på at spørgsmålet tages op og behandles.

(¹) EFT L 61 af 3.3.1997.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 103 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1808/00

af Baroness Sarah Ludford (ELDR) til Kommissionen

(8. juni 2000)

Om: Menneskerettighederne i Tyrkiet

Menneskerettighedssituationen i Tyrkiet har længe givet anledning til bekymring, og den er blevet undersøgt af parlamentarikere, pressen og menneskerettighedsorganisationer. For eksempel er skribenters og journalisters ytringsfrihed begrænset, og selv brugen af betegnelsen »det kurdiske folk« kan medføre fængsling. På samme måde er anvendelse af tortur udbredt, og afgørelsen om at retsforfølge en officer ligger hos politiet og ikke hos retsmyndighederne. Og selv om der har været et moratorium for henrettelser i de sidste femten år, afsiger domstolene stadig dødsdomme, og Abdullah Öcalans endelige skæbne er stadig ukendt.

Nu hvor Tyrkiet efter afgørelsen på Helsinki-topmødet i december 1999 er blevet erklæret et formelt ansøgerland med henblik på tiltrædelse af EU, med hvilket der vil blive indledt tiltrædelsesforhandlinger inden længe, hvilken tidsplan for indførelse af særlige og varige reformer vil Kommissionen da forsøge at få de tyrkiske myndigheder til at fastsætte, så det kan sikres, at de politiske kriterier, der blev opspillet på topmødet i København i 1993 kan blive opfyldt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(11. juli 2000)

En hovedhjørnestein i førtiltrædelsesstrategien for Tyrkiet, der blev igangsat på Det Europæiske Råd i Helsinki i december 1999, er tiltrædelsespartnerskabet, der udarbejdes af Kommissionen inden det vedtages af Rådet. Kommissionen forventer at vedtage det første tiltrædelsespartnerskab for Tyrkiet i november 2000. Hensigten er navnlig at opstille en prioriteret liste over københavnerkriterierne (herunder på det politiske område), som Tyrkiet skal gennemføre med henblik på at forberede landet på EU-medlemsskab. Prioriteterne inddeles i prioriteter på kort sigt (dvs. implementering i 2001) og på mellemlang sigt (implementering efter 2001).

Det forventes til gengæld af Tyrkiet, at landet inden udgangen af året fremlægger et program for indarbejdelse af fællesskabsretten i landets lovgivning. Heri skal det fremgå, hvordan Tyrkiet har til hensigt at gennemføre prioriteterne i tiltrædelsespartnerskabet, herunder hvordan de menneskelige og finansielle ressourcer påtænkes tilvejebragt.

De politiske reformer, som det ærede medlem refererer til, skal behandles i tiltrædelsespartnerskabet og det nationale program for overtagelse af Fællesskabets regelværk.

Implementeringen af disse to dokumenter vil blive kontrolleret regelmæssigt af bl.a. associeringsudvalget og i årsrapporterne.

(2001/C 103 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1818/00**af Cristiana Muscardini (UEN) og Sergio Berlato (UEN) til Kommissionen**

(8. juni 2000)

Om: Afskaffelse af finansiering inden for landbrugssektoren

Kommissionens forslag om at formindske landbrugsudgifter til finansiering af tilskud til de Balkan-lande, der er ramt af krigen, har allerede givet anledning til reaktioner fra de forskellige landes landbrug.

Samtidig med at man tilslutter sig beslutningen om politisk og økonomisk at favorisere genoprejsningen af disse områder, bør Kommissionen dog besvare følgende spørgsmål:

1. Mener den ikke, at den ved at afskaffe bevillinger til landbrugspolitikken modarbejder de valg, der blev truffet for knap et år siden i Berlin, i forbindelse med Agenda 2000?
2. Mener den ikke, at nedskæring i bevillinger risikerer at skade gennemførelsen af de fremtidige reformer inden for ris-, olie-, frugt- og grøntsagssektoren?
3. Mener den ikke, at den samme skæbne ligeledes truer den store reform af frøafgrøder, og at udviklingen af hele det europæiske landbrugssystem således vil blive ramt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. juli 2000)

Det er en meget væsentlig opgave for EU at støtte demokrati, fred og stabilitet i Kosovo-regionen. For 2001 og 2002 har Kommissionen foreslået en nedskæring på 300 mio. € af det nuværende udgiftsloft i de årlige finansielle overslag for udgiftsområde 1a i fællesskabsbudgettet for den fælles landbrugspolitik, som ikke omfatter udvikling af landdistrikterne, og en tilsvarende stigning i udgiftsområde 4 vedrørende eksterne forbindelser.

De seneste prognoser for udgifterne på landbrugsområdet har vist en ubenyttet margin på 400 mio. € for 2001. De nye prognoser er baseret på de nuværende bestemmelser og de forslag, der allerede er forelagt af Kommissionen. Det er vigtigt at skelne mellem loftet over de finansielle overslag og de reelle finansieringsbehov til den fælles landbrugspolitik. Da Kommissionens forslag er baseret på en revision af budgetprognoserne, medfører nedskæringen af niveauet for loftet under udgiftsområde 1a ikke en nedskæring af støtten til landmændene, eller at der stilles spørgsmålstejn ved de beslutninger om en reform af den fælles landbrugspolitik, der er truffet i Berlin. Kommissionen mener, at de reelle budgetbehov til den fælles landbrugspolitik i 2001 vil ligge under det nuværende loft med et beløb, der er tilstrækkelig stort til at bære nedskæringen på 300 mio. €. De planlagte reformer i sukkersektoren skulle kunne have en lignende virkning i 2002.

På grundlag af den enighed man nåede frem til på Det Europæiske Råds møde i Berlin, skal enhver yderligere finansiering som følge af reformen eller revisionen af den fælles markedsordning indtil år 2006, f.eks. for ris, olivenolie, frugt og grøntsager, finansieres ved hjælp af nedskæringer af udgiftslofterne i de finansielle overslag. Således ændrer Kommissionens forslag om bistand til Balkan ikke ved de finansielle muligheder for yderligere reformer eller revision.

(2001/C 103 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1883/00**af Emilio Menéndez del Valle (PSE) til Kommissionen**

(9. juni 2000)

Om: Konflikter i Afrika

På samlingen i Bruxelles den 22.-23. maj 2000 lagde Rådet (almindelige anliggender) i forbindelse med drøftelsen af konflikten i De Store Søers Område meget relevant vægt på de meget komplekse faktorer, der er tilstede.

I udkastet til pressemeddelelse henviser Rådet til faktorer af politisk, økonomisk og social art.

Mener Kommissionen ikke, at der — udover de faktorer, som Rådet meget rigtigt anfører — ved en stringent vurdering af de forfærdelige konflikter, som hærger Afrika, også bør tages hensyn til den kulturelle faktor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. juli 2000)

Kommissionen mener ikke at de konklusioner vedrørende konflikterne i Afrika der blev resultatet af Rådets møde om almindelige anliggender indebærer en indskrænkning af hvilke faktorer det internationale samfund bør lægge til grund for en realistisk og integreret helhedspolitik for sådanne konflikter. Det er Kommissionens opfattelse at man ved udformning af en respons på sådanne konflikter bør tage hensyn til alle faktorer, og herunder også faktorer af kulturel art. Forudsætningen for at udforme en realiserbar politik er at man har et indgående kendskab både til de samfund der hærages af konflikter, og til de involverede parterers bevæggrunde. Kommissionen gør sig ingen illusioner om hvor stor en opgave dette repræsenterer.

Kommissionen skal igen fremhæve at de foranstaltninger der bør gøres til genstand for særlig opmærksomhed i henhold til konklusionerne fra rådsmødet den 28. november 1998 om udviklingsspørgsmål og herunder spørgsmålet om hvilken rolle udviklingssamarbejdet spiller for styrkelse af fredsskabende foranstaltninger, og forebyggelse og løsning af konflikter, omfatter foranstaltninger til etablering af en bedre balance med hensyn til politiske, sociale, økonomiske og kulturelle muligheder mellem grupper med forskellig identitet i udviklingslandene.

Det erkendes generelt at en af de mest fundamentale årsager til konflikter er at grupper med forskellig identitet nærer mistillid til hinanden og ikke har samme muligheder. At søge at udelukke grupper med særlig identitet og at fremme indbyrdes mistillid — i nogle tilfælde i form af tilskyndelse til fremmedhad — er en ekstrem adfærd der fremkalder en lige så ekstrem og ofte voldelig respons.

(2001/C 103 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1888/00

af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen

(9. juni 2000)

Om: Landbruget i regionerne i den yderste periferi

Regionerne i den yderste periferi må se i øjnene, at de står over for et internationalt klima, hvor konkurrencen bliver større og større. Således er deres landbrugsprodukter, såsom ris, bananer og sukker, for nu kun at nævne dem der er omfattet af de fælles markedsordninger, udsat for skarp konkurrence fra AVS-nabolandene. Disse har væsentlig lavere sociale udgifter end randområderne, og de nyder godt af præferencetoldsatser ved import til Fællesskabet.

I rapporten om foranstaltninger til gennemførelse af artikel 299, stk. 2, erkender Kommissionen problemet og bekræfter, at »disse forhold gør det nødvendigt med en øget opmærksomhed og overvågning,« og videre, at »denne grænsesituation kan blive en fordel, hvis den udnyttes.«

Hvilke konkrete foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at beskytte landbrugsområderne i regionerne i den yderste periferi i dette internationale klima, og hvordan vil den udnytte det potentiale, de har som »Unionens aktive grænser«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. juli 2000)

Regionerne i den yderste periferi og deres produktioner nyder særlig opmærksomhed i forbindelse med de fælles markedsordninger (ris, sukker og bananer) ud over de særlige programmer for fjerntliggende områder og områder med status som øsamfund (Poseican, Poseima og Poseidom), som den fælles landbrugspolitik tilpasses og suppleres med i disse regioner.

Kommissionen har på linje med sin rapport af 14. marts 2000⁽¹⁾ om foranstaltninger til gennemførelse af EF-traktatens nye artikel 299, stk. 2, (tidligere artikel 227) om de samme regioner foreslået at undersøge følgerne af udviklingen i den internationale kontekst med årvågenhed og sikre et øget tilsyn. I denne forbindelse vil landbrugsdelene i de tre POSEI-programmer blive revideret i efteråret 2000.

Inden Kommissionen overvejer nye regler, må den stille sig det spørgsmål, om der er aspekter ved de fjerntliggende regioner, der skal undersøges. Der skal ved al politik tages hensyn til eventuelle direkte og indirekte, positive og negative følger for disse regioner. Kommissionen vil være opmærksom herpå.

Fællesskabets eventuelle fremtidige aktioner på dette område vil derfor følge to hovedlinjer: med hensyn til det regionale samarbejde skal der fortsat tilskyndes til samarbejde mellem dels de fjerntliggende regioner, dels landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene) og de oversøiske lande og områder (OLT) og andre partnere. Kommissionen gør for tiden forberedelser til en undersøgelse om den virkning, som den nye aftale om partnerskab AVS/Fællesskabet vil få for de fjerntliggende regioner. Dens resultater skal normalt foreligge i midten af 2001. Kommissionen vil omhyggeligt studere resultaterne af denne undersøgelse.

⁽¹⁾ KOM(2000) 147 Endelig udg.

(2001/C 103 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1897/00
af Ingo Friedrich (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Forsendelsespraksis i Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik

Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik afsender plakater, som dokumenterer udviklingen i de projekter, som Den Europæiske Fond for Regionaludvikling medfinansierede i perioden 1989-1999.

1. I hvilket samlet oplag trykkes plakaterne til Forbundsrepublikken Tyskland og EU's medlemsstater?
2. Hvad beløber de samlede udgifter sig til med hensyn til produktion af plakater til Forbundsrepublikken Tyskland og EU som helhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. september 2000)

1. De plakater, det ærede medlem omtaler, blev fremstillet ved anvendelse af billeder fra Kommissionens arkiv over fotografier af regionaludviklingsprojekter. Efter Spanien og Portugal var Tyskland det tredje land, man fremstillede plakater til. Der blev produceret 6 000 plakater, af hvilke 4 360 blev sendt til lokale myndigheder, Kommissionens kontorer og myndigheder med ansvar for forvaltning af strukturfondene. Til Portugal blev der trykt 4 000 plakater og til Spanien 5 000. De fleste af disse plakater er nu distribueret i de pågældende medlemsstater.

Kommissionen anser det for at være en billig måde at oplyse borgerne om de mange aktiviteter, Fællesskabet giver tilskud til. Mange administrationer har bedt om yderligere eksemplarer til anvendelse f.eks. i skolerne.

2. Udgifterne til design, udfærdigelse og trykkeri af de plakater, der blev distribueret i Tyskland, androg 8 043 €, dvs. 1,3 € pr. enhed. Enhedsudgiften for fremstillingen af de spanske og portugisiske plakater var af lignende omfang. Der er planer om at fremstille yderligere plakater i anledning af det franske og det svenske formandskab til nogenlunde samme pris.

(2001/C 103 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1902/00**af Baroness Sarah Ludford (ELDR) til Kommissionen**

(16. juni 2000)

Om: GM-frø

Den nylige afsløring i Det Forenede Kongerige af, at canadiske rapsfrø solgt af firmaet Advanta Seeds indeholder op til 1 % genetisk modificeret materiale, rejser to alvorlige spørgsmål. For det første siges det, at GM-sorter, der vokser over 800 meter fra andre afgrøder, har forårsaget forurening af disse. Et af de videnskabelige argumenter for en kommerciel udnyttelse af GM-afgrøder er, at der kun er lille risiko for krydskontaminering til ikke-GM-afgrøder eller organiske afgrøder. Er Kommissionen enig i, at ovennævnte problem understreger nødvendigheden af, at EU er yderst forsigtig med at anvende GM-frø, selv til forsøg, for at beskytte biodiversiteten? Hvilket materiale vedrørende de kvantitative risici ligger Kommissionen inde med for så vidt angår GM-afgrøders potentielle forurening af andre afgrøder og over hvilke afstande?

For det andet har det faktum, at de forurenede frø også uafvidende såedes af landmænd i Frankrig, Tyskland og Sverige tydeligt understreget, at der ikke findes nogen international regulering af renheden af frø. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre renheden af frø, der importeres i EU? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at der ikke er forurenede frø i omløb på det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. oktober 2000)

Kommissionen er orienteret om afsløringen for nylig, som det ærede medlem omtaler, men har ingen bekræftede oplysninger om kilden til tilstedeværelse af genetisk modificeret materiale i den pågældende rapsfrøforsendelse. En mulig kilde kunne være genetisk modificerede sorter, der voksede for tæt på den pågældende afgrøde.

Omfanget af krydsninger mellem modificerede og ikke-modificerede rapsfrø og mellem modificerede rapsfrø og vildtvoksende raps afhænger hovedsagelig af størrelsen af planternes pollenproduktion og -spredning og af afstanden mellem de afgivende og modtagende planter, og virkningen stiger især i forhold til antallet af beplantede marker og deres størrelse. Vedvarende lokale miljøfaktorer som temperatur, fugtighed og lys, men også vind og regn, er i høj grad bestemmende for udbredelsen af pollen, dens vektorer (insekter, vind) og dens levedygtighed.

I den eksisterende fællesskabslovgivning om frø, der tager sigte på at sikre en tilstrækkelig frøkvalitet, forbereder Kommissionen i øjeblikket vedtagelse af standarder for renhed i forhold til genetisk modificerede frø og særlige krav til etikettering af frø med henblik på genetisk modificeret materiale (bilaget til Kommissionens hvidbog om fødevarer sikkerhed, punkt 77). Disse standarder bør omfatte minimumsafstande mellem frøafgrøder og marker med potentielle kilder til uønsket pollenspredning fra genetisk modificerede planter, som bør variere efter afgrøderne, afhængigt af omfanget af risikoen for en sådan pollenspredning.

Tilladelser i henhold til Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer⁽¹⁾, gives under alle omstændigheder kun på det grundlag, at der ikke er grund til at tro, at udsættelsen vil få en skadelig virkning for den menneskelige sundhed eller miljøet under de betingelser, som der gives tilladelse til. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at den potentielle overførsel af modificerede gener til andre planter ikke i sig selv anses for en skadelig virkning for miljøet. Den risikoevaluering, der kræves for at få en fællesskabstilladelse for genetisk modificerede organismer, omfatter en undersøgelse af, om en sådan overførsel kan resultere i skadelige virkninger for miljøet.

Muligheden for krydskontaminering ved fysisk blanding ved et uheld er også et problem. For at imødegå dette overvejer Kommissionen bl.a. indførelse af et sporingssystem i bestemmelserne i direktiv 90/220/EØF, og den vil også tage hensyn til dette i forbindelse med de førnævnte standarder for renhed i forhold til en eventuel tilstedeværelse af genetisk modificerede frø. Indtil en sådan lovgivning kan vedtages, skal medlemsstaterne som led i deres generelle pligt til at føre tilsyn med overholdelsen af fællesskabslovgivningen vurdere risikoen for eventuel tilstedeværelse af uautoriseret genetisk modificeret materiale, og i tilfælde af, at der er mistanke om en sådan tilstedeværelse, skal de gennemføre en passende kontrol for at opfange kontaminerende partier og hindre dem i at blive markedsført og anvendt.

(¹) EFT L 117 af 8.5.1990.

(2001/C 103 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1909/00

af María Izquierdo Rojo (PSE) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Tildeling af midler fra EU-støtterammen til forbedring af det sekundære vejnet i Granada

Den Europæiske Fond for Regionaludviklings formål er at udligne de regionale skævheder og mindske forskellene i regional udvikling. Det fremgår af forordningens artikel 2, at dets anvendelsesområde er »... at skabe nyt liv i landdistrikterne (...) og bringe dem ud af deres isolation, eller investeringer i infrastrukturer, hvis modernisering eller tilpasning er en forudsætning for igangsætning eller udvikling af jobskabende økonomiske aktiviteter, herunder infrastrukturforbindelser, som danner grundlag for udviklingen af disse aktiviteter«, eller, som der fastsættes efterfølgende, »etablering af infrastrukturer i et omfang, der passer til lokaludviklingen og beskæftigelsen«. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse, om de forslag, den spanske regering har forelagt inden for rammerne af gennemførelsen af strukturfondene for perioden 2000-2006, omfatter projekter vedrørende det sekundære vejnet i henhold til denne bestemmelse?

Hvilken støtte vil der i givet fald blive ydet via EU-støtterammen til forbedring af det sekundære vejnet i Granada?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. juli 2000)

Kommissionen er i partnerskab med de spanske myndigheder ved at færdiggøre EF-støtterammen 2000-2006 for mål 1-regionerne i Spanien. De spanske myndigheder har i den sammenhæng foreslået en høj prioritering af hovedtransportnetterne, herunder for vejtransportens vedkommende. Det sekundære vejnets situation er imidlertid ikke et af de strategiske spørgsmål, der drøftes i forbindelse med støtterammen. Det skal snarere behandles på regionalt plan inden for de regionale operationelle programmer, som der om kort tid indledes forhandlinger om. Det er derfor på nuværende stadium ikke muligt at sige, hvor stor en strukturfondsstøtte der vil blive tildelt det sekundære vejnet i en given region eller provins.

(2001/C 103 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1912/00

af Pasqualina Napoletano (PSE) og Giovanni Procacci (ELDR) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Begrænsninger i EU-borgeres bevægelsesfrihed på cypriotisk territorium

I april rejste en gruppe italienske statsborgere til Republikken Cypern for at se på seværdigheder, navnlig af religiøs interesse. Programmet skulle have omfattet besøg på både den nordlige og sydlige del af øen. På

trods af en forudgående tilladelse til at rejse til den nordlige del af øen, der var udstedt af de cypriotiske myndigheder på den italienske ambassade i Nicosia, blev gruppen uden varsel og uden nogen begrundelse nægtet tilladelse til at krydse den »grønne linje«, der adskiller Cypern fra det tyrkisk besatte område.

Kommissionen bedes oplyse, om den har kendskab til lignende tilfælde med EU-borgere involveret, og om den anser en sådan fremgangsmåde for at være i overensstemmelse med et normalt førtitrædelsespartnerskab?

Den bedes endvidere oplyse, om den på baggrund af Cyperns medlemsskab af EU anser en sådan begrænsning af EU-borgeres fri bevægelighed for at være i overensstemmelse med princippet om fri bevægelighed for personer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(27. juli 2000)

Kommissionen er bekendt med det tilfælde, de ærede medlemmer nævner. Den har bedt både sin delegation i Nicosia og den italienske ambassade på Cypern om nærmere oplysninger. Den har også bedt det cypriotiske udenrigsministerium om en forklaring.

Udenrigsministeriet har svaret følgende:

Da den italienske ambassadør ansøgte det cypriotiske politi (ikke udenrigsministeriet) om tilladelse til, at den omtalte gruppe besøgte nogle hellige steder, bl.a. St. Barnabas-klosteret, i den tyrkisk besatte del af Cypern, anvendte det cypriotiske politi regeringens politik for personers adgang til de besatte dele. Et grundlæggende træk i denne politik er at sikre den cypriotiske stats rettigheder med hensyn til oldtidslevninger og den cypriotiske kirkes rettigheder med hensyn til de hellige steder, der tilhører den. Ifølge protokol 1 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har ene og alene ejerne ret til og ansvaret for at tillade adgang til disse steder. Den cypriotiske regering må ikke handle således, at dens adfærd kan fortolkes som en krænkelse af disse rettigheder.

Det er værd at lægge mærke til, at hverken det cypriotiske politi eller nogen anden cypriotisk myndighed på noget tidspunkt har givet gruppen tilladelse til at besøge de besatte dele af Cypern.

Der må også tages hensyn til følsomheden blandt de cypriotiske borgere, som det illegale styre nægter adgang til den besatte del af Cypern, alene fordi de ikke er tyrkere, tyrkisk-cyprioter eller udlændinge. Dette er naturligvis mest relevant i forbindelse med det historiske kloster for St. Barnabas, der grundlagde den cypriotiske kirke.

Som de ærede medlemmer ved, er resultatet af øens de facto-delning i to skarpt adskilte dele, at de grundlæggende frihedsrettigheder, der er fastsat i traktaterne, og navnlig den frie bevægelighed for varer, personer, tjenester og kapital, etableringsretten og de universelt anerkendte politiske, økonomiske og kulturelle rettigheder, i dag ikke kan udøves på hele øens område. Alle disse rettigheder vil skulle garanteres som led i en samlet løsning med genetablering af de forfatningsmæssige bestemmelser for hele Republikken Cypern.

(2001/C 103 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1913/00

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Asbest i Europaskolen i Luxembourg

I marts sidste år fandt en specialiseret virksomhed, som havde fået til opgave at foretage en inspektion, spor af asbest i visse vægpaneler og omkring visse rør i den luxembourgske Europaskoles vuggestue og

børnehave. Den 7. maj 1999 bad bestyrelsen for Småbørnscentret Kommissionen, der er ansvarlig for forvaltningen af bygningerne, om at bestille en ny undersøgelse, om at indkapsle den asbest, der var fundet i panelerne, og om snarest muligt — mens børn og pædagoger midlertidigt blev evakueret — at gennemføre en tilbundsgående rengøring af lokalerne, herunder udskiftning af de rør, der indeholder asbest.

Siden da er det eneste der er sket, at nogle eksperter fra Det Fælles Forskningscenter i Ispra har foretaget målinger af atmosfæriske partikelemissioner, hvorefter hele sagen er blevet hyllet i tavshed. Europa-Parlamentets generalsekretær har ligeledes ikke modtaget noget som helst svar på sin anmodning om, at der ikke i det mindste bliver gennemført en yderligere undersøgelse. I mellemtiden udsættes børn og pædagoger her et år efter stadig for alvorlige sundhedsrisici.

- Mener Kommissionen ikke, at det i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet er absolut nødvendigt, at der foretages noget for at rette op på denne situation?
- Er den især ikke enig i, at der bør træffes bestemmelse om, at vuggestuen og børnehaven skal rømmes midlertidigt, så arbejdet kan gennemføres i den tilstundende sommerperiode, hvor antallet af børn er væsentligt lavere?
- Hvilket politisk signal tror Kommissionen, at den giver ved sin ligegyldighed over for spørgsmål om sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen i modstrid med den relevante EU-lovgivning?
- Er det en politik, som den nye Kommission under Romano Prodi har til hensigt at følge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. september 2000)

Kommissionen deler naturligvis det ærede medlems bekymringer med hensyn til forekomsten af asbest i de bygninger, hvor det interinstitutionelle småbørnscenter i Luxembourg har til huse.

Følgende foranstaltninger er blevet eller er ved at blive truffet:

- I april 1998 viste en grundig gennemgang af de materialer, der blev anvendt ved opførelsen af småbørnscentret, at der ved opførelsen af to af de tre bygninger var anvendt asbestholdige materialer. Der blev derfor truffet foranstaltninger til at indkapsle materialerne på en sådan måde, at asbest ikke frigøres til luften.
- Luftens kvalitet er med regelmæssige mellemrum blevet kontrolleret af AIB Vinçotte (specialfirma udpeget ved licitation) og siden hen af lægetjenesten under det fælles forskningscenter (FFC) i Ispra (ISO 9002 attesteret) i nært samarbejde med to forskningsinstitutter under FFC. Ved hjælp af optiske og elektroniske mikroskoper har disse eksperter kunnet bekræfte, at luften ikke indeholder asbestfibre. En anmodning fra Europa-Parlamentets tjenester om en yderligere ekspertudtalelse blev besvaret den 9. december 1999 og imødekommet uden forsinkelse. Rapporten fra denne ekspert stemte overens med resultaterne af det arbejde, der var udført af AIB og FFC.
- Ud fra forsigtighedsprincippet planlægges det dog sammen med bygningsejeren og de luxembourgske myndigheder at fjerne asbesten fra bygningerne. Et første pilotforsøg med den planlagte teknik vil blive gennemført i de kommende uger, når børnene er væk fra centret i sommerferien. Yderligere arbejder vil blive gennemført ud fra forsøgsresultaterne, og arbejdet skulle kunne starte så snart som muligt. Samtidig leder Kommissionen aktivt efter alternative bygninger, som skal huse centret, mens asbesten fjernes.
- Spørgsmålet er ikke blevet »hyllet i tavshed«. Anvendelsen af asbest ved opførelsen af småbørnscentrets bygninger har konstant været på dagsordenen for møderne i forvaltningskomitéen for småbørnscentret siden begyndelsen af 1999. Mellem 2 og 4 repræsentanter for Kommissionen deltager i alle møder og informerer villigt mødedeltagerne fra andre institutioner, og ved nogle lejligheder ledsages de af specialister på et bestemt område som f.eks. lægetjenesten. Når der anmodes herom, uddeles der

ekspertrapporter, og der tilrettelægges særlige møder med f.eks. sikkerheds- og hygiejnetjenesten. Repræsentanter for Europa-Parlamentet deltager desuden i de regelmæssige møder, som Kommissionen tilrettelægger med udlejer, som er den luxembourgske administration for offentlige bygninger. I disse og lignende spørgsmål går Kommissionens kontakt med Parlamentet gennem dets generaldirektør for personale.

- Sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og de steder, hvor børn plejes, er ikke og har aldrig været ligegyldige spørgsmål for Kommissionen. Af ovenstående faktiske redegørelse fremgår det derimod klart, at en diagnose blev udarbejdet uden forsinkelse, at udbedringer blev iværksat, at situationen er blevet overvåget nært og omhyggeligt, at tre kvalificerede organer har fremlagt rapporter om, at luftbårne asbestfibre ikke forefindes, at forvaltningskomitéen systematisk har givet information og at der er indledt en procedure for at fjerne asbesten uden risiko for børnene.

(2001/C 103 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1922/00

af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Delfiner

Kan Kommissionen redegøre nærmere for, hvorvidt der er indført uafhængige overvågningsmekanismer for at sikre, at faren for, at delfiner bliver fanget i EU's fiskeriflådes net, mindskes mest mulig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. juli 2000)

Kommissionen arbejder ikke selv med sådanne overvågningsmekanismer. Den overvåger dog medlemsstaternes håndhævelse af EF-reglerne for fiskeri via sit fiskeriinspektorat.

Hvaler er omfattet af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, og medlemsstaterne bør derfor håndhæve bestemmelserne i artikel 11 og artikel 12, stk. 4, som vedrører tilsyn med og overvågning af de fiskeriaktiviteter, der kan medføre bifangst af hvaler. Ifølge loven har fiskerikontrolmyndighederne i medlemsstaterne pligt til at håndhæve reglerne og sikre, at de overholdes.

EF har også vedtaget Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne⁽²⁾. Ved denne forordning forbydes brug af drivgarn, som kan medføre bifangster af andre arter end målarter, herunder delfiner, fra 1. januar 2002.

På Rådets møde den 16. juni 2000 (fiskeriministrene) henviste kommissionsmedlemmet med ansvar for fiskeri til nødvendigheden af at integrere fiskeri- og miljøspørgsmål, herunder dem, der vedrører delfiner, og erklærede, at han havde til hensigt at fremme denne proces.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 171 af 17.6.1998.

(2001/C 103 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1954/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Manglende bevarelse af eksisterende arbejdspladser som led i en subventioneret investering i pasta-fabrikken MISKO A/S

Med to forespørgsler (E-2778/99 og 2779/99) ⁽¹⁾ til Kommissionen anmodede vi om forklaring på nogle spørgsmål vedrørende understøttelsen af selskabet MISKO og dets ansatte. Kommissionen svarede gennem sin ansvarlige kommissær, A. Diamantopoulou, at den var i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og ville meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det forelå. I betragtning af den vanskelige situation, som MISKO's ansatte befinder sig i, bedes Kommissionen besvare følgende:

Hvor langt er Kommissionen nået med at indhente oplysninger? Hvornår vil svaret blive givet?

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 206.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(4. oktober 2000)

Det ærede medlem vil om meget kort tid modtage et supplerende svar på sine skriftlige forespørgsler E-2778/99 and E-2779/99.

(2001/C 103 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1958/00
af Mario Mauro (PPE-DE), Johan Van Hecke (PPE-DE)
og Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Krænkelser af menneskerettighederne i det nordlige Uganda

1. Er Kommissionen klar over, hvad der sker i det nordlige Uganda, hvor over 10 000 børn er blevet bortført i de seneste år, og flere børn stadig bortføres næsten dagligt af oprørere i »the Lord's Resistance Army«?
2. Er Kommissionen klar over, hvilken rolle Sudans hær spiller i forbindelse med uddannelse, bevæbning og anvendelse af disse børn til militære operationer mod Ugandas hær og SPLA (det sudanske folks befrielseshær) i Sydsudan?
3. Er Kommissionen informeret om, at mange af disse børn dør af kolera i lejrene i Sydsudan, på grund af mishandling eller livsfarlige forhold på slagmarken både i Uganda og Sydsudan?
4. Hvis ja, hvilket foranstaltninger vil Kommissionen da træffe på grundlag af disse oplysninger? Hvis ikke, hvad vil Kommissionen gøre for at undersøge disse forhold?
5. Hvad gør Kommissionen for at lette, presse på for og fremskynde gennemførelsen af Nairobi-fredsftalen, undertegnet i december mellem Uganda og Sudan, og af loven om amnesti, som blev vedtaget af Ugandas parlament i december, men er blevet alvorligt forsinket?
6. Er Kommissionen klar over, at der i nogle medlemsstater findes »repræsentanter« for LRA, som er skyld i de mest alvorlige overgreb mod børn overalt i verden, og at de tilsyneladende rejser uhindret inden for og uden for Den Europæiske Union? Hvad vil Kommissionen i bekræftende fald rent konkret gøre for at stoppe disse menneskers virksomhed og hindre dem i at mobilisere støtte i disse medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(20. juli 2000)

1.-3. Kommissionen er fuldt ud klar over situationen i det nordlige Uganda og de frygtelige vilkår i både flygtningelejrene og på kampområderne, og den følger begivenhederne nøje gennem sin delegation i Kampala.

4. og 5. Kommissionen gennemfører tiltag på forskellige niveauer for at forbedre situationen i det nordlige Uganda. Sammen med medlemsstaternes repræsentanter i Kampala fører Kommissionen en løbende politisk dialog med de ugandiske myndigheder og arbejder aktivt for at få Nairobi-fredsftalen og amnestiloven gennemført. Kommissionen har for nylig overtaget ledelsen blandt bistandsdonorerne i de samtaler, der føres med regeringen for at fremskynde gennemførelsen af amnestiloven, og forbereder sammen med regeringen og de lokale myndigheder en finansiel støtteordning for dem, som vender hjem til Acholi-distriktet. Kommissionen yder også direkte støtte til et hjemsendelsesprogram for bortførte børn i Sudan, som dog for øjeblikket kun dækker sudanske børn.

Kommissionen har allerede ydet finansiel støtte til »Concerned Parents Association«, som blev oprettet efter bortførelsen af »pigerne fra Aboke«, til dens arbejde for at skabe opmærksomhed på internationalt plan og dens hjælp til familierne samt til rehabilitering af ofre for landminer i det nordlige Uganda gennem den italienske ngo AVSI. Herudover er Kommissionen ved at forberede et generelt rehabiliteringsprogram for Gulu- og Kitgum-distrikterne, som vil blive gennemført via de lokale myndigheder. Gennemførelsen af dette program er dog afhængig af udviklingen i sikkerhedstilstandene i regionen. Desuden er Kommissionen formand for donorkoordineringsgruppen for det nordlige Uganda.

6. Kommissionen har ingen detaljerede oplysninger om, hvorvidt såkaldte repræsentanter for »the Lord's Resistance Army« (LRA) færdes eller udøver aktiviteter i medlemsstaterne. Spørgsmål om indvandring, ophold eller politiske aktiviteter, der udøves af borgere fra lande uden for EU, henhører under medlemsstaterne.

(2001/C 103 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1959/00**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. juni 2000)

Om: Krænkelser af fællesskabsretten: Opførelse af den nye La Brena II-dæmning over Guadiato-floden (Cordoba-provinsen i Spanien)

Den 23. december 1997 udstedte det spanske miljøministeriums generaldirektorat for miljøkvalitet og miljøvirkningsvurdering en resolution med en positiv miljøvirkningsvurdering af projektet om at opføre en ny La Brena II-dæmning over Guadiato-floden i Cordoba-provinsen i Spanien. Naturbevaringsinstituttet (ICONA) har imidlertid bekendtgjort, at opførelsen af en sådan dæmning vil berøre arter, der omfatter af bilag I til direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ om vilde fugle.

Desuden vil dæmningen få alvorlige konsekvenser for strengt fredede arter af interesse for Fællesskabet, som er omfattet af bilag IV til direktivet om bevarelse af naturlige levesteder (92/43/EØF)⁽²⁾ som f.eks. ulve, oddere og den spanske los. Opførelsen af dæmningen vil medføre oversvømmelse af værdifulde middelhavsskovområder (med bl.a. kristtorn og korkeg). Desuden har Andalusiens regionalregerings miljøstyrelse (i en report fra den 16. november 1993) givet en detaljeret forklaring på områdets store miljømæssige betydning og fremført, at gennemførelsen af projektet vil medføre alvorlige skader på området, hvorfor det er nødvendigt at finde en anden placering.

Sierra de Hornachuelos, hvor dæmningen skal opføres, er fredet som ZEPA-område (et særligt beskyttet område for vandfugle), og opførelsen af dæmningen vil ødelægge 600 ha af området. De områder, der skal oversvømmes, opfylder flere af de kriterier, der er fastsat i direktiv 92/43/EØF, hvilke berettiger området til

at blive optaget i Nature 2000-nettet som et særligt bevaringsområde, hvorfor den spanske regering har foreslået at det udpeges til et område af betydning for Fællesskabet. I henhold til den spanske lov nr. 2/1989 af 18. juli 1989 indgår Sierra de Hornachuelos-naturparken som en naturpark i Andalusiens net af beskyttede naturområder. Ifølge Andalusiens miljøplan for perioden 1995-2000 skal Sierra de Hornachuelos udpeges som fredet biosfære.

Hvad ager Kommissionen at foretage for at sikre, at de spanske myndigheder overholder fællesskabsretten og direktiv 79/409/EØF, 92/42/EØF og 92/43/EØF ved at opgive planerne om at opføre La Brena II-dæmningen?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. september 2000)

Bygningen af dæmningen »La Breña II« i provinsen Cordoba (Andalucia) kan få virkninger for det særligt beskyttede område (fugleområde) »Sierra de Hornachuelos«, som af de spanske myndigheder er udpeget i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹). Dette naturområde er af Spanien ligeledes blevet foreslået udpeget som område af fællesskabsbetydning (OFB), som i fremtiden vil kunne indgå i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (²).

Projektet er gjort til genstand for en miljørisikovurdering i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (³).

For så vidt angår Rådets direktiv 92/43/EØF, må det bemærkes, at det i henhold til artikel 6, stk. 3 og 4, som gælder for fugleområder, er fastsat, at alle planer og projekter, som ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for et fugleområdes forvaltning, men som kan påvirke et sådant væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på området under hensyn til bevaringsmålsætningerne for dette. I betragtning af konklusionerne af evalueringen af virkningerne for området giver de nationale myndigheder først deres godkendelse af en plan eller et projekt, efter at de har sikret sig, at denne/dette ikke berører det pågældende områdes integritet, samt efter at de i givet fald har hørt offentligheden herom.

Hvis en plan eller et projekt på trods af, at virkningerne på området vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social og økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, træffer den pågældende medlemsstat alle nødvendige kompensations- foranstaltninger for at sikre, at den globale sammenhæng i Natura 2000-nettet beskyttes. Medlemsstaten underretter omgående Kommissionen om, hvilke kompensationsforanstaltninger der træffes.

Kommissionen har fået kendskab til det pågældende dæmningsprojekt som følge af en klage herover. Kommissionen er nu ved at undersøge sagen og har allerede flere gange anmodet de spanske myndigheder om nærmere oplysninger og afholdt møder med disse for at undersøge, om de forpligtelser, der følger af artikel 6, stk. 3 og 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF, er blevet overholdt.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktatens vogter træffe alle de nødvendige forholdsregler for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(³) EFT L 175 af 5.7.1985.

(2001/C 103 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1971/00**af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet**

(21. juni 2000)

Om: Regeringskonferencen — dokument fra det portugisiske formandskab

I en presseartikel forlyder det, at det portugisiske formandskab den 16. maj 2000 på et møde i Bruxelles i »regeringskonferencens forhandlingsgruppe« forelagde et dokument, hvori det navnlig

- a) foreslår, at der oprettes en ny juridisk bindende form inden for rammerne af Den Europæiske Union: lovgivningsakten, og
- b) forelægger forskellige beregninger med hensyn til fordelingen af mandaterne mellem medlemsstaterne i Europa-Parlamentet.

Rådet bedes på denne baggrund oplyse følgende: Hvilket dokument drejer det sig om, og hvordan ser det samlede indhold af dokumentet ud? Hvad menes der med den foreslåede »lovgivningsakt«, og hvorledes ville den adskille sig fra direktiver, forordninger og andre retsakter? Hvilke alternative modeller blev der forelagt i dette dokument, hvad angår Europa-Parlamentets sammensætning, med henblik på drøftelse som led i regeringskonferencen?

Svar

(10. november 2000)

Det ærede parlamentsmedlem vil vide, at Rådet ikke har nogen rolle i regeringskonferencens arbejde og derfor ikke kan kommentere dens arbejde. Europa-Parlamentet har derimod to observatører i Den Forberedende Gruppe. Derudover kan man få adgang til det regeringskonferencedokument, som det ærede parlamentsmedlem omtaler via Internet på regeringskonferencens hjemmeside (<http://db.consilium.eu.int/cig/>, hvor alle officielle konferencedokumenter findes), ved søgning på datoen 10. maj 2000 under titlen andre traktatændringer vedrørende de europæiske institutioner.

(2001/C 103 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1990/00**af Maria Sanders-ten Holte (ELDR) til Kommissionen**

(9. juni 2000)

Om: Europas kulturlandsbyer

I 1985 vedtog Rådet på Melina Mercouris initiativ at iværksætte projektet benævnt »Den Europæiske Kulturhovedstad«. De mange kulturelle arrangementer, som i årets løb afvikles i den pågældende kulturhovedstad, betragtes som et middel til at bevidstgøre de europæiske borgere om deres righoldige kulturelle arv, den levende kulturelle kreativitet i Europa og de nye muligheder, som det kulturelle samarbejde kan frembyde for social integration, økonomi og beskæftigelse. I 2000 medfinansieres dette projekt af Kommissionen gennem programmet »Kultur 2000«.

Inspireret af København, som var kulturhovedstad i 1996, har en række mindre byer taget initiativ til at udvide projektet til et netværk af mindre europæiske byer, der indbyrdes udformer og gennemfører kulturbegivenheder med det mål at henlede deres borgeres opmærksomhed på de mindre europæiske byers kulturelle mangfoldighed.

1. Eftersom det ofte er i de mindre byer, den kulturelle arv befinder sig, og eftersom disse byer er tæt på borgerne, vil Kommissionen da på baggrund af ovenstående være villig til at tage hensyn til lignende projekter for de mindre byer i Europa?

2. Vil Kommissionen eventuelt være villig til at påtage sig en del af finansieringen af et årligt tilbagevendende projekt benævnt »Årets kulturlandsby«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(14. juli 2000)*

Kommission er orienteret om dette initiativ, og var til stede, da det blev præsenteret i Parlamentet. Samtidig med at Kommissionen anerkender den vigtige rolle, Europas landsbyer spiller i den europæiske integrationsproces, må den oplyse det ærede medlem om, at Fællesskabet kun kan støtte kulturelle projekter inden for rammerne af eksisterende programmer og i henhold til de kriterier, der er fastlagt for disse programmer.

Således er valget af de byer, der bliver »Europæisk Kulturhovedstad« frem til 2004, sket via en resolution, vedtaget på mellemstatslig basis af kulturministrene, forsamlet i Rådet.

For perioden 2005-2019 er proceduren og kriterierne for udpegelsen af Europæiske Kulturhovedstæder fastlagt ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 1419/1999/EF af 25. maj 1999 om en fællesskabsaktion vedrørende »Den Europæiske Kulturhovedstad« 2005-2019 ⁽¹⁾.

Hvad angår ethvert andet kulturelt projekt, står det initiativtagerne (i givet fald Europas landsbyer) frit for at forelægge et projekt inden for rammerne af programmet »Kultur 2000« og i henhold til de kriterier, der er fastlagt for dette program, der er et enhedsinstrument for planlægning og finansiering af kulturelt samarbejde.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 1.7.1999.

(2001/C 103 E/045)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1993/00
af Jürgen Zimmerling (PPE-DE) til Kommissionen***(21. juni 2000)*

Om: e-handel

Hvilke foranstaltninger er planlagt for at regulere følgende problemområder i forbindelse med Internet?

Hvorledes er Kommissionens retlige vurdering vedrørende:

1. varemærkeretlig og navneretlig behandling af Internet-domæne-navne,
2. overtrædelse af varemærkeret ved anvendelse af Hyperlinks,
3. en lang række henstillinger som følge af skete lovovertrædelser (især overtrædelser af ophavsret) på Internet,
4. pligt til refusion af omkostninger (f.eks. salærer til advokater), der opstod som følge af uberettigede henstillinger,
5. kriterier for at skelne mellem private og kommercielle websides,
6. spørgsmålet om, hvorvidt det ansvarsprivilegium under betegnelsen NATD »notice and take down«, som amerikanske domstole har udviklet, finder anvendelse i planlagte reguleringsprojekter?

Supplerende kommentarer til punkt 6:

- I henhold til »NADT«-proceduren finder der et ansvarsprivilegium sted til fordel for den person, der har begået lovovertrædelse, som fra Internet fjerner de meddelelser eller links, som den pågældende har bragt ind på Internet, og som forårsager lovovertrædelser, umiddelbart efter at den pågældende har fået kendskab hertil, altså senest efter en meddelelse (notification) om den skete overtrædelse af ophavsret.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(8. september 2000)

1. Kommissionen er meget opmærksom på, hvilke problemer det i EU volder at sikre, at varemærkelovgivningen overholdes i forbindelse med spekulative registreringer af domænenavne i ond tro. Som det fremgår af Kommissionens meddelelse om Internettets organisation og administration⁽¹⁾, agter Kommissionen at afholde en offentlig høring om, efter hvilke principper der må gås frem ved bekæmpelsen af spekulative registreringer af domænenavne i ond tro.

Kommissionen støtter den tvistbilæggelsesprocedure (UDRP: uniform dispute resolution policy), som ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers) og WIPO (Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret) har indført for generiske topdomæner. Den noterer sig desuden med tilfredshed resultatet af den internationale workshop, der blev afholdt om cybersquatting i Australien den 31. januar 2000 og 1. februar 2000. Det vedtoges i denne forbindelse at anmode WIPO om at gennemføre en undersøgelse og udfærdige henstillinger om de nye spørgsmål, som registreringer i ond tro af domænenavne giver anledning til i forbindelse med beskyttelsen af personlige og ubeskyttede navne i domænenavnesystemet, og at fastlægge uforbindende retningslinjer for udviklingen af praksisser og strategier til bekæmpelse af registrering af beskyttede navne i ond tro.

2. For så vidt angår overtrædelsen af varemærkelovgivningen ved brug af hyperlinks, deltager Kommissionen aktivt i det arbejde, der i WIPO's stående udvalg for lovgivningen om varemærker, industrielle mønstre og geografiske betegnelser (Standing Committee on the Law of Trademarks, Industrial Designs and Geographical Indications) udføres vedrørende beskyttelsen af industriel ejendomsret i forbindelse med brugen af tegn og symboler på Internet. Som led i dette arbejde er Kommissionen og WIPO-landene ved at se nærmere på en række retningslinjer for, hvordan gældende national eller regional ret finder anvendelse på retlige problemer, der opstår pga. brugen af tegn og symboler på Internet, herunder f.eks. som hyperlinks.

3. Det er i nogle medlemsstater almindelig praksis at rette gentagne henstillinger, især ved overtrædelse af lovgivningen til bekæmpelse af illoyal konkurrence. Ved bekæmpelsen af piratkopiering på Internet ser det dog ud, som om de berørte parter gør mindre brug af gentagne henstillinger. I stedet rettes der direkte henvendelse til internetformidlerne, som opfordres til at fjerne materiale, der strider mod ophavsretten, fra nettet, eller der kræves af domstolene nedlagt forbud mod formidlere, hvis tjenester tredjemand udnytter til at overtræde ophavsretten eller beslægtede rettigheder. Der er i øvrigt bred enighed om, at de særlige procedurer for fjernelse af ulovligt indhold (de såkaldte notice-and-take down procedures) bør videreudvikles af markedet selv (se svaret på spørgsmål 6). Muligheden for at kræve nedlagt forbud mod internetformidlere er også fastsat i artikel 8, stk. 3, i udkastet til Rådets fælles holdning til det ændrede forslag til direktiv om ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet⁽²⁾.

4. Kommissionen er ikke bekendt med, at der på EU-plan skulle være problemer pga. forpligtelser på nationalt plan til at betale forsvarsomkostninger ved ubegrundede henstillinger.

5. Spørgsmålet om, hvordan der sondres mellem private og kommercielle websteder, er ikke behandlet i Kommissionens meddelelse om Internettets organisation og administration. Sondringen blev foreslået i WIPO's rapport fra april 1999 om internetnavne og -adresser for at tage hensyn til spørgsmålet om databeskyttelse. Formålet var at sikre, at indehavere af domænenavne for private websteder ikke skulle forelægge så mange oplysninger ved registreringen som indehavere af kommercielle websteder. WIPO har dog erkendt, at forslaget kræver nærmere overvejelser. Kommissionen vil forfølge sagen, navnlig under hensyn til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽⁴⁾.

6. I overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er anvendt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (direktivet om elektronisk handel)⁽⁵⁾, bør procedurerne for fjernelse

af ulovligt indhold (de såkaldte notice-and-take down procedures) udvikles på frivillig basis af de berørte parter i fællesskab. Direktivet om elektronisk handel fastsætter standarder for formidleransvar, der kan anvendes som rettesnor ved udviklingen af disse procedurer.

Parlamentet støttede denne fremgangsmåde, da det den 4. maj 2000 vedtog direktivet om elektronisk handel uden ændringer. I sin lovgivningsmæssige beslutning anmodede Parlamentet Kommissionen om at fremme, at der blev etableret effektive procedurer for fjernelse af ulovligt indhold.

Kommissionen vil aktivt støtte, at det sker, og deltage i dialogen med alle berørte parter. Procedurerne vil formentlig blive udviklet hurtigt i takt med de tekniske fremskridt og udviklingen på markedet i øvrigt. Det er industrien og brugerne selv, der bedst kan vurdere, hvilke krav der skal stilles for at sikre, at procedurerne fungerer efter hensigten — og det er derfor dem, der bør nå til enighed om at indføre dem.

⁽¹⁾ KOM(2000) 202 endelig udg.

⁽²⁾ Endnu ikke formelt vedtaget. Se Kommissionens forslag og ændrede forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, KOM(97) 628 endelig udg., EFT C 108 af 7.4.1998, og KOM(1999) 250 endelig udg., EFT C 180 af 25.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 281 af 23.11.1995.

⁽⁴⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

⁽⁵⁾ EFT L 178 af 17.7.2000.

(2001/C 103 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2003/00

af Daniela Raschhofer (NI) til Rådet

(13. juni 2000)

Om: Sanktioner over for Østrig

Rådsformanden Francesco Seixas da Costa sagde i Europa-Parlamentet i anledning af debatten om menneskerettigheder i EU den 15. marts 2000, at han måtte konstatere, at Østrig hidtil havde opfyldt alle forpligtelser, som EU-medlemskabet indebar. Desuden sagde han, at hver enkelt var personligt berørt, hvorfor der ikke var tale om indblanding i indre anliggender, når EU-medlemsstaterne ikke kun reagerede bilateralt på regeringsdannelsen i Østrig.

Den portugisiske rådsformand Guterres erklærede på de nederlandske socialisters kongres den 27. maj 2000, at han var »stolt« over sanktionerne, og at sanktionerne kun kunne ophæves, hvis der var enighed blandt de 14 medlemsstater.

Kommissionsformand Prodi har i en interview med det italienske dagblad La Repubblica den 24. maj 2000 udtalt, at krænkelse af menneskerettighederne ikke vil blive tolereret, samtidig med at han understregede, at Østrig hidtil ikke havde gjort sig skyldig i krænkelse af menneskerettighederne.

1. Hvordan begrundes Rådet på baggrund af udtalelserne fra den portugisiske rådsformand sit standpunkt, som går ud på, at der i forbindelse med sanktionerne over for Østrig er tale om bilaterale tiltag og ikke EU-tiltag?
2. Betragter Rådet udtalelsen fra Guterres om, at han er »stolt« over sanktionerne som en krænkelse af EU-traktaten, navnlig solidaritetsprincippet i EU-traktatens artikel 1 og princippet om fællesskabsloyalitet i EF-traktatens artikel 10?
3. Kommissionen fører som traktatens vogter tilsyn med alle medlemsstater. Efter eget udsagn holder den nøje øje med situationen i Østrig efter FPÖ's deltagelse i regeringen. Hvordan begrundes Rådet opretholdelsen af sanktionerne over for Østrig, når Kommissionen har konstateret, at Østrig hidtil ikke har gjort sig skyldig i krænkelse af menneskerettighederne, hvilket Seixas da Costa allerede konstaterede i midten af marts?

Svar*(10. november 2000)*

De foranstaltninger, som det ærede medlem henviser til, er indeholdt i en erklæring afgivet af Portugals premierminister på 14 medlemsstaters vegne. Denne erklæring er ikke bindende for Rådet.

Rådet har ikke taget stilling til dette spørgsmål og kan derfor ikke besvare de spørgsmål, som det ærede medlem rejser.

(2001/C 103 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2007/00**af Reinhold Messner (Verts/ALE) til Kommissionen***(16. juni 2000)*

Om: Omfanget af lufttrafikken i lufthavnen Milano Malpensa i Italien

Efter oktober 1998 er trafikken i lufthavnen Milano Malpensa øget betydeligt som følge af overførelsen af lufttrafikkvoter fra andre lufthavne (særlig Milano Linate)⁽¹⁾ og af tilførelsen af nye trafikmængder som følge af tildelingen af nye ruter, der er muliggjort efter udvidelsen af lufthavnen. Malpensa-lufthavnen har tilladelse til at forvalte en maksimal årlig trafik svarende til 12 mio. passagerer⁽²⁾. Projektet fra 1993 under de transeuropæiske net med udvidelse af Malpensa, som blev ændret fra »point to point« til »hub« og som medførte en formodet trafikforøgelse på indtil 24 mio. passagerer/år og indtil 1 250 000 t varer/år udgør tydeligvis en væsentlig ændring af det oprindelige projekt fra 1987, og det er derfor underkastet forpligtelsen i direktiv 85/337/EØF⁽³⁾ til gennemførelse af en miljørisikovurdering. Forslaget af 25. oktober 1998 med en fuldstændig omlægning fra Linate til Malpensa blev i sin tid blokeret af Kommissionen. En tredjedel af trafikken (5,5 mio. passagerer/år) foregår stadig i Linate, mens de øvrige to tredjedele (11 mio. passagerer/år) sammen med de 6-7 mio., der allerede fandtes tidligere, bringer trafikken i Malpensa op på 17-18 mio. passagerer/år. Der foreligger en tydelig krænkelse af de gældende bestemmelser, som udtrykkeligt kræver en miljørisikovurdering også i forbindelse med udvidelser, og en sådan procedure, der blev igangsat med forsinkelse i juli 1998, er endnu ikke afsluttet. Den italienske regering har forsøgt over for Kommissionen at nægte de foreliggende tal og har tilmed truffet bestemmelser om overførelse fra Linate til Malpensa af den resterende trafik efter den 25. oktober 1999⁽⁴⁾. Dette tidspunkt er blevet udsat, fordi Milanos kommune i mellemtiden har anmodet om og opnået en opretholdelse af trafikken i Linate, mens miljøministeriet⁽⁵⁾ har afgivet en negativ bedømmelse af den miljørisikovurdering, der er indgivet af SEA⁽⁶⁾ til støtte for en yderligere udvidelse af trafikken. Den seneste udvikling i sagen består i den afgørelse, der blev truffet den 13.12.1999 af formanden for Rådet, D'Alema, som ikke tager behørigt hensyn til dekretet fra miljøministeriet, og i en efterfølgende blokering af foranstaltningen fra Kommissionens side, og endelig i bestemmelsen fra transportministeriet⁽⁷⁾ om en delvis overførelse af flyruterne, hvilket flyselskaberne gør indsigelse imod, særlig på grund af overtrædelsen af bestemmelserne om fri konkurrence.

Mener Kommissionen ikke, at alle foranstaltninger, der indebærer en forøgelse af lufttrafikken med passagerer og varer, som er større end de hidtil godkendte mængder (12 mio. passagerer/år og 300 000 t varer/år) bør blokeres, indtil man på en korrekt og fuldstændig måde har opfyldt alle de krav, der er fastsat i proceduren om miljørisikovurdering, idet der foreligger en åbenlys overtrædelse af direktiv 85/337/EØF?

⁽¹⁾ Jf. dekret fra transportministeriet, DM nr. 46-T af 5.7.1996 og DM nr. 57-T af 23.10.1997.

⁽²⁾ Jf. dekret fra transportministeriet nr. 903/1987.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ Jf. dekret fra transportministeriet, DM nr. 101-T af 9.10.1998.

⁽⁵⁾ Jf. dekret fra miljøministeriet af 25.11.1999.

⁽⁶⁾ Det selskab, der forvalter lufthavnen.

⁽⁷⁾ Jf. dekret fra transportministeriet fra marts 2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(20. juli 2000)*

På grundlag af de oplysninger, Kommissionen har adgang til, er projektet (lufthavnsinfrastruktur) ikke blevet ændret væsentligt ⁽¹⁾ siden det blev godkendt i 1987 (på hvilket tidspunkt direktivet endnu ikke var gældende i medlemsstaterne). I henhold til direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet kan en vurdering af indvirkningen på miljøet kun kræves forud for bestemte udviklinger af lufthavnsinfrastruktur ⁽²⁾.

Malpensa lufthavns overgang til hovedlufthavn i 1993 medførte ikke ændringer af infrastrukturen. En forøgelse af lufttrafik i form af passagerer og gods kan ikke betragtes som et projekt i henhold til direktiv 85/337/EØF og skal derfor ikke underkastes en miljørisikovurdering.

Det er ikke i henhold til EF-ret relevant, om en medlemsstat anvender bestemmelser i henhold til national ret, som er mere vidtrækkende end et EF-direktiv, så længe de ikke overtræder andre EF-love.

⁽¹⁾ I direktiv 85/337/EØF betyder »projekt« »gennemførelse af anlægsarbejder eller andre installationer eller arbejder og andre indgreb i det naturlige miljø eller i landskaber, herunder sådanne, der tager sigte på udnyttelse af ressourcer i undergrunden« (artikel 1).

⁽²⁾ Artikel 2, stk. 1, i direktiv 85/337/EØF.

(2001/C 103 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2008/00**af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen***(16. juni 2000)*

Om: Miljørisiko og sanering af industriområdet i Milazzo

I Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel 53 H-0356/00 ⁽¹⁾ meddeles det, at Kommissionen er ved at undersøge et forslag til operativt program for Sicilien, som tildeler midler til sanering af industriområder.

Hvilken tidsfrist er fastsat for godkendelsen af programmet?

Har Kommissionen overtaget forslag fra de italienske regionale eller nationale myndigheder?

Kan Kommissionen give en mere detaljeret beskrivelse af princippet om at »forureneren betaler«?

⁽¹⁾ Skriftlig besvarelse den 16.5.2000.

Svar afgivet af Michel Barnier på Kommissionens vegne*(14. juli 2000)*

Kommissionen vedtager formelt i de nærmeste måneder det operative program for regionen Sicilien for 2000-2006, som den i øjeblikket er ved at behandle.

Efter vedtagelsen vedtager overvågningsudvalget det tillæg til programmet, der er grundlaget for de akter, der er nødvendige til fastlæggelsen af projekterne (udbud). Forslagene vedrørende specifikke projekter skal indgives til de regionale myndigheder, der er ansvarlige for programforvaltningen, og som det påhviler at træffe beslutning om at kontere bestemte projekter under de pågældende programmer.

Princippet om, at forureneren betaler, medfører, at de, der skader miljøet, også skal udrede udgifterne til at undgå dette eller til erstatninger. I overensstemmelse med dette princip skal saneringen af forurenede områder finansieres af forurenerne, hvis de kan identificeres. Der skal ved udbetalinger fra strukturfondene til tiltag med henblik på sanering af forurenede områder tages hensyn til dette princip.

(2001/C 103 E/049)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2019/00
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(21. juni 2000)

Om: Smugleri af plutonium og lithium 6 — Euratoms sikkerhedskontrol

I forbindelse med de tyske myndigheders forsøg på at opklare sagen med plutonium/lithium-fundet i München i august 1994 indgav Arbeitsgemeinschaft Physikalische Analytik und Meßtechnik (ARGE — PhAM), som arbejder i opdrag af statsadvokaten i Hanau, den 17. december 1999 en klage til kommissionsformand Prodi over Euratoms sikkerhedskontrol.

I tilknytning til denne klage bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Finder Kommissionen det gavnligt for en objektiv opklaring af anklagerne, hvis den berørte myndighed selv får til opgave at foretage en ny undersøgelse af disse?
2. Hvordan ser Euratoms interne procedurer i forbindelse med specifikke anklager vedrørende sikkerhedsmangler ud? Hvem har ansvaret for kontrollen med hvilke kontorer, og hvordan er den indbyrdes forbindelse mellem disse på det personalemæssige plan?
3. Hvem har i givet fald gennemført undersøgelsen?
4. Hvilken pligt til at medvirke ved opklaringen påhviler der Euratom-myndighederne som led i det nationale efterforskningsarbejde?
5. Har Euratom gennemført undersøgelser på stedet i Hanau-virksomhederne, og hvordan er de forløbet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. september 2000)

Kommissionen vil indledningsvis påpege, at ARGE-PhAM's klage hverken er indgivet på vegne af eller med billigelse af de tyske myndigheder, der undersøger det plutonium/lithium-fund, det ærede medlem henviser til. Ej heller har Euratoms sikkerhedskontrol, ESO, under Kommissionen foretaget nogen undersøgelse på eget initiativ.

Efter at det omtalte materiale var fundet, blev der ved en tysk domstol indgivet anmeldelse mod en nuklear operatør. I forbindelse med den efterforskning, anklagemyndigheden i Hanau igangsatte, blev ARGE-PhAM bedt om at undersøge sagens tekniske aspekter.

Normalt finder samarbejdet mellem Kommissionen og medlemsstaterne i sikkerhedskontrolanliggender sted i henhold til Euratom-traktatens bestemmelser. Imidlertid blev der i bestræbelserne på at bekæmpe smugling af nukleart materiale indgået en særlig aftale med de tyske myndigheder med henblik på hurtig og pragmatisk bistand. Således blev det ved en brevvæksling mellem den tyske regering og Kommissionen i 1992 aftalt, at Kommissionen skulle stille den fornødne tekniske og administrative ekspertise til rådighed efter specifik anmodning fra de tyske myndigheder.

Det er i henhold til disse aftaler, at Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und Reaktorsicherheit (BMUR) anmodede ESO om hjælp og ekspertbistand i denne bestemte sag. ESO fungerede som bindeled mellem Kommissionen og de tyske myndigheder og ydede sin bistand i nært samarbejde med FFCs institut for transuraner (ITU) i Karlsruhe, som koncentrerede sig om de naturvidenskabelige aspekter.

Efter to møder i Luxembourg om ARGE-PhAM's resultater (i maj 1998 og maj 1999) konkluderede ITU og ESO, at ARGE-PhAM havde begået mindst 2 alvorlige metodefejl. Kommissionen underrettede BMUR herom. BMUR var helt enig i dette synspunkt og underrettede dernæst anklagemyndigheden i Hanau, som derefter besluttede at indstille efterforskningen og henlægge sagen (medio 1999).

Den uenighed, som ARGE-PhAM giver udtryk for i deres klage, får således ingen som helst opbakning fra de tyske myndigheder.

Alligevel har Kommissionen uddybet sin analyse af ARGE-PhAM's klage, uden dog at kunne påpege nogen nye aspekter i forhold til dem, der allerede blev drøftet i 1998 og 1999. Navnlig var det intet der tydede på, at en mere formel intern undersøgelse ville afsløre nye kendsgerninger.

Eftersom Kommissionen, som tidligere nævnt, oprindeligt blev bedt af BMUR om hjælp og ekspertbistand, har Kommissionen ikke til hensigt at sætte en intern undersøgelse i gang og heller ingen grund hertil.

Endelig skal Kommissionen gøre opmærksom på, at Kommissionens interne procedurer gælder for samtlige dens tjenestegrene. Der er ingen særlige interne procedurer for undersøgelse af påståede mangler vedrørende Euratom-sikkerhedskontrol.

(2001/C 103 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2022/00

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(21. juni 2000)

Om: Overførsel af en græsk statsborger fra et ægyptisk til et græsk fængsel

Georgios Lembidakis, som siden 1984 har afsonet en straf på livsvarigt straffearbejde i Ægypten for narkotikaforbrydelser, har siden 1988 med støtte fra det græske indenrigsministerium, udenrigsministerium og justitsministerium og i overensstemmelse med aftalen mellem regeringerne i Grækenland og Den Arabiske Republik Ægypten af 22. december 1986 om overførsel af fængselsfanger søgt om at blive overført til Grækenland for at afsone resten af sin straf der.

Tidligere har Ægypten givet tilladelse til, at statsborgere fra EU-medlemsstater (f.eks. Otto Kraling og Günther Leonhart fra Tyskland, Roland Deveaux fra Frankrig og Paul Collet og Maureen Plesehet fra Det Forenede Kongerige), der har været dømt for de samme kriminelle handlinger som Georgios Lembidakis, kunne vende tilbage til deres respektive hjemlande for at afsone resten af deres straf der.

Mener Kommissionen, at den på baggrund af EF-lovgivningen generelt og forholdet mellem Europa og Middelhavslandene, i dette tilfælde Ægypten kan bistå med at udvirke en overførsel af Georgios Lembidakis fra Ægypten til Grækenland, så han kan afsone resten af sin straf der?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. juli 2000)

Med hensyn til de bestræbelser der udfoldes for at få G. Lembidakis overført fra et egyptisk fængsel til et græsk kan Kommissionen meddele følgende: Sådanne overførsler sker normalt i henhold til bilaterale aftaler, som den der blev indgået mellem Grækenland og Egypten i 1986. De eksisterende aftaler mellem Egypten og Den Europæiske Union, dvs. såvel bilaterale aftaler som aftaler indgået som led i Barcelona-processen, indeholder desværre ingen bestemmelser der kan bringes i anvendelse i denne sag.

(2001/C 103 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2032/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(21. juni 2000)

Om: Støtte til Afrika

Beretningerne om, hvad der sker i Afrika, bliver stadig mere rædselsvækkende. Der kan f.eks. nævnes krigen mellem Etiopien og Eritrea, racestridigheder, sammenstød vedrørende overtagelse af mindretals ejendom, stammekrige, tørke, sult, hungersnød, samtidig med at AIDS spreder angst og død. Det er en katastrofal situation, som Europa ikke kan forholde sig ligegyldig over for.

1. Har Kommissionen fremsat forslag om bekæmpelse af disse problemer, under alle omstændigheder i forbindelse med de lande, der har undertegnet Lomé IV-konventionen?
2. Kan den samordne EU-medlemsstaternes aktioner inden for rammerne af FN, der har til formål strategisk at forhindre krigene, bekæmpe AIDS, støtte fødevareplanen mod hungersnød og yde sanitær hjælp?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvor store beløb der er bevilget over EU's budget og medlemsstaternes budget til støtte for udviklingen i de afrikanske lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(19. september 2000)

1. Kommissionen lægger stor vægt på forebyggelse, styring og løsning af konflikter. Især i Afrika er der udfoldet store bestræbelser for at skabe fred, og Kommissionen anvender alle de finansielle instrumenter, som den råder over, til dette formål (budgettet og Den Europæiske Udviklingsfond, EUF). F.eks.: I Burundi finansierer Kommissionen forhandlingerne i Arusha og forbereder et støtteprogram til befæstelse af freden, så snart aftalerne er blevet undertegnet; i Den Demokratiske Republik Congo har den finansieret Lusaka-forhandlingerne med 2,65 mio. €, den støtter den fælles militærkommission (1,2 mio. € fra FUSP-budgettet) og den mobiliserer ressourcer fra såvel EUF-budgettet som Fællesskabets budget med henblik på at støtte mæglingsbestræbelserne (1,9 mio. €). Kommissionen har også aktivt støttet Organisationen for Afrikansk Enhed (OAU) i dens bestræbelser for at løse konflikten mellem Etiopien og Eritrea. Den er parat til at bistå ved gennemførelsen af fredsftalerne, bl.a. ved finansiering af aktioner vedrørende minerydning, rehabilitering, støtte til flygtninges og fordrevne personers tilbagevenden samt afvæbning og demobilisering af de væbnede styrker. Kommissionen deltager tillige aktivt i kampen mod udbredelsen af lettere våben. Endelig bør det nævnes, at den yder en væsentlig humanitær bistand, herunder fødevarehjælp, via Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) i alle konfliktsituationer, ved stammekrige, naturkatastrofer og i tilfælde af hungersnød.

Kommissionen finansierer aktiviteter, der gennemføres af ngo'er, internationale organisationer og Røde Kors med henblik på at yde humanitær bistand til nødstedte befolkningsgrupper i den tredje verden. I 1999 ydede den 109,4 mio. € til den afrikanske region.

For så vidt angår fødevarehjælpen og støtteaktioner til fordel for fødevarerikkerhed, der finansieredes af Fællesskabet over EF-budgettet for 1999 (budgetpost B7-20 på 506 mio. €, heraf 154 mio. € til Afrika) til fordel for befolkningerne i de mest sårbare udviklingslande, skønnes det, at den del, der er gået til Afrika syd for Sahara, udgjorde ca. 30 % af det samlede bevilgede beløb. En stor del af denne bistand er gået til Afrikas Horn (88 mio. €), især som følge af situationen i denne del af Afrika. Bortset fra enkelte undtagelser var de vestafrikanske lande (især landene i Sahel-området) i 1999 præget af et rimeligt højt fødevarerikkerhedsniveau som følge af et godt produktionsår for landbruget.

2. På de områder, der falder ind under Fællesskabets beføjelser, giver Kommissionen i De Forenede Nationers forsamling udtryk for Unionens holdning, efter at have koordineret medlemsstaternes synspunkter.

I forbindelse med samordningen af Fællesskabets og medlemsstaternes politikker på området for udviklingssamarbejde, som omhandlet i artikel 180 (tidligere artikel 130X) i EF-traktaten, spiller Kommissionen frem for alt en rolle som igangsætter af nye initiativer. F.eks. vil Kommissionen i nærmeste fremtid

fremlægge en meddelelse om en intensivering af foranstaltningerne vedrørende bekæmpelse af de vigtigste smitsomme sygdomme (aids, malaria, tuberkulose) i tilknytning til bekæmpelsen af fattigdom. Dette initiativ vil blive taget i snævert samarbejde med medlemsstaterne, Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og De Forenede Nationers organisation til bekæmpelse af aids (Onusida), og dette initiativ vil blive drøftet ved en international rundsbordskonference i Bruxelles den 28. september 2000.

Alene for året 1998 indgik Kommissionen forpligtelser for over 700 mio.€ til foranstaltninger på områderne sundhed, bekæmpelse af aids samt befolkningspolitik i udviklingslandene. Ca. 300 mio.€ er blevet afsat til foranstaltninger vedrørende forplantningsmæssig sundhed og bekæmpelse af HIV/aids. De aktiviteter til bekæmpelse af malaria og tuberkulose, som Kommissionen har finansieret, indgår som led i bredere programmer, der tager sigte på sundhedssystemerne og på dækning af plejeudgifter. Derfor kan de på budgettet opførte beløb til disse særlige sygdomme ikke fastsættes helt præcist.

Med hensyn til humanitær bisand, råder Kommissionen ikke over særlige beføjelser til at koordinere medlemsstaternes humanitære indsats på dette område, men den søger dog at foretage en samordning af sine egne nødhjælpsaktiviteter med medlemsstaternes.

3. Den udviklingsbistand, der forvaltes af Kommissionen, finansieres over Fællesskabets budget og via Den Europæiske Udviklingsfond (EUF). Det samlede beløb til udgiftsområde 4 på Fællesskabets budget (forbindelserne til tredjelande) for år 2000 andrager 4 627 mio.€. Dette beløb omfatter over 8 geografisk afgrænsede programmer og adskillige tematiske og horisontale instrumenter, som er neutrale i geografisk henseende. Kun ét af de geografisk afgrænsede programmer vedrører Afrika, dvs. posten for Sydafrika med 128 mio.€. EUF er finansieringsinstrument for Lomé-konventionen, udøves af medlemsstaternes bidrag og tager sigte på udviklingssamarbejde med stater, oversøiske lande og territorier i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet.

EUF's samlede bevillinger til Afrika androg i 1999 2 199 mio. € (medens 219,6 mio.€ desuden blev afsat til regionalt samarbejde med AVS-staterne).

Angående medlemsstaternes bilaterale bistand til de afrikanske stater syd for Sahara, henvises det ærede medlem til de statistikker, der er udarbejdet af OECD's komité for udviklingsbistand i årsrapporten for 1999, der viser følgende tal i mio. US\$ for 1997-98 (jf. s. 228, statistisk oversigt nr. 32):

Østrig	104
Belgien	300
Danmark	560
Finland	103
Frankrig	2 132
Tyskland	1 339
Irland	99
Italien	596
Luxembourg	36
Nederlandene	799
Portugal	172
Spanien	234
Sverige	522
Det Forenede Kongerige	1 043

(2001/C 103 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2043/00

af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Indgreb til fordel for uretmæssigt dømte tjenestemænd

I sit svar på skriftlig forespørgsel P-1049/00⁽¹⁾ anfører Kommissionens næstformand, Kinnock, at »navnlig i de tilfælde, hvor der rettes alvorlige og ubegrundede beskyldninger mod en tjenstemands integritet under udførelsen af hans arbejde, er administrationen i medfør af vedtægtens artikel 24 forpligtet til at træffe alle

nødvendige foranstaltninger for at genoprette den pågældende tjenestemands gode navn og rygte. I sådanne tilfælde råder den over et stort spillerum, der kan prøves ved Fællesskabets retsmyndigheder, med hensyn til midler og muligheder for at bistå tjenestemanden. Den skal gendrive disse beskyldninger og tage alle nødvendige skridt for at genoprette den beskyldte tjenestemands navn og rygte. Bistanden i medfør af artikel 24 kan derfor antage forskellige former, alt efter truslens eller handlingens art og ofrets ønske.»

Agter Kommissionen at drage alle konsekvenser af disse bemærkninger i en række verserende sager, hvor der rettes ærerørig beskyldninger mod tjenestemænd? Kan Kommissionen endvidere udelukke, at det er forekommet, at den har undladt at handle i overensstemmelse med artikel 24 og ovennævnte bemærkninger i tilfælde, hvor der er rettet henvendelse herom fra tjenestemænd?

(¹) EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(31. juli 2000)

Kommissionen bekræfter sit svar til det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-1049/00 (¹), hvori den understregede, at den i henhold til artikel 24 i vedtægten har pligt til at yde bistand til sine tjenestemænd, hvis disse på baggrund af deres stilling eller hverv udsættes for trusler, krænkelser, injurier, ærerørig beskyldninger eller udsættes for angreb på deres person eller formue.

Når en sag forelægges Kommissionen, undersøger den, om vedtægtens artikel 24 finder anvendelse. I disse tilfælde har den vide skønsmagter, som er underlagt Retten i Første Instans' tilsyn, og Kommissionen vælger selv den mest egnede fremgangsmåde.

Hver sag undersøges individuelt på grundlag af de konkrete omstændigheder. En anmodning om bistand kan blive afvist, når de handlinger, tjenestemanden klager over, ikke falder inden for de områder, hvor der kan ydes bistand. Alternativt kan Kommissionen beslutte at yde en anden form for bistand end den, der er anmodet om.

Vedtægten åbner mulighed for, at tjenestemanden kan anke enhver beslutning, der er truffet i medfør af vedtægtens artikel 24.

Kommissionen ønsker at oplyse det ærede medlem om, at nogle anmodninger om bistand stadig er til behandling, og at der vil blive givet et svar, så snart de er blevet undersøgt fuldt ud under særlig hensyntagen til hver tjenestemands specifikke situation.

(¹) EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 15.

(2001/C 103 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2045/00 af Carlos Costa Neves (PPE-DE) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Revision af Poseima

Idet det formodes, at Kommissionens tjenestegrene er ved at forberede revisionen af Poseima, bedes Kommissionen besvare følgende:

- Er der sikret eller vil der under en eller anden af revisionsfaserne blive sikret høring af eller deltagelse af den portugisiske regering og de regionale myndigheder på Azorerne hhv. Madeira?
- Er der eller vil der blive fastlagt høring hhv. deltagelse af arbejdsmarkedets parter, herunder navnlig landbrugssammenslutningerne, i forbindelse med det igangværende revisionsarbejde?
- Har en eller flere af de ovennævnte organisationer forelagt Kommissionen konkrete forslag til foranstaltninger, der skal gennemføres, ændres eller ophæves?
- Hvornår agter Kommissionen at afslutte revisionen af Poseima?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. juli 2000)

Der oprettes i øjeblikket partnerskaber med de kompetente myndigheder som led i forberedelsen af revisionen af Rådets forordning (EØF) nr. 1600/92 af 15. juni 1992 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for Azorerne og Madeira⁽¹⁾ (Poseima). Det forventes, at fremlæggelsen af forslaget om revision af programmet vil indgå i Kommissionens arbejdsprogram for efteråret 2000.

Kommissionen har modtaget forslag til ændringer af forordningen fra medlemsstaten, de lokale myndigheder og visse af arbejdsmarkedets parter.

Derudover afholdt Kommissionen en partnerskabsdag den 23. november 1999.

Kommissionen har lejlighed til at møde de organisationer, der repræsenterer landbrugerne, dels under besøgene på Azorerne og Madeira dels på de møder, der afholdes i Bruxelles.

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27.6.1992.

(2001/C 103 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2047/00
af Heinz Kindermann (PSE) til Kommissionen

(21. juni 2000)

Om: Afslutning af regnskab for EUGFL

Gennem forordning 1287/95/EF⁽¹⁾ blev artikel 5 i forordning 729/70/EØF⁽²⁾ udvidet på afgørende punkter. For første gang blev Kommissionens afvisning af at finansiere på grundlag af EUGFL, garanti-fonden, defineret over for medlemsstaterne. Artikel 5, stk. 2, litra c), fjerde afsnit har følgende ordlyd:

Kommissionen anslår de beløb, der skal udelukkes, især på baggrund af det regelstridige forholds omfang. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til overtrædelsens art og alvor samt den økonomiske skade, der er påført Fællesskabet.

Det ovenfor citerede afsnit i forordning 729/70/EØF blev ordret optaget i den nu gældende forordning 1258/99/EF, artikel 7, stk. 4, fjerde afsnit. Især den anden sætning medfører konstant uklarhed, da der her helt klart anføres bevis for den økonomiske skade, som medfører, at betalinger over for medlemsstaterne ikke kan anerkendes. Men det er et åbent spørgsmål, hvorledes denne økonomiske skade for Fællesskabet skal dokumenteres gennem en undersøgelse.

Udvidelsen af proceduren med regnskabsafslutning for den nye støtteperiode til også at omfatte nogle områder for strukturstøtte i landområder (uden for mål-1-områder) nødvendiggør dog i stadig højere grad en helt tydelig definition af den praktiske gennemførelse af denne forordning i de ansvarlige tjenestegrene under Kommissionen.

1. Hvorledes skal den i ovennævnte forordning foreskrevne dokumentation for »økonomisk skade, som er påført Fællesskabet« dokumenteres i de konkrete tilfælde gennem tjenestegrene under Kommissionen?

2. I hvor stort omfang har den regel vedrørende medlemsstaters forpligtelser, som for første gang blev nedfældet i en forordning, i forbindelse med en opstået økonomisk skade, medført en ændring i vurderingen af de undersøgelsesresultater, som tjenestegrene under Kommissionen har gennemført?

⁽¹⁾ EFT L 125 af 8.6.1995, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 94 af 28.4.1970, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Franz Fischler*(28. juli 2000)*

1. EF-Domstolen anvender bestemte regler vedrørende bevisbyrde i sager om finansiering af den fælles landbrugspolitik. Domstolen har konsekvent gjort klart, at det er op til Kommissionen at bevise, at der er tale om overtrædelse af bestemmelserne i den fælles markedsordning for landbrugsmarkederne (se f.eks. sag 347/85, 262/87 og C-335/87). Hvis Kommissionen godtgør, at der er tale om overtrædelse, skal den pågældende medlemsstat påvise, at Kommissionen har begået en fejl, for så vidt angår de deraf følgende finansielle konsekvenser. Under sådanne omstændigheder har Kommissionen en vis handlefrihed i evalueringen af de udgifter, som skal pålægges Den Europæiske Unions Garantifond for Landbruget (EUGFL) (se f.eks. sag C-281/89).

De kriterier, som Kommissionen skal følge i sin evaluering er anført i artikel 7, stk. 4, fjerde afsnit i Rådets forordning 1258/99/EF af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik⁽¹⁾. Kommissionen betragter sætningen »og den økonomiske skade, der er påført Fællesskabet« samt de øvrige kriterier i dette afsnit som en kvantitativ beskrivelse af dens finansielle korrektioner. »Den økonomiske skade, der er påført Fællesskabet« i henhold til artikel 7, stk. 4, fjerde afsnit betyder ikke, at Kommissionen skal talsætte en sådan skade fuldstændig nøjagtigt. Det forhold, at udgifter ikke er afholdt i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser, skaber (en risiko for) en økonomisk skade.

I tilfælde, hvor Kommissionen efterprøver medlemsstaternes kontrolsystemer og disses funktion (systemkontrol), er det næppe muligt endelige gennemførligt at sætte nøjagtige tal på mangler i disse systemer og derfor heller ikke med tilstrækkelig præcision at bestemme skadens omfang.

Den utilstrækkelige kontrol skaber en risiko for fonden og også et sandsynligt tab. Kriteriet i forordning 1258/99/EF, artikel 7, stk. 4, fjerde afsnit skaber mulighed for en korrektionssats, som tydeligvis står i forhold til den mulige skade.

2. Med ændringerne af artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik blev der indføjet nogle af de principper, der gælder for den regnskabsafslutningsprocedure, som Domstolen betragter som grundlæggende. Første og fjerde afsnit i artikel 5, stk. 2, litra c, i forordning (EØF) nr. 729/70 blev betragtet som en kodificering af Domstolens retspraksis. Rent indholdsmæssigt er intet ændret bortset fra, at Kommissionens evaluering af den endelige finansielle korrektion nu er omfattet af en rådsforordning i stedet for blot at være baseret på Domstolens domme.

Før ændringen af Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 brugte Kommissionen arbejdsdokument VI/216/93, der omfattede forskellige korrektionssatser. Arbejdsdokument VI/5330/97, som Kommissionen vedtog efter ændringerne af Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 og efter indførelsen af kriteriet »den økonomiske skade, der er påført Fællesskabet«, adskiller sig ikke væsentligt fra sin forgænger. Det afspejler det forhold, at der ikke har været nogen ændringer i Kommissionens evaluering af resultaterne af dens tilsyn på stedet.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 103 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2050/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(27. juni 2000)

Om: Forbudte stoffer i produktionen af vine, spirituose og andet alkohol

Kan Kommissionen forelægge en liste over de stoffer, der er forbudt i fremstillingen af vin, spiritus og andet konsumalkohol og de retsakter, som forbudet henhører under?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(1. august 2000)*

Bestemmelserne for produktion af vin og druemost findes i Rådets forordning (EF) nr. 1493 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin⁽¹⁾, navnlig kapitel I, afsnit V heri om »Ønologiske fremgangsmåder og behandlingsmetoder«. De tilladte behandlingsmetoder er anført i forordningens bilag IV og V, herunder navnlig tilsætningsstoffer og teknologiske hjælpemidler, der er tilladt til vinproduktion. Alle andre stoffer, der ikke er nævnt i bilagene, er ikke tilladt til fremstilling af vinprodukter.

Der kan ikke til alkoholiske drikkevarer, som skal opfylde de definitioner, der er fastlagt i Rådets forordning (EØF) nr. 1576/89 om fastlæggelse af almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af spiritus⁽²⁾ tilsættes og bruges andre stoffer end dem, der er fastlagt i definitionen af produkterne samt de tilsætningsstoffer, der er tilladt i henhold til den procedure, der er omfattet af Rådets direktiv 89/107/EØF af 21. december 1988 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler⁽³⁾.

Vedrørende farvestoffer skal stoffer være tilladt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/36/EF af 20. juni 1994 om farvestoffer til brug i levnedsmidler⁽⁴⁾.

Vedrørende tilsætning af aromastoffer i disse produkter må der kun bruges naturlige eller naturidentiske aromastoffer og forbindelser som defineret i Rådets direktiv 88/388/EØF af 22. juni 1988 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aromaer, som må anvendes i levnedsmidler, og om udgangsmaterialer til fremstilling af disse⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999.

⁽²⁾ EFT L 160 af 12.6.1989.

⁽³⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

⁽⁴⁾ EFT L 237 af 10.9.1994.

⁽⁵⁾ EFT L 184 af 17.7.1988.

(2001/C 103 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2053/00**af Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen***(27. juni 2000)*

Om: Forurening i Cartagena (Murcia, Spanien)

Cartagena er registreret som en af de syv mest forurenede byer i Spanien, efter at man i 1960 begyndte at foretage kontrol med luftforurening. Efter 1996 er situationen forværret gradvist, således at der i 1999 blev nået et forureningsniveau, som man ikke havde set magen til i mange år.

Der foreligger forskellige undersøgelser om indvirkningerne fra forureningen i Cartagena. De er foretaget af eksperter på området, og de peger på en stigning i dødeligheden og en øget anvendelse af sundhedsvæsenet, forandringer i lungefunktionerne og stigninger i sygdomssymptomerne og anvendelsen af lægemidler. Disse undersøgelser holdes dog utilgængelige for offentligheden af angst for at skabe bekymring blandt befolkningen.

Den seneste stigning i forureningen har fremkaldt indignation i de politiske, sociale og kulturelle kredse. Den største kritik er rettet mod Potasas y Derivados, en virksomhed i El Hondón, som i de sidste uger næsten dagligt har overskredet de tilladte niveauer for luftforurenende partikler, der frigøres i atmosfæren, således at de lokale myndigheder, der er kompetente i miljøspørgsmål, har pålagt Potasas at nedsætte produktionen i mere end 12 timer på grund af det høje forureningsniveau.

Undertegnelsen af en protokol om flytning af denne virksomhed har fremkaldt voldsom polemik, idet der ikke fastsættes datoer for ophøret med aktiviteterne i den nuværende installation i Potasas eller for påbegyndelsen af investeringerne til en ny fabrik, således at man forudser opretholdelsen af aktiviteterne i El Hondón, mens den nye industrivirksomhed ikke træder i kraft.

1. Har Kommissionen kendskab til denne alvorlige situation?
2. Mener Kommissionen ikke, at følgende direktiver bliver overtrådt:
 - a) Rådets direktiv 84/360/EØF ⁽¹⁾ om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg?
 - b) Rådets direktiv 92/62/EØF ⁽²⁾ om vurdering og styring af luftkvalitet?
 - c) Rådets direktiv 1999/30/EØF ⁽³⁾ om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogen dioxide og nitrogenoxider, partikler og bly i luften?
 - d) Rådets direktiv 90/313/EØF ⁽⁴⁾ om fri adgang til miljøoplysninger?
3. Kan Kommissionen fremsætte oplysninger om den senere udvikling i denne situation?

⁽¹⁾ EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 296 af 21.11.1996, s. 55.

⁽³⁾ EFT L 163 af 29.6.1999, s. 41.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. september 2000)

Det ærede medlem specificerer blot en enkelt fabrik »Potas y Derivados«, som i henhold til de begrænsede oplysninger, Kommissionen har, producerer kunstgødning, og som tidligere ikke har været genstand for undersøgelser fra Kommissionens side.

Potas y Derivados' produktion falder ind under Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg ⁽¹⁾ (der er ikke specificeret produktionstærskler i bilag I, s. 4 i direktivet). Kommissionen har ingen oplysninger, om hverken aktuelle emissionsniveauer eller om de emissionstærskelsværdier, som er fastsat i denne fabriks driftstilladelse. Denne oplysning er af afgørende betydning for at vurdere overholdelse af direktivet. Artikel 13 i direktivet fastsætter følgende: »På baggrund af udviklingen i den bedste teknologi, der er tilgængelig, og i miljøsituationen gennemfører medlemsstaterne en politik og en strategi med passende foranstaltninger med henblik på gradvis at tilpasse de bestående anlæg, som henhører under kategorierne i bilag 1, til den bedste teknologi, der er tilgængelig, under hensyn navnlig til: anlæggets tekniske karakteristika, anlæggets udnyttelsesgrad og resterende levetid, arten og omfanget af forurenende emissioner fra anlægget og det hensigtsmæssige i, ikke at påføre de pågældende anlæg uforholdsmæssigt store udgifter navnlig på baggrund af den økonomiske situation i de virksomheder, der henhører under den pågældende kategori«.

Det ser ud til, at de spanske myndigheder har truffet foranstaltninger til at løse problemet. I henhold til den spanske avis La Verdad (<http://www.laverdad.com/servicios/especiales/municipios99/muamu55.htm>) blev man for nylig enige om, at placere fabrikken andetsteds inden for de næste tre år.

Medlemsstaterne har ansvaret for at sikre overholdelse af luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid og svævestøv ⁽²⁾ for bly (Rådets direktiv 82/884/EØF af 3. december 1982 om grænseværdi for bly i luften) ⁽³⁾ og for nitrogen dioxide (Rådets direktiv 85/203/EØF af 7. marts 1985 om luftkvalitetsnormer for så vidt angår nitrogen dioxide) ⁽⁴⁾. Kommissionen har ikke modtaget oplysninger om, at disse grænseværdier er blevet overskredet.

Rådets direktiv 96/62/EF af 27. september 1996 om vurdering og styring af luftkvalitet ⁽⁵⁾ og Rådets direktiv 1999/30/EF af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogen dioxide og nitrogenoxider, partikler og bly i luften ⁽⁶⁾ kræver tilsammen, at medlemsstaterne skal vurdere koncentrationer af svovldioxid, nitrogenoxider, partikler (PM10) og bly i henhold til nye krav fra 19. juli 2001. Der er fastsat nye grænseværdier for svovldioxid, PM10 og bly, som skal være opfyldt den 1. januar 2005 og

nitrogendioxid den 1. januar 2010. Medlemsstaterne bliver nødt til at udarbejde nye målsætningsprogrammer for de værste områder, som viser, hvorledes man kan nå grænseværdierne til tiden.

Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 ⁽⁷⁾ om fri adgang til miljøoplysninger fastsætter i artikel 3, stk. 1, at medlemsstaterne skal drage omsorg for, at myndighederne pålægges at stille miljøoplysninger til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person på dennes anmodning, og uden at han skal godtgøre nogen interesse deri. Stk. 4 i denne artikel fastsætter, at myndighederne skal give en person, der anmoder om oplysninger, svar så hurtigt som muligt og senest inden for to måneder. Afslag på at give de oplysninger, der anmodes om, skal begrundes. Direktivet fastsætter endvidere i artikel 4, at en person, som finder, at hans anmodning om oplysninger uden rimelig grund er blevet afslået eller ladet upåagtet eller er blevet utilstrækkeligt besvaret af en myndighed, kan anmode om retlig eller administrativ prøvelse af afgørelsen i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retsorden. Under disse omstændigheder kan Kommissionen ikke på grundlag af de oplysninger den har til rådighed, se, om der i dette tilfælde foreligger en overtrædelse af direktiv 90/313/EF.

Kommissionen kan ikke på grundlag af det ærede medlems kortfattede oplysninger vurdere, om der foreligger en overtrædelse af de nævnte EF-direktiver. Kommissionen udelukker dog ikke en mere indgående undersøgelse af det spørgsmål, det ærede medlem nævner, hvis det ærede medlem kan fremsende oplysninger, der beviser, at der foreligger en overtrædelse af gældende EF-ret.

⁽¹⁾ EFT L 188 af 16.7.1984.

⁽²⁾ EFT L 229 af 30.8.1980.

⁽³⁾ EFT L 378 af 31.12.1982.

⁽⁴⁾ EFT L 87 af 27.3.1985.

⁽⁵⁾ EFT L 296 af 21.11.1996.

⁽⁶⁾ EFT L 163 af 29.6.1999.

⁽⁷⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(2001/C 103 E/057)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2055/00
af Pervenche Berès (PSE) til Kommissionen**

(27. juni 2000)

Om: Gasdrevne køretøjer

Agter Kommissionen på baggrund af de vedvarende hindringer for den fri bevægelighed, som skyldes de forskellige bestemmelser i medlemsstaterne om gasdrevne køretøjer og mangelen på en gensidig anerkendelse, at foreslå et direktiv, der kan lette færdslen med og modtagelsen af disse køretøjer i alle medlemsstater under opretholdelse af høje sikkerhedsforskrifter?

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne

(7. september 2000)

Kommissionen har den 28. januar 1999 fremsat et forslag til Rådets afgørelse om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af regulativ nr. 67 fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa om typegodkendelse af særligt udstyr til LPG-drevne biler ⁽¹⁾.

Rådets vedtagelse af denne afgørelse, efter Parlamentets udtalelse, vil give mulighed for at dette regulativ nr. 67 integreres i systemet for typegodkendelse af køretøjer og således supplere gældende fællesskabslovgivning. Regulativet vil blive offentliggjort i EFT inden ikrafttrædelsen.

Det således ændrede regulativ nr. 67 tager bl.a. sigte på at fjerne de tekniske hindringer for samhandelen med motorkøretøjer, samtidig med at der opnås en høj grad af sikkerhed og miljøbeskyttelse.

⁽¹⁾ KOM(1999) 14 endelig.

(2001/C 103 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2062/00
af Kyösti Virrankoski (ELDR) til Kommissionen

(16. juni 2000)

Om: Obligatorisk vejledning i plantebeskyttelse og en privat sælger

Det finske landbrugsministerium kræver, at alle producenter køber en vejledning i plantebeskyttelse fra Kasvinsuojeluseura — navnet på en privat virksomhed. Disse vejledninger er blevet udarbejdet for hver afgrøde for sig, bl.a. for ensartede kornsorter som byg og havre. Vejledningen koster 35 FIM pr. stk. Ifølge ministeriets meddelelse er erhvervelsen af vejledningen obligatorisk for producenten, for at denne kan modtage støtte til miljøvenligt landbrug.

Det finske landbrugsministeriums krav om køb af en vejledning virker usagligt, idet to eller flere producenter sagtens i fællesskab kunne anvende vejledningen. Vejledningen kunne ligeledes anskaffes til offentlige biblioteker og skoler, hvilket ville være billigere for den enkelte producent. Vejledningens oplysninger kunne ligeledes lægges ud på Internettet, for at producenter let kunne anvende dem.

I betragtning af at kravet om erhvervelse kun synes at være en privat sammenslutnings forsøg med ministeriets støtte at opkræve penge af producenterne, bedes Kommissionen oplyse, hvorvidt modtagelsen af den landbrugsstøtte, der er samfinansieret af EU, kan gøres betinget af, at alle producenter skal købe en vejledning, der er udgivet af en privat sammenslutning?

XXXXX

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. juli 2000)

Denne foranstaltning indgår i det regionale programmeringsdokument for udvikling af landdistrikterne i områder uden for mål 1 på det finske fastland inden for rammerne af landbrugsmiljøforanstaltningerne. Dette dokument er forelagt Kommissionen til godkendelse den 27. juni 2000. Anskaffelse af den pågældende vejledning er et nyttigt og effektivt led i den samlede pakke landbrugsmiljøforanstaltninger, der foreslås i programmeringsdokumentet. Udgifterne til anskaffelse af vejledningerne tages i betragtning under posten yderligere omkostninger i forbindelse med den indgåede forpligtelse. De udgør således en integrerende del af den udbetalte præmie.

Det organ, der udgiver disse vejledninger, er ikke en privat virksomhed, men en registreret nonprofitorganisation, hvis bestyrelse er sammensat af repræsentanter for f.eks. landbrugsorganisationer og rådgivende organisationer for landdistrikterne. Desuden er salgsprisen lig med produktionsomkostningerne, og der er således ikke noget indirekte tilskud.

Kommissionen har derfor ikke gjort indsigelse mod dette forslag fra Finland.

(2001/C 103 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2083/00
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2000)

Om: I øjeblikket anvendte levnedsmiddelsikkerhedstests på genetisk modificerede afgrøder i medlemsstaterne

Kan Kommissionen oplyse, hvilke af følgende levnedsmiddelsikkerhedstests (indvirkning på menneskets sundhed) der i øjeblikket anvendes på genetisk modificerede afgrøder i de enkelte medlemsstater:

1. biokemisk sammensætning
2. biologisk indvirkning a) generelt og b) på særlige grupper som f.eks. gravide kvinder og deres børn, immunsvækkede personer og ældre?

(2001/C 103 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2084/00
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2000)

Om: Kommissionens retningslinjer for testning af og vurdering af sikkerheden ved genetisk modificerede afgrøder

Har Kommissionen selv eller i samarbejde med medlemsstaterne udviklet et sæt retningslinjer for testning af og vurdering af sikkerheden ved genetisk modificerede afgrøder og deres indvirkning på menneskets sundhed,

og kan den i bekræftende fald oplyse

1. hvor disse retningslinjer kan rekvireres?
2. om forbrugerne har adgang til dem via et websted, og hvorledes de håndhæves?

(2001/C 103 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2086/00
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2000)

Om: Testning af genetisk modificerede afgrøder i medlemsstaterne

I hvilket omfang tester medlemsstaternes i øjeblikket anvendte nationale systemer genetisk modificerede afgrøder for deres indvirkning på menneskets sundhed på følgende områder (herunder de måder, hvorpå denne indvirkning kan være den samme som eller adskille sig fra ikke genetisk modificerede afgrøders og levnedsmidlers indvirkning):

1. ændringer (og forskelle) i de ernæringsmæssige og ikke-ernæringsmæssige bestanddele i genetisk modificerede afgrøder og levnedsmidler i forhold til deres ikke modificerede sidestykker
2. genetisk modificerede afgrøders og levnedsmidlers potentielle allergiske indvirkning på proteinfølsomme personer (f.eks. sådanne personer, som er allergiske over for nødder), herunder potentielle proteinallergenens krydsreaktivitet
3. genetisk modificerede afgrøders og levnedsmidlers indvirkning på fostre
4. genetisk modificerede afgrøders og levnedsmidlers indvirkning på tumorfremkaldelse, tumurvækst og tumorproliferation
5. genetisk modificerede afgrøders og levnedsmidlers indvirkning på immunsystemet, herunder genetisk modificerede levnedsmiddelantigeners indvirkninger, og deres indvirkning på overlevelsen og optagelsen af specifikke proteiner som f.eks. proteaseinhibitorer og på leukocytprofil og funktionel effektivitet
6. genetisk modificerede afgrøders og levnedsmidlers indvirkning på tarmsystemet, herunder på protein- og glycoproteinsyntese, på mikroorganismerne i tarmkanalen og på tarmmikrobefloraens økologiske balance?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-2083/00, E-2084/00 og E-2086/00

(3. oktober 2000)

Genetisk modificerede planter eller produkter afledt heraf er, hvis de er beregnet til brug som levnedsmidler eller levnedsmiddelingredienser, underlagt Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser (¹).

Kommissionen har opstillet retningslinjer for udformning og vurdering af ansøgninger efter forordningen om nye levnedsmidler (Kommissionens henstilling 618/97/EF om de videnskabelige aspekter ved og om udformningen af de oplysninger, der kræves til støtte for ansøgninger om markedsføring af nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser, og om udarbejdelse af de første vurderingsrapporter efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97)⁽²⁾.

Vurderingen af nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser skal foretages i hvert enkelt tilfælde. Den oprindelige vurdering gennemføres af en medlemsstats organ for vurdering af levnedsmidler. Kommissionen og de øvrige medlemsstater har 60 dage til at fremkomme med bemærkninger til eller gøre indsigelse mod denne oprindelige vurderingsrapport. I tilfælde af indsigelser indhenter Kommissionen en udtalelse fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (SCF). Alle dette organs udtalelser offentliggøres på Internettet. Det er Kommissionens hensigt at sikre, at også vurderinger, som ingen har gjort indsigelse imod, og som SCF derfor ikke har afgivet en udtalelse om, i fremtiden gøres tilgængelige på Internettet.

Kommissionens Fælles Forskningscenter (FFC) gennemfører i øjeblikket en undersøgelse⁽³⁾, som tager sigte på at indsamle og analysere oplysninger om forbruget af genetisk modificerede organismer (GMO) og produkter, der er afledt af sådanne organismer, på kort og lang sigt. Denne rapport forventes at være færdig i begyndelsen af 2001, og dens resultater vil muligvis give nyt referencemateriale om dette spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

⁽²⁾ EFT L 253 af 16.9.1997.

⁽³⁾ »Virkningen af genetisk modificerede organismer for den menneskelige sundhed og for miljøet: kortlægning af risici« koordineret af IPTS — Sevilla.

(2001/C 103 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2088/00

af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(28. juni 2000)

Om: Handicappede og flyrejser

Fællesskabet kan i medfør af EF-traktatens artikel 13 træffe foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling. Den pakke foranstaltninger på dette område, som Kommissionen vedtog den 25. november 1999, omfatter ingen konkrete foranstaltninger til bekæmpelse af den forskelsbehandling, handicappede er udsat for i forbindelse med flyrejser. Det samme gælder for Rådets forslag til afgørelse om Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling (2001-2006) KOM/99/0567. I Kommissionens meddelelse »På vej mod et Europa uden barrierer for handicappede« (KOM 2000/284) behandles dette spørgsmål kort. Kommissionen erkender, at lufthavnene i dag ikke råder over de nødvendige faciliteter eller yder den nødvendige service, samt at handicappede ofte nægtes adgang til denne transportform. Kommissionen vil overveje, hvilke foranstaltninger der skal til som led i den politik, den agter at fastlægge vedrørende flypassagerers rettigheder, herunder fremme af god praksis.

Hvilke konkrete foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i den forbindelse? Finder Kommissionen ikke, at der på EU-plan er et enormt lovmæssigt tomrum på dette område? Hvilke projekter med henblik på at lette handicappedes adgang til at foretage flyrejser er ved at blive planlagt eller gennemført i Europa med støtte fra EU? Og kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter der er gennemført som led i det femte rammeprogram for forskning (på området forskning vedrørende handicappede) med hensyn til flyrejser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(13. september 2000)

Som det fremgår af meddelelsen »På vej mod et Europa uden barrierer for handicappede«, som det ærede medlem henviser til, vedtog Kommissionen den 21. juni 2000 en meddelelse om beskyttelse af luft-

fartspassagerer i Den Europæiske Union⁽¹⁾ hvor den erkender, at der er behov for fremskridt, selv om lufttransport er længere fremme end andre transportmåder, hvad angår behandling af handicappede.

Kommissionen har derfor til hensigt at fremsætte lovforslag for at garantere denne type flypassagerer bestemte rettigheder som f.eks.: gratis bistand mellem fly og lufthavn, særlig opmærksomhed ved afvisning, forsinkelser eller annullering, fuldstændig dækning af udgifter, hvis rullestole mistes eller beskadiges. Den foreslår også, at de myndigheder, der beskæftiger sig med luftfartssikkerhed overvejer, hvordan man kan fastsætte objektive bestemmelser om adgang, så handicappede passagerer, som har angivet deres handicap og har en konfirmeret billet kan være sikker på at de kan flyve efter planen.

Da lovgivning ikke kan dække alt, og da en frivillig indsats ofte kan give bedre resultater, tilskynder Kommissionen samtidig luftfartsselskaberne og lufthavnene til at udvikle servicecharters med henblik på brugerne, som bl.a. indeholder udarbejdelse af en generel anvendelse af god praksis hvad angår behandling af handicappede passagerer.

Alle disse initiativer forudsætter selvfølgelig en omhyggelig forberedelse og Kommissionen har til hensigt at foretage passende høringer. Med henblik på dette har man allerede etableret forbindelse med de europæiske organisationer, der repræsenterer handicappede passagerer.

Hvad angår lufttransportprojekter, der finansieres af Fællesskabet, deltager de specielle fonde, f.eks. Samhørighedsfonden eller budgetkontoen for transeuropæiske transportnet i udvidelsen og forbedringen af lufthavnsinfrastruktur. Selv om disse projekter ikke direkte vedrører handicappedes adgangsforhold skal de selvfølgelig være i overensstemmelse med gældende lov på området.

Hvad angår forskning indeholder temaprogrammet »Livskvalitet og forvaltning af levende ressourcer« i det femte rammeprogram en aktionslinje vedrørende forskning om personer med handicap, således at relevante forskningsprojekter kan indsendes hertil. Aktiviteter inden for informationssamfundsteknologier behandler adgang til informationsteknologiske net, produkter og tjenesteydelser for mennesker med særlige behov, herunder ældre og handicappede. Dette vedrører ikke direkte lufttransport, men kan indirekte støtte ældre og handicappede ved f.eks. at give oplysninger om adgang til lokale transportsystemer (»Turtle-projektet«).

⁽¹⁾ KOM(2000) 365 endelig udg.

(2001/C 103 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2094/00

af Gianfranco Dell'Alba (TDI) til Kommissionen

(28. juni 2000)

Om: Fællesskabsregler for plantebeskyttelsesmidler

Artikel 84 og 85 i Rom-traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab forbyder udtrykkeligt misbrug af en dominerende stilling, der kan have negativ indflydelse på produkternes priser og på den frie bevægelse af varer, og fremme fremgangsmåder, der kan forhindre andre virksomheder i at komme ind på og blive på markedet.

Det er imidlertid lige den virkning, som artikel 13 i Rådets direktiv 91/414⁽¹⁾ af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler har. Denne artikel giver indehavere af data, som også producerer aktive stoffer, ret til at nægte driftsvirksomhederne, især små og mellemstore virksomheder, adgang til nævnte data for med den konsekvens, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne trækker godkendelserne af produktion og salg af plantebeskyttelsesmidler tilbage.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse:

- om der kan træffes foranstaltninger, og i så fald hvilke, for at beskytte Europas små og mellemstore virksomheder i tilfælde af, at indehavere af data nægter ansøgervirksomhederne adgang til data om aktive stoffer, der er opført i bilag 1, efter at gennemgangsprocessen er færdig, eller hvis de kræver et ublu honorar?
- hvor stort et honorar må anses for at være en rimelig betaling for anvendelse af data, som de små og mellemstore virksomheder kan klare, og som er i overensstemmelse med deres markedsandel?
- om det ikke ville være en god idé at ændre direktiv 91/414 og fuldstændig fjerne hele beskyttelsesordningen for data om aktive stoffer, i betragtning af de investeringer der er foretaget for at opføre dem i bilag 1, som er et led i produktionsomkostningerne, idet investeringerne kan blive vundet ind igen via salgspriserne?
- hvilke konsekvenser direktiv 98/8/EF⁽²⁾ om markedsføring af biocidholdige produkter, som er meget lig direktiv 91/414, kunne få for de små og mellemstore virksomheder, som benytter disse produkter?

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 123 af 24.4.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(19. september 2000)

I Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler er der fastsat detaljerede og meget komplekse bestemmelser om databeskyttelse. Medlemsstaterne skal anvende bestemmelserne, når de godkender plantebeskyttelsesmidler på nationalt plan. Bestemmelserne om databeskyttelse varetager to parter interesser: for det første de forskningsbaserede selskaber, der investerer betydelige ressourcer i udviklingen af aktive stoffer og nærer rimelige forventninger om et afkast af deres investeringer, og for det andet mindre selskaber, der ansøger om godkendelser, efter at databeskyttelsesperioden er udløbet. Mens de forskningsbaserede selskaber udvikler nye produkter, sikrer de mindre selskabers tilstedeværelse på markedet, at priserne forbliver rimelige for brugerne.

Kommissionen forbereder for tiden et vejledende dokument om fortolkning af bestemmelserne om databeskyttelse. Dokumentet er endnu ikke færdigt, til dels på grund af de pågældende spørgsmåls omtvistede karakter. Der føres forhandlinger med medlemsstaterne og brancheforeninger, der repræsenterer store og små selskaber, for at der kan opnås enighed om spørgsmålet.

I Rådets direktiv 91/414/EØF er der ikke fastsat nogen obligatorisk ordning for fælles dataanvendelse.

Som oplyst i hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽¹⁾ er det Kommissionens hensigt at forelægge et forslag om ændring af direktiv 91/414/EØF i midten af 2002. I ændringen vil der kunne tages højde for spørgsmålene omkring databeskyttelse og fælles dataanvendelse. Kommissionen erkender dog, at ethvert forslag om ændring af bestemmelserne om databeskyttelse og fælles dataanvendelse vil være meget omstridte og medføre omfattende drøftelser, navnlig fordi virksomhederne og medlemsstaterne er uenige om spørgsmålet.

Hvad Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter angår, ligner bestemmelserne om databeskyttelse meget bestemmelserne i direktiv 91/414/EØF, og deres virkninger på små og mellemstore virksomheder, som udvikler biocidholdige produkter, vil derfor få et tilsvarende omfang, selv om direktivet om biocidholdige produkter indeholder bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger under særlige omstændigheder.

Direktiv 98/8/EF indeholder ikke bestemmelser om en generel obligatorisk ordning for fælles dataanvendelse. Efter artikel 13, stk. 2, skal medlemsstaterne dog tilskynde indehavere af tidligere godkendelser og ansøgere til at samarbejde, og de skal træffe alle rimelige foranstaltninger til, at der kan opnås enighed om at dele oplysninger, så det om muligt undgås at gentage forsøg på hvirveldyr.

Hvis det ikke er muligt for ansøgere og indehavere af tidligere godkendelser af det samme produkt at blive enige om at dele oplysningerne, kan medlemsstaterne indføre nationale foranstaltninger, der forpligter ansøgere og indehavere af tidligere godkendelser, der er etableret på deres område, til at dele data, så det undgås at gentage forsøg på hvirveldyr, og for at fastlægge proceduren for anvendelse af oplysninger og skabe rimelig ligevægt mellem de pågældende parter interesser.

Af ovenstående redegørelse fremgår også, at direktiv 91/414/EØF og 98/8/EF ikke kan anses for at tilskynde til misbrug af dominerende stilling, jf. artikel 82 (tidligere artikel 86) i EF-traktaten.

(¹) KOM(1999) 719 endelig udg.

(2001/C 103 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2103/00

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Personer, som er økonomisk afhængige af Europa-Parlamentet

I henhold til Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel E-1215/00 (¹) anmodes Kommissionen om at nævne de personer, som sidder i Det Forenede Kongeriges parlament og modtager a) pensioner og b) penge fra EU, f.eks. medlemmer af Overhuset, der modtager en pension efter udtræden af tjenesten som tjenestemand i Bruxelles eller medlemmer af parlamentet, som er direktører for selskaber, der modtager finansiell støtte fra EU's budget?

(¹) EFT C 53 E af 20.2.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(7. september 2000)

Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1215/00 (¹) indeholder de relevante oplysninger, for så vidt angår de tidligere medlemmer af Kommissionen af britisk nationalitet, som for tiden oppebærer pension fra Fællesskabet.

Hvad Kommissionens tjenestemænd angår, er udbetaling af pension efter udtrædelse af tjenesten ikke til hinder for, at de (under overholdelse af vedtægtens artikel 16 og 17) påtager sig et andet arbejde.

Tjenestemænd i lønklasse A1 og A2, der fritages fra deres stilling af tjenstlige grunde efter ansættelses-tjenestens afslutning (vedtægtens artikel 50), får en månedlig godtgørelse i en fast periode. Ifølge artikel 50 nedsættes godtgørelsen med tjenstemands eventuelle indtægter ved beskæftigelse i denne periode, i det omfang disse indtægter og godtgørelsen tilsammen overstiger det seneste samlede vederlag, som tjenstemanden oppebar.

Pr. 10. juli 2000 modtog otte sådanne tidligere tjenestemænd i Kommissionen af britisk nationalitet denne godtgørelse. De oplysninger om indtægter fra erhvervsbeskæftigelse, som Kommissionen har modtaget, giver ikke anledning til at revidere disse godtgørelser.

Ingen personer i det britiske parlament modtager »penge« fra EU. Så vidt Kommissionen ved, er Lord Williamson, den tidligere generalsekretær for Kommissionen, den eneste tidligere tjenestemand i Kommissionen i Underhuset eller Overhuset, og han modtager naturligvis den alderspension, han er berettiget til.

Kommissionen fører ikke register over direktører for selskaber, der modtager finansiel støtte fra EF for det arbejde eller de funktioner, de udfører, og den kan derfor ikke oplyse, om nogle af disse direktører er MP'er eller Peers.

(¹) EFT C 53 E af 20.2.2001.

(2001/C 103 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2106/00
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Rådet

(30. juni 2000)

Om: 1995-konventionen om beskyttelsen af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

Hvilke aktioner agter Rådet at iværksætte for at sikre ratificeringen af 1995-konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i betragtning af, at denne burde have været gennemført i 1998, og at ratificeringen vil blive meningsløs, når først Kommissionen har fremsat et forslag til fællesskabsretsakt?

Svar

(7. november 2000)

Rådet fortsætter med at opfordre de medlemsstater, der endnu ikke har gjort det, til snarest muligt at ratificere konventionen, der blev undertegnet i 1995, og dens protokoller. Rådet finder ikke, der er grund til at overveje de mulige konsekvenser af et initiativ fra Kommissionen til en fællesskabsretsakt på området, så længe et sådant initiativ ikke er blevet taget eller officielt bebudet.

(2001/C 103 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2107/00
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Reform af Kommissionen

Kan Kommissionen udtale sig om punkt 41 i van Hulten-betænkningen, hvori der anmodes om, at »der i traktaterne indføres bestemmelser om kommissionsmedlemmernes personlige politiske ansvar«?

Hvilke fremskridt er der blevet gjort indtil nu, hvis overhovedet, og hvilken fremtidig aktion har Kommissionen i tankerne for at opnå dette mål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. september 2000)

I udtalelse af 26. januar 2000 om regeringskonferencen (¹) foreslår Kommissionen, at Kommissionens nuværende medlemmers politiske forpligtelse til at fratræde, hvis formanden skulle anmode herom, formaliseres i traktaten. Med henblik herpå har den fremsat et forslag til ændring af EF-traktatens artikel 215. I beslutningen af 13. april 2000 om regeringskonferencen (²) foreslår Parlamentet, at ethvert medlem af Kommissionen i tilfælde af alvorlige forseelser under udøvelsen af hvervet skal begære deres afsked, hvis formanden anmoder herom (punkt 12.6).

Spørgsmålet drøftes for tiden på regeringskonferencen. Som det fremgår af formandskabets rapport fra Det Europæiske Råd i Feira, er delegationerne fortsat uenige om, hvorvidt det er betimeligt at lade en formel procedure indgå i traktaten ⁽³⁾.

Det ærede medlem henvises ligeledes til svaret på hans skriftlige forespørgsel E-1348/00 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Tilpasning af institutionerne med henblik på udvidelsen, Kommissionens udtalelse af 26. januar 2000 i henhold til TEU's artikel 48 (KOM(2000) 34).

⁽²⁾ Beslutning A5-0086/2000.

⁽³⁾ Formandskabets rapport om regeringskonferencen om den institutionelle reform (Confer 4750/00 af 14. juni 2000).

⁽⁴⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001, s. 29.

(2001/C 103 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2108/00

af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Reform af Kommissionen

I punkt 55 i van Hulten-betænkningen henstilles det til Kommissionen at gennemføre en gennemgribende reform af sin politik på området menneskelige ressourcer samt at indføre et væsentligt uafhængigt eksternt element i disciplinærsager.

Hvilke planer har Kommissionen som reaktion på henstillingen om dette eksterne element?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(20. september 2000)

Kommissionens planer om en reform af reglerne for disciplinærsager fremgår af hvidbogen »Reformen af Kommissionen« ⁽¹⁾, der blev vedtaget den 1. marts.

Hvidbogen påpeger, at det nuværende system har visse mangler, blandt andet fordi det er af »varierende sammensætning og uden eksterne deltagere«. Ved at indføre et uafhængigt, eksternt element vil sådanne mangler kunne afhjælpes, og det vil give større konsekvens og mere professionalisme i disciplinærsager.

Ifølge tidsplanen for handlingsplanen (offentliggjort sammen med hvidbogen) skal der fremlægges et oplæg til reformen af disciplinærsystemet, og Kommissionen skal vedtage et udkast til afgørelse om administrative forbedringer af disciplinærsager senest oktober 2000. Oplægget skal indeholde forslag til forbedring af procedurerne og relevante ændringer af personalevedtægten.

I mellemtiden er det under overvejelse at udpege personer, som ikke er tjenestemandsansatte, og som skal fungere som formænd i Disciplinærrådet og arbejde med hertil knyttede emner. Under den nuværende personalevedtægt er det den eneste måde, hvorpå der kan indføres et uafhængigt, eksternt element i disciplinærsager, fordi det ifølge artikel 5 i bilag II i vedtægten, kun er tjenestemænd, der kan være medlemmer af Rådet.

Endvidere vil det ærede medlem have bemærket, at der i hvidbogen er forslag om at oprette et interinstitutionelt disciplinærråd. Dette forslag vil indgå i det kommende oplæg. Det skal give bedre kontinuitet og konsekvens i Disciplinærrådet ved at sikre, at det kommer til at bestå af en enkelt gruppe af tjenestemænd fra administrationen og fra personalerepræsentationen, som skal tage sig af alle sager og vælges for en periode på indtil tre år.

⁽¹⁾ KOM(2000) 200 endelig udg.

(2001/C 103 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2111/00**af María Rodríguez Ramos (PSE) og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(30. juni 2000)

Om: Dyrkning af mispel i sammenligning med andre varieteter i den fælles markedsordning for frugt og grøntsager

Prisen på mispel er faldet fra det ene høstår til det andet, da dens markedsføring falder, samtidig med at der på markedet afsættes andre frugter under forordning (EF) 2200/96 ⁽¹⁾ om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager. Disse frugter nyder godt af mekanismerne i den fælles markedsordning, mens tilpasningsevnen for mispel er mindre på grund af et så konkurrencedygtigt marked som tidlige grøntsager, hvor f.eks. abrikoser har forlænget sæson på grund af anvendelsen af bioteknologiske metoder.

Er Kommissionen bekendt med vanskelighederne for producenterne af denne frugt, da den nuværende markedsordning ikke medtager denne frugt i artikel 1 i nævnte forordning? Agter Kommissionen at rette op på denne mangel og i den kommende reform af den fælles markedsordning for frugt og grøntsager at indføre særlige foranstaltninger til fordel for mispel?

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. september 2000)

Mispel, der afsættes til konsum, er for størstedelens vedkommende frugter af japansk mispel (*Eriobotrya japonica* Thub), som henhører under KN-kode 0810 90 85 (»Andre varer«). De falder dermed ind under artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 2200/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager ⁽¹⁾. Da den fælles markedsordnings instrumenter altså gælder for disse produkter, har Kommissionen ikke til hensigt at vedtage særlige foranstaltninger for mispel.

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996.

(2001/C 103 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2112/00**af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(30. juni 2000)

Om: Anvendelse af artikel 87 i EF-traktaten i forbindelse med støtte til den spanske elektricitetssektor?

Den nationale spanske energistyrelse har i sin rapport om sammenslutningen mellem Unión Fenosa og Hidrocarburo foretaget en evaluering af indvirkningen af omkostningerne ved overgangen til fri konkurrence og anfører, at der hersker stor usikkerhed omkring beskyttelsesklausulen i den nye sjette overgangsbestemmelse i lov 54/97 om elektricitetssektoren (CTC-ordningen), idet der er mulighed for securitisering af CTC.

Nærer Kommissionen samme bekymring som det spanske reguleringsorgan?

Mener Kommissionen ikke, at det er vigtigt at ændre de spanske bestemmelser med henblik på at sikre, at securitiseringen ikke forhindrer markedet i at fungere korrekt, således som det fremgår af den metode, Kommissionen vedtog i juni sidste år?

Mener Kommissionen, at artikel 87 i traktaten giver mulighed for at yde driftsstøtte på én billion pesetas, uden at der findes nogen lovlig mekanisme til sikring af, at der sker en reel overgang til konkurrence efter securitiseringen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(13. september 2000)*

Kommissionen skal gøre det ærede medlem opmærksom på at der endnu ikke har været noget »titularizacion« (hvorved retten til at opkræve afgifter til dækning af omkostningerne ved overgangen til fri konkurrence kan overdrages til tredjemand). Det er Kommissionens opfattelse — uden i øvrigt at tage stilling til rapporten fra Comisión Nacional de la Energía, der er udarbejdet i anden sammenhæng — at der, hvis der gøres brug af denne mulighed, må træffes foranstaltninger til sikring af en reel overvågning af overgangen til fri konkurrence.

Kommissionen udelukker ikke på nuværende tidspunkt at den spanske lov må ændres eller suppleres.

Kommissionen kan ikke i denne fase tage stilling til, hvorvidt der i de pågældende foranstaltninger er tale om driftsstøtte. En ordning, som den der omtales af det ærede medlem, kan tilvejebringes ved at retsbestemmelser ændres, ved at der indføres sekundær national lovgivning, eller ved at medlemsstaten indgår en ensidig forpligtelse, eller kan pålægges ved en kommissionsbeslutning.

*(2001/C 103 E/070)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2124/00****af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen***(30. juni 2000)*

Om: Statistiske data om finansiering af den fælles landbrugspolitik

I betragtning af:

- perioden 1994-1999 og de budgetbeløb, der var afsat til den fælles landbrugspolitik inden for rammerne af EUGFL-Garantisektionen og EUGFL-Udviklingssektionen,
- reformen af den fælles landbrugspolitik i 1992, i forbindelse med hvilken Kommissionen bekræftede, at støtten til den fælles landbrugspolitik var stærkt koncentreret, idet 20 % af landmændene modtog 80 % af støtten,
- de seneste rapporter om samhørigheden, hvor Kommissionen anvendte termen »nettobidragssyder« til den fælles landbrugspolitik, navnlig om Portugal,

bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. de samlede udgiftsbeløb for EUGFL-Garantisektionen og for EUGFL-Udviklingssektionen, som faktisk blev gennemført i perioden 1994-1999, fordelt efter produktionstyper og medlemsstater;
2. i hvilken grad den støtte, der i øjeblikket ydes på europæisk niveau, er koncentreret, med angivelse af, hvilken støtteprocent de 5 % landmænd, der får mest støtte i hvert enkelt medlemsstat, modtager;
3. den endelige saldo for perioden 1994-1999 pr. medlemsstat og år, på de beløb, der er blevet betalt som bidrag og ydet i støtte inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(7. september 2000)*

1. For Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, findes de relevante udgifter, opdelt på kapitler og medlemsstater, i tabel 1-6, og for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen, anvendelsen af forpligtelsesbevillingerne, opdelt på år og medlemsstater i tabel 7-14, der sendes direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Det ærede medlem henvises til finansberetningerne for yderligere oplysninger.

2. Det ærede medlem henvises til det svar, som Kommissionen har givet på skriftlig forespørgsel E-1766/99 fra Antonio Campos⁽¹⁾. Kommissionen ønsker at henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at de retsregler, der gælder for bogføringen af Fællesskabets landbrugsudgifter specielt under EUGFL, Garantisektionen (Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik⁽²⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 296/96 af 16. februar 1996 om de oplysninger, som medlemsstaterne skal fremsende, og om månedlig bogføring af de udgifter, der finansieres gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen (EUGFL), og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2776/88⁽³⁾), i vidt omfang uddelegerer opgaverne til de udbetalende organer i medlemsstaterne.

Det er således direkte de udbetalende organer, der i øvrigt godkendes af medlemsstaterne efter bestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 1663/95 af 7. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 729/70, for så vidt angår proceduren for regnskabsafslutning for EUGFL, Garantisektionen⁽⁴⁾, som administrerer ansøgningerne om landbrugsstøtte og dermed har alle oplysningerne om støttemodtagerne.

Kommissionen råder derimod ikke over de oplysninger, som det ærede medlem beder om. Kommissionen modtager med henblik på den kontrol, den skal foretage, en række regnskabsoplysninger, som nøje er angivet i de gældende bestemmelser, fra medlemsstaterne. Disse oplysninger gør det muligt at finde frem til, hvem der hver især har modtaget støtte, men ifølge fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af personlige oplysninger, som EF-institutionerne er bundet af i henhold til traktatens artikel 286 (tidl. artikel 213 B), kan Kommissionen ikke give disse oplysninger.

3. Udgifterne under EUGFL, Garantisektionen, tegner sig kun for ca. halvdelen af det almindelige budget. Dette indebærer, at en sammenligning af disse udgifter med medlemsstaternes bidrag ikke giver den endelige saldo, som medlemsstaterne modtager fra eller betaler til Fællesskaberne. Der må også tages hensyn til udgifterne under andre fællesskabsinstrumenter.

⁽¹⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 14.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 39 af 17.2.1996.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 8.7.1995.

(2001/C 103 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2127/00

af Benedetto Della Vedova (TDI) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Liberalisering af lufthavnstjenester

Den italienske regering har vedtaget lovgivningsdekret nr. 18 af 13. januar 1999, som er en formel godkendelse af direktiv 96/67⁽¹⁾ om liberalisering af lufthavnstjenester.

ADUC (Sammenslutning til Beskyttelse af Brugeres og Forbrugeres Rettigheder) har indgivet en klage mod dette dekret (fællesskabsreference 99/4472/, SG(99)A7228) med den bemærkning, at det gør det muligt at opretholde en monopolstilling til skade for forbrugeren for så vidt angår økonomi, effektivitet og serviceydelsernes kvalitet.

GD VII (transport) har i en skrivelse af 7. september 1999 (D899/gb/ass/150 2901T), gentaget ADUC' bemærkninger og opfordret den italienske regering til at ændre sit dekret, og oplyst, at det i modsat fald vil bibringe sagen for Domstolen.

Den italienske regering har hidtil ikke ændret sit dekret og Kommissionen har ikke indledt overtrædelsesprocedure vedrørende fællesskabsdirektivet. Hvorfor har Kommissionen ikke otte måneder efter ovennævnte skrivelse indledt overtrædelsesprocedure mod den italienske regering ved Den Europæiske Domstol? Mener den ikke, at den italienske regerings holdning objektivt har til formål at beskytte lufthavnsselskabernes interesse i modstrid med reglerne om den frie konkurrence?

⁽¹⁾ EFT L 272 af 25.10.1996, s. 36.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. september 2000)

Kommissionen har ved skrivelse af 7. september 1999 gjort de italienske myndigheder opmærksom på, at nogle bestemmelser i lovdekret nr. 18 af 13. januar 1999, som gennemfører Rådets direktiv 96/67/EF af 15. oktober 1996 om adgang til ground handling markedet i Fællesskabets lufthavne ⁽¹⁾ i italiensk lov, er uforenelige med EF-lovgivningen. Disse bestemmelser sigter faktisk på at hindre fuld gennemførelse af direktivet, idet de begrænser markedsadgangen, bl.a. ved at gøre det obligatorisk at overtage personale eller videreførelse af eksisterende kontrakter.

Kommissionen vil gerne understrege, at man har påbegyndt en overtrædelsesprocedure. Efter forskellige meningsudvekslinger med de italienske myndigheder har Kommissionen sendt en åbningsskrivelse til de italienske myndigheder den 3. maj 2000 om at fremlægge deres bemærkninger inden for to måneder.

I henhold til bestemmelserne i EF-traktaten kan Kommissionen, hvis en medlemsstat ikke svarer, eller hvis svaret er utilfredsstillende, afgive en begrundet udtalelse som pålægger den pågældende medlemsstat at følge EF-principperne inden for en bestemt tidsfrist. Europa-Domstolen kommer først ind i billedet på et senere tidspunkt.

Kommissionen har allerede givet disse oplysninger i en skrivelse af 30. maj 2000 til ADUC (Sammenlutning til Beskyttelse af Brugeres og Forbrugeres Rettigheder), og denne sammenslutning underrettes i øvrigt om procedurens udvikling.

⁽¹⁾ EFT L 272 af 25.10.1996.

(2001/C 103 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2128/00

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Godtgørelse af italienske statsborgeres lægeudgifter i udlandet

Ministerialdekret af 3. november 1989 (offentliggjort i den italienske republiks Statstidende nr. 273 af 22. november 1989) om »kriterier for adgang til indirekte hjælp i højt specialiserede centre i udlandet« indeholder bestemmelser om delvis godtgørelse af de udgifter, som italienske statsborgere med bopæl i Italien har afholdt til lægebehandling, som ikke findes i Italien.

I henhold til artikel 6, stk. 11, godtgøres forsikringsstagerens og eventuelt den ledsagende persons flyudgifter, som skal godkendes på forhånd, med 80 %.

Imidlertid indeholder det regionale dekret for Sicilien-regionen af 15. marts 1990 bestemmelser i artikel 1 om, at det faste beløb til reelt afholdte og dokumenterede udgifter til rejse og ophold fastsættes til 60 % af de samlede udgifter for personer med indtægter indtil 20 mio. lire, 50 % af de samlede udgifter for personer med indtægter indtil 35 mio. lire og 40 % af de samlede udgifter for personer med indtægter indtil 50 mio. lire pr. år.

Mener Kommissionen, at det regionale dekret, som bl.a. indebærer en forskelsbehandling af de italienske statsborgere, som ikke har ret til ovennævnte godtgørelser samtidig med at de tvinges til at udnytte sundhedsstrukturer i udlandet, er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 2 og 3?

Kan Kommissionen sørge for, at denne uheldige situation ophører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(13. september 2000)*

Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål vedrører godtgørelsen af rejseudgifter i henhold til et dekret for regionen Sicilien til fordel for sicilianere, der tager til udlandet for at modtage lægebehandling, som ikke findes i Italien.

I henhold til ministerialdekret af 3. november 1989, som fastsætter betingelserne for at få ret til behandling på højt specialiserede klinikker i udlandet, er patienter med italiensk statsborgerskab og med bopæl i Italien — efter forudgående godkendelse — berettiget til en delvis godtgørelse af flyudgifterne for dem selv og en eventuelt ledsagende person, svarende til 80 % af udgifterne.

I det regionale dekret for Sicilien af 15. marts 1990 bestemmes det imidlertid, at godtgørelsen i tilsvarende situationer udgør mellem 40 % og 60 % af de faktisk afholdte og dokumenterede udgifter, idet godtgørelsens størrelse er indkomstafhængig.

Det problem, som det ærede parlamentsmedlem har rejst, vedrører Italiens nationale og regionale lovgivning. Hvis de personer, der berøres heraf, er italienske statsborgere, finder hverken Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾ eller EF-traktatens bestemmelser anvendelse. Spørgsmålet angår således fortolkningen af italienske retsregler, hvilket henhører under de nationale domstole.

⁽¹⁾ EFT L 149 af 5.7.1971 (seneste konsoliderede udgave: Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 — EFT L 28 af 30.1.1997.

(2001/C 103 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2129/00**af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen***(30. juni 2000)*

Om: EUs eksportbidrag til transport af levende dyr til tredjelande

Der udbetales i dag eksportbidrag til transport af levende dyr til tredjelande. Disse bidrag fører til lange og for dyrene ofte pinefulde transporter.

Har Kommissionen til hensigt at afskaffe eksportbidragene til transport af levende dyr til tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(18. september 2000)*

Eksport af levende kvæg er et vigtigt afsætningsmarked for EF og kan næppe erstattes med eksport af oksekød på grund af forskellige slagteritruer, manglende kølekapacitet i importlandene og den specifikke efterspørgsel efter fersk kød af den ønskede kvalitet i disse lande. Hvis eksport af levende kvæg fra EF umuliggøres, fordi eksportrestitutionerne afvikles, vil andre leverandører overtage disse markeder. Australien eksporterer i stigende grad levende kvæg til de arabiske lande med transporttider, der er væsentlig længere end fra EF.

Kommissionen henleder i øvrigt det ærede medlems opmærksomhed på Kommissionens forordning (EF) nr. 615/98 af 18. marts 1998 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med eksportrestitutioner for så vidt angår kvægs velfærd under transport⁽¹⁾. Det fastsættes i forordningen, at eksportrestitutioner for levende dyr udbetales under forudsætning af, at bestemmelserne i Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF⁽²⁾, og forordningen indeholder også bestemmelser om passende overvågning.

⁽¹⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

⁽²⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

(2001/C 103 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2134/00
af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Støtte til rejsearrangører

Firmaet Eggeland Reisen arrangerer rejser til Sicilien og påstår, at de modtager støtte fra EU. Under rejsen afholdes der et »reklamesalgsshow for boligtekstiler og holsholdningsapparater«. Firmaet annoncerer med hjemsted i Leinefelde/Thüringen, men alle rejser afvikles over PHG Hermes Verwaltungs GmbH i Stuckenbrock ved Bielefeld.

1. Modtager et af de nævnte firmaer EU-støtte, især til rejser til Sicilien?
2. I bekræftende fald i hvilket omfang?
3. Hvilke betingelser for at opnå støtte skal opfyldes af en rejsearrangør, som reklamerer for produkter under rejsen?
4. Hvordan kontrollerer Kommissionen opfyldelsen af disse betingelser, efter at støtten er bevilget?
5. Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen over for firmaer, som med urette hævder at modtage finansiel støtte fra EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(15. september 2000)

1. og 2. På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over, kan det fremføres, at der ikke er blevet udbetalt nogen form for støtte hverken til Eggeland Reisen eller PHG Hermes rejsebureauerne, heller ikke for at støtte rejser til Sicilien.

Sicilien er en mål 1-region, der modtager støtte fra strukturfondene, bl.a. til turisme. Dette omfatter dog ikke støtte til rejsebureauer, der arrangerer rejser til Sicilien.

3. og 4. Der er ingen bevillinger over fællesskabsbudgettet til den slags reklamesalg.

5. Der er medlemsstaterne, der har ansvaret for at retsforfølge, hvor det er nødvendigt.

(2001/C 103 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2142/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: GMO-grænse på 1 %

Vil Kommissionen oplyse, hvilke tests der vil blive anvendt for at kontrollere, at ovennævnte grænseværdi overholdes?

Er Kommissionen enig i, at det vil være vanskeligt for EU at forsvare sig over for WTO, hvis en sådan test ikke forefindes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. september 2000)

Udviklingen og valideringen af detektionsmetoder for genetisk modificerede organismer (GMO) og produkter afledt af genmodificerede organismer betragtes af Kommissionen som et vigtigt element for gennemførelsen i medlemsstaterne af en fællesskabslovgivning, som sikrer en sikker anvendelse og hensigtsmæssig mærkning af disse produkter.

Det Fælles Forskningscenter (FFC) under Kommissionen har tidligere koordineret udviklingen og valideringen af dna- og proteinbaserede detektionsmetoder for genetisk modificerede organismer og vil fortsat forestå dette arbejde. I den forbindelse har FFC påbegyndt etableringen af et net af myndigheder og laboratorier fra medlemsstaterne. Hovedformålet er at forsyne kontrollaboratorierne med hensigtsmæssige referenceprøver og validerede testprotokoller med henblik på at forbedre de eksisterende protokoller og fremme harmonisering i udviklingen af testmetoder og i fortolkningen af de data, som fremkommer ved anvendelsen heraf. Man holder også kontakt med tredjelande.

Kommissionen arrangerede i november 1999 en workshop med de myndigheder i medlemsstaterne, som beskæftiger sig med nye levnedsmidler og detektionsmetoder for produkter afledt af genmodificerede organismer, og referatet herfra er offentliggjort⁽¹⁾.

Derudover finansieres forskning vedrørende udvikling og validering af hensigtsmæssige detektionsmetoder for genetisk modificerede organismer og produkter afledt af genmodificerede organismer under det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

I forordning (EF) nr. 49/2000 af 10. januar 2000 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1139/98 om obligatorisk anførelse af andre end de i direktiv 79/112/EØF foreskrevne oplysninger på mærkningen af visse levnedsmidler, der er fremstillet på grundlag af genetisk modificerede organismer⁽²⁾, som indfører en minimumstærskel på 1 %, accepterer man, at en tilfældig tilstedeværelse af dna eller protein i fødevarer som resultat af genetisk modificering ikke kan udelukkes. Forordningen indeholder bestemmelser om undtagelse fra kravet i forordning (EF) nr. 1139/98 om mærkning af alle produkter, som er afledt af to forskellige genetisk modificerede organismer (majs og soja). Det er svært at se, hvordan en lempelse af kravene vedrørende mærkning kan udgøre en handelshindring, eller hvorfor dette skulle blive anfægtet af WTO.

Der er blevet givet meddelelse om Fællesskabets forordninger om mærkning af nye levnedsmidler i henhold til aftalen om tekniske handelshindringer (ATH). Både udenlandske og indenlandske operatører på markedet skal leve op til Fællesskabets krav vedrørende mærkning. Derfor er Fællesskabets praksis vedrørende mærkning ikke et middel til forskelsbehandling.

⁽¹⁾ EUR 19049 EN.

⁽²⁾ EFT L 6 af 11.1.2000.

(2001/C 103 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2143/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: FFC og test til bestemmelse af GMO-niveauer

Er det rigtigt, at Det Fælles Forskningscenter (FFC) er i færd med at udvikle en test til bestemmelse af GMO-niveauer i levnedsmidler, eftersom der ikke i øjeblikket findes en sådan test?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(8. september 2000)

Det er af afgørende betydning for gennemførelsen af Fællesskabets lovgivning om nye levnedsmidler og GMO, at der foreligger validerede metoder til at påvise og kvantificere genetisk modificerede organismer i levnedsmidler.

Kommissionens Fælles Forskningscenter koordinerer for øjeblikket et laboratorienet i medlemsstaterne, som blev etableret for nylig med henblik på at udvikle passende analysemetoder til påvisning og kvantificering af GMO.

Der foreligger allerede flere analysemetoder, der kan anvendes til at påvise og også til at kvantificere (vurdering af niveauet) GMO i disse laboratorier. Det fælles forskningscenter har selv for nylig valideret metoder til a) screening (påvisning) af rå⁽¹⁾ og forarbejdede stoffer⁽²⁾ med henblik på at påvise GMO. b) kvantificering⁽³⁾ af GMO i materiale fra Round-up® Ready soybeans og BT-176 majs; samt c) identificering (og kvantificering) af Round-up® Ready soybeans⁽⁴⁾. Yderligere valideringsundersøgelser vedrørende eksisterende kvantificeringsmetoder er bestemt påkrævet i lighed med undersøgelser til at udvikle mere præcise og sensitive påvisningsmetoder. Sådanne undersøgelser foregår på nuværende tidspunkt i en række laboratorier.

Det fælles forskningscenters arbejde (som udføres i fællesskab af Institute for Health and Consumer Protection (IHCP — Institut for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse) og Institute for reference material and measurements (IRMM — Institut for Referencematerialer og Målinger) på disse områder fortsætter i nært samarbejde med laboratorienettet i medlemsstaterne. Validering af endnu en kvantitativ metode til påvisning af GMO forventes at foreligge i efteråret 2000.

⁽¹⁾ M. Lipp et al. (1999). IUPA collaborative trial study of a method to detect the presence of genetically modified organisms in soy beans and maiza. J AOA int., 82, 923 (1999).

⁽²⁾ M. Lipp et al. (2000). Validation of a method based on polymerase chain reaction for the detection of genetically modified organisms in various processed foodstuffs. Europ. Food Res. Technol., indgivet.

⁽³⁾ G. Vab deb Eede et al. (2000). Results of a European validation study of a quantitative method. € under trykning.

⁽⁴⁾ M. Lipp et al. (2000). validation of an immunoassay for detection and quantitation of a genetically modified soybean in food and food fractions using reference materials: interlaboratory study. J. AOAC, under trykning.

(2001/C 103 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2147/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(30. juni 2000)

Om: Talg til sæbe

Gælder der inden for Unionens rammer restriktioner for anvendelsen af EU-talg til sæbe?

Hvad er den retlige situation for virksomheder, der over for producenter søger at specificere, hvilket/hvilke EU-land(e) denne talg skal stamme fra, for at de vil købe sæben?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(8. september 2000)

I henhold til løbenummer 419, litra b), i bilag II til Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler⁽¹⁾ («kosmetikdirektivet») kan der generelt anvendes talgafledte produkter fra både tredjelande og EU, forudsat at de angivne metoder med specifikationer vedrørende transesterificering og forsæbning — dvs. fremstillingsprocessen — er overholdt. Producenten skal udtrykkeligt certificere, at de talgafledte produkter er fremstillet ved hjælp af disse metoder.

Hvor det anvendte talg stammer fra, fremgår af de akter, producenten har med oplysninger om produktet. Disse akter indeholder alle specifikationer vedrørende råmaterialerne, i dette tilfælde desuden oplysning om, hvor talgen til sæben stammer fra. Producenten — eller dennes agent, den person, efter hvis ordre et kosmetisk middel produceres, eller (ved importerede kosmetiske midler) den person, der har ansvaret for markedsføringen i EU — har til enhver tid pligt til at give medlemsstaterne indsigt i disse akter.

(¹) EFT L 262 af 27.9.1976.

(2001/C 103 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2148/00

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Udledning af spildevand i Belcaire-floden i Vall d'Uixó (den autonome region Valencia, Spanien)

På sin vej gennem kommunen Vall d'Uixó i den autonome region Valencia er Belcaire-floden mål for udledning af spildevand fra de garverier, der ligger på flodbreden, og fra kommunens rensningsanlæg (omvendt osmose). På baggrund af de kommunale myndigheds passivitet over for dette miljøproblem har »Confederación Hidrográfica del Júcar« indgivet adskillige klager over den aktuelle situation, og en klagesag verserer for tiden ved de nationale domstole. Desuden er rensningsanlæggets forbehandling ifølge kommunens analyser hverken tilstrækkelig eller fyldestgørende, og det på trods af opførelsen af yderligere anlæg til rensning af industriens spildevand.

Kommunen selv offentliggjorde for nylig en undersøgelse, hvori den erkendte, at saltindholdet i det pågældende spildevand var dobbelt så stort, som de gældende lovgivningsbestemmelser tillader, men kommunen omtalte ikke andre klorholdige forurenende stoffer, der også udledes i Belcaire-floden.

Der verserer en sag mod Spanien ved Retten i Luxembourg for ukorrekt anvendelse af direktiv 76/464/EØF(¹) om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø.

Hvilke skridt agter Kommissionen på baggrund heraf at tage over for de spanske myndigheder for omsider at få dem til at opfylde kravene i omtalte direktiv — også hvad angår Belcaire-floden?

Mener Kommissionen ikke på baggrund af det store befolkningstal i Vall d'Uixó og den helt klart utilstrækkelige anvendelse af systemer til rensning af forurenede spildevand, at der er tale om overtrædelse af bestemmelserne i direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand?

(¹) EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. september 2000)

Med hensyn til den generelle forurening af vand med farlige stoffer så er Kommissionen klar over, at der i Spanien har været visse problemer med at gennemføre Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø. Efter at Kommissionen indledte en overtrædelsesprocedure mod Spanien i henhold til artikel 226 i EF-traktaten (tidl. artikel 169), har Domstolen dømt Spanien(¹) for ikke at have iværksat programmer til begrænsning af forureningen af vand med visse farlige stoffer, der er opført på liste II i bilaget til direktiv 76/464/EØF, som foreskrevet i artikel 7 i direktivet.

På baggrund af de foreliggende oplysninger er det ikke muligt at afgøre, om Rådets direktiv 76/464/EØF og beslægtede direktiver⁽²⁾ finder anvendelse i dette tilfælde. Medlemsstaterne skal i princippet give tilladelse til at udlede stoffer, der er opført på liste I og II. Med henblik på at begrænse forureningen skal de derudover vedtage programmer for de pågældende stoffer på liste II og fastsætte kvalitetsmålsætninger for vandet.

Kommissionen undersøger i øjeblikket de foranstaltninger, som de spanske myndigheder har truffet efter Domstolens dom. Af disse bør nævnes vedtagelse af afvandingsområdeplaner for de pågældende ferskvandsområder. I den forbindelse er loven om vand nr. 29/1985 desuden blevet ændret betydeligt ved lov nr. 46/1999. De spanske myndigheder har netop vedtaget Real Decreto 995/2000, af 2. juni, »por el que se fijan objetivos de calidad para determinadas sustancias contaminantes« (ved hvilken der fastsættes kvalitetsmålsætninger for visse farlige stoffer). Kommissionen håber, at der med de nye regler findes en løsning på de forskellige problemer med forurening af vand som f.eks. det, der ligger til grund for denne skriftlige forespørgsel.

Hvad angår Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽³⁾ bør det nævnes, at byområder med en personækvivalent (PE) over 15 000 (personækvivalent er en måleenhed for den organiske forurening og svarer til den gennemsnitlige forurening, der produceres af en person pr. dag), der udleder byspildevand i floden Belcaire, skal være udstyret med et kloaknet og anlæg til sekundær rensning (dvs. biologisk rensning) senest den 31. december 2000. Fristen er den 31. december 2005 for byområder med en personækvivalent mellem 2 000 og 15 000. I begyndelsen af næste år vil Kommissionen undersøge, om forpligtelserne opfyldes for de store byområders vedkommende.

Kommissionen vil som traktatens vogter og med de midler, den har til rådighed, træffe de nødvendige foranstaltninger til, at fællesskabsretten overholdes i dette tilfælde.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 25.11.1998. Sag C-214/96.

⁽²⁾ Rådets direktiv 82/176/EØF af 22. marts 1982 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af kviksølv fra elektrolyse af alkaliske klorider — EFT L 81 af 27.3.1982. Rådets direktiv 83/513/EØF af 26. september 1983 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium — EFT L 291 af 24.10.1983. Rådets direktiv 84/156/EØF af 8. marts 1984 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af kviksølv fra andre sektorer end elektrolyse af alkalichlorider — EFT L 74 af 17.3.1984. Rådets direktiv 84/491/EØF af 9. oktober 1984 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af hexachlorcyklohexan — EFT L 274 af 17.10.1984. Rådets direktiv 86/280/EØF af 12. juni 1986 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af visse farlige stoffer, der er opført på liste I i bilaget til direktiv 76/464/EØF — EFT L 181 af 4.7.1986.

⁽³⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

(2001/C 103 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2149/00

af María Sornosa Martínez (PSE) og Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Benzin i Spanien — markedsstruktur og priserne på brændstof

Brændstofsektoren i Spanien har en monopollignende struktur, da de tre største virksomheder (Repsol, Cepsa og BP) tilsammen har en markedsandel på ca. 85 %. Hertil kommer langfristede kontrakter mellem leverandører og distributører, der med anvendelsen af visse juridiske skinmanøvrer, som f.eks. etableringen af byggerier eller salg af jordarealer med tilbagekøbsret, overstiger den tiårige frist for eksklusive købsaftaler. Dette sammen med markedsstrukturen og ulemperne for opførelsen af benzintanke som følge af lovgivningsbestemmelserne vedrørende byområder og vejanlæg skaber et lukket marked, som det er vanskeligt at komme ind på. Under disse omstændigheder er vejen banet for underhåndsaftaler i forbindelse med prisfastsættelse. Der indgives desuden hyppigt klager over vertikale prisfastsættelser. Det kan kort og godt

fastslås, at der inden for brændstofsektoren er meget begrænset konkurrence, samtidig med at der er mistanke om praksis, der er i modstrid med traktatens artikel 81 og 82.

Priserne på brændstof i Spanien er i de seneste måneder steget uforholdsmæssigt meget, således at de nu er de højeste i Europa i forhold til købekraften. I lyset heraf har Kommissionens næstformand udtalt til den spanske presse, at Kommissionen agter at indlede en undersøgelse, selvom de pågældende oplysninger straks blev dementeret.

Er Kommissionen i færd med at undersøge, om stigningen i priserne på brændstof i Spanien er en følge af svigagtige underhåndsaftaler?

Mener Kommissionen, at markedet for brændstof i Spanien er tilstrækkeligt konkurrencedygtigt?

Hvilke foranstaltninger bør der vedtages for at øge konkurrencen inden for sektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(2. august 2000)

Hvad angår forespørgslens første del, kan Kommissionen oplyse de ærede medlemmer om, at de spanske konkurrencemyndigheder for øjeblikket er ved at gennemføre en undersøgelse af de aftaler og former for praksis inden for brændstofsektoren, som kunne være i strid med EU's og Spaniens konkurrenceregler. Det forholder sig nemlig generelt således, at de nationale konkurrencemyndigheder — under anvendelse af principperne i Kommissionens meddelelse om samarbejdet mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder ved behandling af sager, der henhører under EF-traktatens artikel 81 og 82 (tidligere artikel 85 og 86) ⁽¹⁾ — behandler sager, hvor de formodede konkurrencebegrænsninger hovedsagelig har en virkning på de nationale konkurrencemyndigheders område.

Kommissionen har imidlertid for nylig vedtaget en ny politik for vertikale restriktioner, som vil medføre ændringer i sektoren for distribution af olieprodukter ⁽²⁾. Den vigtigste ændring vil være nedsættelsen af den maksimale varighed af eneforhandlingsaftaler mellem distributørerne og tankstationerne fra 10 til 5 år, hvis virksomhederne ønsker at være omfattet af en gruppefritagelse for denne type aftaler. Denne ændring vil have den gunstige virkning, at forhandlerne af olieprodukter kan skifte leverandør hyppigere efter udløbet af kontrakten på 5 år, og at der vil komme nye operatører på markedet. Kommissionen vil sørge for, at denne nye politik anvendes korrekt.

Hvad angår stigningen i brændstofpriserne i Spanien, opfordrer Kommissionen de ærede medlemmer til også at henholde sig til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1881/00 fra Knörr Borràs ⁽³⁾.

Hvad angår forespørgslens anden og tredje del, vil Kommissionen gerne gøre opmærksom på, at den ikke kan udtale sig om graden af konkurrence inden for brændstofsektoren i Spanien og heller ikke om, hvilke foranstaltninger der eventuelt ville kunne medvirke til at øge konkurrencen inden for denne sektor. Dette henhører under Spaniens kompetence, uden at det dog berører bestemmelserne i EF-traktatens artikel 98 ff. (tidligere artikel 102 A). Kommissionen opfordrer således de ærede medlemmer til at henholde sig til Kommissionens henstilling om de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik for 2000, som blev vedtaget den 11. april 2000 ⁽⁴⁾.

Kommissionen vil gerne forsikre de ærede medlemmer om, at den fortsat vil holde et vågent øje med, at EU's konkurrenceregler og reglerne for det indre marked anvendes korrekt inden for denne sektor.

⁽¹⁾ EFT C 313 af 15.10.1997.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis, EFT L 336 af 29.12.1999.

⁽³⁾ EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 140.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 214 endelig udg.

(2001/C 103 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2152/00
af Giorgio Celli (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Kortbølgeantenne i Argenta Kommune

Det forlyder, at der er planer om at rejse en stor kortbølgeantenne til modtagelse af programmer fra syvendedagsadventistkirken, og at det sted, hvor antennen skal rejses (Argenta Kommune, Ferrara), ligger i umiddelbar nærhed af nogle vådområder, der har betydelig international naturvidenskabelig værdi, f.eks. områderne Valle di Comacchio og Valle di Argenta, som er beskyttede under Ramsar-konventionen. Yderligere kan det konstateres, at anlægget på grund af sin størrelse vil udgøre en alvorlig fare for de mange trækfuglearter i området.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse:

1. hvor langt projektet er fremme, og hvilke koncessioner og/eller tilladelser der hidtil er blevet udstedt?
2. hvordan den har tænkt sig at beskytte trækfuglene og standfuglene mod kollisionsrisikoen og mod skader som følge af udsættelsen for elektromagnetisk stråling,
3. og om projektet modtager fællesskabsstøtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. september 2000)

1. Den pågældende antenne skal efter planen rejses i kommunen Argenta, Ferrara (i Emilia- Romagna).
2. Lokaliteten »Valli di Comacchio« er af Italien blevet udpeget som et særligt beskyttet område i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾.

I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ skal alle planer eller projekter, der kan påvirke området væsentligt, vurderes med hensyn til disses virkninger.

3. De regionale myndigheder har ikke til hensigt at anmode om fællesskabsstøtte til dette projekt.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 103 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2164/00
af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Import af landbrugsprodukter fra tredjelande på præferencebetingelser

Kommissær Fischler bekræftede i sit svar den 17. marts 2000 på min forespørgsel nr. E-0314/00⁽¹⁾ ligeud, at EU på trods af den kendsgerning, at den er selvforsynende med olivenolie, importerer betydelige mængder fra tredjelande på overordentlig gunstige toldbetingelser for disse lande.

Kan Kommissionen oplyse, hvor store mængder frugt og grønsager, citrusfrugter, tobak, vin og bomuld, der nøjagtigt importeres på præferencebetingelser fra tredjelande, hvad denne ordning består i, hvilke formål den tjener, samt hvilke lande det drejer sig om?

⁽¹⁾ EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 120.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(15. september 2000)*

Da EU's produktion af olivenolie kan variere med 15-20 % fra år til år, forekommer præferenceimport svarende til 2,5 % af gennemsnitsproduktionen ikke overvældende, således som det ærede medlem synes at mene.

Generelt drejer de præferencer, der gives til tredjelande ved import af de pågældende produkter, sig om nedsættelse af eller fritagelse for værditold. For særligt følsomme produkter i sektoren for frugt og grøntsager har man hver gang opretholdt en ordning, hvorefter der afhængigt af det importerede produkts pris pålægges en særlig told for at undgå import af produkter til lav pris, som ville kunne forstyrre ligevægten i det indre marked. Størstedelen af indrømmelserne ligger inden for de toldkontingenter, der svarer til traditionel import fra tredjelande, og der anvendes meget strenge regler med hensyn til importtidspunkter. Som et led i forbindelserne med tredjelandene omkring Middelhavet har Kommissionen i en »Konsekvensvurdering af middelhavsindrømmelserne«⁽¹⁾ som blev forelagt for Rådet i 1997, påvist, at disse foranstaltninger til liberalisering af importen ikke medfører forvridninger på EF-markedet. Kommissionen tilsender direkte det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat en kopi af berigtigelsen — ikke offentliggjort — af det nævnte dokument. Vi skal minde om, at de indrømmelser, der er givet til tredjelandene, indgår som led i aftaler, der ligeledes omfatter indrømmelser fra tredjelandene til fremme af EF-landbrugseksport til disse lande.

Mere specifikt er Kommissionen gået i gang med at ajourføre de præcise oplysninger, det ærede medlem har bedt om. For tobakssektoren er der ingen præferenceimport i Fællesskabet. For vinsektoren har præferenceimporten været på henholdsvis 1,663 mio. hl i 1997, 1,727 mio. hl og 1,633 mio. hl i 1999. For bomuld er der ingen præferencebetingelser ved import fra tredjelande i betragtning af, at der er tale om nultold uanset, hvor den kommer fra. For frugt- og grøntsagssektoren er det ikke muligt inden for en rimelig tidsfrist at give de ønskede oplysninger, idet arbejdet med at finde frem til disse ville fuldtids-beskæftige en tjenestemand i flere uger. Det ærede medlem kan imidlertid finde brugbare oplysninger i ovennævnte konsekvensvurdering fra 1997.

⁽¹⁾ KOM(97) 477 endelig udg.

(2001/C 103 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2167/00**af Ioannis Souladakis (PSE) til Rådet***(30. juni 2000)*

Om: KFOR-soldaters ballademageropførsel i Skopje

Ifølge offentliggørelser i pressen i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, forårsagede soldaterne fra KFOR (Kosovo Force) episoder med ballade på gaderne og i barerne under deres orlov, idet de forulempede forbipasserende, især unge kvinder. Grunden til de fleste episoder var overdreven indtagelse af alkohol under orloven. Indbyggerne i Skopje generes konstant af den slags episoder, idet KFOR's militærpolitisk måde at gribe ind i den slags episoder på betegnes som temmelig slap. KFOR-soldaternes opførsel skader i første omgang Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens gæstfrihed over for disse styrker, men først og fremmest indtrykket af de fredsbestræbelser, som NATO og især Den Europæiske Union med høje omkostninger har iværksat, og som gennem bredere aftaler med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien også hænger sammen med normaliseringsprocessen i Kosovo.

På hvilke måder agter Rådet på baggrund af KFOR-soldaternes uacceptable opførsel at beskytte Den Europæiske Unions anseelse i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og derved forhindre, at denne sættes på spil, og EU's bidrag til fredsprocessen i området kommer i vanry?

Svar*(7. november 2000)*

KFOR-troppernes opførsel er et anliggende, der vedrører KFOR's chefer, NATO og de udsendende staters nationale myndigheder. EU er for sit vedkommende naturligvis interesseret i, at alle repræsentanter for det internationale samfund, der samarbejder om at genskabe stabilitet, sikkerhed og multietnisk demokrati i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1244, opfører sig eksemplarisk, hvad enten det er i Kosovo eller andre steder. EU er overbevist om, at dets egne repræsentanter generelt lever op til denne høje standard, og at dette også er opfattelsen hos befolkningen i Kosovo og i de nabolande, som de besøger i tjenesten eller på orlov.

*(2001/C 103 E/083)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2168/00
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen***(30. juni 2000)*

Om: KFOR-soldaters ballademageropførsel i Skopje

Ifølge offentliggørelser i pressen i Den tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien forårsagede soldaterne fra KFOR (Kosovo Force) episoder med ballade på gaderne og i barerne under deres orlov, idet de forulempede forbipasserende, især unge kvinder. Grunden til de fleste episoder var overdreven indtagelse af alkohol under orloven. Indbyggerne i Skopje generes konstant af den slags episoder, idet KFOR's militærpolitik måde at gribe ind i den slags episoder på betegnes som temmelig slap. KFOR-soldaternes opførsel skader i første omgang Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens gæstfrihed over for disse styrker, men først og fremmest indtrykket af de fredsbestræbelser, som NATO og især Den Europæiske Union med høje omkostninger har iværksat, og som gennem bredere aftaler med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien også hænger sammen med normaliseringsprocessen i Kosovo.

På hvilke måder agter Kommissionen på baggrund af KFOR-soldaternes uacceptable opførsel at beskytte Den Europæiske Unions anseelse i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og derved forhindre, at denne sættes på spil, og EU's bidrag til fredsprocessen i området kommer i vanry?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(31. juli 2000)*

Som det ærede medlem sikkert er klar over er Kommissionen involveret i Kosovos internationale civile administration, UNMIK, hvomed den har et nært samarbejde.

Kommissionen er imidlertid på ingen måde involveret i den internationale militære administration (KFOR) og kan derfor ikke kommentere de forhold der tages op i det ærede medlems forespørgsel. Klager herover bør rettes til de europæiske eller andre stater der har stillet mandskab til rådighed for den militære styrke.

*(2001/C 103 E/084)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2169/00
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen***(30. juni 2000)*

Om: Stabilitet i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien

Ifølge offentliggørelser i pressen er det i den senere tid blevet konstateret, at nogle grupper af personer har forsøgt at trænge ind i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med det formål at destabilisere landet. Disse grupper opererer med Kosovo som udgangspunkt, er oprettet af afdelinger af UCK (Kosovos

Befrielseshær), er involveret i narkohandel, smugleri, ulovligt våbensalg og »hvid slavehandel« og har i den senere tid forsøgt at opnå politisk indflydelse, idet de medvirker i intriger i forbindelse med bestræbelserne på at normalisere tilstandene i Kosovo. Det er imidlertid påkrævet og politisk nødvendigt at sikre stabiliteten, freden og sikkerheden i et land som Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, som gentagne gange har bevist sin ansvarlighed under krisen i Kosovo og i området generelt. Det anses endvidere for et faktum, at de udnævnte administrative organer i Kosovo er ansvarlige for deres handlinger over for Den Europæiske Union.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sætte en stopper for disse kredsede bestræbelser på at destabilisere Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien?

Har Kommissionen undersøgt, om der er udviklet »samarbejdsforbindelser« mellem disse grupper og den særlige »myndighed«, der er oprettet i Kosovo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(28. juli 2000)

Kommissionen har ikke kendskab til de specifikke begivenheder det ærede medlem henviser til. Den skal imidlertid gøre opmærksom på at UCK/KLA blev afmilitariseret og opløst i september 1999 til den internationale militære Kosovo-administrations tilfredshed.

Med hensyn til det ærede medlems spørgsmål om hvilke instanser der er ansvarlige for den internationale administration af Kosovo, kan anføres at UNMIK (De Forenede Nationers udsendte medarbejdere i Kosovo) varetager den civile administration, og at KFOR varetager den militære administration. Disse instanser er oprettet på grundlag af FN-Sikkerhedsrådets resolution 1244 og står til ansvar over for De Forenede Nationer, ikke Den Europæiske Union, som det ærede medlem tilsyneladende går ud fra. Det er klart at de dele af den internationale civile administration der modtager midler fra Fællesskabet, står til ansvar over for EU's myndigheder hvad angår brugen af disse midler.

Med hensyn til de samarbejdsforbindelser som ifølge det ærede medlems påstand skulle være etableret mellem de forskellige af ham nævnte grupper og »den særlige myndighed der er oprettet i Kosovo«, skal Kommissionen minde om at den ovenfor beskrevne myndighed i Kosovo er hjemlet i en resolution der er vedtaget af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, og på ingen måde kan betegnes som »særlig«. Kommissionen kan ikke tro at det ærede medlem ønsker at antyde at den internationale civile administration er involveret i aktiviteter af ulovlig eller tvivlsom art.

Kommissionen deler det ærede medlems opfattelse med hensyn til vigtigheden af stabilitet, fred og sikkerhed i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, og fører for tiden forhandlinger med nævnte stat om indgåelse af en første aftale i en række af nye stabiliserings- og associeringsaftaler.

(2001/C 103 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2170/00

af Ioannis Souladakis (PSE) til Rådet

(30. juni 2000)

Om: Stabilitet i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien

Ifølge offentliggørelser i pressen er det i den senere tid blevet konstateret, at nogle grupper af personer har forsøgt at trænge ind i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien med det formål at destabilisere landet. Disse grupper opererer med Kosovo som udgangspunkt, er oprettet af afdelinger af UCK (Kosovos Befrielseshær), er involveret i narkohandel, smugleri, ulovligt våbensalg og »hvid slavehandel« og har i den senere tid forsøgt at opnå politisk indflydelse, idet de medvirker i intriger i forbindelse med bestræbelserne på at normalisere tilstandene i Kosovo. Det er imidlertid påkrævet og politisk nødvendigt at sikre stabiliteten, freden og sikkerheden i et land som Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, som gentagne gange har bevist sin ansvarlighed under krisen i Kosovo og i området generelt. Det anses endvidere for et faktum, at de udnævnte administrative organer i Kosovo er ansvarlige for deres handlinger over for Den Europæiske Union.

Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at sætte en stopper for disse kredsede bestræbelser på at destabilisere Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien?

Har Rådet undersøgt, om der er udviklet »samarbejdsforbindelser« mellem disse grupper og den særlige »myndighed«, der er oprettet i Kosovo?

Svar

(9. november 2000)

Det Europæiske Råd bekræfter, at dets mål fortsat er i videst muligt omfang at integrere landene i det vestlige Balkan i Europas generelle politiske og økonomiske udvikling, herunder en tiltrædelse, når alle betingelser er opfyldt. Til efteråret vil der i øvrigt på forslag af Frankrig blive afholdt et topmøde mellem Den Europæiske Union og Balkanlandene med det formål at forsikre disse om Europas solidaritet med dem og sammen med dem at undersøge, hvilke midler der kan fremskynde den demokratiske og økonomiske reformproces.

FYROM deltager fuldt ud i stabiliserings- og associeringsprocessen for det vestlige Balkan. Formålet med denne proces er at stabilisere området ved hjælp af bl.a. stabiliserings- og associeringsaftaler, liberalisering af handelen, politisk dialog, omfattende økonomisk og finansiell bistand og samarbejde inden for retlige og indre anliggender. Den kommende stabiliserings- og associeringsaftale, som EU fører forhandlinger om med FYROM, omfatter netop et snævrere samarbejde om retlige og indre anliggender, herunder finansiell bistand. Rådet ser med tilfredshed på de hidtidige fremskridt i forhandlingerne og håber på en snarlig afslutning heraf.

Det Europæiske Råd i Feira understreger desuden den betydning, det tillægger grænsernes ukrænkelighed, navnlig FYROM's territoriale integritet; endvidere giver det på ny udtryk for sin støtte til den fulde gennemførelse af Sikkerhedsrådets resolution 1244.

I den forbindelse støtter Rådet fuldt ud UNMIK's indsats i Kosovo, navnlig for så vidt angår grænse- og emigrationskontrol, samt narkohandel, smugleri og ulovligt våbensalg. Det ærede parlamentsmedlem er sikkert bekendt med, at EU med hensyn til finansiell bistand og personel, herunder politifolk, er UNMIK's største bidragsyder.

Rådet overvejer en koordineret indsats til bekæmpelse af organiseret kriminalitet i det vestlige Balkan under hensyn til de relevante konklusioner fra Ancona-konferencen, samarbejdsprocessen i området omkring Adriaterhavet og Det Ioniske Hav og det arbejde, der udføres i stabilitetspagtens arbejdspanel 3.

(2001/C 103 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2174/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Forbedring af kvindernes levevilkår på landet i bjergområderne i Malaga (Spanien)

Tilværelsen for mange kvinder på landet i bjergområderne i provinsen Malaga (Spanien) er præget af total isolation. Til tider skyldes denne isolation mangel på information.

Som følge heraf prøver de lokale myndigheder at afhjælpe denne isolation og mangel på information ved hjælp af lokale tværfaglige teams med henblik på at nedbringe arbejdsløsheden for kvinder, som er meget højere end mændenes, og for kort sagt at forbedre levevilkårene for kvinderne, som dag for dag må kæmpe med talrige mangler og afsavn i et isoleret miljø.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke muligheder fællesskabspolitikken giver for på en eller anden måde at tilvejebringe løsninger på de nævnte vanskelige levevilkår, som kvinderne på landet i Malaga har på grund af deres isolation, og som stiller dem ugunstigt i forhold til andre arbejdende kvinder i andre landområder, der nyder godt af flere bekvemmeligheder i dagligdagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. september 2000)

Kommissionen er allerede blevet underrettet om situationen i den pågældende region gennem programmerne for udvikling af landdistrikter samt EF-støtterammen, navnlig hvad angår kvindernes isolation samt de problemer, der er forbundet med arbejdsløsheden i landdistrikterne og behovet for uddannelse samt bedre levevilkår.

Programmerne for udvikling af landdistrikter gør det muligt at forbedre situationen for de kvinder, der arbejder i landbruget, især ved at fremme investeringer og kvindernes muligheder for at nedsætte sig som landbrugere, diversificering af aktiviteterne i landdistrikter for at fremme aktiviteter inden for turisme og håndværk, udvikling af servicesektoren, bl.a. hvad angår børnepasning, transport og infrastrukturer, samt forbedring af levevilkårene, herunder de kulturelle aspekter.

Ud over programmerne for udvikling af landdistrikter, der skal ligge på linje med målet om at fremme ligestillingen mellem mænd og kvinder i Rådets forordning (EF) nr. 1257/99 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾, skal EF-initiativet Leader+ omfatte særlige foranstaltninger til fordel for kvinderne i landdistrikter. Dertil kommer Den Europæiske Socialfonds foranstaltninger, som især vedrører uddannelse og beskæftigelse, samt beskæftigelsesinitiativet, der også omfatter foranstaltninger på dette område.

Kommissionen opfordrer til foranstaltninger på dette område, men det er de nationale og regionale myndigheder, der skal indarbejde dem i deres programmer og gennemføre dem i overensstemmelse med princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder.

Desuden har det spanske kvindeinstitut (Instituto de la Mujer), der har afdelinger i samtlige regioner, taget en lang række initiativer med sigte på beskæftigelse og uddannelse af kvinder. Visse af de foranstaltninger, der er foreslået under strukturfondene, vil bidrage til at finansiere disse foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 103 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2187/00

af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Angreb på tvangsarbejdere og menneskerettighedsforkæmpere i Indien

Kan Kommissionen søge at få oplyst, om de 11 tvangsarbejdere fra landsbyerne Kili-Nahal-Singh-Wala og Buraj Mehma i staten Punjab, Indien, som den 13. november 1999 anlagde sag ved distriktsdomstolen med anmodning om frigivelse, nu er blevet frigivet, og om godsejerne er blevet retsforfulgt for illegalt at have benyttet tvangsarbejdere eller for at gøre brug af trusler og intimidering med det formål at få tvangsarbejderne til at opgive deres sagsanlæg?

Kan Kommissionen ligeledes søge at få oplyst, hvilke skridt de indiske myndigheder har taget for at retsforfølge bagmændene bag det forsøg, der den 7. februar 2000 gjordes på at bortføre tvangsarbejdere fra menneskerettighedsorganisationen Volunteers for Social Justice, og for at sikre, at der ikke tilstøder menneskerettighedsforkæmperne fra Volunteers for Social Justice noget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(28. juli 2000)*

Som svar på det ærede medlems spørgsmål har Kommissionen foretaget grundige undersøgelser via sin delegation i New Delhi.

Ifølge de tilgængelige oplysninger blev 11 tvangsarbejdere den 11. februar 2000 frigivet fra et stenbrud ved Charki Dadri i nærheden af Bhiwani i Haryana på grund af den indsats, der var gjort af National Human Rights Commission efter anmodning fra South Asian Coalition on Child Servitude.

Der foreligger desværre ingen oplysninger om, hvorvidt godsejere er blevet retsforfulgt for ulovligt at anvende tvangsarbejdere, og der kunne ikke fremskaffes relevante detaljer om menneskerettighedsorganisationen Volunteers for Social Justice.

Hvis det ærede medlem kan fremskaffe yderligere oplysninger, vil Kommissionen med glæde gå videre med sine undersøgelser.

(2001/C 103 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2188/00**af Avril Doyle (PPE-DE) til Rådet***(11. juli 2000)*

Om: Diamanter og konflikter i Afrika

Salget af diamanter finansierer mange konflikter i Afrika, særligt konflikterne i Sierra Leone og i Angola. Efter initiativ fra Det Forenede Kongerige i FN planlægges der en embargo af diamanter fra de områder i Sierra Leone, der kontrolleres af oprørsgrupper, men en sådan vil være næsten umulig at håndhæve⁽¹⁾. Juvelererne i London er ivrige efter at købe diamanter fra Sierra Leone⁽²⁾, mens de fleste smuglede diamanter ender i Antwerpen⁽³⁾. Vil Rådet på baggrund af ovenstående oplyse, hvad EU gør for at afhjælpe denne situation helt generelt, hvad den specifikt gør for at forhindre handlen med diamanter, der stammer fra miner i de områder, der kontrolleres af oprørsgrupper, og hvad dens overordnede strategi er for at sætte en stopper for den illegale finansiering af konflikterne i Afrika?

⁽¹⁾ The Financial Times, den 8. juni 2000.

⁽²⁾ The Observer, den 4. juni 2000.

⁽³⁾ The Economist, den 3. og 9. juni 2000.

Svar*(9. november 2000)*

EU har altid fuldt ud støttet den internationale indsats for at standse den ulovlige udnyttelse af diamanter og andre værdier i de lande i Afrika, der er hærget af væbnede konflikter.

Rådet udtrykte på samlingen den 22. maj 2000 ligeledes stor bekymring over den ulovlige udnyttelse af naturressourcer, navnlig mineraler, og andre former for rigdomme i Den Demokratiske Republik Congo, herunder også ved krænkelse af landets suverænitet, og så med tilfredshed på FN's generalsekretærs forslag om at nedsætte et ekspertpanel som nævnt i Sikkerhedsrådets resolution 1291.

Rådet erindrede på samlingen den 22. maj også om tilfældet Angola og understregede, hvor vigtigt det er at overholde FN's Sikkerhedsråds resolutioner om forbud mod import af diamanter, der ikke er ledsaget af en attest udstedt af Angolas regering, da disse resolutioner udgør et vigtigt politisk instrument, der skal

tvinge UNITA til at overholde Lusaka-protokollen og de relevante FN-resolutioner. Foranstaltninger til styrkelse af sanktionerne mod UNITA indgår ligeledes i Rådets fælles holdning af 19. juni 2000 vedrørende Angola (2000/391/FUSP⁽¹⁾).

For så vidt angår Sierra Leone vedtog Rådet den 20. juli 2000 fælles holdning 2000/455/FUSP⁽²⁾ om forbud mod enhver direkte eller indirekte import til Fællesskabet af uslebne diamanter fra Sierra Leone på de betingelser, der er fastlagt i UNSCR 1306 (2000).

Rådet vedtog endvidere den 3. august 2000 forordning (EF) nr. 1745/2000 om import til Fællesskabet af uslebne diamanter fra Sierra Leone⁽³⁾, idet det er nødvendigt med en fællesskabslovgivning til gennemførelse af Sikkerhedsrådets relevante beslutninger, navnlig for at undgå konkurrenceforvridning og for at råde over en sanktionsordning i tilfælde af, at forordningen ikke overholdes.

Rådet mener i øvrigt, at der bør tages hensyn til, at lovlig handel med diamanter har stor økonomisk betydning for adskillige stater, hvilket kan bidrage til stabilitet og velfærd, og at det derfor ikke er hensigtsmæssigt at bringe hele den lovlige diamantindustri i miskredit. Rådet noterer sig i den forbindelse med interesse den stigende opmærksomhed på problemet blandt sektorens branchefolk, som det eksempelvis fremgår af den resolution, som Verdenssammenslutningen af Diamantbørser (World Federation of Diamond Bourses (WFDB)) og Den Internationale Sammenslutning af Diamantproducenter (International Diamond Manufacturers Association (IDMA)) i fællesskab vedtog i Antwerpen den 19. juli 2000.

⁽¹⁾ EFT L 146 af 21.6.2000, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 183 af 22.7.2000, s. 2.

⁽³⁾ EFT L 200 af 8.8.2000, s. 21.

(2001/C 103 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2189/00

af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Mobiltelefonmaster

Vil Kommissionen oplyse, om der findes nogen EU-procedure til regulering af placeringen af mobiltelefonmaster?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(20. september 2000)

Placering af mobiltelefonmaster er en sag mellem mobiloperatører og lokale, regionale og statslige myndigheder. Medlemsstaterne anvender meget forskellige procedurer og kriterier, hvori der f.eks. kan indgå hensyn til eventuelle sundhedsmæssige virkninger af elektromagnetisk stråling samt til nødvendigheden af at beskytte miljøet og overholde byplanlægningsreglerne.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne⁽¹⁾ fastsætter i øvrigt, at såfremt fælles brug af faciliteter kan være en fordel på baggrund af byplanmæssige, miljømæssige, økonomiske eller andre hensyn, kan medlemsstaterne og de nationale tilsynsmyndigheder pålægge ordninger om fælles brug og gribe ind, hvor dette er nødvendigt for at mægle i tvister mellem handelspartnere, jf. artikel 9.

Kommissionen har ikke for øjeblikket til hensigt at gå ud over de nugældende lovgivningsrammer for telekommunikation og dermed ikke til hensigt at foreslå en EU-dækkende procedure for kontrol med placeringen af telefonmaster.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 26.7.1997.

(2001/C 103 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2191/00
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Vurdering af kommissær Chris Pattens holdning over for Javier Solana

Hvordan vurderer Kommission den holdning, kommissær Chris Patten har indtaget i sit forhold til Javier Solana, generalsekretær for Rådet og højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(28. juli 2000)

Medlemmet af Kommissionen med ansvar for eksterne forbindelser har gentagne gange betonet, at han arbejder særdeles godt sammen med den højtstående repræsentant, Javier Solana. Deres fælles rapporter om det vestlige Balkan til flere møder i Det Europæiske Råd viser deres samarbejdsånd. Kommissæren og den højtstående repræsentant har det fælles mål at styrke den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP).

Der er sket store fremskridt inden for FUSP i traktaten om Den Europæiske Union og Amsterdam-traktaten. Kommissionen er fuldt inddraget i både de udenrigs- og sikkerhedspolitiske aspekter af FUSP. Den påtager sig fuldt ud sine traktatlige forpligtelser til at bidrage til en sammenhængende og ambitiøs politik for EU. Denne politik skal trække både på relevante Fællesskabsinstrumenter og selve FUSP. Kommissæren vil fortsat arbejde tæt sammen med den højtstående repræsentant for FUSP for at nå dette mål.

(2001/C 103 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2194/00
af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Opførelse af et biografkompleks i Puerto del Grau (Castellón, Spanien)

Man er i øjeblikket i færd med den endelige vedtagelse af en særlig plan fra havnemyndigheden i Castellón, som bl.a. omfatter opførelse af forskellige butiksejendomme i det område, der kaldes Muelle de Costa. Ifølge angivelser fra beboerorganisationer — navnlig Asociación Vecinal y Cultural del Grau de Castelló »Mediterrània« — omfatter dette projekt imidlertid også opførelse af en enorm biografbygning, som ikke indgår i planen, og som sammen med andre forretninger vil komme til at dække et areal på 7 200 kvadratmeter og nå en højde på op til 13 meter. Hvis disse bygninger opføres, vil Castellón by få sine få muligheder for åbning ud mod havet kraftigt beskåret med de alvorlige landskabsmæssige konsekvenser, som det også vil føre med sig.

Beboerne har desuden gjort opmærksom på forskellige farer for den offentlige sundhed, som biografbygningens placering kan medføre, navnlig i betragtning af, at der vil komme til at løbe en jernbanelinje få meter fra biografkomplekset, og at der kører tog med farlige stoffer ad denne jernbanelinje.

I punkt 8, litra b, i bilag I til direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ (ændring af direktiv 85/337/EØF) anføres søhandelshavne, anløbsbroer til lastning og losning m.v. som områder, der kan omfattes af en undersøgelse af indvirkningen på miljøet. Mener Kommissionen ikke i betragtning af den alvorlige indvirkning på landskabet, som disse arbejder vil få for Castellón by, at der i henhold til ovennævnte direktiv 97/11/EF burde have været gennemført den foreskrevne undersøgelse af indvirkningen på miljøet, navnlig i henhold til artikel 3 (ændret) om de direkte og indirekte virkningen på landskabet?

Kan Kommissionen afgøre, om projektet til opførelse af de omtalte bygninger i Puerto del Grau er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen om transport af farlige stoffer, når man tager den pågældende jernbanelinjes nærhed i betragtning?

Mener Kommissionen i betragtning af, at Den Europæiske Fond for Regionaludvikling støtter projektet til udvidelse af havnen i Castellón med 60 % af de samlede udgifter, at arbejdet opfylder de mål og principper, som de pågældende midler blev søgt til? Kunne Kommissionen i sit svar anføre, hvad det nærmere bestemt var for formål, der indgik i de spanske myndigheders ansøgning om midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling?

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. september 2000)

Kommissionen har ikke kendskab til de af det ærede medlem nævnte forhold, da den til dato ikke har modtaget nogen klage over manglende overholdelse af EF-direktiver vedrørende det projekt, det ærede medlem henviser til. Kommissionen vil dog i løbet af de kommende dage indhente nærmere oplysninger hos de spanske myndigheder for at sikre sig, at de relevante EF-direktiver bliver overholdt.

Med hensyn til spørgsmålet om EF's lovgivning om jernbanebefordring af farligt gods indeholder Rådets direktiv 96/49/EF af 23. juli 1996 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om jernbanebefordring af farligt gods(¹) bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer samt bestemmelser om de jernbanevogne, der skal anvendes til denne type transport. Dette direktiv gør det muligt at opretholde et højt sikkerhedsniveau for jernbanebefordring af farligt gods og vedrører ikke spørgsmålene om indretning af områder, der ligger i nærheden af jernbaner.

Kommissionen bekræfter, at der som led i regionalprogrammet 1994-1999 for Valencia er ydet struktur-fondsstøtte til udvidelsen af en kaj i havnen i Castellón. Udgifterne hertil andrager henved 18 mio. €. Dette enkeltprojekt er blevet udvalgt af de berørte spanske myndigheder i overensstemmelse med programmets bestemmelser. Kommissionen kender ikke detaljerne i den ansøgning, der blev forelagt for de spanske myndigheder.

(¹) EFT L 235 af 17.9.1996.

(2001/C 103 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2198/00 af Gilles Savary (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Europæisk samordning på forsikringsområdet

En fransk statsborger, der er blevet offer for en trafikulykke i Spanien, som også implicerede en spansk statsborger, er blevet nægtet erstatning af sit franske forsikringsselskab med den begrundelse, at den spanske bilist ikke var forsikret.

Findes der EU- eller mellemstatslige bestemmelser, som den franske statsborger kan henvise til i en eventuel ankesag?

Hvilke klagemuligheder findes der under den nuværende lovgivning for det franske trafikoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(28. juli 2000)

Det ærede medlem henvises til afsnit 4 i artikel 1 i Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer(¹),

hvori der står, at hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til formål at sikre, at ofrene for automobilulykker kan få erstatning, i tilfælde af at det køretøj, der har forvoldt skaden, ikke er forsikret eller er ukendt. Garantifonden er en tilføjelse til den pligtige forsikring: unddrager assurandøren sig sin forpligtelse, må et andet organ påtage sig risikoen og betale i hans sted.

I den sag, det ærede medlem omtaler, forholder det sig således, at dersom det uforsikrede køretøj, der er årsag til ulykken, er indregistreret i Spanien, er det denne stats garantifond, der skal sikre erstatningen, når der ikke er nogen assurandør til at påtage sig risikoen. Det er op til den pågældende at henvende sig direkte til dette organ, der skal give ham et begrundet svar på spørgsmålet om dets intervention.

Direktivet er det andet direktiv i en række på fire direktiver, der tager sigte på at lette samfærdslen med motorkøretøjer og at varetage de personers interesser, der måtte blive ofre for færdselsulykker i Fællesskabet, uanset hvor ulykken indtræffer. Således blev der ved Rådets første direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse⁽¹⁾ indført en pligtig ansvarsforsikring i hele Fællesskabets område, og denne beskyttelse blev udvidet og styrket ved det andet (84/5/EØF) og tredje (90/232/EØF⁽²⁾) direktiv. Disse tager sigte på færdselsulykker, der er indtruffet i ofrets bopælsland, og som er forårsaget af køretøjer, der er indregistreret og forsikret i dette land eller i en anden medlemsstat. I Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 om ændring, navnlig med hensyn til ansvarsforsikring for motorkøretøjer, af direktiv 73/239/EØF og direktiv 88/357/EØF, som begge angår samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring⁽³⁾, sidestilles med disse tilfælde de situationer, hvor ulykken har fundet sted i ofrets land, og hvor køretøjet, selv om det er indregistreret i dette land, er forsikret i et forsikringsselskab i en anden medlemsstat, der arbejder inden for ordningen om fri udveksling af tjenesteydelser.

Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af direktiv 73/239/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikring), der blev udstedt den 16. maj 2000⁽⁴⁾, tager endelig sigte på at forbedre den nuværende ordning, for så vidt angår erstatning til personer, der i forbindelse med et midlertidigt ophold i en anden medlemsstat end den, de har bopæl i, er blevet påført en skade af et motorkøretøj, der er indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat end den, de bor i. I artikel 7 står der, at dersom det ikke er muligt at identificere køretøjet, eller hvis det er umuligt inden for en frist på to måneder efter ulykken at finde frem til forsikringsselskabet, kan den skadelidte indgive en ansøgning om erstatning til erstatningsorganet i den medlemsstat, han bor i. Medlemsstaterne har en frist på 24 måneder efter direktivets offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende, til at gennemføre det i deres nationale ret.

⁽¹⁾ EFT L 8 af 11.1.1984.

⁽²⁾ EFT L 103 af 2.5.1972.

⁽³⁾ EFT L 129 af 19.5.1990.

⁽⁴⁾ EFT L 330 af 29.11.1990.

⁽⁵⁾ EFT L 181 af 20.7.2000.

(2001/C 103 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2201/00

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Skader forårsaget af askeregnen fra Etna

Vulkanen Etna på Sicilien har nu i adskillige måneder været i udbrud med en konstant regn af aske og grus til følge, der breder sig i en radius på et tocifret kilometertal og forårsager alvorlige skader på beboelser og produktionen af grøntsager og frugt.

De usædvanlige forhold, der ifølge vulkanforskere vil kunne fortsætte længe endnu, udgør en egentlig naturkatastrofe, der forringer den i forvejen dårlige økonomi i området, der er omfattet af mål 1.

Kan Kommissionen oplyse, om den, ligesom den tidligere har gjort det i andre medlemsstater under lignende forhold, agter at træffe foranstaltninger for at hjælpe befolkningen, der er hårdt ramt af det usædvanlige udbrud i den højeste aktive vulkan i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. september 2000)

Det operationelle program for Sicilien for programmeringsperioden 2000-2006 i henhold til strukturfondens mål 1 er i øjeblikket under forberedelse. Efter at have undersøgt programmet nærmere forventes Kommissionen at give sin officielle godkendelse i de kommende måneder.

Der mindes om, at de regionale myndigheder har ansvaret for gennemførelsen af dette program, hvorfor det er disse myndigheder, der træffer beslutning om, hvilke interventioner der skal ydes tilskud til. Inden for rammerne af dette program har Sicilien foreslået en foranstaltning om intervention for at forebygge naturkatastrofer og udbedre af sådanne skader på landbrugsproduktionen, som det ærede medlem taler om.

Eventuelle investeringer på disse områder kan muligvis opnå støtte fra Fællesskabet på betingelse af, at regionen åbner denne mulighed inden for rammerne af programtillægget.

(2001/C 103 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2202/00

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Planer om en interkontinental lufthavn på Sicilien

De sicilianske myndigheder arbejder i udviklingsprogrammerne for den regionale lufttransport med planer om anlæg af en interkontinental lufthavn, der skal gøre Sicilien til et centrum i Middelhavet for forbindelserne mellem Europa, Afrika, Asien og de øvrige store oversøiske destinationer. Kan Kommissionen oplyse følgende?

1. Hvilken holdning vil den indtage til forslaget om en interkontinental lufthavn i et af Europas yderste hjørner?
2. Hvilke kriterier er der opstillet for anlæg af nye storlufthavne i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. september 2000)

Beslutningen om at oprette en ny lufthavn henhører under de lokale og nationale myndigheders ansvar. Kommissionen og Fællesskabet spiller ingen aktiv rolle på dette beslutningsniveau.

Hvis de italienske myndigheder ansøger om støtte til et lufthavnsprojekt, må Kommissionen vurdere denne ansøgning ud fra de relevante krav og procedurer, der gælder for brugen af fællesskabsmidler. Hvad angår det transeuropæiske transportnet (TEN-T) foreligger disse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾ og i Rådets forordning (EF) nr. 2236/95 af 18. september 1995 om de generelle regler for Fællesskabets finansielle støtte inden for transeuropæiske net⁽²⁾.

For så vidt angår muligheden for støtte over Fællesskabets strukturfonde, er der i driftsprogrammet for regionen Sicilien for tidsrummet 2000-2006 mulighed for at støtte aktioner med henblik på at kvalificere og oprette lufthavnsinfrastrukturer. I forbindelse hermed kan man i givet fald imødesee finansiering af forundersøgelser vedrørende et sådant initiativ.

(¹) EFT L 228 af 9.9.1996.

(²) EFT L 228 af 23.9.1995.

(2001/C 103 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2203/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Regionen Flanderns inddragelse i det europæiske Greenlight-program

I februar 2000 gav Kommissionen startskuddet til Greenlight-programmet. Programmet er et led i Kyoto-målene og ønsker at reducere den negative virkning af belysning for miljøet. I Kommissionens brochure (<http://www.eu-greenlight.org>) nævnes 15 nationale agenturer, der slutter sig sammen med henblik på aktivt at fremme initiativet.

For Belgiens vedkommende nævnes kun regionen Vallonien. De ansvarlige for Greenlight-programmet har efter eget forlydende også kontaktet de øvrige delstater. De har åbenbart ikke regnet på spørgsmålet om at blive promotor for Greenlight-programmet.

1. Blev regionen Flandern officielt anmodet om at blive promotor (agentur) for det europæiske Greenlight-program? I bekræftende fald, hvornår, hvordan og af hvem?
2. Er regionen Flandern gået ind på Kommissionens anmodning om at blive partner i Greenlight-programmet? a) I bekræftende fald, hvornår, hvordan og af hvem blev der reageret positivt på Kommissionens tilbud? b) I benægtende fald, hvorfor har regionen Flandern ingen interesse i Kommissionens Greenlight-program? Hvilke argumenter har regionen Flandern fremført for ikke at deltage i det europæiske Greenlight-program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. september 2000)

I begyndelsen af 1999 tog det spanske energiagentur »Instituto para la Diversificación y Ahorro de la Energía« (IDAE) tæten som led i et initiativ sammen med en række andre nationale og regionale energiagenturer med henblik på at indgive et forslag til et SAVE-projekt om fremme af »greenlight«-programmet. I denne forbindelse forsynede Kommissionen IDAE med en liste over de europæiske agenturer, heriblandt de to regionale agenturer i Belgien. Hovedparten af de energiagenturer, som IDAE rettede henvendelse til, svarede herpå. Imidlertid var dette ikke tilfældet, for så vidt angår de to belgiske agenturer.

Senere i 1999 optog Kommissionen selv kontakt til de to belgiske regionale agenturer såvel som til andre nationale energiagenturer, som ikke deltog i dette SAVE-projekt, for at anspore dem til at medvirke alligevel, men Kommissionen modtog intet svar fra det flamske agentur. Kommissionen er fortsat særdeles interesseret i at have en helt officiel »promotor« i den flamske region og vil med henblik herpå fortsat søge at opnå en positiv reaktion fra det flamske agentur.

(2001/C 103 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2211/00
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Rådet

(11. juli 2000)

Om: Foreningsfrihed

Foreningsfrihed er en grundlæggende ret, som er anerkendt og beskyttet både i medlemsstaterne og i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder.

Den nuværende artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union har følgende ordlyd:

Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (...) og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.

Har Rådet kendskab til alvorlige og gentagne krænkelse af foreningsfriheden i nogen medlemsstat?

Svar

(7. november 2000)

Rådet har ikke drøftet den situation, som det ærede parlamentsmedlem gør opmærksom på, og kan derfor ikke svare på spørgsmålet.

(2001/C 103 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2213/00
af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(28. juni 2000)

Om: Forfølgelse af 13 iranske jøder i Iran

Under henvisning til, at 13 iranske jøder i omtrent et år har siddet i fængsel på grund af uholdbare anklager for spionage, og at der i forbindelse med den retssag, som blev indledt den 1. maj for lukkede døre, ikke er nogen garanti for en retfærdig, upartisk og fordomsfri retsforfølgning, bedes Rådet besvare følgende: Agter Rådet med henblik på domsafsigelsen, der forventes at ske i løbet af de to kommende uger, og som led i »den kritiske dialog«, som det selv har indledt med Iran, at lægge øget pres på Iran for at sikre, at menneskerettighederne og religionsfriheden respekteres, og at der træffes en retfærdig retsafgørelse vedrørende de 13 iranske jøder?

Svar

(7. november 2000)

Som det ærede parlamentsmedlem ved, blev der afsagt dom i sagen mod de tretten iranske jøder den 1. juli 2000. Tre af de anklagede blev frifundet, mens ti iranske jøder blev idømt fængselsstraffe på mellem 4 og 13 år. I den forbindelse bemærker Rådet, at der ikke blev afsagt dødsdomme.

EU har udtrykt foruroligelse over dommen og skuffelse over, at retssagen trods de iranske myndigheders forsikringer er blevet ført for lukkede døre.

Rådet gør opmærksom på, at revolutionsdomstolens dom i Shiraz kan appelleres, og de dømtes advokater har meddelt, at de vil appellere. Rådet håber, at appelretten vil forkaste de domme, der er afsagt.

Rådet vil fortsat over for de iranske myndigheder tilkendegive sin foruroligelse over denne sag og over menneskerettighedssituationen i Iran generelt inden for de samlede rammer af Rådets dialog med Iran.

(2001/C 103 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2217/00**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(3. juli 2000)

Om: Regnskovsrydning og oliepalmer på Borneo

For at eksportere tropisk træ til Europa er det nu nødvendigt at have et certifikat på, at det tropiske træ er fældet som led i bæredygtigt skovbrug. Ganske vist må et sådant certifikat hilses velkommen, men boykotten mod kommercielt fældet tropisk træ har ikke gavnet skoven ret meget, idet den ødelægges lige så hurtigt som tidligere. Når regnskoven er ryddet — hovedaftagere af det tropiske træ er Japan, Korea og Kina — omlægges det nu værdiløse areal til oliepalmeplantager. På Borneo er flere millioner hektar regnskov forvandlet til oliepalmeplantager.

Olien anvendes i industrien som smøremiddel, og den kosmetiske industri bruger den til fremstilling af sæbe, læbestift og håndlotion. Men først og fremmest finder den vej til levnedsmiddelindustrien. Det produkt, hvortil der anvendes mest palmeolie, er margarine.

1. Er Kommissionen klar over, at størstedelen af forbrugerne af denne palmeolie befinder sig i Europa?
2. Er Kommissionen ikke også af den opfattelse, at EU-industrien som aftager af denne palmeolie støtter rydningen af regnskoven?
3. Finansierer Kommissionen programmer på Borneo til bekæmpelse af yderligere regnskovsrydning og til støtte for en bæredygtig udnyttelse af tropeskovene?
4. Overvejer Kommissionen at finansiere programmer til genopretning af ødelagte regnskovsarealer (f.eks. til økologisk drift af sådanne arealer) for at modvirke yderligere skovrydning og omlægning til palmeolieproduktion?

Svar afgivet af Christopher Patten på Kommissionens vegne

(8. september 2000)

For at eksportere tropisk træ til Europa er det ikke nødvendigt at have et certifikat på, at det tropiske træ er fældet som led i bæredygtigt skovbrug. Nogle europæiske købere kræver sådanne certifikater, men der stilles ikke krav herom i Fællesskabets lovgivning.

Kommissionen er klar over, at Europa er en stor forbruger af palmeolie, der især benyttes til forskellige varer i levnedsmiddel- og kosmetikindustrien.

Efterspørgslen efter palmeolie fra forbrugere i Europa indebærer, at der etableres palmeolieplantager i tropiske lande, og Kommissionen er bekymret over omlægningen af naturlige skove til oliepalmeplantager. Nationale politikker i de pågældende lande fastlægger imidlertid stadig, på hvilke typer arealer sådanne plantager etableres (uopdyrket land, landbrugsjord, skovbrugsarealer).

Kommissionen har to store projekter på Borneo, der skal sikre en bæredygtig skovforvaltning (projekter i Berau og det sydlige og centrale Borneo). Nærmere oplysninger kan findes på <http://www.eu-flb.or.id>.

Kommissionen finansierer allerede programmer til genopretning af påvirkede skovområder under en komponent af det ovennævnte projekt for det sydlige og centrale Borneo.

Mere generelt vil Kommissionen som beskrevet i den nylige meddelelse om udviklingspolitik ⁽¹⁾ tage skridt til at forbedre sammenhængen mellem udviklingspolitikken og andre fællesskabspolitikker.

⁽¹⁾ KOM(2000) 212 endelig udg.

(2001/C 103 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2222/00
af Bernard Poignant (PSE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Det indre marked og registrering af køretøjer

Den Europæiske Unions indre marked bygger på et grundlæggende princip, frie varebevægelser og fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital.

Et af formålene med de fællesskabsretlige regler er at sikre, at princippet om fri bevægelighed opretholdes, og dermed at begrænse enhver national praksis, som kan være til hinder herfor.

Endvidere er tanken om det europæiske unionsborgerskab blevet styrket ved Amsterdam-traktaten. En afgørende faktor for dette projekts succes er, at personers og navnlig unges mobilitet inden for Den Europæiske Union sikres.

Alligevel findes der stadig nationale administrative foranstaltninger, som kan anses for en hindring for, at man kan færdes inden for Fællesskabets område.

Hvad gælder således, hvis en person rejser til en anden stat i Den Europæiske Union for at opholde sig dér nogle måneder med et køretøj, der er registreret i oprindelseslandet? Er han forpligtet til at ændre registrering og forsikring i værtslandet? Hvis det er tilfældet, er det muligt, at der kan vedtages en bestemmelse, der sikrer, at garantien på køretøjet opretholdes, uden at disse ændringer foretages?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. september 2000)

Hvad de skattemæssige aspekter angår, er reglerne for midlertidig benyttelse af et køretøj i et andet medlemsland end det, hvor det er indregistreret, indeholdt i direktiv 83/182/EØF af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler ⁽¹⁾.

I henhold til dette direktiv tilstås der en afgiftsfritagelse på køretøjer for en varighed på højst 6 måneder om året (uafbrudt eller sammenlagt) i forbindelse med midlertidig brug af privatbiler og visse andre former for transportmidler i en anden medlemsstat end den, som det pågældende køretøj er indregistreret i. Fritagelsen tilstås på betingelse af, at brugeren har sin normale bopæl i en anden medlemsstat end den, hvor den midlertidige brug af køretøjet finder sted, at han anvender køretøjet til egne private formål og, at han ikke hverken overdrager eller låner det til en person, der er bosiddende i den pågældende medlemsstat. Skattemæssigt set kræves der ingen indregistreringsmæssige ændringer, hvis der i direktivets forstand er tale om midlertidig brug.

Direktiv 83/182/EØF, der trådte i kraft i 1984, dækker ikke alle de tilfælde, der kan tænkes at opstå i et indre marked, sådan som det har udviklet sig navnlig siden 1993. Kommissionen har derfor fremlagt et forslag ⁽²⁾ for Rådet, som skal erstatte ovennævnte direktiv. Parlamentet har allerede udtalt sig positivt om forslaget, men det er endnu ikke vedtaget af Rådet. Kommissionen tager udgangspunkt i Domstolens retspraksis og i reglerne for det indre marked, når den skal fortolke det nuværende direktiv, således at der sikres en så høj grad af overensstemmelse med reglerne for det indre marked som muligt.

Hvad angår automobilansvarsforsikringer, sigter de nuværende fællesskabsregler på at sikre fri bevægelighed for køretøjer i Fællesskabet og erstatning til ofre for trafikulykker. Disse foranstaltninger er truffet på baggrund af EF-traktatens regler (artikel 95 — tidl. artikel 100 A) om oprettelsen af et indre marked medlemsstaterne imellem.

Gennem de 4 vigtigste direktiver⁽³⁾ er der etableret et princip om obligatorisk dækning med udgangspunkt i en enhedspræmie for automobilansvarsforsikring. Direktiverne fastsætter visse minimumsgrænser for, hvad disse forsikringer skal indeholde. Denne obligatoriske dækning er gældende på hele Fællesskabets territorium og for hele kontraktens løbetid under forudsætning af, at køretøjet fortsat er indregistreret i oprindelseslandet.

⁽¹⁾ EFT L 105 af 23.4.1983.

⁽²⁾ Forslag til Rådets direktiv om den skattemæssige behandling af private motorkøretøjer, som overføres permanent til en anden medlemsstat i forbindelse med flytning, eller som benyttes midlertidigt i en anden medlemsstat end den, hvori de er registreret, EFT C 108 af 7.4.1998.

⁽³⁾ Direktiv 72/166/EØF (EFT L 103 af 2.5.1972), 84/5/EØF (EFT L 8 af 11.1.1984), 90/232/EØF (EFT L 129 af 19.5.1990) og 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000).

(2001/C 103 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2227/00

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(3. juli 2000)

Om: Kan køreløys reducere antallet af trafikulykker?

Det fremgår af en ny undersøgelse fra amerikanske universiteter, som er blevet videreført af et forskningscenter i Paris, at permanent anvendelse — også i dagtimerne — af nærlyset (ikke fjernlyset) ville kunne føre til en nedsættelse af antallet af trafikulykker med 16 %.

Kommissionen bedes svare på, om der efter dens oplysninger er blevet gennemført undersøgelser vedrørende dette emne, eller om det er hensigten at gennemføre sådanne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. september 2000)

Kommissionen gennemgår løbende tilgængeligt forskningsmateriale om køreløys og i hvilket omfang brug af køreløys i dagtimerne kan reducere trafikulykker. Resultaterne af den omfattende forskning på området er ikke entydige, men de viser dog, at køreløys for alle trafikanter i dagtimerne ville være en positiv sikkerhedsforanstaltning, og at virkningen svarer forholdsmæssigt til mængden af dagslys. Skøn over hvordan det påvirker antallet af ulykker svinger meget og debatten mellem akademikerne er fortsat uafklaret. Den undersøgelse, som det Ærede Medlem omtaler, er et bidrag til denne vurdering.

Kommissionen konkluderer, at køreløys i dagtimerne vil være en omkostningseffektiv trafiksikkerhedsforanstaltning, men ikke så væsentlig som fordelene ved hastighedsnedsættelse, mindre spritkørsel eller mere udbredt brug af sikkerhedsseler. Kommissionens holdning til disse tiltag og deres betydning beskrives nærmere i den seneste meddelelse om vejtrafiksikkerhed⁽¹⁾.

Det må bemærkes, at brug af køreløys i dagtimerne medfører en omkostning i form af et øget benzinforbrug. Kommissionen skønner, at det maksimale ekstra benzinforbrug og medfølgende CO₂-emissioner udgør 1,5-2,0 %. Det afhænger imidlertid til en vis grad af de tekniske specifikationer for køreløys i dagtimerne.

⁽¹⁾ KOM(2000) 125.

(2001/C 103 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2232/00**af Elisa Damião (PSE) til Rådet**

(11. juli 2000)

Om: Aftale mellem Sydafrika og EU

Ifølge eksportører i Portugal forekommer der trods aftalen mellem Sydafrika og EU stadig tilfælde af dumping, som er i strid med aftalens artikel 2, hvad der medfører ulemper for portugisisk erhvervsliv.

Rådet bedes derfor oplyse, hvad det har foretaget sig for at hindre illoyal konkurrence, og hvad det eventuelt har gjort for at sikre, at portugisisk erhvervsliv ikke lider skade?

Svar

(7. november 2000)

Den aftale om handel, udvikling og samarbejde, som Det Europæiske Fællesskab og Sydafrika undertegnede den 11. oktober 1999, bekræfter de to parter tilsagn om at ville fremme den økonomiske omstrukturingsproces, der i øjeblikket foregår i Sydafrika, og arbejde for en udvidelse og en gensidig liberalisering af handelen med varer, tjenesteydelser og kapital. Ved et sådant tilsagn om at fremme de gensidige handelsstrømme understreger de to parter, at de vil overholde de principper og regler, der gælder for den internationale handel, herunder anvendelse af antidumping- og udligningsforanstaltninger. I artikel 23 i aftalen bekræftes det, at den på ingen måde berører GATT-reglerne om, hvilke foranstaltninger der skal træffes i tilfælde af dumping, og i artikel 24 redegøres der for, under hvilke omstændigheder der kan træffes WTO-kompatible beskyttelsesforanstaltninger enten af Det Europæiske Fællesskab eller af Sydafrika, når der indføres produkter i sådanne stadig større mængder og på sådanne vilkår, at der forvoldes eller opstår trussel om væsentlig skade for indenlandske producenter. Artikel 26 indeholder bestemmelse om, at det samarbejdsråd, der er nedsat i henhold til aftalen, skal have forelagt alle relevante oplysninger, inden der træffes sådanne beskyttelsesforanstaltninger, med henblik på at finde frem til en løsning, som begge parter kan acceptere, idet der dog under særlige omstændigheder, som kræver øjeblikkelig handling, kan træffes beskyttelsesforanstaltninger uden konsultation. Der gøres opmærksom på, at aftalen ikke omfatter den handelspraksis, som EF-producenter eller -eksportører og sydafrikanske producenter eller eksportører anvender i tredjelande.

Aftalen indeholder dog bestemmelse om anvendelse af specifikke procedurer, når industrivirksomheder i medlemsstaterne lider skade på grund af illoyal konkurrence fra sydafrikanske producenter på EF-markedet. De berørte virksomheder bør anmode deres handelsministerium om enten at henvende sig direkte til Kommissionen eller at rejse spørgsmålet i det relevante rådsudvalg. På den seneste samling i samarbejdsrådet mellem Fællesskabet og Sydafrika den 31. marts 2000 var der ikke nogen medlemsstater, som gjorde opmærksom på tilfælde af dumping.

(2001/C 103 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2237/00**af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen**

(29. juni 2000)

Om: Svig ved import af bananer

Falske importcertifikater har cirkuleret i Den Europæiske Union i næsten et år. Således er 164 000 tons bananer produceret i tredjelande importeret illegalt til det europæiske område. De pågældende importører betalte en told på 75 € i stedet for de 750 € pr. tons svarende til det beløb, de skulle have betalt som importører af bananer uden for kvoten.

Det prisfald, der er konstateret de seneste måneder til stor skade for mange producenter i meget fjerntliggende områder, kunne således forklares ved den meget samvittighedsløse holdning, nogle importører indtager.

Hvilke foranstaltninger påtænker Europa-Kommissionen at træffe, og hvornår, for at afhjælpe den forskelsbehandling, disse producenter har været udsat for?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler**

(20. september 2000)

Så snart Kommissionen blev underrettet om de omtalte bedragerisager og især deres beskaffenhed, som følge af den aktion som Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) gennemførte i samarbejde med generaldirektoratet for landbrug, skønnede den, at der øjeblikkelig burde træffes et vist antal foranstaltninger for at øge kontrollen med importlicensordningen for bananer. Kommissionen vedtog således den 25. juli 2000 en forordning⁽¹⁾ med sigte herpå. Forordningen omfatter først og fremmest bestemmelser om, at det licensudstedende organ skal kontrollere alle importlicenser og partialimportlicenser, der anvendes i Fællesskabet, at der til toldstederne vil blive udsendt en fortegnelse over de erhvervsdrivende, som er registreret i forbindelse med importordningen for bananer, samt om hvilke procedurer toldmyndighederne skal anvende, hvis der opstår tvivl om ægtheden af en licens eller partiallicens, der forelægges ved bananernes overgang til fri omsætning.

Hvad angår bananproducenterne i regionerne i Fællesskabets yderste periferi og de eventuelle negative konsekvenser, som bedragerierne har haft for dem, skal Kommissionen henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at disse producenter nyder fordel af en udligningsstøtteordning, som for hvert produktionsår giver dem mulighed for at modtage støtte svarende til forskellen mellem den faste referenceindtægt og gennemsnitsprisen på markedet.

Kommissionen kan endvidere oplyse, at de 164 000 ton bananer som det ærede medlem omtaler (reelt 163 000) kun udgør et foreløbigt skøn angående en af de to afslørede bedragerisager.

⁽¹⁾ Forordning (EF) nr. 1632/2000 — EFT L 187 af 26.7.2000.

(2001/C 103 E/103)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2241/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. juli 2000)

Om: Øget maksimalhastighed for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer

Rammedirektiv 74/150/EØF⁽¹⁾ fastsætter en tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om landbrugs- og skovbrugshjultraktorer. Gennem direktiv 97/54/EF⁽²⁾ er maksimalhastigheden blevet øget fra 30 km/t til 40 km/t. Direktiv 2000/1/EF⁽³⁾ omfatter også andre former for tekniske tilpasninger og anordninger end dem, der var vedtaget i fællesskabsbestemmelserne, og den sidste hindring for en forøgelse af landbrugs- og skovbrugshjultraktorerne hastighed er dermed overvundet.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg har i sin udtalelse 97/C56/14 ligesom Rådet i den fælles holdning nr. 17/97 udtalt sig for en maksimalhastighed for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer på over 40 km/t.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at øge maksimalhastigheden for landbrugs- og skovbrugshjultraktorer?

⁽¹⁾ EFT L 84 af 28.3.1974, s. 10.

⁽²⁾ EFT L 277 af 10.10.1997, s. 24.

⁽³⁾ EFT L 21 af 26.1.2000, s. 16.

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne*(8. september 2000)*

Kommissionen har efter vedtagelsen af direktiv 97/54/EF⁽¹⁾, hvorefter landbrugs- og skovbrugshjultraktorer konstruktivt bestemte maksimalhastighed øges fra 30 km/t til 40 km/t, indledt undersøgelser af under hvilke omstændigheder og for hvilke typer af traktorer en højere maksimalhastighed vil kunne påtænkes.

Om end det er klart, at en hastighed på mere end 40 km/t i visse situationer vil kunne øge produktiviteten for disse køretøjer, der først og fremmest anvendes i forbindelse med arbejde på marker eller i skove, må man også sikre sig, at sikkerhedselementer så som bremses og belysning samt hensynet til miljøbeskyttelsen ikke negligeres.

Det bør også bemærkes, at en forøgelse af maksimalhastigheden for traktorer også kan have andre konsekvenser. Hvis hurtigere traktorer tillades, kan dette have konsekvenser i konkurrencemæssig henseende over for operatørerne af traditionelle lastbiler, der er underkastet strengere bestemmelser for så vidt angår kørekort samt højere beskatningsniveauer.

En forøgelse af maksimalhastigheden medfører endvidere, at der må foretages ændringer af rammedirektivet 74/150/EØF⁽²⁾ om landbrugs- og skovbrugshjultraktorer, dels ved at udvide anvendelsesområdet for dette direktiv til også at omfatte andre varianter af traktorer, som f.eks. påhængskøretøjer hertil samt trukne og skubbede værktøjer, og dels tage hensyn til samtlige sikkerheds- og miljømæssige elementer.

Disse arbejder er for tiden under afslutning i form af et forslag til omarbejdning af rammedirektivet, der antages fremsendt til Parlamentet og Rådet i begyndelsen af 2001. Spørgsmålet om en forøgelse af hastigheden er for tiden under undersøgelse, og det er endnu for tidligt til at kunne tage endelig stilling. Det må imidlertid understreges, at det somme tider er vanskeligt at harmonisere medlemsstaternes politikker omkring spørgsmålet om anvendelse af landbrugsmaskiner på offentlig vej, samt at der er vidt forskellige meninger om dette emne.

⁽¹⁾ EFT L 277 af 10.10.1997.

⁽²⁾ EFT L 84 af 28.3.1974.

(2001/C 103 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2247/00**af Maurizio Turco (TDI) til Rådet***(30. juni 2000)*

Om: Opus Dei og europæiske embedsmænds ret til tavshed

Den 19. juni nægtede Ministerrådets sekretariat at give tilladelse til afholdelse af et møde i dets lokaler, som var organiseret af en sammenslutning af tjenestemænd »l'Amicale de la pensée critique« om emnet »Udgør sekter i almindelighed og Opus Dei i særdeleshed en trussel mod et demokratisk og pluralistisk Europa?«, fordi det strider mod de europæiske tjenestemænds tavshedspligt.

Da europæiske tjenestemænds tavshedspligt hidtil har gjaldt beskyttelse af Unionens medlemsstaters interesser, kan Rådet da oplyse, hvilket lands eller hvilke landes interesser, der ville være blevet skadet ved at afholde det pågældende møde?

Har Rådet en politik vedrørende sekter i Europa? I bekræftende fald hvilken?

Råder Rådet over en liste over organisationer, som betragtes som sekter i de forskellige medlemsstater?

Mener Rådet, at et eller flere lande betragter Opus Dei som en sekt?

Hvorledes er Rådets politik med hensyn til tjenestemænd, som er medlemmer af sekter?

Agter Rådet at træffe foranstaltninger for at forhindre sektmedlemmer i at organisere sig inden for de europæiske institutioner?

Hvem traf beslutningen om at forbyde afholdelsen af det pågældende møde?

Svar*(7. november 2000)*

De fire første spørgsmål, der rejses af det ærede medlem, er aldrig blevet forelagt Rådet.

De tre sidste spørgsmål hører klart under generalsekretariatets kompetence.

(2001/C 103 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2250/00
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(29. juni 2000)

Om: Skattesatser

Hvilke privilegerede skattesatser gælder der i øjeblikket, og hvilke satser er der stillet forslag om for følgende grupper:

- Kommissionens tjenestemænd
- Domstolens personale
- medlemmer af Kommissionen
- medlemmer af Europa-Parlamentet
- delegerede ved Regionsudvalget?

Under hvilke omstændigheder finder disse skattesatser anvendelse i stedet for de nationale satser? Hvilke lønkatégorier er omfattede? Hvilke beløb drejer det sig om individuelt og generelt? Hvad mener Kommissionen om denne praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(15. september 2000)

Efter artikel 13 i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter⁽¹⁾ og Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 af 29. februar 1968 om fastlæggelse af betingelserne og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De Europæiske Fællesskaber⁽²⁾ beskattes løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, til fordel for Fællesskaberne. De fritages for national beskatning af disse beløb. EF-skatten på løn, vederlag og honorarer fratrækkes ved kilden, og provenuet indbetales på Fællesskabets budget. Der anvendes 14 skattesatser på de forskellige løntrin, og de justeres samtidig med den årlige tilpasning af lønnen.

Siden 1. juli 1999 anvendes følgende skattesatser:

- 8 % af den del af indtægten, der ligger mellem 85,18 og 1 503,50 €
- 10 % af den del af indtægten, der ligger mellem 1 503,51 og 2 070,88 €
- 13 % af den del af indtægten, der ligger mellem 2 070,89 og 2 373,32 €
- 15 % af den del af indtægten, der ligger mellem 2 373,33 og 2 694,93 €
- 18 % af den del af indtægten, der ligger mellem 2 694,94 og 2 997,38 €
- 20 % af den del af indtægten, der ligger mellem 2 997,39 og 3 290,59 €
- 23 % af den del af indtægten, der ligger mellem 3 290,60 og 3 593,16 €
- 25 % af den del af indtægten, der ligger mellem 3 593,17 og 3 886,37 €

- 28 % af den del af indtægten, der ligger mellem 3 886,38 og 4 188,81 €
- 30 % af den del af indtægten, der ligger mellem 4 188,82 og 4 482,02 €
- 33 % af den del af indtægten, der ligger mellem 4 482,03 og 4 784,59 €
- 35 % af den del af indtægten, der ligger mellem 4 784,60 og 5 077,80 €
- 40 % af den del af indtægten, der ligger mellem 5 077,81 og 5 380,24 €
- 45 % af den del af indtægten, der ligger over 5 380,25 €.

Ovennævnte regler og satser gælder også for medlemmerne af Kommissionen (protokollens artikel 20) og for EF-domstolens dommere, generaladvokater, justitssekretær og assisterende referenter (protokollens artikel 21).

Udover EF-skatten blev der ved Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3831/91 af 19. december 1991 ⁽³⁾ indført et midlertidigt bidrag på 5,8 %, der opkræves i perioden fra 1. januar 1992 til 1. juli 2001 af den løn, som EF udbetaler til ansatte og kommissærer.

Andre indtægter (f.eks. fra opsparing og kapitalgevinst) for ovennævnte personalekategorier er ifølge protokollens artikel 14 ⁽⁴⁾ underlagt skattereglerne i den medlemsstat, hvor de havde bopæl inden deres tiltræden i Fællesskabernes tjeneste (inkl. en eventuel dobbeltbeskatningsaftale, som er indgået af den pågældende medlemsstat).

Nævnte artikler i protokollen gælder ikke for medlemmer af Europa-Parlamentet og delegerede i Regionsudvalget, der beskattes efter skattereglerne i den medlemsstat, hvor de har bopæl.

Indtægterne til Fællesskabets budget fra disse kilder er i regnskabsåret 2000 på 333 mio. € fra EF-skatten (artikel 400) og 44 mio. € fra det midlertidige bidrag (artikel 403).

Den nuværende EF-beskatningsordning betragtes som en del af den samlede lønningsordning. I den meddelelse om løn og pensioner, der blev vedtaget i juli 2000, foreslog Kommissionen, at den nuværende ordning anvendes i yderligere to år, dvs. til den 30. juni 2003 ⁽⁵⁾. Kommissionen har ikke foreslået ændring af den nuværende beskatningsordning.

⁽¹⁾ Protokol vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber, der blev undertegnet den 8. april 1965.

⁽²⁾ EFT L 56 af 4.3.1968.

⁽³⁾ EFT L 361 af 31.12.1991.

⁽⁴⁾ Ifølge protokollens artikel 14 skal Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte, som udelukkende med henblik på virksomhed i Fællesskabernes tjeneste tager ophold på en anden medlemsstats område end den stat, hvori de ved deres tiltræden i Fællesskabernes tjeneste havde bopæl i skattemæssig henseende, med hensyn til beskatning af indkomst og formue og til arveafgift samt til anvendelsen af de mellem Fællesskabernes medlemsstater indgåede overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning af begge de nævnte stater betragtes, som om de havde bevaret deres tidligere bopæl, under forudsætning af, at denne var beliggende i en af Fællesskabernes medlemsstater.

⁽⁵⁾ KOM(2000) 569 endelig udg.

(2001/C 103 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2252/00
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Badevandsdirektivet og naturvandlande

1. Hvornår regner Kommissionen med at revidere badevandsdirektivet?

2. Er Kommissionen enig i, at der fremover bør lægges større vægt på naturvandlande, som ikke blot lever op til direktivets værdier, men også drives mere økologisk og med lavere omkostninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. september 2000)

Kommissionen har siden 1998 arbejdet ihærdigt på en revision af Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand⁽¹⁾. Der udføres forsøg med strandundersøgelser i de fleste medlemsstater og en ekspertgruppe arbejder med overvågningsaspekter herunder parametre og analysemetoder. Kommissionen vil søge at sikre, at man i størst muligt omfang følger WHO's foreslåede normer.

Kommissionen forventer at fremlægge en meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet inden årets udgang, hvori den redegør for principperne for direktivets revision. Meddelelsen er udgangspunktet for en bred konsultationsproces med alle berørte parter. Kommissionen forventer at fremlægge et forslag til revision i 2001.

Badevandsdirektivet kombinerer beskyttelse af offentlighedens sundhed og miljøbeskyttelse og der er en klar og veldefineret tilknytning til vandrammedirektivet. Mens vandrammedirektivet søger at sikre en god (miljø) status for alle vandområder som grundregel, er det muligt, at der for nogle vandområder vil kræves komplementære kvalitetsstandarder og eventuelt andre tiltag. Alt badevand (ferskvand og kystområder), som hører under badevandsdirektivet og fremtidige revisioner heraf, er identificeret som områder i et vandområdedistrikt, der kræver særlig beskyttelse (vandrammedirektivets artikel 6 og bilag IV). En god status under vandrammedirektivet har fysisk-kemiske og miljømæssige aspekter, som begge støtter og yderligere forbedrer badevandets kvalitet.

⁽¹⁾ EFT L 31 af 5.2.1976.

(2001/C 103 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2254/00

af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Forfølgelse af 13 iranske jøder i Iran

Under henvisning til, at 13 iranske jøder i omtrent et år har siddet i fængsel på grund af uholdbare anklager for spionage, og at der i forbindelse med den retssag, som blev indledt den 1. maj for lukkede døre, ikke er nogen garanti for en retfærdig, upartisk og fordomsfri retsforfølgning, bedes Kommissionen besvare følgende: Agter Kommissionen med henblik på domsafsigelsen, der forventes at ske i løbet af de to kommende uger, og som led i »den kritiske dialog«, som er indledt med Iran, at lægge øget pres på Iran for at sikre, at menneskerettighederne og religionsfriheden respekteres, og at der træffes en retfærdig retsafgørelse vedrørende de 13 iranske jøder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(28. juli 2000)

Kommissionen følger med dyb bekymring menneskerettighedssituationen i Iran. Menneskerettigheds-spørgsmål, herunder retssagen i Shiraz, indtager en fremtrædende plads i den omfattende dialog mellem EU og Iran, og rejses med jævne mellemrum af EU.

Hvad angår den særlige situation for de 13 iranske jøder, der i Shiraz står anklaget for spionage, rettede såvel Unionen som individuelle medlemsstater sidste år en række henvendelser. Unionen understregede betydningen af en fordomsfri og retfærdig retsforfølgning og udtrykte skuffelse over, at retssagen ikke var åben for observatører. Efter domsafsigelsen den 1. juli 2000 gav Unionen udtryk for sin bekymring og sit ønske om, at appeldomstolen ville trække dommene tilbage. Den klargjorde endvidere, at den havde til hensigt at følge spørgsmålet med stor opmærksomhed.

Den politiske situation i Iran er fortsat uklar. Den positive udvikling i forbindelse med det nylige parlamentsvalg og Irans voksende ømfindtlighed over for udlandets reaktioner åbner dog nye muligheder for udvikling af en konstruktiv dialog om menneskerettighedsspørgsmål med den iranske regering. Kommissionen vil fortsat følge situationen meget nøje og benytte enhver lejlighed til at støtte denne positive udvikling.

(2001/C 103 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2259/00

af José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Kristne minoriteter i Egypten

Visse medier har i de seneste uger rapporteret om forfølgelse af nogle mindretal i Egypten, navnlig det kristne koptiske mindretal.

Har Kommissionen kendskab til disse forlydender?

Kan Kommissionen oplyse om det koptiske mindretals situation i Egypten?

Hvis meddelelserne om disse forfølgelser viser sig at være sande, kan Kommissionen da oplyse, hvilke muligheder den har for at få de egyptiske myndigheder til at respektere det koptiske mindretals rettigheder i Egypten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(1. august 2000)

Kommissionen har kendskab til oplysningerne i pressen om situationen for det koptiske trossamfund i Egypten. De fleste af disse vedrører domfældelsen for nylig af William Arsal for mordet på to personer i den kristne landsby el Khosheh i 1998. Retssagerne mod de 196, der er anklaget for medvirken ved urolighederne og mordene i el Khosheh og de nærliggende landsbyer ved nytår er indledt. Under disse uroligheder blev 22 dræbt (alle på nær én var koptere).

Den egyptiske regering ved, hvilke farer voldshandlinger mellem religiøse sekter kan indebære for det egyptiske samfund, og traf omgående foranstaltninger til at genskabe retsstatsforholdene i regionen. Efter Kommissionens opfattelse er manglerne ved politiovervågningen og det socioøkonomiske system i en stor del af det øvre Egypten vigtige faktorer, når det drejer sig om at forklare volden under urolighederne i el Khosheh.

De egyptiske myndigheders reaktion på urolighederne ved nytår og retssagerne mod dem, der mistænkes for at stå bag disse uroligheder, er opmuntrende tegn. Kommissionens delegation og medlemsstaternes ambassader i Cairo overvåger til stadighed situationen.

Det er på lang sigt en stor udfordring at finde årsagerne til de økonomiske mangler og intolerancen. Som led i sine MEDA-finansierede samarbejdsprogrammer i Egypten (navnlig de programmer, der tager sigte på grunduddannelse og grundlæggende sundhed) arbejder Kommissionen konkret sammen med sine egyptiske partnere om disse spørgsmål, og fattigdomsbekæmpelse er fortsat en højt prioriteret opgave i Kommissionens programmering for 2000-2006.

(2001/C 103 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2261/00**af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Rådet**

(7. juli 2000)

Om: Schengen-området: samarbejde mellem medlemsstaternes grænsekontrolorganer

Den 19. juni 2000 blev søgelyset på tragisk måde rettet mod Den Europæiske Union med opdagelsen af 58 ulovlige indvandrere, som var omkommet efter deres skrækkelige rejse til Storbritannien. Den mindede os om, at afskaffelse af systematisk kontrol ved Schengen-områdets indre grænser udgør en udfordring for toldmyndighederne i Unionens medlemsstater. Vi må konstatere, at ofrene blev opdaget ved en toldkontrol i Dover uden for Schengen-området, medens det køretøj, som transporterede ofrene, var kørt over to overgange til Schengen-området, i Rotterdam og Zeebrugge.

Det Europæiske Råd krævede på sit møde i Tampere den 15. og 16. oktober 1999 et snævrere samarbejde og faglig gensidig bistand mellem medlemsstaternes grænsekontrolorganer navnlig ved søgrænserne.

1. Hvilke initiativer foreslår Rådet efter Det Europæiske Råds konklusioner fra Tampere for at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaternes grænsekontrolorganer?
2. Under henvisning til, at det kriminelle køretøj forud for dramaet den 19. juni 2000 var kørt over grænserne uden kontrol i havne i medlemsstater inden for Schengen-området, agter Rådet da at træffe særlige foranstaltninger for indførelse af toldkontrol i havne inden for Schengen-området?
3. På Det Europæiske Råds møde i Tampere vedtoges det at oprette en enhed (Eurojust), med den opgave at forbedre bekæmpelsen af alvorlige former for kriminalitet: vil smugling af illegale indvandrere blive en prioriteret aktion under Eurojust? Er der planlagt samarbejdsordninger mellem Eurojust og medlemsstaternes grænsekontrolorganer?

Svar

(7. november 2000)

Medlemsstaternes grænsekontrolorganer samarbejder til stadighed.

Dette samarbejde kan antage flere former, f.eks.:

- telefonkontakter, eller kontakter ved hjælp af andre midler, om konkrete tilfælde. Med henblik herpå råder medlemsstaterne over en liste over kontaktpunkter
- udveksling af oplysninger mellem medlemstaternes grænsekontrolmyndigheder
- seminarer om konkrete emner såsom søgrænserne, der fandt sted i juni i Lissabon under det portugisiske formandskab, osv.

Der gøres i øvrigt opmærksom på, at medlemsstaterne i Rådets relevante arbejdsgrupper og især inden for Cirefi (Oplysnings-, Analyse- og Udvekslingscenter for Grænsepassage og Indvandring) udveksler oplysninger om ulovlig indvandring, ruter, menneskesmuglere samt andre spørgsmål i tilknytning til grænser og indvandring.

På foranledning af medlemsstaterne er der undersøgelser eller initiativer i gang på følgende områder:

- Ansvar med hensyn til blinde passagerer om bord på skibe. Der er under det portugisiske formandskab lavet en undersøgelse om dette spørgsmål ved hjælp af et spørgeskema. Resultaterne er ved at blive gennemgået.

- Frankrigs initiativ med henblik på vedtagelse af et direktiv om transportudoveres ansvar. Ifølge dette initiativ skal medlemsstaterne anvende sanktioner over for de transportvirksomheder, der befordre udlændinge på medlemsstaternes område, der ikke er i besiddelse af de dokumenter, der kræves for at indrejse på disse staters område. Dette initiativ tager også hensyn til beskyttelse af asylansøgere.
- Frankrigs initiativ vedrørende et forslag til direktiv med et udkast til rammeafgørelse om bekæmpelse af hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold. Disse forslag tager sigte på at skabe strafferetlige rammer for menneskesmuglere.

Rådet afventer ligeledes forslag fra Kommissionen på dette området.

1. Med hensyn til styrkelsen af kontrollen ved grænserne minder Rådet om konventionen af 26.7.1995 om brug af informationsteknologi på toldområdet og konventionen af 18.12.1997 om gensidig bistand og samarbejde mellem toldmyndighederne. Disse konventioner⁽¹⁾ er endnu ikke vedtaget af alle medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Derudover gør Rådet opmærksom på mulighederne for at styrke politikontrollen ved at gennemføre projekter vedrørende bestemte ruter, som fastsat i resolution af 27.5.1999 om bekæmpelse af international kriminalitet, som følger bestemte ruter⁽²⁾.

3. Det Europæiske Råds konklusioner fra Tammerfors fastsætter, at Eurojust skal have til opgave at lette den egentlige koordinering mellem medlemsstaternes retsforfølgende myndigheder og støtte efterforskningen i kriminalsager vedrørende organiseret kriminalitet. Dels den tyske delegation og dels den portugisiske, franske, svenske og belgiske delegation har forelagt Rådet udkast til afgørelse om oprettelse af Eurojust.

Disse to udkast omfatter bekæmpelsen af menneskehandel, førstnævnte indirekte ved at give Eurojust til opgave at bistå i efterforskningen af grovere kriminalitet i tilfælde, hvor gensidig retshjælp kan være nødvendig i forbindelse med retsforfølgningen⁽³⁾, og sidstnævnte ved udtrykkeligt at medtage menneskehandel i kompetenceområdet for Eurojust, således som den defineres i Rådets afgørelse af 3. december 1998 om udvidelse af definitionen af forbrydelsen menneskehandel i bilaget til Europol-konventionen⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT C 316 af 27.11.1995, s. 33 og EFT C 24 af 23.1.1998, s. 1.

⁽²⁾ EFT C 162 af 9.6.1999, s. 1.

⁽³⁾ EFT C 206 af 19.7.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT C 26 af 30. januar 1999, s. 21.

(2001/C 103 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2269/00

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Forsikringsspørgsmål i Rusland

Ifølge oplysninger fra finske myndigheder kræver russiske myndigheder, at de finner, der rejser i Rusland, tegner en særlig forsikring i et russisk forsikringsselskab, og de anerkender ikke rejseforsikringer fra forsikringsselskaber i Den Europæiske Union. Princippet er i klar modstrid med internationale forsikringsaftaler og forårsager en urimelig gene for finske rejsende i Rusland.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at lægge pres på den russiske regering, for at den bringer sin vilkårlige praksis over for forsikringernes gyldighed, til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(11. september 2000)*

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring med hensyn til Ruslands nye krav om rejseforsikring, jf. Den Russiske Føderations regulativ nr. 1488.

Denne sag blev taget op af Kommissionen på det seneste møde i EU's og Ruslands handels- og industriudvalg i Moskva den 9.-10. marts 2000. Ruslands svar var at dette krav var blevet indført ud fra et gensidighedsprincip, idet Schengen-landene har indført et tilsvarende krav over for russiske rejsende.

Kommissionen fortsætter med at behandle denne sag, idet den undersøger, hvilke følger den kan have for de internationale forsikringskonventioner, og agter også at kontrollere medlemsstaternes praksis med hensyn til rejseforsikring. Det er muligt at denne sag tages op af Kommissionen på fremtidige møder med Rusland.

(2001/C 103 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2271/00**af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen***(7. juli 2000)*

Om: Svindel med bananimport

Der har i over et år cirkuleret falske bananimportlicenser på europæisk område. Der er således kommet 164 000 t bananer ind på vort marked. Den store mængde illegale bananer samt den lange periode, hvori handelen har fundet sted, har fremkaldt et kraftigt fald i priserne og stiller skarpt på problemerne vedrørende effektiv kontrol.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forbedre kontrollen med udstedelse af importtilladelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(20. september 2000)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2237/00 fra FRUTEAU ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 93.

(2001/C 103 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2272/00**af Vincenzo Lavarra (PSE), Giovanni Procacci (ELDR)
og Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen***(7. juli 2000)*

Om: Beskyttelse af produktionsmetoden og kvaliteten af mozzarella

1. Er Kommissionen bekendt med, at det i Italien kun er tilladt at anvende frisk mælk til mozzarella-produktionen, bortset fra afledede produkter, særligt mælkepulver?

2. Med det formål at beskytte omtalte produkters ægthed, ville det ikke være passende at Kommissionen udarbejdede et forslag til forordning, der kontrollerer de produktionsregler, som alle producenterne i EU er underlagt, og som på den måde også vil beskytte produkternes kvalitet og deres karakter, hvilket jo er i forbrugernes interesse?

3. Kan Kommissionen afgive udtalelse om sagen inden for den korte frist, med henblik på at skabe vished over for sektorens producenter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. september 2000)

1. Ja, Kommissionen er klar over, at det i Italien kun er tilladt at producere mozzarella af flydene mælk rtset fra mælkepulver.

2. For at landbrugsprodukter til konsum kan bevare deres traditionelle karakter, er der indført en EF-beskyttelsesordning for produkter og levnedsmidler, hvor der er en sammenhæng mellem produktets egenskaber og dets geografiske oprindelse, og en særlig ordning for traditionelle specialiteter. Siden 1992 har der eksisteret to forordninger på området.

På grundlag af førstnævnte, Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ er der registreret en beskyttet oprindelsesbetegnelse for »Mozzarella di Bufala Campana«, der fremstilles af bøffelmælk, i de 15 medlemsstater, jf. Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92⁽²⁾. På grundlag af den anden, Rådets forordning (EØF) nr. 2082/92 af 14. juli 1992 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ er »Mozzarella« fremstillet af komælk også blevet profileret på EF-plan i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2082/92 med betegnelsen garanteret traditionel specialitet, som er registreret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2527/98 af 25. november 1998 om supplerende af bilaget til forordning (EF) nr. 2301/97 om optagelse af visse betegnelser i »Registret over specificitetsattesteringer«, der er omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 2082/92 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽³⁾.

3. Med hensyn til fremtiden er Kommissionen af den opfattelse, at de nugældende regler og den kvalitetspolitik, der føres i kraft af de to nævnte forordninger, udgør en god beskyttelse for mozzarella, der fremstilles efter traditionelle metoder.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 148 af 21.6.1996.

⁽³⁾ EFT L 317 af 26.11.1998.

(2001/C 103 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2273/00

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: WTO reform om ris

WTO's reformprojekt om ris vil betyde vigtige, og efter vores mening, faretruende nye nyskabelser inden for lovgivningen om fællesskabsstøtte til risdyrkingen.

Kommissæren for landbrug og fiskeri, Franz Fischer, har omtalt nogle af hovedtrækkene i reformen, og de er som følger:

- indførelse af et set aside på 10 % (braklægning)
- afskaffelse af interventionspris
- afskaffelse af offentlig oplagring
- nedskæring på støtte fra den fælles landbrugspolitik.

De ovennævnte foranstaltninger vil reducere risarealerne drastisk, eftersom det drejer sig om en specialafgrøde, der ikke tåler vekseldrift på grund af brugen af særlige maskiner, der ikke kan anvendes til andre kornsorter, og på grund af jordens særlige beskaffenhed.

Disse foranstaltninger er tydeligvis til skade for de europæiske risdyrkere, fordi de fremmer importen af ris fra tredje lande.

Finder Kommissionen ikke, at dyrkningen af ris og lignende, som rent historisk har rødder i vore egne, bør beskyttes?

Finder Kommissionen ikke, at de verdensomspændende organisationers standpunkt, såsom WTO's, hvis ikke det imødegås tilstrækkeligt, vil det føre til en udjævning om ikke en forsvinden af de typiske produkter?

Hvilket politisk signal ønsker Kommissionen at udsende ved at negligere eller yde mangelfuld beskyttelse til de europæiske produktioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. september 2000)

Det europæiske rismarked er kendetegnet ved alvorlig uligevægt, der kommer til udtryk i interventionslagre på næsten 30 % af den interne produktion og i markedspriser, som næsten konstant ligger under interventionsprisen.

Denne situation fører store finansielle omkostninger med sig, fordi kvaliteten af den oplagrede ris kan forringes efter to-tre års oplagring.

Kommissionen har omhyggeligt analyseret alle foreliggende løsningsmuligheder og er nået til den konklusion, at der, hvis ris lægges ind under markafgrødereglene og interventionsprisen afskaffes, kan skabes ligevægt mellem udbud og efterspørgsel, samtidig med at producenterne indtægter bevares.

Ifølge forslaget skal støtten ikke nedsættes. Tværtimod forhøjes den fra de nuværende 52,65 € pr. ton til 63 € pr. ton, hvad der svarer til støtten for korn fra 2001/2002.

Hvad importordningen angår, vil Kommissionen overholde de internationale forpligtelser ifølge GATT.

Kommissionen mener, at producenterne med dette forslag vil få gavn af markedsligevægten, og at forpligtelserne i GATT-aftalen om landbrug vil blive overholdt.

(2001/C 103 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2274/00

af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Anlæggelse af en højhastighedslinie mellem Rom og Napoli og en tosporet FM2 jernbanelinie mellem Rom og Lunghezza

Er Kommissionen bekendt med den kritiske og diskriminerende situation, som anlæggelsen af en højhastighedslinie mellem Rom og Napoli og en tosporet FM2-jernbanelinie mellem Rom og Lunghezza, ville kunne skabe, og tilmed blive bekostelig for borgerne, som vil blive tvunget til at bo tæt ved jernbanen, på hvilken der antages at ville køre cirka 300 tog om dagen med en maksimal hastighed på 200 km i timen?

Hvorledes har Kommissionen tænkt sig, at løse problematikken om den fremtidige overlevelse for hele kvarterer i Rom?

Hvorledes agter den at sikre overholdelsen af EU-direktiverne?

Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at beskytte disse områder ud fra et territorielt synspunkt?

Forud for åbningen af forbindelsen mellem La Rustica og Rom, hvordan har Kommissionen tænkt sig at sikre, at der ikke bliver gjort forskel på de hundredvis af borgere i forhold til de borgere, der bor i ganske homogene kvarterer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. september 2000)

For så vidt angår det projekt, det ærede medlem henviser til, vil Kommissionen gerne betone, at den ingen kompetence har, hverken til at beskytte byområder i form af byplanlægning, eller til at forebygge forskelsbehandling af borgere, der lever i indbyrdes sammenlignelige kvarterer.

Kommissionen har til opgave at varetage, at fællesskabsretten anvendes korrekt i lyset af de beføjelser, den har ifølge EF-traktaten. Som EF-traktatens vogter tøver Kommissionen ikke med at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder overtrædelsesprocedurer i medfør af artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten, for at sikre, at fællesskabsretten overholdes.

I det foreliggende tilfælde er det fællesskabsdirektiverne om miljøvurdering, (nemlig Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾) og Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF⁽²⁾), der kan komme på tale som relevant fællesskabsret på området. Kommissionen vurderer situationen ud fra dette retsgrundlag.

Spørgsmålet om korrekt anvendelse af direktiverne om miljøvurdering i relation til det projekt, det ærede medlem har bragt på bane, er allerede behandlet af Kommissionen i 1997/1998. Siden det ærede medlems skriftlige forespørgsel ikke indeholder nye relevante elementer, bedes han venligst tage det svar til efterretning, Kommissionen har givet på skriftlig forespørgsel E-578/98 fra Roberta Angelilli⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT C 386 af 17.12.1998.

(2001/C 103 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2277/00

af Gianfranco Fini (UEN) og Francesco Turchi (UEN) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Foranstaltninger til beskyttelse af den europæiske nøddeproduktion

På verdensplan bliver der spist 600 000 tons nødder, hvoraf de fleste bliver produceret i Tyrkiet (550 000 tons), og af de resterende bliver 90 % produceret i Italien og 10 % i Spanien og Frankrig.

Privatiseringen af omtalte sektor i Tyrkiet, som ud over at være i modstrid med den indgåede aftale med EU, der foreskriver at en tredjedel af produktionen skal oplagres, giver også den tyrkiske nøddeproduktion mulighed for at vurdere verdensmarkedet. Yderligere udløber OCM's bestemmelser om nøddesektoren snart, kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse:

1. hvilke foranstaltninger der træffes for at beskytte den europæiske nøddeproduktion, særligt den italienske fra området omkring Viterbo, og for at beskytte producenterens indkomst?

2. om en fornyelse af fællesskabslovgivningen, som foreskriver, at de italienske, spanske og franske producenter modtager støtte?
3. om nøddesektoren vil blive anerkendt som værende noget særligt, og dermed få bevilget den hårdt trængte støtte?
4. om sukkervareindustrien er forpligtet til på emballagen at skrive, hvor de anvendte nødder stammer fra?

(2001/C 103 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2386/00

**af Antonio Tajani (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE)
og Francesco Fiori (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2000)

Om: Forlængelse af fællesskabsstøtten til nøddeproducenterne

Den faste støtte til hasselnødder i henhold til artikel 55 i forordning (EF) nr. 2200/96 ⁽¹⁾ udløber næste år for de italienske producenter, og bestemmelserne i den fælles ordning for markedet for frugt og grønsager er utilstrækkelige og uegnede til at sætte producenterne i stand til at konkurrere med ikke-medlemsstater, som er meget konkurrencedygtige, især Tyrkiet.

Hvad angår produktionen af hasselnødder, kunne især provinsen Viterbo blive ramt af meget alvorlige problemer, hvis støtteforanstaltninger til hasselnødsproducenterne ikke vedtages.

Som led i reformen af den fælles markedsordning for frugt og grønsager, der skal finde sted i september 2000, vil Kommissionen da gribe ind for at beskytte de europæiske hasselnødsproducenter og især de italienske producenter — eftersom 90 % af de hasselnødder, der produceres i Europa, høstes i Italien — ved at forlænge den direkte støtte indtil ikrafttrædelsen af en ny støtteordning, som bør omfatte foranstaltninger med henblik på at forbedre kvaliteten og markedsføringen såvel som direkte fast støtte til hasselnødsproducenterne?

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1.

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-2277/00 og E-2386/00**

(18. september 2000)

Spørgsmålet om finansiel støtte til Fællesskabets nøddeproduktion inden for rammerne af afsnit II i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om en fælles markedsordning for frugt og grønsager ⁽¹⁾ blev diskuteret på landbrugsministrenes møde i Rådet den 17. juli 2000, hvor ministrene drog følgende konklusion:

På mødet den 17. juli opfordrede Rådet derfor Kommissionen til at forelægge forslag om, at betalingerne til nøddeproducenter videreføres på budgettet for 2001 for de programmer, som ellers ville udløbe i 2000.

Det blev endvidere vedtaget, at Kommissionen inden for rammerne af den rapport om ordningen for frugt og grønsager, som den skal fremlægge inden udgangen af 2000, i øvrigt undersøger situationen inden for nøddesektoren.

Der er ingen specifikke bestemmelser om oprindelseserklæringer for de råvarer, forarbejdningsindustrien anvender, og der er ingen planer om sådanne for nøddesektorens vedkommende.

⁽¹⁾ EFT L 118 af 20.5.1972.

(2001/C 103 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2282/00**af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen**

(29. juni 2000)

Om: Europaskoler

I øjeblikket findes der 15 Europaskoler, som har til opgave at uddanne EU-tjenestemændenes børn i dyre domme for skatteborgernes regning. Hvert år bliver mange af disse børn sendt på ferie rundt omkring i Europa — igen for skatteborgernes regning. Kan alle børn i Europa mon få en årlig ferie i udlandet betalt fuldstændig via EU-budgettet? Kan Kommissionen forklare, hvorfor netop disse børn får tilbudt en gratis ferie? Kan Kommissionen retfærdiggøre de samlede og ofte meget høje udgifter til disse skoler?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Neil Kinnock

(27. juli 2000)

Europaskolerne blev oprettet for at sikre undervisning af børn af ansatte ved de europæiske institutioner fra alle medlemsstaterne og dermed lette institutionernes drift. Andre børn kan dog også gå på skolerne. I overensstemmelse med konventionen af 12. april 1957 ledes skolerne, der ligger i seks medlemsstater, og hvoraf der nu er 10 og ikke 15, af en bestyrelse, som er et mellemstatsligt organ bestående af de ministre i medlemsstaterne, der er ansvarlige for uddannelse og/eller udenlandske kulturforhold. Der sidder desuden en repræsentant for Kommissionen i bestyrelsen.

Eleverne på Europaskolerne sendes ikke på ferie på de europæiske skatteborgeres regning. Som det er tilfældet med de nationale undervisningssystemer, afholder skolerne rejser for at gøre det muligt for eleverne at erhverve ny viden og udvide deres erfaringer. Sådanne rejser er imidlertid skoleaktiviteter med klare, uddannelsesmæssige mål. De er forberedt med henblik på og bruges som grundlag for undervisningsaktiviteter i skoletimerne. De arrangeres for en bestemt klasse eller omkring et bestemt emne og ikke som en »årlig ferie«. Bestyrelsen godkendte retningslinjerne for skolerejserne på sit møde den 27.-28. april 1999.

Spørgsmålet om, hvorvidt alle børn i Europa kan få en gratis, årlig ferie i udlandet, er en sag for medlemsstaterne, ikke Kommissionen, da det er medlemsstaternes regeringer, som har ansvar for uddannelsen af børn i deres land.

De almindelige udgifter til Europaskolerne er opført på skolernes budget, som godkendes årligt af bestyrelsen. Bestyrelsens repræsentant sender hvert år Parlamentets formand en kopi af budgettet, så snart det er vedtaget af bestyrelsen. Rådet og Parlamentet fastsætter Kommissionens bidrag til Europaskolerne årligt, når de vedtager Fællesskabets budget.

(2001/C 103 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2284/00**af Ulla Sandbæk (EDD) til Rådet**

(11. juli 2000)

Om: Drabene i Racak

Den 19. april 2000 indgav jeg en række spørgsmål til spørgetiden om drabene i Racak (H-0404/00 (¹)), der fandt sted den 15. januar 1999, og de undersøgelser, som den finske retsmediciner, Dr. Helena Ranta, i den forbindelse har lavet for EU.

Da alle spørgsmålene ikke blev besvaret, vil jeg gerne spørge igen:

- Er det rigtigt, at Helena Rantas obduktionsberetninger fra marts 1999 på ingen måde beviser påstande om »henrettelser«, »tortur« og »nedskydning på kort afstand«?
- Med hvilken begrundelse blev Helena Rantas beretninger fra marts 1999 hemmeligholdt?
- Derudover vil jeg gerne ud fra den aktuelle situation stille følgende supplerende spørgsmål. Som jeg har forstået det, har Dr. Helena Ranta i mellemtiden overrakt sin afsluttende beretning til EU og til tribunalen i Haag. Drejer det sig om den samme ordlyd? Hvis ikke: hvori består forskellen, og hvorfor får EU og medlemsstaterne ikke udleveret den samme beretning som tribunalen i betragtning af, at Dr. Helena Ranta lavede sine undersøgelser i opdrag fra EU? Vil Rådet stille den afsluttende beretning til rådighed for Parlamentet?

(¹) Forespørgslen besvaret skriftligt den 17.5.2000.

Svar

(9. november 2000)

I forlængelse af besvarelsen af den tidligere forespørgsel (H-0404/00) skal Rådet bekræfte, at det under det portugisiske formandskab har fremsendt den endelige rapport fra de retsmedicinske eksperters undersøgelsesmission til Den Internationale Krigsforbryderdomstol vedrørende det Tidligere Jugoslavien, ligesom det tidligere har fremsendt interimrapporten. EU har således handlet i overensstemmelse med den forpligtelse, der påhviler stater og organisationer til fuldt ud at samarbejde med domstolen og stille alle de oplysninger, de er i besiddelse af, til rådighed for domstolen.

Drabene i Racak er blandt de forhold, som omtales i anklageskriftet mod Milosevic med flere forbrydelser mod menneskeheden samt krænkelse af krigens regler og love i Kosovo, som blev bekræftet den 24. maj af Den Internationale Krigsforbryderdomstol vedrørende Det Tidligere Jugoslavien.

Det tilkommer nu domstolen at drage alle de konklusioner på grundlag af rapporterne, som den finder passende. Som det ærede parlamentsmedlem sikkert vil forstå, ønsker Rådet ikke at udtale sig yderligere om et spørgsmål, som herefter klart henhører under en international domstols kompetence.

(2001/C 103 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2286/00

af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Fiskal agent i Frankrig

En mellemstor tysk virksomhed, som deltog i opførelsen af Europa-Parlamentet i Strasbourg, har en befuldmægtiget i Guebwiller (Haut-Rhin-departementet). Ved momsafviklingen i forbindelse med udførelsen af arbejdet i Europa-Parlamentet blev den befuldmægtigede fra Guebwiller ikke anerkendt af skattemyndighederne. Som begrundelse blev det angivet, at agenten ikke havde sit sæde på det sted, hvor byggepladsen befandt sig, i det foreliggende tilfælde i Bas-Rhin-departementet.

Er denne fremgangsmåde fra skattemyndighedernes side i overensstemmelse med retningslinjerne for momsafvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. september 2000)

I artikel 21 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdisystem: ensartet beregningsgrundlag (¹), som bl.a. ændret ved Rådets direktiv 91/680/EØF af 16. december 1991 om tilføjelse til det fælles merværdiafgifts-

system og om, med henblik på afskaffelse af de fiskale grænser, af direktiv 77/388/EØF⁽²⁾, hedder det, at når en afgiftspligtig levering af goder eller tjenesteydelser foretages af en erhvervsdrivende, som er etableret i en anden medlemsstat, kan medlemsstaterne træffe bestemmelse om, at afgiften påhviler en anden person, f.eks. en repræsentant over for skattemyndighederne.

Direktivet fastsætter ikke de nødvendige betingelser eller omstændigheder for udpegelsen af en sådan repræsentant. Derfor kan medlemsstaterne i den nuværende afgiftsmæssige harmoniseringsfase frit fastsætte disse betingelser og omstændigheder, som tager sigte på at gøre det muligt for den berørte medlemsstat at opnå visse garantier for, at en i et andet land etableret erhvervsdrivendes afgiftsmæssige forpligtelser opfyldes.

I visse medlemsstater er det således, at repræsentanten over for skattemyndighederne skal godkendes af skatteforvaltningen eller stille en vis kaution, medens det i andre lande forholder sig således, at der til udpegelsen af denne repræsentant kun stilles meget enkle krav. Under alle omstændigheder bør det dog anføres, at selv om den af det ærede medlem forelagte sag ikke volder nogen problemer med hensyn til overensstemmelse med momsdirektiverne, så kan man stille spørgsmålstejn ved, om den er i overensstemmelse med princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, som omhandlet i EF-traktatens artikel 49 (tidligere artikel 59).

I henhold til dette princip bør en repræsentant over for skattevæsenet, der er etableret i en medlemsstat, og som udøver sin erhvervsaktivitet dér, lejlighedsvis kunne levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat uden at være forpligtet til at etablere sig i denne. En sådan forpligtelse ville være lige det modsatte af ovennævnte frihed og ville indebære en forskelsbehandling, der kun ville være berettiget under henvisning til den offentlige orden, den offentlige sundhed eller den offentlige sikkerhed, som nævnt i EF-traktatens artikel 46 (tidligere artikel 56), som EF-traktatens artikel 55 (tidligere artikel 66) henviser til. Alene ud fra de fremlagte oplysninger er Kommissionen ikke i stand til at tage endelig stilling til den af det ærede medlem forelagte sag, og den opfordrer derfor det ærede medlem til at fremsende de relevante dokumenter med henblik på en nærmere gennemgang heraf.

Mere generelt betragtet, og med henblik på at fremme udviklingen af handelen i det indre marked forelagde Kommissionen i 1998 Rådet et forslag til nyt direktiv vedrørende moms⁽³⁾, der tager sigte på at afskaffe muligheden for at tvinge andre medlemsstaters erhvervsdrivende til at udpege en person, der hæfter for afgiftsbetalingen.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

⁽²⁾ EFT L 376 af 31.12.1991.

⁽³⁾ EFT C 409 af 30.12.1998.

(2001/C 103 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2288/00
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen
(11. juli 2000)

Om: Direktiv 89/106/EØF om byggevarer

Forbundsrepublikken Tyskland har ikke omsat direktiv 89/106/EØF⁽¹⁾ af 21. december 1988 om byggevarer korrekt til national lov på de vigtigste områder (hygiejne, sundhed og miljøbeskyttelse i forebyggelsesøjemed).

Det drejer sig navnlig om:

- frigørelse af giftige luftarter eller stoffer fra byggematerialer
- eksistens af farlige partikler eller luftarter i luften

i forbindelse med vedvarende udnyttelse af boligers interiører og virkningerne heraf på menneskets sundhed. Endvidere kan det konstateres, at der slet ikke foretages en systematisk vurdering af byggevarerinducerede emissioner/immissioner.

1. Er Kommissionen bekendt med, at ingen af ovennævnte punkter er gennemført retsgyldigt i de tyske delstaters bygge love?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at afhjælpe denne uheldige situation?
3. Agter Kommissionen at indlede en traktatbrudsprocedure efter EF-traktatens artikel 226 mod Forbundsrepublikken Tyskland?

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(8. september 2000)*

Tyskland meddelte Kommissionen, hvilke foranstaltninger der var truffet til gennemførelse i national lovgivning af Rådets direktiv 89/106/EØF mellem 1993 og 1995 under referencenumrene 94/4/D, 94/123/D, 95/379/D og 95/380/D. Bortset fra bemærkninger om, at der ikke var nogen klausul om gensidig anerkendelse, hvilket derefter blev korigeret, anså Kommissionen gennemførelsen i national lov for at være i overensstemmelse med direktivets bestemmelser.

I denne forbindelse skal det erindres, at hovedformålet med direktiv 89/106/EØF er at sikre, at det indre marked for byggevarer oprettes og fungerer hensigtsmæssigt ved hjælp af indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om disse varer. Dog står der — i overensstemmelse med nærhedsprincippet — i direktivet, at sikkerheden i bygninger og anlægsarbejder fortsat hører ind under medlemsstaternes ansvarsområde. Det følger heraf, at det er op til medlemsstaterne selv at træffe beslutning om, hvorvidt der skal fastsættes nærmere bestemmelser for de væsentlige krav, der er omhandlet i direktivet (f.eks. kravet til sundhed, hygiejne og miljøbeskyttelse, som omfatter frigørelse af giftige stoffer).

Kommissionen er bekendt med, at Tyskland har gennemført de relevante europæiske retsakter vedrørende farlige stoffer i national lovgivning, herunder Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽¹⁾, med senere ændringer. Om man skal gå ud over disse forpligtelser og fastsætte bestemmelser om en systematisk vurdering af byggevareinduce-rede emissioner, er et spørgsmål, som de tyske myndigheder må tage stilling til, ikke Kommissionen.

Kommissionen agter derfor ikke på nuværende tidspunkt at indlede en procedure imod Tyskland, hvad angår anvendelsen af direktiv 89/106/EØF om væsentlige krav.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

(2001/C 103 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2293/00**af James Nicholson (PPE-DE) til Rådet***(11. juli 2000)*

Om: Humanitær bistand til Sydsudan.

Vil Rådet kommentere sin beslutning om at stoppe den humanitære bistand til Sydsudan og oplyse, hvilke protester det har fremsat i forbindelse med den sudanske regerings brud på menneskerettighederne?

Svar*(9. november 2000)*

Det ærede parlamentsmedlem gøres opmærksom på, at Rådet aldrig har truffet beslutning om at indstille den humanitære bistand til Sydsudan. I en erklæring fra formandskabet af 8. marts 2000 gav Den Europæiske Union imidlertid udtryk for sin alvorlige bekymring over, at SPLM/SSRA byder ong'erne sådanne forhold at arbejde under i områderne i Sydsudan, at mange af disse organisationer har valgt at trække sig ud. EU anmodede SPLM/SSRA om at overveje at genoptage forhandlingerne med ong'erne hurtigst muligt for at skabe forhold, der gør det muligt for ong'erne at fortsætte den humanitære indsats frit og i overensstemmelse med humanitær folkeret.

Den Europæiske Union har i de seneste år regelmæssigt taget spørgsmålet om menneskerettighedssituationen i Sudan op både i Menneskerettighedskommissionen i Genève og i andre kompetente instanser under De Forenede Nationer samt siden november 1999 direkte med de sudanske myndigheder som led i den fornyede dialog EU-Sudan. Navnlig de møder i forbindelse med den fornyede dialog EU-Sudan, der har været afholdt indtil nu, har gjort det muligt åbent og konstruktivt at komme ind på talrige spørgsmål vedrørende menneskerettighederne i Sudan.

(2001/C 103 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2295/00
af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Rådet

(11. juli 2000)

Om: Handel

I maj måned behandlede Rådet (økonomi og finans) et forslag om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse dele til fjernsynskamerasystemer med oprindelse i Japan. Kommissionen havde i samarbejde med europæiske producenter af disse produkter foretaget undersøgelser i over to år, hvorefter den havde forelagt forslag om indførelse af disse antidumpingforanstaltninger.

Rådets Handelsgruppe forkastede på sit møde den 8. maj 2000 dette forslag.

Kan Rådet oplyse, på hvilket grundlag det har truffet denne afgørelse?

Svar

(9. november 2000)

På mødet den 11. april 2000 noterede Handelsgruppen sig følgende:

- seks delegationer kunne støtte Kommissionens forslag om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse dele til fjernsynskamerasystemer med oprindelse i Japan
- otte delegationer var imod forslaget, fordi de mente, at det i foreliggende tilfælde ikke var godtgjort:
 - at Japan dumpede disse kameradele på Fællesskabets marked
 - at Fællesskabets industri led skade
 - at der var en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpede import og den påståede skade
 - at et indgreb endelig var nødvendigt af hensyn til Fællesskabets interesse
- en delegation undlod at tage stilling.

På samlingen den 8. maj 2000 bekræftede Rådet, der ikke var simpelt flertal for Kommissionens forslag, som derfor ikke kunne vedtages.

(2001/C 103 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2301/00
af Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Rensningsanlæg på De Baleariske Øer

Joan Mateu Horrach, direktør for Institut Balear de Sanejament (Ibasant) under den baleariske regionalregerings miljøministerium, oplyste den 21. juni 1999 i den lokale presse, at regionalregeringen havde ansøgt EU om 17 mia. pesetas i støtte til investeringer i rensningsanlæg, og at EU havde svaret, at der ikke ville blive ydet så meget som én peseta fra Samhørighedsfonden, idet der allerede var opført mange rensningsanlæg på De Baleariske Øer, og der derfor ikke var behov for en større investering.

1. Har regionalregeringen på De Baleariske Øer rent faktisk ansøgt om 17 mia. pesetas fra EU's Samhørighedsfond med henblik på at investere i rensningsanlæg?
2. Har EU rent faktisk afslået denne ansøgning og — i bekræftende fald — med hvilken begrundelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(27. september 2000)

Forslagene vedrørende Samhørighedsfondens interventioner i Spanien forelægges Kommissionen af den statslige administration og ikke af de selvstyrende regioner. I perioden fra 1999 og indtil nu har Kommissionen ikke modtaget nogen ansøgninger om medfinansiering under Samhørighedsfonden af rensningsanlæg på De Baleariske Øer.

(2001/C 103 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2302/00

af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Strukturfondsmidler til Ceuta i perioden 2000-2006

Hvilke beløb vil der ifølge Kommissionen blive ydet via strukturfondene til den spanske region Ceuta i perioden 2000-2006?

(2001/C 103 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2304/00

af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Interreg-programmet og Ceuta

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb der over Interreg-programmet vil blive ydet til den spanske region Ceuta i den kommende periode?

(2001/C 103 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2306/00

af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Urban-programmet og Ceuta

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb der over Urban-programmet vil blive ydet til den spanske region Ceuta i den kommende periode?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier
på skriftlige forespørgsler E-2302/00, E-2304/00 og E-2306/00**

(29. september 2000)

På nuværende tidspunkt er det vanskeligt at sige noget om, hvor store strukturfondsbevillinger der vil blive afsat til Ceuta og Melilla i planlægningsperioden 2000-2006, og hvordan de vil blive fordelt. Forhandlingerne med de spanske myndigheder om interventionerne under mål 1 og 2 i Spanien er nemlig ikke afsluttet.

Det er heller ikke muligt at forudsige, hvor store beløb der vil blive afsat til de pågældende områder i henhold til EU's Interreg- og Urban-initiativer.

Med hensyn til mål 1 har Kommissionen sendt et forslag til alle medlemsstater om, hvordan de tilgængelige bevillinger skal fordeles mellem de berørte områder i den enkelte medlemsstat. Forslaget er udarbejdet ved hjælp af den metode, som Kommissionen anvender til at fordele mål 1-bevillingerne mellem medlemsstaterne. Kommissionen sender en kopi af forslaget vedrørende Spanien direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Det bør imidlertid understreges, at der er tale om et forslag, og at det således er vejledende. Den endelige fordeling vil blive besluttet efter aftale mellem Spanien og Kommissionen samtidig med, at fællesskabsstøtterammerne og enhedsprogrammeringsdokumenterne vedtages.

(2001/C 103 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2310/00

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Rådet

(11. juli 2000)

Om: Fællesskabsstøtte til dyrkning af hasselnødder og kastanier

I de seneste tre år har Den Europæiske Union ydet udligningsstøtte til producenterne af nødder for at mindske virkningerne af konkurrencen fra tredjelande.

Mange virksomheder i Piemonte har kunnet nyde godt heraf, hvad angår hasselnødder og kastanier, som falder ind under de beskyttede produktioners kategori.

Disse bestemmelser er nu udløbet.

Kan Rådet på baggrund af ovenstående redegøre for sine hensigter i forbindelse med en eventuel forlængelse af de pågældende bestemmelser samt fællesskabsudsigterne for gennemførelse af hensigtsmæssige strukturforbedringsplaner for ovennævnte dyrkninger?

Svar

(7. november 2000)

Der foreligger i øjeblikket ikke noget forslag for Rådet vedrørende dyrkning af hasselnødder og kastanier. Rådet er imidlertid bekendt med vanskelighederne på dette område. Det opfordrede således på samlingen den 17. juli 2000 Kommissionen til at foreslå at fortsætte udbetalingerne til nøddeproducenterne i budgettet for 2001, når det drejer sig om de programmer, der ellers ville udløbe i 2000.

Kommissionen vil desuden undersøge situationen for nøddesektoren i forbindelse med den rapport om frugt- og grøntsagsordningen, som den vil fremlægge inden udgangen af 2000.

Endelig henledes det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på det svar, som på Kommissionens vegne er givet af Franz Fischler på skriftlig forespørgsel nr. E-0524/00⁽¹⁾, og hvori Kommissionen anfører muligheden for at anvende sociale og miljømæssige støtteforanstaltninger i denne sektor, dvs. inden for rammerne af lovgivningen om udvikling af landdistrikterne.

⁽¹⁾ Svaret endnu ikke offentliggjort i EFT.

(2001/C 103 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2311/00**af Marco Cappato (TDI) til Rådet**

(11. juli 2000)

Om: Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad

Direktøren for Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad i Wien, Beate Winkler, redegjorde i sin tale den 21. juni 2000 i Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Friheder og Rettigheder for den atmosfære af usikkerhed og trusler, som hun og personalet i observatoriet skulle arbejde i, og hun bekræftede, at personalet var blevet bestjålet, såvel på deres arbejdsplads som i deres respektive private boliger.

Kan Rådet give Europa-Parlamentet yderligere oplysninger herom og redegøre for, hvilke tyverier der er sket, til skade for hvem, hvornår og hvor, samt hvilke ejendele eller informationer, der er blevet fjernet? Kan Rådet desuden oplyse, om der er indgivet klage til de østrigske myndigheder, og i hvilke tilfælde dette er sket? Kan det endelig give en evaluering af sikkerhedssituationen for Det Europæiske Observatorium i Wien samt dets personale?

Svar

(7. november 2000)

Rådet har ingen oplysninger om de spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser, og de hører heller ikke under dets kompetenceområde.

(2001/C 103 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2312/00**af Marco Cappato (TDI) til Rådet**

(11. juli 2000)

Om: Europæisk operativ taskforce af politichefer

Det scoreboard, som er udarbejdet af Kommissionen og suppleret af det franske formandskab, omfatter oprettelsen af en »europæisk operativ taskforce af politichefer« med henblik på at udvikle det operative samarbejde mellem politistyrkerne og uddanne det personale, som udfører funktioner vedrørende den offentlige sikkerhed i EU. Rådet har tilsyneladende indledt drøftelser på grundlag af et dokument, der er forelagt af Det Forenede Kongerige, mens Kommissionen regner med en afgørelse fra Rådet på grundlag af et forslag fra Kommissionen eller et initiativ fra en medlemsstat. Det franske formandskab taler i sit scoreboard om en forbindelsesstruktur mellem de ansvarlige myndigheder for de europæiske politistyrker, som skal drøfte og udvikle strategiske retningslinjer, og det fastlægger et andet møde til den 14. og 15. september 2000, mens et første møde tilsyneladende allerede har fundet sted i april.

Kan Rådet besvare følgende spørgsmål:

- på hvilken måde er denne struktur opstået og hvilke konkrete mål har den?
- på hvilket retsgrundlag bygger institutionaliseringen heraf?
- hvor mange og hvilke møder er der hidtil afholdt?
- hvilke regler gælder for strukturens drift og organisation?
- hvem har deltaget eller deltaget i møderne?
- råder man over et sekretariat?
- hvilke arbejdsprog anvendes?
- hvilke punkter har stået eller vil stå på dagsordenen?

- findes der protokoller fra de hidtil afholdte møder og påtænkes det at udarbejde protokoller fra de fremtidige møder?
- hvem er de tilgængelige for?
- hvilke konklusioner eller afgørelser er vedtaget?
- hvorledes er det fremtidige arbejdsprogram for dette organ?
- hvilke forbindelser opretholder det med Europol, Eurojust, Olaf, Interpol og medlemsstaternes politi?

Svar

(10. november 2000)

1. Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 opfordrede i punkt 44 i konklusionerne til, »at der nedsættes en europæisk operativ taskforce af politichefer, der i samarbejde med Europol kan udveksle erfaringer, oplysninger om bedste praksis og information om aktuelle tendenser i grænseoverskridende kriminalitet og medvirke til planlægningen af operative aktioner«.

2. Rådet kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at formandskabet derfor den 7.-8. april 2000 i Lissabon afholdt et uformelt møde for europæiske politidirektører og politichefer med deltagelse af Europa-Kommissionen, Generalsekretariatet for Rådet samt Europol med henblik på fælles overvejelser inden for rammerne af henstillingen fra Tammerfors. Tretten af de femten medlemsstater var repræsenteret på dette møde, hvor der var tolkning mellem engelsk, fransk og portugisisk. Formandskabet aflagde rapport om resultaterne af drøftelserne på dette første uformelle møde for europæiske politidirektører og politichefer til Rådet (retlige og indre anliggender) på samlingen den 29. maj 2000.

3. Det franske formandskab afholdt den 14.-15. september 2000 det andet møde for politigeneraldirektører fra Den Europæiske Unions medlemsstater. Fjorten af de femten medlemsstater var repræsenteret. Der var tolkning til alle fællesskabssprogene.

Der var tre emner til drøftelse: indførelsen af euroen, bekæmpelse af organiseret menneskesmugling og nærpolitiet. Formandskabets konklusioner vil blive udsendt som et officielt rådsdokument, der vil blive forelagt Rådet (retlige og indre anliggender) til orientering.

4. På første møde i den europæiske operative taskforce blev deltagerne enige om, at der er behov for
- a) at skabe en fleksibel struktur, der kan udvikle sig, og som foreløbig skal være af uformel art; den skal kunne tjene som forum for overvejelser og bidrag fra de øverste ansvarlige for politikorpserne i Den Europæiske Union samt Europol med deltagelse af Europa-Kommissionen og Generalsekretariatet for Rådet, således at der inden for politisamarbejdet kan dannes et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
 - b) at holde ét møde pr. formandskab, som skal ledes af den medlemsstat, der har formandskabet, uden dog at udelukke muligheden for fremover at indkalde til ekstraordinære møder om konkrete emner af fælles interesse. Disse møder kan eventuelt afholdes efter forudgående ekspertmøder.
 - c) at sikre, at dette uformelle forum ikke forveksles med de institutionaliserede grupper på rådsniveau i Den Europæiske Union, og at det ikke får forrang hverken for disse eller for de foranstaltninger, som Europol har truffet i medfør af Europol-konventionen.
 - d) at denne gruppe bidrager til fastlæggelsen af fælles strategier til styrkelse af politisamarbejdet, især i forbindelse med bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet, i første omgang på de områder, der blev nævnt i Tammerfors, dvs. narkotikahandel, menneskehandel og terrorisme.

- e) at analyser og bidrag fra denne operative taskforce samtidig tager sigte på udformning af fælles strategier og fælles operative aktioner til opretholdelse af den offentlige orden, når der indtræffer begivenheder, som vil kunne udgøre en trussel mod denne.
- f) ved sammensætningen af den operative taskforce at tage hensyn til fleksibilitetsprincippet, den organisatoriske mangfoldighed og de specifikke kompetenceområder hos medlemsstaternes politimyndigheder.
- g) da den operative taskforce er under stadig udvikling, at foretage en bedømmelse af, hvorledes den fungerer, i december 2001 i forbindelse med den generelle situationsrapport om gennemførelsen af konklusionerne fra Tammerfors.

Formandskabet noterer sig ønsket om til sin tid at lade ansøgerlandenes politichefer deltage i møderne i den operative taskforce.

(2001/C 103 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2317/00

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(11. juli 2000)

Om: Undgåelse af europæisk deltagelse i Colombias interne konflikter

1. Har Rådet kendskab til, at en af Den Europæiske Unions medlemsstaters territorium i stadig stigende grad inddrages i den amerikanske intervention i Colombias interne politik, idet de caribiske øer Aruba og Curaçao, som tilhører kongeriget Nederlandene, anvendes som angrebsbase («Forward Operating Location») for fly, som i den sydlige del af Colombia fortsat sprøjter giftige plantebekæmpelsesmidler over det territorium, som kontrolleres af oprørsbevægelsen FARC, som kæmper mod de store virksomheders interesser og det traditionelle demokratiske underskud (kilde: Tv-kanalen Nederland 1; »Netwerk«-programmet med aktuelle nyheder af 21. juni 2000)?
2. Har Rådet ligeledes kendskab til, at denne intervention medfører, at:
 - a. voksne mennesker bliver syge og små børn dør hurtigt efter hver sprøjtningsoperation;
 - b. muligheden for at dyrke andre afgrøder (maniok, bananer eller andre frugter) end coca falder stærkt med det resultat, at landmændene bliver endnu mere afhængige af narkotikahandlen, og at det eksisterende areal på 100 000 hektar, der allerede anvendes til coca-dyrkning, udvides yderligere;
 - c. bestræbelserne fra FARC's side på at standse dyrkningen af coca rent faktisk er håbløs;
 - d. den øvrige urskov skades af giften og af en fortsat skovrydning ved afbrænding, således at der kan indvindes dyrkningsområder, som endnu ikke er forgiftede;
 - e. fredsaftalen mellem den colombianske regering og FARC, hvor regeringen går ud fra, at FARC ikke arbejder sammen med narkotikamafiaen, vanskeliggøres og forsinkes?
3. Har Rådet kendskab til, at der skal forelægges et forslag for det nederlandske parlament, således at der kan indgås en aftale mellem Nederlandene og De Forenede Stater for yderligere 10 år efter udløbet af en tidligere aftale i april 2000, hvorved man kan fortsætte med flyvningen over Colombia, og således at de amerikanere, der er udstationeret på Aruba og Curaçao, på forhånd er beskyttet mod kriminelle eller civile retssager?

4. Er Rådet enig i, at der bør foretages en klar skelnen mellem på den ene side bekæmpelsen af transporterne med hård narkotika fra Colombia via Aruba og Curaçao til Europa og på den anden side deltagelsen i en udenlandsk intervention mod en bevægelse, som kontrollerer en del af Colombia, i hvilken forbindelse førstnævnte er ønskeligt men sidstnævnte ikke, og at man dermed bør tage afstand fra det amerikanske synspunkt om, at bekæmpelsen af guerillabevægelsen skal ses som en del af bekæmpelsen af narkotika?

5. Hvorledes agter Rådet at forhindre, at Europa inddrages i en udenlandsk intervention i en intern politisk konflikt i Colombia, og afholde medlemsstaterne fra at lade sig trække ind i sådanne konflikter?

Svar

(9. november 2000)

Den Europæiske Union følger nøje situationen i Colombia gennem kontakter til Colombias regering, civilsamfundet og de NGO'er, der opererer i landet. Den er bekendt med de talrige, alvorlige og indbyrdes forbundne problemer, som Colombia kæmper med, og tillægger det afgørende betydning, at der findes en integreret løsning herpå.

Unionen har gentagne gange givet tilsagn om, at den i det omfang, den har mulighed for det, og på den bedst egnede måde vil støtte fredsbestræbelserne i Colombia under respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.

For så vidt angår narkotikabekæmpelse, har Den Europæiske Union også flere gange understreget, hvor vitalt det er at bekæmpe denne svøbe, der direkte berører alle de europæiske stater og deres borgere. Colombia nyder i denne forbindelse fordel af arrangementet med generelle præferencer (GSP) og desuden siden 1990 af det midlertidige arrangement med yderligere præferencer som led i narkotikabekæmpelsen. I 1995 undertegnede Den Europæiske Union og Andes-landene en aftale, der er i kraft den dag i dag, om kemiske prækursorer.

Den Europæiske Union har desuden indført en samarbejds mekanisme på narkotikaområdet med landene i Latinamerika og Caribien, hvis handlingsplan blev vedtaget i april 1999 og bakket op af stats- og regeringscheferne på topmødet EU-Latinamerika og Caribien i juni 1999 i Rio de Janeiro. Denne mekanisme, der afholdt sit andet møde den 22.-23. maj 2000 i Lissabon, giver de to parter den nødvendige ramme for samordningen af deres indsats i narkotikabekæmpelsen.

(2001/C 103 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2322/00

af Hartmut Nassauer (PPE-DE) til Kommissionen

(30. juni 2000)

Om: Ulige afgifter på dieselolie i EU's medlemsstater

Tyske landbrugere må ikke importere mærket dieselolie (især fyringsolie) fra Frankrig, da dette er i modstrid med §26 i lov om afgifter på mineralolie. Den franske dieselolie er pålagt betydeligt lavere afgifter end den tyske, således at tyske landbrugere som følge af det nationale importforbud er tvunget til at købe deres dieselolie til en højere pris end deres franske naboer. Denne forskelsbehandling er kun mulig, da Rådets direktiv 92/81 (¹) af 19.10.1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier i artikel 8, stk. 2, litra f), udtrykkeligt fastslår, at EU-medlemsstaterne helt eller delvis kan anvende afgifts-fritagelse eller afgiftslempelse for mineralolie eller andre produkter, såfremt disse udelukkende anvendes inden for landbrug, gartneri osv.

1. Hvad vil Kommissionen foretage sig for at fjerne dette problem, som diskriminerer tyske landbrugere?

2. Planlægger Kommissionen eventuelt en harmonisering af lovgivningen vedrørende afgifter på mineralolie inden for EU, hvilket ville medføre indførelse af fælles afgifter på mineralolier i EU's medlemsstater?

(¹) EFT L 316 af 31.10.1992, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(31. juli 2000)

Priserne på dieselolie, der benyttes i landbruget som brændstof til køretøjer som f.eks. traktorer samt stationære maskiner og til andre anvendelsesmuligheder såsom opvarmning af drivhuse, varierer stærkt fra medlemsstat til medlemsstat. Forskellene i brændstofpriserne skyldes især forskellene i beskatning, herunder den måde, hvorpå de enkelte medlemsstater anvender de fiskale bestemmelser i Fællesskabets lovgivning. Forskelle i konkurrencestrukturen på oliemarkederne kan også øve indflydelse på brændstofpriserne.

Fællesskabslovgivningen indeholder ikke noget forbud mod, at tyske landmænd kan købe dieselolie i Frankrig eller i en anden medlemsstat. I henhold til Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (¹) (artikel 9, stk. 3) kan medlemsstaterne fastsætte, at punktafgiften forfalder i forbrugsmedlemsstaten ved køb af mineralolier, der allerede er overgået til forbrug i en anden medlemsstat, hvis disse varer transporteres ved anvendelse af atypiske transportformer (nemlig transport på andre måder end i køretøjernes brændstoftanke eller i reservedunke foretaget af privatpersoner på deres vegne).

I henhold til fællesskabslovgivningen, særlig Rådets direktiv 92/81/EØF om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (²) (artikel 8, stk. 2, litra f)), kan medlemsstaterne anvende hel eller delvis afgiftsfritagelse eller afgiftslempelse for mineralolier, der under afgiftsmyndighedernes kontrol udelukkende anvendes inden for landbrug, gartneri, skovbrug og dambrug. Medlemsstaterne er derfor berettiget til ikke at anvende den fulde minimumssats for punktafgiften på dieselolie, der anvendes som motorbrændstof — fastsat til 245 € pr. 1000 liter (artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 92/82/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier (³)) — men kan anvende en sats mellem 245 € og nul. De momssatser, der gælder for diesel anvendt i landbruget (16 % i Tyskland og 19,6 % i Frankrig) bidrager i nogen grad til prisforskellene på markedet.

Det er derfor tydeligt, at hver enkelt medlemsstat har ret til at bestemme de punktafgiftssatser, som gælder for mineralolier, der udelukkende benyttes i landbruget.

1. Et kommissionsforslag til et rådsdirektiv, som blev fremsat i marts 1997 (³), tager sigte på at modernisere Fællesskabets beskatningssystem for mineralolier og gøre det muligt for Fællesskabet at drage fuld fordel af det indre marked. Dette forslag omfatter (artikel 7) en nedsat minimumspunktafgift, der skal gælde i hele Fællesskabet, for diesel anvendt som motorbrændstof i landbruget, hvis niveau på første trin skal fastsættes til 32 € pr. 1000 liter. Hvis dette forslag vedtages, vil det antagelig i høj grad bidrage til at tilnærme de beskatningsniveauer, som de forskellige medlemsstater anvender på mineralolier, der benyttes i landbruget.

2. Kommissionen har ikke i øjeblikket nogen planer om at foreslå en lovgivning om harmonisering af de beskatningsniveauer, der gælder for mineralolier i landbruget i Fællesskabet. Under de foreliggende omstændigheder har en sådan approach næppe nogen chance for at blive vedtaget i Rådet, da mindre ambitiøse forslag såsom forslaget fra 1997 endnu ikke er vedtaget. Det har som følge af traktatens enstemmighedsregel vist sig meget vanskeligt at få vedtaget lovgivning i beskatningsanliggender.

(¹) EFT L 76 af 23.2.1992.

(²) EFT L 316 af 31.10.1992.

(³) EFT C 139 af 6.5.1997.

(2001/C 103 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2329/00**af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. juli 2000)

Om: Den fælles fiskeripolitik

Hvorfor finder den fælles fiskeripolitik ikke anvendelse i samme omfang i Østersøen som i Nordsøen og næsten ikke i Middelhavet?

I forbindelse med udvidelsesproceduren kan Kommissionen da garantere, at princippet om traditionel adgang til Nordsøen vil gælde for de tiltrædende lande? I benægtende fald, hvor mange fartøjer må begynde at fiske i disse farvande?

I hvilket omfang vil (a) seks- og tolvmilegrænserne og (b) kvoterne gælde for 1. Sortehavet, 2. det sydlige og østlige Middelhav og 3. den østlige Østersø?

Svar afgivet på Kommissionen vegne af Franz Fischler

(28. juli 2000)

Kommissionen ønsker at påpege, at den fælles fiskeripolitik i princippet i lige høj grad finder anvendelse på Østersøen og Nordsøen. Det bør dog erindres, at de globale fiskeribetingelser for disse to områder er forskellige: For det første fordi Østersøen til forskel for Nordsøen er underlagt en regional fiskeriorganisation, som Fællesskabet er medlem af, nemlig International Baltic Sea fishery commission (IBSFC); for det andet fordi Østersøen ikke er et internationalt farvand og grænser op til en række kyststater, som ikke er medlemsstater (Estland, Letland, Litauen, Polen og Rusland). For så vidt angår nogle af disse kyststater, er visse fiskeribetingelser underlagt bilaterale fiskeriaftaler med Fællesskabet.

Det forhold, at den fælles fiskeripolitik ikke finder fuld anvendelse på Middelhavet, skyldes visse særlige karakteristika for dette område og havfiskeriet her. Kystmedlemsstaternes territoriale farvande er fortsat begrænsede, og til forskel fra Østersøen hører størstedelen af Middelhavet under den kategori af internationalt farvand, som er underlagt international forvaltning. Der er også store forskelle mellem arterne og mange små fartøjer, som lander deres fangst i mange forskellige små og store havne; desuden er praktisk talt alle fisk, som fanges i Middelhavet, til menneskeligt forbrug.

Vedrørende udvidelsesprocessen og adgang til Nordsøen har alle ansøgerlandene erklæret, at de accepterer »acquis communautaire«, som princippet om relativ stabilitet er en del af. I henhold til dette princip kan medlemsstaterne kun få adgang til fiskeressourcerne, hvis de har tradition for at fange den pågældende fiskeart på grundlag af anerkendte rettigheder. Til forskel fra situationen i Østersøen kan ingen af ansøgerlandene fremlægge et sådant bevis for Nordsøen.

Med hensyn til det omfang seks- og tolvmilegrænserne vil gælde for Sortehavet, det sydlige og østlige Middelhav og den østlige Østersø, bør det noteres, at fastlæggelsen af ovennævnte havgrænser hører under kyststaternes kompetenceområde og ikke Kommissionens. Vedrørende kvoter er den østlige del af Østersøen allerede underlagt kvoter. Med undtagelse af fiskeri af almindelig tun finder systemerne med den tilladte fangstmængde (TAC) og kvoter ikke anvendelse på Middelhavet, ikke engang på nationalt plan, da et system, som kun dækker en enkelt art, betragtes som vanskeligt at anvende på det nuværende fiskeri, hvor der fiskes mange arter. Situationen vil sandsynligvis ikke blive ændret i en snarlig fremtid, undtagen måske for sværdfisk. Det vil måske blive besluttet at indføre kvoter for Sortehavet, hvor Rumænien, Bulgarien og Tyrkiet er kyststater, når der er udarbejdet en grundig undersøgelse af Sortehavets særtræk og den internationale lovgivning, der finder anvendelse på området.

(2001/C 103 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2331/00**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. juli 2000)

Om: Forvaltning af Den Europæiske Socialfond på De Kanariske Øer

De Kanariske Øer, som er en af regionerne i EU's yderste periferi og opført under EFRU's mål nr. 1, har en af de højeste ledighedsprocenter blandt regionerne i EU. Som sådan nyder de godt af de fordele og den støtte, der via Socialfonden kommer disse regioner til gode.

De forskellige programmer til fremme af beskæftigelsen og bekæmpelse af arbejdsløsheden, der er iværksat på De Kanariske Øer, er i vid udstrækning finansieret med EU-midler, som forvaltes af det kanariske institut for uddannelse og beskæftigelse (ICFEM) under den kanariske regionalregerings ministerium for beskæftigelse og sociale anliggender. Forvaltningen af ICFEM og dets budget har i flere år givet anledning til næsten konstant polemik og har været tæt på at udvikle sig til en skandale. Dette spørgsmål har følgelig været genstand for utallige debatter i det regionale parlament. Den pågældende minister for beskæftigelse og sociale anliggender har erkendt, at han ikke kan gøre rede for, hvordan de betydelige beløb på op til flere milliarder pesetas er blevet brugt. Han har i sine seneste erklæringer bekræftet, at beløbet — som der endnu ikke er givet nogen forklaring på — løber op i omkring 5 mia. pesetas.

Der er indgivet påtalebegæring mod den kanariske regionalregerings minister for beskæftigelse og sociale anliggender samt mod to andre højtstående embedsmænd i denne sag, som er optaget til behandling ved en lokal domstol. I den kanariske revisionsdomstols beretning er der rettet en meget hård kritik mod den måde, hvorpå de offentlige midler til finansiering af beskæftigelsesfremmende foranstaltninger er blevet forvaltet.

Samtidig har jeg informeret Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg om alle aspekter i denne sag og videregivet samtlige oplysninger til Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig.

Har Kommissionen kendskab til nogle af eller alle disse forhold?

Kan den endvidere gøre rede for, hvilke foranstaltninger den har truffet eller agter at træffe i fremtiden?

(2001/C 103 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2551/00**af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen**

(28. juli 2000)

Om: Europæiske socialfondsmidler til den autonome region De Kanariske Øer

Har Kommissionen med hensyn til de europæiske socialfondsmidler, der er ydet til den autonome region De Kanariske Øer (Spanien) i perioden 1993-1999, kendskab til nogen uregelmæssigheder i forbindelse med bevillingen eller anvendelsen af disse midler, og har den i givet fald modtaget oplysning om indgivelse af nogen anmeldelse til OLAF?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler E-2331/00 og E-2551/00

(13. oktober 2000)

Kommissionens sidste kontrol af anvendelsen af støtten fra Den Europæiske Socialfond (ESF) på De Kanariske Øer fandt sted i maj 1998 og afslørede ikke de forhold, der anføres af det ærede medlem, der har forfattet den skriftlige forespørgsel E-2331/00.

Efter at der var blevet indgivet klager til Kommissionen, skrev Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) til de spanske myndigheder den 6. marts 2000 og mindede dem for en ordens skyld om den meddelelsesforpligtelse, der påhviler medlemsstaterne i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11. juli 1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område.⁽¹⁾ Der er indtil nu ikke modtaget nogen meddelelse. Kontoret anførte, at man også ventede på resultaterne af en kontrol vedrørende forvaltningen af ESF på De Kanariske Øer, som de spanske myndigheder havde meddelt kontoret, at de havde indledt.

Kommissionen takker det ærede medlem (der har indsendt den skriftlige forespørgsel E-2331/00) for at have indsendt visse oplysninger til OLAF, der har meddelt, at man undersøger dem.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 12.7.1994.

(2001/C 103 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2332/00

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Fritidsklubbers overtrædelse af bestemmelserne vedrørende beskyttelsen af ophavsretten

I Rom som i så mange byer i Italien og Europa, findes der fritidsklubber i lokaler, der ofte bruges ulovligt, og hvor organisationer, der er tæt knyttet til den ekstreme venstrefløj, i løbet af året afholder snesevis af musikarrangementer, fester, koncerter, filmforevisninger, bl.a. af udenlandske film, og de indretter ølstuer og spisesteder. De lokale myndigheder og det lokale politi har kendskab til alle disse arrangementer, som der regelmæssigt gøres reklame for via plakater og aviser, samt til, at arrangørerne ikke betaler de lovfæstede afgifter vedrørende ophavsret, især til SIAE (Den Italienske Sammenslutning af Forfattere og Forelæggere). Fremvisning af udenlandske film er i øvrigt en klar overtrædelse af de internationale bestemmelser.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

1. om ovennævnte forhold ikke udgør en overtrædelse af markedsbestemmelserne og er et eksempel på illoyal konkurrence over for ejerne af lokaler med bevilling, som er nødt til at tage højde for ophavsretsafgifterne og andre lovfæstede afgifter i deres priser? Og
2. om ovennævnte ikke udgør en overtrædelse af den intellektuelle ejendomsret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. september 2000)

I overensstemmelse med deres internationale forpligtelser efter artikel 11, 14 og 14a i Bernerkonventionen og artikel 9 i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIPS) indrømmer medlemsstaterne komponister og forfattere eller andre ejere af ophavsrettighederne til film eneret til at tillade offentlig fremførelse af deres værker. I overensstemmelse med artikel 12 i Romkonventionen skal udøvende kunstnere og fremstillere af fonogrammer have et passende vederlag for offentlig gengivelse af deres fonogrammer. Hvad angår fællesskabslovgivningen, indeholder artikel 8, stk. 2 i Rådets direktiv 92/100/EØF⁽¹⁾ af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret lignende bestemmelser om ret til vederlag.

Sådanne aktiviteter som dem, det ærede medlem beskriver, kan naturligvis udgøre en overtrædelse af den intellektuelle ejendomsret, hvis den pågældende ejer af ophavsrettighederne ikke udtrykkeligt har tilladt dem, eller hvis der ikke er betalt noget vederlag. Det er imidlertid op til den pågældende ejer af ophavsrettigheden at benytte sig af de midler, der findes i henhold til italiensk lovgivning, og anlægge sag imod de ansvarlige ved en italiensk domstol.

⁽¹⁾ EFT L 346 af 27.11.1992.

(2001/C 103 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2333/00**af Gunilla Carlsson (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. juli 2000)

Om: Dyretransport

I sit svar til min tidligere kollega Ivar Virgin (H-0324/97)⁽¹⁾ indrømmede Kommissionen, at bestemmelserne om beskyttelse af dyr under transport ikke håndhæves i Unionen. Det blev antydnet, at Kommissionen overvejede at anlægge sag ved Domstolen, hvis medlemsstater ikke gennemfører bestemmelserne, som de er vedtaget. Hvilke forholdsregler har Kommissionen truffet over for de medlemsstater, som ikke gennemfører de fælles direktiver? Kan EU ikke standse støtteudbetalingerne til de kriminelle transportvirksomheder, der plager dyrene og ikke overholder de love, som EU har vedtaget?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger 4-500 (maj 1997).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. september 2000)

I artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten kræves det, at Kommissionen giver en medlemsstat, som påstås ikke at overholde fællesskabslovgivningen, mulighed for at fremsætte sine bemærkninger, før Kommissionen fremsætter en begrundet udtalelse i henhold til denne artikel. Kun hvis den pågældende stat ikke retter sig efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen.

Kommissionen har allerede indledt overtrædelsesprocedurer mod adskillige medlemsstater på grund af utilstrækkelig gennemførelse af kravene i Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF⁽¹⁾, ændret ved direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995⁽²⁾. Kommissionen skal i den nærmeste fremtid beslutte, om der skal fremsættes en begrundet udtalelse i disse sager.

Kommissionens forordning (EF) nr. 615/98 af 18. marts 1998 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med eksportrestitutioner for så vidt angår kvægs velfærd under transport⁽³⁾, som gennemfører artikel 33, stk. 9 af Rådets forordning (EF) 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød⁽⁴⁾, gør udbetalingen af eksportrestitutionerne for levende kvæg afhængig af overholdelsen af Rådets direktiv 91/628/EØF under rejsen til det første aflæsningssted i bestemmelseslandet.

Hvis transportvirksomhederne ikke lever op til bestemmelserne i forordning nr. 615/98 i visse tilfælde af udførsel, skal medlemsstaterne træffe de fornødne foranstaltninger i forbindelse med krav om eksportrestitutioner.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

⁽³⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

⁽⁴⁾ EFT L 160 af 20.6.1999.

(2001/C 103 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2335/00**af Maria Berger (PSE) til Kommissionen**

(4. juli 2000)

Om: Mistanke om overtrædelse af forordning (EF) 384/96 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab — eksport fra Temelin-virksomheden CEZ

De tjekkiske elproducenter har stærk mistanke om prisdumping og indirekte støtte.

I årevis er elforbruget gået tilbage i Tjekkiet — ifølge tjekkiske forbrugsstatistikker falder elforbruget konstant (med 2,6 % i 1999). Derimod steg eksporten fra Temelin-virksomheden CEZ massivt og nåede i første kvartal af 2000 op på den hidtidige maksimalværdi på 2 100 GWh. Ifølge oplysninger fra CEZ skal eksporten på nuværende tidspunkt endda stige til 12 000 GWh.

En sammenligning af gennemsnitsprisen, på 367 KC/MWh for eksport til Tyskland med gennemsnitsproduktionsprisen hos CEZ på 864 KC/MWh, dokumenterer, at eksporten foregik langt under produktionsomkostningerne (udbyttet nåede kun op på 41,8 % af produktionsomkostningerne).

1. Har Kommissionen allerede indledt undersøgelser vedrørende denne sag?
2. Foreligger der en overtrædelse af Rådets forordning (EF) 384/96⁽¹⁾ af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab?

⁽¹⁾ EFT L 56 af 6.3.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(25. juli 2000)

Der er ikke indledt nogen antidumping-procedure over for import af elektricitet fra Tjekkiet.

Kommissionen kan fremsætte forslag om at indlede en antidumping-procedure forudsat at der foreligger tilstrækkelige beviser på dumping med skadelige følger, jf. artikel 5 i den grundlæggende forordning om antidumping (Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995⁽¹⁾), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996⁽²⁾ og Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998⁽³⁾).

Sådanne beviser forelægges normalt af industrien i EF som led i en klage. Hvis der indgives en klage, vil Kommissionen naturligvis give den en omhyggelig behandling. Kommissionen står til industriens rådighed dersom producenter i EF skulle ønske information vedrørende indholds- eller proceduremæssige aspekter i forbindelse med indgivelse af en klage.

Kommissionen har 45 dage efter indgivelsen af en klage til eventuelt at iværksætte en antidumping-procedure med henblik på undersøgelse af EF-industriens påstande. Der gælder også faste frister for hvor længe undersøgelserne må vare. Der kan — hvis dette konstateres berettiget — fastsættes foreløbige foranstaltninger i indtil 9 måneder efter procedurens iværksættelse, dog ikke senere end 15 måneder efter denne.

⁽¹⁾ EFT L 56 af 6.3.1996.

⁽²⁾ EFT L 317 af 6.12.1996.

⁽³⁾ EFT L 128 af 30.4.1998.

(2001/C 103 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2336/00**af Georg Jarzembowski (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. juli 2000)

Om: Eventuel ekspropriation af jord i Spanien og EU-støtte

En tysk EU-borger har erhvervet to grunde i Spanien for at tilbringe sin alderdom dér (adresse: Urbanisacion de la Torre de Benagalbon No. 2, E 29738 Rincon de la Victoria, Provincia Malaga, Andalusia, Spanien). På en af de to grunde findes der et gammelt tårn, på den anden et parcelhus, som i første omgang er blevet istandsat af den nye ejer. Det forlyder, at grunden, hvor tårnet står på, nu helt uventet skal eksproprieres for dér at indrette en park, og noget lignende skal muligvis ske for den anden grunds vedkommende. Indretningen af parken skal ske med støtte fra EU-midler.

På den baggrund spørger jeg Kommissionen om følgende:

1. På hvilke betingelser er det muligt med ekspropriation af fast ejendom i Spanien, som er erhvervet på retmæssig vis, og hvilken kompensation kan der gives i et sådant tilfælde?
2. Er det korrekt, at der til indretningen af en park på ovennævnte grund eller grunde er ansøgt om eller bevilget støtte fra EU? I bekræftende fald, hvornår har Kommissionen modtaget den pågældende ansøgning, hvornår er der truffet afgørelse om???, fra hvilket program kommer bevillingerne, og på hvilke betingelser er støtten bevilget?
3. Har Kommissionen i forbindelse med en eventuel ansøgning om økonomisk støtte fået oplysninger om, at begge grunde er privatejede?
4. Agter Kommissionen, inden der bevilges økonomisk støtte — og nu også som følge af de nye oplysninger — undersøge, om en ekspropriation overhovedet er mulig for den grund, hvor tårnet står, og for den grund, hvor huset står, under hensyntagen til almindelige retsstatslige principper?
5. Hvorledes vurderer Kommissionen i henhold til forbuddet mod forskelsbehandling (EF-traktatens artikel 12) den omstændighed, at ekspropriationsproceduren og planlægning vedrørende oprettelse af en park først blev iværksat, efter at en tysk EU-borger havde erhvervet de pågældende grunde, og efter at de eksisterende bygninger var blevet grundigt istandsat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. september 2000)

Kommissionen beskæftiger sig ikke med udvælgelsen af individuelle projekter, der kan få tildelt struktur-fondsstøtte, men udelukkende med større investeringer. Den har derfor ikke de detaljerede oplysninger, der anmodes om. Betingelserne vedrørende spørgsmål som ekspropriering med eller uden struktur-fondsstøtte fastlægges af medlemsstaterne.

På grundlag af de fremlagte oplysninger vil Kommissionen anmode de spanske myndigheder om oplysninger om projektet for at sikre, at der ikke er tale om brud på fællesskabsbestemmelserne.

(2001/C 103 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2338/00**af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. juli 2000)

Om: Menneskerettighederne i Burma

Er Kommissionen bekendt med, at nedenstående burmesiske læger og tandlæger sidder i fængsel for menneskerettighedsaktiviteter, og vil den være rede til at rejse disse forhold med de burmesiske myndigheder?

- Dr. Myint Naing — læge i en privatklinik i Karbo — blev arresteret i januar 1991 og dømt i 1992 til 25 års fængsel (senere forvandlet til 10 år) for at have deltaget i møder i Den Nationale Liga for Demokrati. Valgt til medlem af parlamentet for Kanbalu i maj 1990. Han sidder for øjeblikket indespærret i Thayet-fængslet i Magway-afdelingen.
- Dr. Zaw Min — almen praktiserende læge — arresteret i juli 1989 og dømt i 1992 til 20 års fængsel (senere forvandlet til 10 år) for at deltage i demonstrationer og uddele flyveblade.
- Dr. Zaw Myint Maung — fastansat læge ved Mandalay Medical College — arresteret i januar 1991 og dømt til 25 års fængsel (senere forvandlet til 10 år) for at deltage i politiske møder. Valgt til medlem af parlamentet for Amarapura i maj 1990. Han sidder for øjeblikket indespærret i Myitkina-fængslet.
- Dr. Ma Thida — kirurg og skribent, arbejder på det almennyttige muslimske hospital i Yangon — forhenværende kampagnemedarbejder for NDL-lederen Daw Aung San Suu Kyi — arresteret i juli 1993 og dømt i oktober til 20 års fængsel for politisk virksomhed.
- Dr. Aung Khin Sint — læge og leder af tuberkuloseholdet i Dekhima Medical Department — sekretær for den burmesiske lægeforening — arresteret i august 1993 for at skrive og uddele breve og flyveblade og dømt til 20 års fængsel. Han blev løsladt i maj 1996 som led i en amnesti men arresteret igen i juli 1996 og dømt til at afsone resten af fængselsdommen på 20 år. Valgt til medlem af parlamentet for Mingala Thaungnyunt i maj 1990.
- U Khin Zaw Win — tandlæge, som har arbejdet i Burma/Myanmar, Malaysia og for UNICEF — arresteret i juli 1994 og dømt til 15 års fængsel for politisk virksomhed — tortureret i Insein-fængslet for at have forsøgt at sende oplysninger om fængselsforholdene til FN. Sidder for øjeblikket indespærret i Myitkyina-fængslet.
- Dr. Zaw Myint — tandlæge, som har arbejdet på forskellige hospitaler — arresteret i januar 1991 og dømt til 25 års fængsel (senere forvandlet til 10 års fængsel) for deltagelse i politiske møder — tortureret i Insein-fængslet. Valgt til medlem af parlamentet for Hinthada i maj 1990. Sidder for øjeblikket indespærret i Tharawaddy-fængslet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(28. juli 2000)

Kommissionen er bekendt med de syv tilfælde vedrørende læger og tandlæger i Burma, som det ærede medlem nævner. Den har fået oplyst, at to af dem — Dr. Ma Thida og Dr. Zaw Myint — blev løsladt i henholdsvis februar 1999 og slutningen af 1998. Kommissionen har endvidere fået oplyst, at der stadig tilbageholdes et samlet antal på mindst 30 læger og tandlæger.

Inden for rammerne af sine kontakter med de burmesiske myndigheder fortsætter EU med at insistere på øjeblikkelig løsladelse af politiske fanger. Disse bestæbelser vil blive fortsat herunder også for de tilbageholdte, det ærede medlem nævner. I den fælles holdning, der blev vedtaget den 26. april 2000⁽¹⁾,

tilkendegav Rådet sin vilje til at sende en ny trojkamission til Rangoon senere på året for at fremme målene for EU's politik gennem etableringen af en politisk dialog. Hvis en sådan dialog ikke kommer i gang, vil det kun betyde fortsat isolation af det burmesiske regime og forlænge de byrder og lidelser for det burmesiske folk, der skyldes denne politik.

(¹) Fælles holdning 2000/346/FUSP af 26.4.2000 (EFT L 122 af 24.5.2000).

(2001/C 103 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2344/00

af Jean Lambert (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Etablering af en højspændingsledning på Tenerife (De Kanariske Øer)

Elektricitetsselskabet UNELCO-ENDESA planlægger at etablere en mere end 80 km lang tovejs-højspændingsledning (220 kilowatt og 900 kilowatt ved anslagspunktet), som dels skal sørge for energiforsyninger til de masseturistcentre, der vil blive opført på den sydlige og sydvestlige del af Tenerife (47 000 hotelværelser er planlagt), og dels slutte energikredsløbet. Denne linje skal gå gennem fem naturområder, som er fredet i henhold til loven om naturområder på De Kanariske Øer, herunder de højtbeliggende skovområder. De pågældende naturområder har meget stor miljømæssig og videnskabelig betydning, da man finder så vigtige endemiske forekomster som blåfinker og en lang række andre fugle, insekter og dyr fra De Kanariske Øer. Vilaflor-fyrreskoven udgør på grund af sit yderst varierede udbud af flora, landskaber og skove et af øgruppens rigeste økosystemer. Det område, som den elektriske linje vil gå igennem, og som også på internationalt plan har stor ornitologisk betydning, blev i 1994 udnævnt til nationalpark af den kanariske regering og udpegedes i 1989 af Den Europæiske Union (¹) til særligt beskyttet fugleområde. Dette særligt beskyttede område har været en del af Natura-nettet siden 1995, da direktiv 94/43/EØF (²) om naturtyper trådte i kraft.

Projektet er allerede godkendt af den kanariske regerings industriminister og Tenerifes fælleskommunale råd uden forudgående tilslutning fra De Kanariske Øers center for naturområder. Et sådant projekt indebærer, at der fældes træer i et 40 m bredt brandbælte på hele strækningen, hvilket indebærer, at der vil blive fældet tusinder af hundredårige kanariske nåletræer. Det bør endvidere tilføjes, at hverken Tenerifes plan for fysisk planlægning eller loven om korridorer på øen endnu er blevet godkendt; disse instrumenter kunne få betydning for placeringen af den pågældende infrastruktur.

Den kanariske regering har ikke overholdt forpligtelsen til at offentliggøre vurderingsproceduren (³), som var positiv, skønt den er behæftet med visse betingelser, som heller ikke er offentliggjort. I løbet af denne procedure blev det ikke overvejet at anvende mere energibesparende eller energieffektive alternativer eller at udnytte vedvarende energikilder.

Mener Kommissionen, at etableringen af en sådan energioverførelsesinfrastruktur kan forenes med beskyttelsen af områder, der betragtes som værende af betydning for Fællesskabet? Vil Kommissionen undersøge, om fællesskabslovgivningen vedrørende vurdering af miljøindvirkningen (⁴) er overholdt, navnlig bestemmelserne vedrørende offentlighed? Vil Kommissionen samtidig undersøge, om direktivet om luftkvaliteten (80/779/EØF (⁵)), direktiverne 79/409/EØF og 92/43/EØF samt Rådets henstilling 1999/519 om elektromagnetiske felter (⁶) er blevet overholdt?

(¹) Jf. direktiv 79/409/EØF, offentliggjort i EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(³) Det er ikke tilladt at fotokopiere de dokumenter, der har ligget til grund for undersøgelsen med henblik på vurderingen af miljøindvirkningen. Rådhuset i Vilaflor, som er den mest berørte part i sagen, er heller ikke i besiddelse af disse dokumenter. Borgerne i Vilaflor har organiseret en offentlig kampagne mod installeringen af denne højspændingsledning (til orientering: <http://www.accionmm.com/vilaflor/>) og har sendt et andragende til Europa-Parlamentet.

(⁴) Direktiverne om vurdering af miljøindvirkning 85/37/EØF og 97/11/EF (EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40, og EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5).

(⁵) EFT L 229 af 30.8.1980, s. 30.

(⁶) EFT L 199 af 30.7.1999, s. 59.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. september 2000)

Hvad angår projektet om anlæg af en højspændingsledning på Tenerife (De Kanariske Øer), bør det bemærkes, at Kommissionen lige har modtaget en officiel klage over, at projektet må forventes at komme til at berøre en lokalitet, der af de spanske myndigheder er udlagt som særligt beskyttet område for fugle i medfør af artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle.

For så vidt angår Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, må det fremhæves, at det i til artikel 6, stk. 3 og 4, er fastsat, at alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionen af virkningerne på lokaliteten giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet, og når de — hvis det anses for nødvendigt — har hørt offentligheden herom. Hvis en plan eller et projekt på trods af, at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsmæssige interesser, herunder af social og økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, træffer medlemsstaten alle nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at den globale sammenhæng i Natura 2000 beskyttes. Medlemsstaten underretter Kommissionen om, hvilke kompensationsforanstaltninger der træffes.

Hvad angår Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, bør det fremhæves at det i artikel 2 er fastsat, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil.

Denne bestemmelse gælder for alle de projekter, der er anført i bilag I og II til direktivet. Bilag II, punkt 3, litra b), omfatter alle anlæg til transport af elektrisk energi gennem luftledninger. I henhold til artikel 4, stk. 2, skal projekter, der henhører under de i bilag II anførte grupper, vurderes, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter.

Kommissionen vil i sin egenskab af traktaternes vogter træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

(2001/C 103 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2346/00**af Olivier Dupuis (TDI) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Samspil mellem narkotikasmuglere og narkotikabekæmpelsen

Udvalget om Efterretningstjenesterne i De Forenede Staters Kongres offentliggjorde i maj måned konklusionerne fra den parlamentariske undersøgelse af den rolle, som CIA spillede i støtten til de nicaraguanske Contraer i begyndelsen af 1980'erne.

Under høringer for lukkede døre bekræftede forhenværende CIA-agenter den aktive »ikke-indblanding«, som Contraerne nød godt af med »billigelse« fra de amerikanske efterretningstjenester, hvilket satte dem i stand til at selvfinansiere deres væbnede kamp med indtægterne fra en meget omfattende kokainsmuglig.

Har Rådet kendskab til disse forhold? Anser Rådet en sådan situation for at være helt ekstraordinær inden for rammerne af bekæmpelsen af narkotikasmuglingen, eller ligger det inde med oplysninger om lignende situationer andre steder i verden, enten tidligere eller for øjeblikket? Mener Rådet ikke, at det som følge af alvoren af disse forhold bør fordømme dem i de kompetente internationale organer begyndende med FN's internationale narkotikakontrolprogram (UNDCP)? Mener Rådet desuden ikke, at alvoren af disse forhold bør foranledige det til straks at foreslå en revision af de internationale konventioner om narkotika, så der skabes en juridisk ramme omkring samtlige aktiviteter i forbindelse med fremstilling og afsætning af stoffer, der er forbudt i dag?

Svar*(7. november 2000)*

De forhold, som det ærede parlamentsmedlem omtaler, har ikke været drøftet i Rådets organer.

*(2001/C 103 E/142)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2349/00
af Véronique Mathieu (EDD) til Kommissionen***(13. juli 2000)*

Om: Civilbeskyttelse og beskyttelse mod naturkatastrofer og teknologiske katastrofer

Det er nødvendigt med en hensigtsmæssig reaktion fra EU i tilfælde af naturkatastrofer eller teknologiske katastrofer. Der er nu imidlertid gået flere måneder siden stormene i december 1999 og Erikas forlis, og først nu har Kommissionen givet tilsagn om inden udgangen af juli 2000 at fremsætte et forslag for Rådet, som skal supplere EF-handlingsprogrammet for civilbeskyttelse, som vedtoges ved Rådets afgørelse af 9. december 1999.

1. Hvordan forklarer Kommissionen, at der ikke skete nogen samordning på europæisk plan under katastroferne i december sidste år inden for rammerne af dette program, selv om det trådte i kraft den 1. januar 2000?
2. Hvordan har Kommissionen til hensigt at forbedre kommunikationen ikke blot mellem medlemsstaterne og civilbeskyttelsesmyndighederne, men også mellem medlemsstaterne og Kommissionen og mellem Kommissionens forskellige tjenestegrene?
3. Har Kommissionen etableret en oversigt over de eksisterende operationelle ressourcer til civilbeskyttelse i medlemsstaterne?
4. Hvordan har Kommissionen til hensigt at koordinere sine nye forslag om civilbeskyttelse med Rådets resolution af 8. juli 1991 om forbedring af medlemsstaternes gensidige bistand i tilfælde af naturkatastrofer og teknologiske katastrofer ⁽¹⁾, navnlig for så vidt angår katastrofernes miljøvirkninger?
5. Hvordan har Kommissionen til hensigt at sikre en samordnet og konsekvent indsats fra en eventuel europæisk beredskabsstyrke, som kommer oven i de mange krisecentre og kriseforvaltningsenheder og -komitéer, der opererer under Unionens ansvar?
6. Kan Kommissionen oplyse, hvordan den regner med at opnå de nødvendige politiske garantier fra medlemsstaterne om, at de vil samarbejde med den om de nye forslag?

⁽¹⁾ EFT C 198 af 27.7.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(7. september 2000)*

1. Det EF-handlingsprogram, det ærede medlem nævner, drejer sig kun marginalt om indsats i katastrofetilfælde. Dets hovedformål er at udvikle og finansiere foranstaltninger til forebyggelse, forberedelse af indsatsaktørerne og oplysning af offentligheden. Hvis der skulle have været foretaget en fællesskabskoordination i forbindelse med december-stormene i 1999, skulle den have fundet sted inden for rammerne af resolutionen af 8. juli 1991 om gensidig bistand, som det ærede medlem ligeledes nævner.
2. Hvad angår kommunikationen mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og Kommissionen, har Kommissionen allerede lanceret et projekt inden for rammerne af IDA (Interchange Data between Administrations), der tager sigte på at etablere et pålideligt og effektivt fællesskabsnetværk. Hvad angår kommunikation mellem Kommissionens tjenestegrene, er der blevet oprettet en tværtjenstlig gruppe for bl.a. bedre at forberede det forslag, som det ærede medlem nævner i pkt. 4 i sin forespørgsel.

3. Der er blevet foretaget en foreløbig fortegnelse over de indsatskapaciteter, der er til rådighed medlemsstaterne mellem i forbindelse med iværksættelsen af resolutionen af 8. juli 1991. En mere nøjagtig bestemmelse af de disponible indsatshold og indførelse af et uddannelsesprogram for disse hold, hvor de lærer at arbejde sammen og blive indbyrdes komplementære, vil blive en af hjørnestenene i det forslag, der er under udarbejdelse.

4. Det kommende forslag består faktisk i en udbygning af bestemmelserne i resolutionen af 8. juli 1991. Det sigter mod en betydelig kvalitativ forbedring i forhold til resolutionen. Med hensyn til spørgsmålene om katastrofernes miljøvirkninger vil de udgøre en integrerende del af hele Kommissionens foranstaltning inden for civilbeskyttelse. Udbedring af miljøvirkningerne efter perioden med styring af nødsituationen indgår imidlertid ikke i civilbeskyttelsesforanstaltningen.

5. Det forslag, der er under udarbejdelse, sigter mod at indføre et effektivt værktøj, der vil kunne udnyttes af medlemsstaterne og Kommissionen til indsatser i Fællesskabet. Dette værktøj vil ligeledes være til rådighed for Kommissionen til indsatser uden for Fællesskabet.

6. Medlemsstaternes politiske forpligtelse til at anvende den foreslåede ordning er imidlertid den væsentligste forudsætning for, at ordningen kan fungere efter hensigten. Denne forpligtelse skal bekræftes formelt på ministerplan.

(2001/C 103 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2352/00

af Mauro Nobilia (UEN) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Finansieringer fra Den Europæiske Udviklingsfond til øen St. Maarten

Til De Nederlandske Antiller blev der fra Den VII. Europæiske Udviklingsfond bevilget et betydeligt beløb. Der skal stadig forpligtes bevillinger fra Den Europæiske Udviklingsfond VI og VII. Der vil snart blive bevilget nye finansielle midler fra Den Europæiske Udviklingsfond IX.

Øen St. Maarten er for nylig blevet hjemsøgt af ødelæggende orkaner, og der er derfor behov for en hurtig genopførelse af by-infrastrukturen. Efter den sidste orkan i november 1999 vedtog Europa-Kommissionen ikke at sende nogen humanitær hjælp som følge af, at øen St. Maarten kan opnå støtte fra Den Europæiske Udviklingsfonds budget. De lokale myndigheder i St. Maarten forelægger tilsyneladende regelmæssigt projekter, der kan finansieres i overensstemmelse med EUF-forordningerne til De Nederlandske Antillers National Authorising Officer.

Kan Kommissionen på denne baggrund:

- kontrollere, om ovenstående er korrekt;
- oplyse det nøjagtige omfang af de EUF-midler, der er bevilget til De Nederlandske Antiller, samt størrelsen af det endnu ikke udnyttede beløb;
- redegøre for grundene til den manglende forpligtelse af alle de EUF-midler, der er bevilget til De Nederlandske Antiller;
- kontrollere, om der foreligger en dårlig gennemførelse af EUF-ordningen i St. Maarten, og om denne afhænger af faktorer, som Europa-Kommissionen ikke kan indvirke på;
- eventuelt intervenere for at fjerne grundene til, at anvendelsen af de midler, der finansieres under EUF, forsinkes eller forhindres.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(26. september 2000)

Efter orkanen i november 1999 aflagde en ekspert besøg på stedet og konstaterede, at St. Maarten ikke havde behov for nødhjælp i form af den humanitære bistand, Kommissionen normalt yder. Da der var tale

om strukturelle skader, foreslog Kommissionen, som ved skaderne i 1998, at der til dette formål anvendtes midler fra Den Europæiske Udviklingsfond (EUF). Det er muligt, at St. Maarten jævnligt har forelagt den territoriale anvisningsberettigede forslag til projekter, men Kommissionen har kun kendskab til dem, den selv får forelagt.

EUF-midlerne til De Nederlandske Antiller beløber sig til 20,925 mio. € under 6. EUF, hvoraf 74 % udgør primære forpligtelser, 23,8 mio. € under 7. EUF, hvoraf 79 % udgør primære forpligtelser, og 26,625 mio. € under 8. EUF, hvoraf der indtil nu er indgået forpligtelser for 0,6 %. De pågældende oversøiske landes og territoriers (OLT) udnyttelsesevne og den tid, der skal til for at gennemføre feasibility-undersøgelserne, er forklaringer på dette forpligtelsestempo, der ikke er væsentligt anderledes end i andre partnerlande.

For hver EUF underskriver parterne et vejledende territorielt program, og støttesektorerne fastlægges. Kommissionen samarbejder med De Nederlandske Antiller som helhed og ikke med en enkelt særskilt ø.

I forbindelse med associeringsafgørelsen er partnerskabsforbindelserne, rammerne for samarbejdet og den enkelte partners rolle klart defineret, og Kommissionen gør alt, hvad der står i dens magt, for at fremskynde forpligtelserne. Der er ikke noget tegn på forsømmelser i denne retning.

(2001/C 103 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2353/00

af Adriana Poli Bortone (UEN) og Sergio Berlato (UEN) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Begrænsning af forvaltningsomkostningerne for landbrugsbedrifter

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at fremme udstedelsen af en forordning, som muliggør forhåndsudbetaling af indkomststøtte og udligningsbeløb i overensstemmelse med forordning (EØF) 1765/92⁽¹⁾ og forordning (EØF) 2078/92⁽²⁾ (som nu er overtaget i forordning (EU) 1775/99⁽³⁾) som blev udstedt i forbindelse med reformen inden for Agenda 2000), således som det allerede er tilfældet i forbindelse med forordning (EØF) 2080/92⁽⁴⁾, forordning (EØF) 565/80⁽⁵⁾ og forordning (EØF) 3665/87⁽⁶⁾?

På denne måde ville man undgå at skabe den spænding, som skyldes den traditionelle manglende evne i udbetalingsorganet — AIMA, nu AGEA — til at overholde de fastsatte tidsfrister, og man ville medvirke til at spare de udgifter, landbrugsbedrifterne afholder, når de er tvunget til at indfri disse beløb gennem banklån.

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 85.

⁽³⁾ EFT L 212 af 12.8.1999, s. 9.

⁽⁴⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 96.

⁽⁵⁾ EFT L 62 af 7.3.1980, s. 5.

⁽⁶⁾ EFT L 351 af 14.12.1987, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. september 2000)

Kommissionen er klar over, at hvis landbrugspolitikken skal gennemføres effektivt, kræver det bl.a., at støtte og præmier udbetales rettidigt til modtagerne.

Ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om gennemførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder skulle medlemsstaternes udbetalingsorganer udbetale støtte til markafgrøder inden for de frister, der var fastsat i denne forordning. Den nye rådsforordning (EF) nr. 1251/1999 af 17. maj 1999 om en støtteordning for producenter af visse markafgrøder⁽¹⁾, der trådte i kraft med regnskabsåret 2000, fastsætter igen tidsfrister for udbetaling af støtten. Fremskyndet udbetaling af denne støtte til modtagerne ville medføre, at Kommissionen skulle fremskynde sine refusioner til medlems-

staterne. Dette ville betyde, at man i overgangsregnskabsåret skulle afholde to års udgifter, og det vil sige et meget stort beløb, hvilket ville være ensbetydende med, at de lofter, der er fastsat i den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999 mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forbedring af budgetproceduren, ville være overskredet. Det er derfor ikke muligt at fremskynde udbetaling af denne støtte.

Hvad angår det italienske betalingsorgans udbetaling af støtten til markafgrøder, gøres de ærede medlemmer opmærksomme på, at Kommissionen har anmodet Italien om at styrke kontrollen inden for denne sektor. Da denne kontrol har måttet foretages forud for udbetalingen, har Kommissionen givet Italien tilladelse til at udsætte de pågældende udbetalinger og til også at foretage dem inden for de seks måneder umiddelbart efter den fastsatte frist for udbetalingen.

Hvad derudover angår udbetalingen af støtten i forbindelse med de gamle ledsageforanstaltninger, er der ikke fastsat udbetalingsfrister hverken i Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje, eller i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget. Ifølge disse forordninger var det op til de enkelte medlemsstater selv at fastlægge de administrative bestemmelser, de anså for at være bedst egnede til de specifikke programmer.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 103 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2354/00

**af Mario Mauro (PPE-DE), Giorgio Lisi (PPE-DE)
og Antonio Tajani (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Krænkelse af princippet om ikke-diskriminering og konkurrence i forbindelse med situationen for lærere i anerkendte privatskoler

Den fortsatte tilstedeværelse inden for italienske anerkendte privatskoler af åbenbar forskelsbehandling og diskriminering, som er i modstrid med ånden i den italienske forfatning og med de europæiske bestemmelser om konkurrence, gør det nødvendigt at rejse nedenstående problemer på et højere plan.

Det er således ikke formålet med nærværende forespørgsel at henvise til eller gribe ind i EF-traktatens artikel 126, idet det ikke er formålet at drøfte skolesystemernes organisation, men derimod den krænkelse af retten til arbejde, som finder sted i form af forskelsbehandling mellem lærerkorpset i de offentlige skoler og i de godkendte privatskoler.

1. De italienske privatskolelærere har kunnet få adgang til en begrænset kvalifikationsprøve, hvor man mærkeligvis anerkendte tjenesteperioden som halvdelen af beregningsgrundlaget for den samlede bedømmelse, der omfattede såvel eksamensresultatet som tjenesteperioden. Hvorfor ses der da på ny bort fra denne tjenesteperiode ved fastlæggelsen af den endelige rækkefølge?
2. Kan Rådet redegøre for, hvorfor det italienske undervisningsministerium ikke giver privatskolelærerne mulighed for systematisk adgang til udvælgelsesprøver på grundlag af kvalifikationsbeviser, idet der igen ikke tages hensyn til tjenesteperioden?
3. Hvorfor vurderes tjenesteperioden ved privatskoler i forbindelse med de provinsielle lister over lærervikarer kun som halvt udslagsgivende (hvorfor ikke en tredjedel eller to tredjedele? Arbejder en lærer i disse institutter kun halvtids)?
4. Hvorfor anerkendes bedømmelsen af undervisningen ikke for en lærer ved en privatskole i forbindelse med en normal udvælgelsesprøve?

Svar*(7. november 2000)*

Det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser, vedrører en intern italiensk situation, som ikke henhører under Rådets kompetence. Hvis en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i medfør af traktaten, er det i henhold til EF-traktatens artikel 211 og 226 Kommissionen, der skal sørge for, at traktatens bestemmelser samt de dispositioner, som institutionerne har truffet i medfør heraf, overholdes.

*(2001/C 103 E/146)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2359/00
af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen***(7. juli 2000)*

Om: Atomkraftværket Temelin

Har Kommissionen kendskab til:

- at det tjekkiske miljøministerium i 13 procedurer med henblik på en byggeteknisk ændring af atomkraftværket Temelin har konstateret, at der ikke er blevet foretaget undersøgelser af anlæggets indvirkning på miljøet, og at atomkraftværkets nuværende tilstand karakteriseres som lovstridig;
- at den tjekkiske miljøminister Kuzvart forlanger, at de endnu ikke gennemførte undersøgelser af anlæggets indvirkning på miljøet gennemføres;
- at ladningen af reaktorblokken med brændselementer og den efterfølgende idriftsættelse af blok 1 i atomkraftværket Temelin, inden den ovennævnte undersøgelse af anlæggets indvirkning på miljøet er behørigt afsluttet, ville påvirke resultatet af undersøgelsen på uacceptabel vis og sætte spørgsmålstejn ved dette vigtige instrument;
- at den tjekkiske og internationale offentlighed indtil dato ikke har fået stillet detaljerede oplysninger om sikkerhedsnormen i atomkraftværket Temelin til rådighed, hvilket ville muliggøre en vurdering af det opnåede sikkerhedsniveau;
- at en overilet idriftsættelse af anlægget, inden alle ubesvarede spørgsmål er løst, ville medføre en øget risiko samt eventuelle økonomiske skader?

Er Kommissionen rede til:

- at opfordre regeringen i Den Tjekkiske Republik til at sørge for, at nabolandene får garanti for deres fulde rettigheder i henhold til Espoo-konventionen, for så vidt angår undersøgelserne af atomkraftanlægget Temelins indvirkning på miljøet;
- endvidere at anmode regeringen i Den Tjekkiske Republik om at sikre, at den tjekkiske og internationale offentlighed får stillet detaljerede oplysninger stillet til rådighed af operatørerne af Temelin-anlægget samt af den tjekkiske atomkontrolmyndighed, på grundlag af hvilke det ville være muligt endog for eksperter at foretage en kontrol af det sikkerhedsniveau, der er opnået i Temelin;
- at anmode parlamentet i Den Tjekkiske Republik om via en hurtig ratificering af Espoo-konventionen at give borgerne i nabostaterne garanti for deres rettigheder som et led i undersøgelsen af atomkraftværket Temelins indvirkning på miljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(1. august 2000)*

Kommissionen følger den politiske og juridiske diskussion i Den Tjekkiske Republik vedrørende atomkraftværket i Temelin og anvendelsen af gældende tjekkisk lovgivning på en vurdering af virkningerne på miljøet.

Vurderingen af sikkerhedsniveauet på atomkraftværket Temelin henhører udelukkende under den nationale tilsynsmyndighed for nuklear sikkerhed. Offentlighedens inddragelse i procedurerne vedrørende vurdering af virkningerne på miljøet reguleres i henhold til national lovgivning.

Ansvar for nuklear sikkerhed påhviler operatøren og de nationale tilsynsmyndigheder, mens den økonomiske risiko i forbindelse med driften af et kraftværk bæres af operatøren alene.

Kommissionen har defineret gennemførelsen af regelværket vedrørende vurdering af virkningerne på miljøet som en kortfristet prioritet i forbindelse med tiltrædelsespartnerskabet med Den Tjekkiske Republik. Til dato har Den Tjekkiske Republik endnu ikke ratificeret Espoo-konventionen om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne. Kommissionen vil give oplysning om yderligere tjekkiske fremskridt med hensyn til vedtagelsen af regelværket i sin næste periodiske rapport.

Kommissionen vil fortsat tilskynde Den Tjekkiske Republik til at tage de nødvendige skridt til at vedtage regelværket inden tiltrædelsen.

(2001/C 103 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2362/00
af María Rodríguez Ramos (PSE) til Kommissionen

(7. juli 2000)

Om: Retningslinjer for forhandlingerne vedrørende landbrugskapitlet i frihandelsaftalen med Maghreb

Kommissionen har forelagt sit forslag til retningslinjer for forhandlingerne om frihandelsaftalen med Marokko, Tunis og Israel i Rådets »Maghreb-gruppe«. Dette forslag omfatter alle teoretisk mulige liberaliseringsforanstaltninger, lige fra kontingentforøgelse til sænkning af todsatser via forskellige måder til styring af indførselspriser.

Er det almindelig praksis for Kommissionen at anmode Rådet om et forhandlingsmandat, der er en »blankocheck«, i alle forhandlinger med tredjelande, eller optræder den kun sådan, når den vigtigste interesse, der er på spil, er landbrugsproduktionen?

Hvilke fordele finder Kommissionen ved en forhandlingsstrategi, der kan skabe store forventninger hos Middelhavslandene og vanskeliggøre senere forhandlinger, og som allerede skaber uro hos tomatproducenterne i det sydlige EU?

Hvordan agter Kommissionen i det konkrete tilfælde med tomaterne og i betragtning af tidligere erfaring med Marokkos systematiske overskridelser af eksportmængderne, at anvende sine »retningslinjer« uden at skabe en nye krise blandt tomatproducenterne i det sydlige EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. juli 2000)

Det forslag til retningslinjer for forhandlinger, som Kommissionen for nylig forelagde Rådet, skal ses i lyset af rammerne for genforhandling af landbrugsprotokollerne under associeringsaftalerne med Marokko, Tunesien og Israel og sker i overensstemmelse med disse aftaler.

Revisionen af de gensidige landbrugsindrømmelser er et led i den gradvise liberalisering af landbrugs-handelen mellem Fællesskabet og disse lande, som sker med henblik på indførelsen af et frihandelsområde i overensstemmelse med Barcelona-deklarationen, der i 1995 blev underskrevet af alle medlemsstaterne og de 12 partnerlande i Middelhavsområdet.

I henhold til artikel 133 i EF-traktaten (tidl. artikel 113) om handelspolitik har Kommissionen forelagt Rådet en henstilling til Rådets beslutning om tilladelse til Kommissionen til at indlede forhandlinger med disse lande. Dette forslag til forhandlingsmandat omfatter forslag til foranstaltninger, der kunne træffes inden for rammerne af de kommende forhandlinger med henblik på den gensidige, gradvise liberalisering af handelen og understreger den betydning, som Fællesskabet har for at skabe bedre adgang for landbrugs-eksport til de pågældende lande for at opnå en bedre balance i de gensidige præferencer.

Vedrørende Fællesskabets import af tomater fra Marokko, som for øvrigt er anført i forslaget til forhandlingsmandat, påtænker Fællesskabet at indgå en helt klar aftale på dette område, så det bliver muligt at sikre en korrekt afsætning af de kommende høstår.

(2001/C 103 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2363/00**af Jens-Peter Bonde (EDD) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Den danske ØMU-undtagelse

Vil Rådet bekræfte, at et dansk ja til deltagelse i ØMU'ens tredje fase vil medføre et bortfald af »protokol om visse bestemmelser vedrørende Danmark« fra Maastricht-traktaten og betyde, at Danmark ikke længere kan påberåbe sig protokollen, medmindre den genindføres på en ny regeringskonference og bekræftes gennem alle medlemsstaternes ratifikationer?

Svar

(9. november 2000)

Rådet skal erindre det ærede parlamentsmedlem om, at Rådet ikke har beføjelse til at udlægge EF-traktaten og de dertil knyttede protokoller.

(2001/C 103 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2364/00**af Lissy Gröner (PSE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Forskellige portosatser i EU

På et postkontor i Paris har jeg erfaret, at der er forskellige portosatser for postkort inden for EU.

Et postkort til Finland skal frankeres med 3,80 FF, et postkort til Tyskland med 3,00 FF.

Hvordan er det muligt, at postvæsenet har forskellige satser for EU-medlemsstater under det kommende EU-formandskab?

Kan Rådet sikre, at der ikke sker diskriminering af enkelte medlemsstater og ikke forekommer ulige behandling i forbindelse med offentlige tjenesters fastsættelse af portosatser?

Bilag: Oversigt over portosatser fra postkontoret i Paris af 30. maj 2000.

Svar

(7. november 2000)

I artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet fastsættes princippet om, at priserne skal stå i forhold til omkostningerne. Dette forklarer, hvorfor gældende takster kan variere efter brevforsendelsens bestemmelsessted. Medlemsstaterne kan dog vælge at anvende samme takst på hele deres nationale område.

Kommissionen vedtog den 30. maj 2000 et forslag om ændring af direktiv 97/67/EF (KOM(2000) 319 endelig udg.). Forslaget er allerede under drøftelse i Rådet.

(2001/C 103 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2367/00**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. juli 2000)

Om: Virkninger for risproduktionen af Kommissionens forslag om revision af landbrugsforordningen

Fællesskabets marked for ris står over for alvorlige problemer, hovedsagelig på grund af den forøgede import siden 1994/1995, som et resultat af gennemførelsen af GATT-aftalerne og præferenceordningerne (toldkontingenter, AVS). I perioden 1996-1999 faldt gennemsnitspriserne inden for Fællesmarkedet til niveauer langt under interventionsprisen, idet priserne på rissorten Indica for Grækenlands vedkommende var særlig lave. Kommissionen foreslår at løse problemet med de store lagre og de omkostninger, som disse medfører for EU's budget, ved at afskaffe interventionsmekanismen, hvilket vil fratage fællesskabsproducenterne selv den minimale beskyttelse, som de har i kraft af interventionsordningen. Producentorganisationerne COPA (Udvalget for Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs faglige landbrugsorganisationer) og Cogeca (Sammenslutningen af Landbrugs-Andelsorganisationer i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab) modsætter sig denne afskaffelse af interventionsordningen og foreslår, at man ændrer metoden for beregning af toldsatterne og genforhandler præferenceaftalerne med tredjelandene.

1. Hvad vil være virkningerne af de foreslåede ændringer af forordningen for risproduktionen og de græske risproducenters indtægter?
2. Hvordan vil Kommissionen beskytte Fællesskabets risproduktion og risproducenternes indkomst, der, som den selv giver udtryk for i sit forslag, vil falde efter afskaffelsen af interventionsordningen?
3. Agter Kommissionen at acceptere COPA's og Cogeca's forslag om at indlede genforhandlinger af EU's handelsaftaler og derefter om fornødent at undersøge muligheden af en revision af den fælles markedsordning for ris?
4. Afskaffelsen af interventionsordningen vil medføre en besparelse på 38 mio. euro om året. Vil man overveje muligheden af at finansiere programmerne for kvalitetsforbedring og modernisering af risindustrien af de penge, der vil blive sparet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. oktober 2000)

Der findes en alvorlig uligevægt på det europæiske rismarked.

Denne situation medfører store finansielle omkostninger, da interventionsris kan blive forringet efter to eller tre års oplagring.

Efter nøje at have undersøgt alle muligheder er Kommissionen nået frem til den konklusion, at en integration af rissektoren i ordningen for markafgrøder og en afskaffelse af interventionsprisen vil give mulighed for at opnå en ligevægt mellem udbud og efterspørgsel, samtidig med at risproducenterne bevarer deres indkomst.

Hvad angår virkningerne af de foreslåede ændringer, må man forvente en øget konkurrencedygtighed for EU-ris og en større bevægelighed på markedet.

Risproducenterne kommer til at bevare deres indkomst, for eventuelle udsving i markedsprisen vil af mangel på en interventionspris blive udlignet af større godtgørelser, som bliver på 63 € pr. t svarende til kornstøtten fra 2001/2002, i stedet for de nuværende 52,65 € pr. t.

Med hensyn til importordningen agter Kommissionen at handle inden for rammerne af de internationale forpligtelser i overensstemmelse med bestemmelserne i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) på landbrugsområdet.

Kommissionen overvejer ikke muligheden af at finansiere programmer for kvalitetsforbedring og modernisering af rissektoren.

Kommissionen mener, at dette forslag vil gøre det muligt for risproducenterne i EU at nyde godt af ligevægten på markedet, alt imens forpligtelserne i GATT-aftalen overholdes.

(2001/C 103 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2368/00

af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Omfattende brug af tortur i Tyrkiet

Ifølge en korrespondentberetning i avisen »New York Times« fra Istanbul (som blev offentliggjort i den græske avis »To Vima« den 6. juni 2000) hører Tyrkiet til de lande, hvor tortur udgør en meget udbredt praksis, som går ud over såvel fængselsindsatte som personer tilbageholdt på politistationer. Disse oplysninger stammer fra medlemmer af det tyrkiske parlament, som er medlemmer af det parlamentariske udvalg, der beskæftiger sig med at overvåge menneskerettighedssituationen i landet. I den rapport, som de tyrkiske parlamentsmedlemmer udfærdigede efter to års gennemgribende kontrol og undersøgelse, findes der, som den amerikanske avis påpeger, fotografier af torturredskaber, planer over de hertil specialindrettede lokaler samt interviews med indsatte; Ifølge den ovennævnte avis stemmer disse oplysninger overens med de konstateringer, der er indeholdt i den seneste rapport fra det amerikanske udenrigsministerium.

Hvad angår overholdelsen af de forpligtelser til at respektere menneskerettighederne, som Tyrkiet indgik i Helsinki i december 1999, bragte den seriøse avis »European Voice« den 15.-21. juni 2000 ligeledes en udførlig artikel. Avisen understreger den skepsis, der næres af højtstående embedsmænd i EU med hensyn til det ovennævnte spørgsmål, idet den citerer den for udvidelsen ansvarlige kommissær Günter Verheugen, der udtrykte sin misbilligelse, idet han under sit møde med tyrkiske officielle repræsentanter i april påpegede, at man så med bekymring på det minimale fremskridt, der var sket siden Helsinki-mødet.

Kan Kommissionen oplyse, om den er blevet underrettet om dette spørgsmål om torturudøvelse mod fængselsindsatte i Tyrkiet (ansøgerland til EU), og hvilke konklusioner, den eventuelt er nået frem til ved lignende undersøgelser foretaget af dens egne tjenestegrene, hvorledes den vurderer den nuværende situation med hensyn til respekten for de tyrkiske borgeres rettigheder, og hvordan den agter at reagere med henblik på at sætte en stopper for den i Tyrkiet almindelige brug af metoder, som er i modstrid med den adfærd og de fremgangsmåder, der passer sig for en europæisk, demokratisk og velordnet stat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(12. september 2000)

Kommission er blevet underrettet om indholdet af seks rapporter vedrørende den daglige praksis i forskellige fængsler, som er indsamlet af Komitéen for menneskerettigheder i det tyrkiske Parlament. Yderligere to rapporter vil blive offentliggjort inden længe. Kommissionen mener, at konklusionerne udgør et værdifuldt bidrag til arbejdet med forberedelsen af tiltrædelsespartnerskabet (den politiske del heraf), som vil blive vedtaget i november 2000.

Under dette arbejde vil Kommissionen ligeledes tage hensyn til de henstillinger, der er fremsat af internationale organisationer, som Den Europæiske Komité til forebyggelse af tortur og umenneskelig eller vanærende behandling eller straf (CPT) under Europarådet. Disse henstillinger omfatter ændringer i tyrkisk lovgivning vedrørende adgang til læger, under tilbageholdelsen forud for retssagen og domstolsprøvelsen af tilbageholdelsen. Endvidere anbefales uddannelseskurser for personalet ved politiet og andre myndigheder.

Kommissionen støtter generelt al indsats i Tyrkiet med henblik på afskaffelse af tortur.

(2001/C 103 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2369/00
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Kommissionens fiskeripolitik

Hvilken holdning har Kommissionen til genudsætning og udsmidning af fisk på baggrund af de svindende fiskeressourcer i vore farvande?

Agter Kommissionen at forpligte sig til at prøve at finde en løsning på dette alvorlige problem inden og under forberedelserne til reformen af den fælles fiskeripolitik i 2002?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. september 2000)

Det er klart, at fangst af fisk, især yngel, der genudsættes døde eller døende, er i modstrid med fiskebestandenes bevarelse og bæredygtighed.

Kommissionen har forpligtet sig til at finde metoder, som i væsentlig grad kan begrænse eller endog fuldstændig kan afskaffe denne praksis. Rådets forordning (EF) nr. 850/98 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer⁽¹⁾, der vedrører faktorer som maskestørrelser og lukkede områder, udgør en betydelig revision af forgængeren. Kommissionen vil nøje følge den fremtidige udvikling, som kan føre til en forbedring af fiskegrejers selektivitet, og den vil gøre alt for at sikre, at sådanne fremskridt afspejles i Fællesskabets lovgivning.

Spørgsmålet vil blive behandlet i Kommissionens grønbog om den fælles fiskeripolitik efter 2002, der offentliggøres i begyndelsen af 2001.

⁽¹⁾ EFT L 125 af 27.4.1998.

(2001/C 103 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2370/00
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Tvangsarbejde

Kommissionen bedes på baggrund af sit svar på min skriftlige forespørgsel (P-0359/00⁽¹⁾) af 8. marts 2000) besvare følgende spørgsmål for hvert enkelt år siden vedtagelsen af loven af 1992 om afskaffelse af tvangsarbejde:

1. Hvor mange undersøgelser har den pakistanske regering foretaget for at fastslå omfanget af tvangsarbejde?
2. Hvor mange domfældelser har den pakistanske regering med held foretaget af personer, som er retsforfulgt efter ovennævnte lov af 1992 for at have benyttet sig af tvangsarbejdere?
3. Hvor mange tvangsarbejdere er blevet rehabiliteret siden vedtagelsen af ovennævnte lov af 1992?

⁽¹⁾ EFT C 374 E af 28.12.2000, s. 58.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(12. september 2000)*

Kommissionen har gennem sin delegation i Islamabad på det ærede medlems vegne taget disse spørgsmål op over for de pakistanske myndigheder, som svar på et brev fra dette medlem af 1. februar 2000.

De pakistanske myndigheder har siden erklæret, at år 2000 i deres land vil blive fejret som året for menneskerettigheder og menneskelig værdighed. På et møde i april 2000 om menneskerettighederne, hvor dette initiativ blev iværksat, gav landets præsident, general Musharraf, meddelelse om en pakke af foranstaltninger, der ville blive gennemført, herunder afskaffelse af tvangsarbejde. Under disse omstændigheder vil Kommissionen anmode delegationen i Islamabad om at tage disse spørgsmål op endnu en gang med det relevante ministerium, og den vil give det ærede medlem meddelelse om svaret.

*(2001/C 103 E/154)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2371/00****af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(13. juli 2000)*

Om: DVD-afspillere og fri konkurrence

Kommissionens medlem, Mario Monti, forsvarer i sit svar på mine skriftlige forespørgsler E-1509/00 og E-1510/00 ⁽¹⁾ af 14. juni 2000 den konkurrencebegrænsende praksis, som er almindelig blandt producenter af DVD-afspillere og -disketter, med det argument, at kodningen af nyudsendelser, efter hvilken region i verden der er tale om, giver filmproducenter mulighed for at beskytte deres ophavsretlige rettigheder og den traditionelle praksis med at udsende film på forskellige tidspunkter i forskellige dele af verden.

Efter min opfattelse er dette en bekvem undskyldning fra filmproducenternes side for at retfærdiggøre den store prisdifferentiering rundt om i verden. Og selv om dette skulle være tilfældet, er det ingen gyldig begrundelse for — når først filmene er sendt ud på markedet i hele verden — ikke at fremstille dem i en version, der kan benyttes i »samtlige regioner«, fordi der på dette tidspunkt ikke længere er nogen grund til, at filmproducenterne benytter sig af en regional kode for at beskytte deres ophavsretlige rettigheder. Dette giver grobund for mistanke om, at hovedformålet er at opnå så høj en profit som muligt ved at misbruge en dominerende position på markedet.

Kan Kommissionen på denne baggrund give tilsagn om at kontakte producenterne af DVD-disketter for at udvirke, at disketter, som først sendes på markedet, når nyudsendelserne i samtlige regioner har fundet sted, ikke forsynes med regionale koder? Kan Kommissionen i benægtende fald gøre rede for årsagerne hertil?

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(28. september 2000)*

I sit svar af 14. juni 2000 på skriftlig forespørgsel E-1509/00 og E-1510/00 ⁽¹⁾ fra det ærede medlem forklarede Kommissionen, at regional kodning af DVD-disketter og -afspillere sætter filmselskaber i stand til at beskytte deres ophavsret til intellektuel ejendom og den traditionelle praksis med at udsende film på forskellige tidspunkter i forskellige dele af verden.

For så vidt angår det ærede medlems aktuelle forespørgsel skal Kommissionen først og fremmest bemærke, at regional kodning er en teknisk funktion, der er indbygget i DVD-disketterne og -afspillerne. Den indgår i DVD-teknologiens tekniske specifikationer. Det er imidlertid ikke DVD-disketterne eller -afspillerne, der afgør, hvorvidt en bestemt film skal regionalkodes. Dette afgøres ensidigt af det enkelte filmselskab. Kommissionen fortolker derfor det ærede medlems spørgsmål som en anmodning om at undersøge filmselskabernes adfærd og ikke DVD-disketteproducenternes.

Kommissionen erindrer ligeledes om, at filmproducenter har mulighed for at kode nyudsendelser til seks geografiske regioner, hvoraf Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) udgør en. En udsendelse af en DVD-film i en medlemsstat kan således afspilles i en anden medlemsstat, en funktion, der understøttes af DVD'ernes flersprogede teknik. Regional kodning begrænser således ikke samhandelen mellem medlemsstater. Regional kodning kan dog virke hæmmende for import til EØS af DVD-disketter, der er udsendt i en af de øvrige regioner, og kan på denne måde få virkning for samhandelen.

Konkurrencereglerne giver i denne henseende kun begrænset mulighed for at begrænse håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder over for import eller parallelimport.

EF-traktatens artikel 81 (tidligere artikel 85) fordrer tilstedeværelsen af en aftale eller samordnet praksis. I det foreliggende tilfælde afgør filmproducenterne imidlertid ensidigt, hvorvidt en film skal regionalkodes.

EF-traktatens artikel 82 (tidligere artikel 86) fordrer misbrug af dominerende stilling. Filmproducenterne nyder ikke nogen dominerende stilling som omhandlet i artikel 82, bare fordi de er i stand til at hindre tredjeparter i at omsætte produkter, der krænker deres rettigheder. For indeværende synes det ikke sandsynligt, at filmselskaber skulle nyde en dominerende stilling inden for de relevante spillefilmsmarkeder.

Det ærede medlem anfører, at »back catalogue« af film (film, der allerede er udsendt) ikke bør regionalkodes. Kommissionen vil gerne understrege, at regionalkodning af back catalogue-film udgør en håndhævelse af filmselskabernes ophavsrettigheder. Kommissionen kan kun i begrænset omfang og under ekstraordinære omstændigheder, f.eks. hvis en dominerende filmproducent skulle være urimelig i sin prisfastsættelse ⁽²⁾, gribe ind med hjemmel i konkurrencereglerne.

Som anført i Kommissionens tidligere svar ⁽¹⁾ har Kommissionen allerede undersøgt disse spørgsmål (i en procedure indledt i 1996 på eget initiativ) og fandt ikke tegn på adfærd, der strider mod EF-traktatens artikel 81 eller 82. Så længe der ikke foreligger nye oplysninger, som kunne ændre Kommissionens opfattelse, har Kommissionen ikke for øjeblikket til hensigt at undersøge sagen yderligere.

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001.

⁽²⁾ Se bl.a. Domstolens dom af 16. december 1999 i sag T-198/98 Micro Leader Business mod Kommissionen, endnu ikke offentliggjort.

(2001/C 103 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2378/00

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Vedvarende energikilder og vandkraft

Ifølge den seneste udtalelse fra kommissæren med ansvar for energi, Loyola de Palacio, vil Kommissionen ikke i sit nye forslag til energidirektiv godkende vandkraft som en vedvarende energikilde. Ifølge direktivforslaget bør Finland også øge elproduktionen med ti procent ved hjælp af forbrænding af træ inden 2010. Det er en helt umulig målsætning. Ifølge beregninger fra det finske handels- og industriministerium ville Finland blive nødt til at investere 12-15 mia. FIM i kraftværker til forbrænding af træ, for at landet kunne anvende de krævede ti millioner kubikmeter træ til energiproduktion. Forbrænding af træ vil også forårsage en betydelig mangel på råvarer for træforædlingsindustrien.

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor den ikke vil godkende vand, der løber naturligt som en vedvarende energikilde? Hvilke beregninger har Kommissionen anvendt for at begrunde sin holdning om, at det er fornuftigt radikalt at øge forbrændingen af træ? Mener Kommissionen, at det er en hensigtsmæssig målsætning i betragtning af følgerne for miljøet som følge af forbrændingen af træ?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(18. september 2000)*

Det forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾, som det ærede medlem henviser til, afspejler Kommissionens traditionelle indstilling til vandkraft. Denne energiform er helt klart en fornyelig energikilde, men elektricitet produceret i store vandkraftanlæg (dvs. med en kapacitet på over 10 megawatt (MW)) er generelt set konkurrencedygtig og behøver ingen særlig offentlig støtte. Medlemsstaterne kan således medregne elektricitet, som er produceret i større vandkraftanlæg, til at opfylde deres nationale målsætning, for forbrug af elektricitet, som er produceret ved hjælp af vedvarende energikilder, jf. forslagens bilag. Bilagets målsætninger for forbrug er ikke bindende, men kun vejledende, og det er helt op til medlemsstaterne — inden for grænserne af definitionen i artikel 2, stk. 1, — at fremme de former for vedvarende energi, de finder bedst egnet til deres særlige forhold. Derfor følger det ikke af direktivforslaget, at Finland skulle være nødt til at erstatte elektricitetsproduktion fra vandkraftanlæg med en produktion baseret på f.eks. træ som brændsel.

Alle former for vandkraft er desuden omfattet af bestemmelserne om oprindelsescertifikater, da forbrugerne skal have ret til at vide, om deres elektricitet er produceret ved hjælp af vedvarende energikilder. Dog skal det i forbindelse med vandkraftanlæg være specificeret i certifikaterne, om deres kapacitet er større eller mindre end 10 MW.

Ligeledes er der heller ikke tale om, at større vandkraftanlæg drager fordel af de mere tekniske bestemmelser i forslaget, dvs. prioriteret adgang til nettet, da dette ikke er nødvendigt for at sikre økonomisk bæredygtighed på markedet. Det kan konkluderes, at Kommissionen med sin politik om at fremme vedvarende energikilder søger at koncentrere den offentlige støtte om de vedvarende energikilder, som har det største behov og den bedste økonomiske begrundelse.

⁽¹⁾ KOM(2000) 279 endelig udgave.

(2001/C 103 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2379/00**af Christine De Veyrac (PPE-DE) til Kommissionen***(13. juli 2000)*

Om: Fællesskabsprogrammer på området uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom

Forespørgeren modtager regelmæssigt besøgsgrupper bestående af unge mellem 13 og 18 år. Foruden et foredrag om et EU-parlamentmedlems daglige arbejde får de unge en orientering om de mange eksisterende fællesskabsprogrammer for uddannelse, erhvervsuddannelse og unge.

I den forbindelse har forespørgeren konstateret, at det, som skulle være en simpel repetition eller supplerende oplysninger, i virkeligheden meget ofte er noget helt nyt for de unge.

Denne situation vedrører ikke kun Frankrig, men eksisterer også i lande som Tyskland.

Hvordan forklarer Kommissionen denne mangel på gennemslagskraft, når det gælder orientering af uddannelsesmiljøet?

Hvilke løsninger anbefaler Kommissionen til afhjælpning heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(5. oktober 2000)*

Hidtil har over en million unge mennesker nydt godt af fællesskabsprogrammerne til at studere, uddanne sig og forbedre deres personlige udvikling i en anden medlemsstat end deres egen. Dette er en enorm succes, men Kommissionen er opmærksom på behovet for at opretholde og styrke kommunikationsaktiviteterne på dette område.

Fællesskabsprogrammerne Socrates, Leonardo da Vinci og Ungdom forvaltes i overensstemmelse med nærhedsprincippet. I de deltagende medlemsstater oprettes der et nationalt kontor, som står for hovedparten af kontakten til potentielle deltagere i de forskellige programmer. Der lægges især vægt på at sikre, at de unge kan finde nøjagtige og brugbare oplysninger på de steder, hvor de i forvejen søger oplysninger om uddannelses- og karrierespørgsmål, dvs. hos vejledere på skoler og på informationscentre for unge.

Derudover fremmes programmerne også via kommunikationsforanstaltninger, som er rettet mod den brede offentlighed via Internet, udgivelser og præsentationer på ungdomsmesser.

Med den seneste lancering af den nye generation af programmer for perioden 2000-2006 er Kommissionen for tiden i færd med at udarbejde nye aftaler med de nationale kontorer, hvorved kommunikationsaktiviteterne vil blive styrket.

*(2001/C 103 E/157)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2381/00****af Antonio Tajani (PPE-DE) og Giorgio Lisi (PPE-DE) til Kommissionen***(13. juli 2000)*

Om: Fænomenet planteslim i Adriaterhavet

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at imødegå dannelsen af planteslim i Adriaterhavet, et fænomen, som skader både fiskernes og turist- og handelsbranchens aktiviteter i området?

Hvordan agter den at beskytte fiskerisektoren, som i forvejen er plaget af talrige problemer som f.eks. den dyre dieselolie, de alt for mangesanktioner for administrative overtrædelser og den manglende rationalisering af bestemmelserne for fiskerisektoren i form af en fælles bestemmelse?

Har Kommissionen til hensigt at gennemføre nødforanstaltninger?

Har Kommissionen endvidere kendskab til problemerne i forbindelse med det biologiske fiskestop, som skal gennemføres i flere perioder i forbindelse med klækning og vækst af forskellige former for fisk i Adriaterhavet og ikke længere, som det er tilfældet for øjeblikket, i urimelige og tilfældige perioder fastsat ved dekret?

Hvordan vil Kommissionen gribe ind i forbindelse med fastsættelsen af fordelingskriterierne i forbindelse med krigsstoppet i 1999 for forhandlerne af fiskeprodukter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(8. september 2000)*

I de seneste årtier er hyppigheden og mængden af slimede algeopblomstringer steget i Adriaterhavet, og det skyldes overdreven tilførsel af kvælstof og fosfor fra intensivt landbrug (gødning) og fra befolknings-tætte byer, navnlig Milano. Under bestemte forhold virker kvælstof og fosfor som gødning og fremmer forekomsten af store mængder marint plankton (kiselalger), som manifesterer sig som denne form for slim. Kommissionen har opfordret til, at der foretages videnskabelige undersøgelser af problemet både med hensyn til Adriaterhavet og andre områder, som kan danne grundlag for en adfærdskodeks, således at udledningen af næringsstoffer i havet begrænses.

I henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽¹⁾ skal alle byområder med mere end 10 000 indbyggere have udstyr, der fjerner kvælstof og fosfor fra det spildevand, der udledes. Ifølge Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget⁽²⁾ bør der for alle områder med intensivt landbrug iværksættes et handlingsprogram, som har til formål at begrænse anvendelsen af kvælstof. Kommissionen lægger fortsat pres på de nationale myndigheder for at sikre, at disse foranstaltninger iværksættes.

Kommissionen har ikke beføjelse til at pålægge fiskerne sanktioner i tilfælde af overtrædelse af fiskeribeskyttelsesreglerne, da disse pålægges i henhold til italiensk lov snarere end EF-bestemmelser. I Rådets forordning (EF) nr. 1626/94 af 27. juni 1994 om tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne i Middelhavet⁽³⁾ med efterfølgende ændringer fastlægges betingelserne for, hvordan visse fiskeaktiviteter skal finde sted. Der kan ikke gøres meget på EF-niveau med hensyn til benzinpriser.

Betingelserne for biologisk fiskestop er fastsat i den nationale lovgivning, som Kommissionen er underrettet om. Hvis de ærede medlemmer mener, at særlige punkter i denne lovgivning er unødvendige, kan de anmode de italienske myndigheder om at ændre lovgivningen og indgive ændringerne ad de rette kanaler til Kommissionens gennemgang.

I henhold til gældende bestemmelser (Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽⁴⁾) kan medlemsstaterne yde godtgørelse for midlertidigt ophør med fiskeriaktiviteter i tilfælde af uforudsigelige begivenheder og under de omstændigheder, der i øvrigt er fastsat i artikel 16 i forordningen. Da de økonomiske ressourcer til denne form for intervention imidlertid er meget begrænsede, er det op til medlemsstaten at vurdere problemets omfang og bedømme, hvilken prioritet sådanne godtgørelser har. Hvis en medlemsstat beslutter sig for at yde godtgørelse, skal den under alle omstændigheder fremsende passende videnskabelig dokumentation til Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991.

⁽²⁾ EFT L 375 af 31.12.1991.

⁽³⁾ EFT L 171 af 6.7.1994.

⁽⁴⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

(2001/C 103 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2384/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Rådet

(24. juli 2000)

Om: Frister for svar på skriftlige forespørgsler.

Vil Rådet i betragtning af sine forsinkede svar på de skriftlige forespørgsler E-0570/00, E-0571/00, E-0572/00/ og E-0573/00 af 14. februar 2000 og E-0917/00 af 8. marts 2000 gøre rede for sin nuværende politik vedrørende frister for svar på skriftlige forespørgsler?

Svar

(7. november 2000)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at det allerede har besvaret denne forespørgsel i forbindelse med svarene på forespørgsel E-1299/00, E-1300/00 og P-1541/00. Rådet bekræfter, at det bestræber sig på at opnå den balance, der blev beskrevet i den forbindelse med hensyn til udarbejdelse af svar på de forespørgsler, som det får forelagt af medlemmerne af Europa-Parlamentet.

(2001/C 103 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2387/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. juli 2000)

Om: Anvendelse af sprog i forbindelse med forbrugeroplysning

Af svaret på forespørgsel E-0614/00 ⁽¹⁾ fremgår det, at medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger, der fastsætter, at etiketterne på importerede produkter skal være på det sprog, der tales i den region, hvor varerne sælges, eller på et andet sprog, som forbrugerne i det berørte område let forstår.

Hvilke medlemsstater har truffet lovmæssige foranstaltninger til regulering af sproget i forbindelse med forbrugeroplysning? Hvilke sprog er obligatoriske i forbindelse med forbrugeroplysning i disse medlemsstater?

⁽¹⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. oktober 2000)

Kommissionen har i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-614/00 ⁽¹⁾ redegjort for, hvilke principper der gælder for anvendelsen af sprog i forbindelse med forbrugeroplysninger.

Kommissionen er klar over, at flere medlemsstater har foranstaltninger, der regulerer anvendelsen af sprog. Ifølge de oplysninger, Kommissionen ligger inde med, findes disse bestemmelser dog i reglen i en lang række tekster, som hver især omhandler en bestemt vare, en bestemt varegruppe eller et bestemt forbrugerspørgsmål.

Kommissionen modtager udelukkende oplysninger om anvendelsesområdet for disse bestemmelser, når en borger eller en erhvervsdrivende klager over den måde, den pågældende nationale lov fungerer på, eller over den pågældende nationale myndigheds praksis. Medlemsstaterne er derfor de nærmeste til at give en udførlig liste over deres love om mærkning og sprogbrug og — om fornødent eller om ønsket — en begrundelse for de gældende bestemmelser.

Hvorom alting er, kan borgerne og de erhvervsdrivende altid anmode Kommissionen om at klarlægge et spørgsmål — eller indgive en klage over et konkret problem — vedrørende sproglige bestemmelser i en given medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001, s. 19.

(2001/C 103 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2396/00
af Lucio Manisco (GUE/NGL), Patricia McKenna (Verts/ALE),
Elena Paciotti (PSE) og Giovanni Fava (PSE) til Rådet

(24. juli 2000)

Om: Handel med organer fra dødsdømte i Folkerepublikken Kina

I en brevveksling fra Malaysia, offentliggjort den 15. juni 2000 af International Herald Tribune, omtaler den respekterede journalist Thomas Fuller, at handelen i Folkerepublikken Kina med organer fra unge, som er dømt til døden og henrettes »ad hoc«, fortsætter under de mest umenneskelige forhold, og at antallet af patienter, som er rejst til kinesiske statsklinikker og har fået foretaget nyretransplantationer til beløb på 10 000-12 000 dollars, alene i Malaysia er steget til over tusind. Ifølge Fuller gør henrettelsesmetoden — et pistolskud i nakken — disse transplantationer særligt eftertragtede, i og med, at de fjernede organer ikke beskadiges. Så barbariske metoder, som tilsyneladende omfatter udvælgelse og fastsættelse af datoen for henrettelserne afhængigt af »efterspørgslen« efter organer, er tidligere blevet dokumenteret og påtalt af

Human Rights Watch, humanitære organisationer og internationale institutioner. I en beslutning, som Europa-Parlamentet vedtog den 14. maj 1998 (beslutning B4-0496/98) ⁽¹⁾, blev denne grusomme praksis, som rige europæiske patienter tilsyneladende også nød godt af, fordømt, og Kommissionen og Rådet blev opfordret til at gribe ind over for Folkerepublikken Kina for at bringe denne handel med organer til ophør.

1. Mener Rådet, som støtter Kinas indtræden i Verdenshandelsorganisationen med forbehold af overholdelse af menneskerettighedsklausulen, ikke, at den rædsel, som en så umenneskelig praksis vækker i hele verden, skaber væsentlige hindringer for en yderligere normalisering af forbindelserne med Folkerepublikken Kina?

2. Mener Rådet ikke, at det bør præcisere, hvilke indgreb det har iværksat eller agter at iværksætte over for Folkerepublikken Kinas myndigheder, FN og Verdenshandelsorganisationen for at sætte en stopper for denne handel med organer fra dødsdømte?

3. Mener Rådet ikke, at det bør informere Europa-Parlamentet om de nærmere bestemmelser og udfaldet af de initiativer, som kræves i beslutningen af 14. maj 1998?

⁽¹⁾ EFT C 167 af 1.6.1998, s. 224.

Svar

(10. november 2000)

Rådet er bekendt med de forhold, som det ærede parlamentsmedlem henviser til. EU understreger systematisk sine bekymringer for menneskerettighederne i Kina, især under dialogmøder om menneskerettigheder mellem EU og Kina. Disse bekymringer indbefatter den overdrevne anvendelse af dødsstraf i Kina. I denne forbindelse tager Rådet i sine holdninger naturligvis hensyn til de relevante beslutninger fra Europa-Parlamentet.

(2001/C 103 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2398/00

af **Sebastiano Musumeci (UEN)** til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Transport og distribution af fødevarer til Ginostra

De fælles forskrifter om levnedsmiddelhygiejne (direktiv 93/43/EØF ⁽¹⁾ og 96/3/EF ⁽²⁾) indebærer skrappe regler og krav til transport og distribution af fødevarer i EU. Bebyggelsen Ginostra på øen Stromboli i Middelhavet har ingen flyveplads og heller ikke en havn, hvor skibe og hydrofojlåde kan lægge til. Da Ginostra mangler den fornødne havneinfrastruktur, må leverandørerne af de mest nødvendige fødevarer lade varerne omskibe under usikre forhold fra rutefartøjer, der ankrer op uden for øen, over i en mindre båd, der sejler frem og tilbage mellem disse fartøjer og øen. Denne eneste løsning medfører, at EU-reglerne ikke kan overholdes, og aktørerne bliver derfor udsat for sanktioner fra de offentlige kontrolmyndigheder.

Mener Kommissionen ikke, at der er behov for snarest muligt at revidere de fælles bestemmelser for transport og distribution af fødevarer med henblik på at indføre en undtagelsesbestemmelse for de små øer, som ikke kan modtage forsyninger på korrekt vis, da de ikke er forsynet med anløbsbroer, hvor fartøjer, der er forskriftsmæssigt udstyret, kan lægge til?

Hvilke alternative løsninger vil Kommissionen foreslå med henblik på at lovliggøre de aktører, hvis eneste forseelse består i, at de ønsker at sikre indbyggerne i Ginostra retten til at blive boende på deres hjemsted?

Vil Kommissionen sende en tjenestemand til Ginostra, således at han kan gøre sig den alvorlige ulempe, som øens beboere må finde sig i med hensyn til transport og distribution af fødevarer, klar?

(¹) EFT L 175 af 19.7.1993, s. 1.

(²) EFT L 21 af 27.1.1996, s. 42.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. september 2000)

Kommissionen anerkender, at transporten af levnedsmidler til regioner, der må kæmpe med særlige geografiske indskrænkninger eller berøres af forsyningsvanskeligheder, kan være særlig vanskelige. Det fremgår imidlertid ikke klart af det spørgsmål, det ærede medlem har stillet, hvilken del af fællesskabslovgivningen det er vanskeligt at overholde i forbindelse med transport af gods til bebyggelsen Ginostra på øen Stromboli. Det er Kommissionens opfattelse, at den nuværende lovgivning, som indeholdt i Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne er af meget generel karakter og derfor generelt bør kunne overholdes. Kommissionens direktiv 96/3/Euratom, EKSF, EF af 26. januar 1996 om fritagelse af bulktransport af flydende olier og fedtstoffer ad søvejen fra visse bestemmelser i Rådets direktiv 93/43/EØF om levnedsmiddelhygiejne dækker den helt konkrete bulktransport af flydende olier og fedtstoffer ad søvejen i containere, der også anvendes til transport af andre varer. Det ville være nyttigt for Kommissionen at få mere præcise oplysninger om, på hvilke punkter disse fællesskabsregler giver særlige problemer.

Kommissionen tillægger det stor betydning at løse de problemer og vanskeligheder, der knytter sig til visse områders geografiske situation, og selv om det er den generelle opfattelse, at Fællesskabets nuværende lovgivning om levnedsmiddelhygiejne er hensigtsmæssig, er det umuligt at lovgive om enhver tænkelig situation på fællesskabsplan. Der er derfor udarbejdet forslag, der på grundlag af nærhedsprincippet giver medlemsstaterne et større spillerum for at vurdere situationen i områder med særlige geografiske vanskeligheder på stedet og tilpasse reglerne til særlige forhold, hvor det er nødvendigt. Denne smidighed må under ingen omstændigheder gå ud over levnedsmiddelsikkerheden.

I lyset heraf synes det ikke at være nødvendigt, som det ærede medlem foreslår, at sende en ekspert fra Kommissionen ud for at orientere sig på stedet.

(2001/C 103 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2401/00

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Gennemførelse i Italien af EF-direktivet om affald

Det italienske parlament drøfter i øjeblikket et lovforslag om ændring af dekret 22/97 om affald. Dette lovforslag omfatter forklarende bestemmelser vedrørende begrebet »bortskaffe«, som er indeholdt i EF-definitionen af affald i direktiv 75/442/EØF (¹).

1. Er Kommissionen orienteret om dette lovforslag?
2. Er det italienske parlament forpligtet til at underrette Kommissionen om dette lovforslag?
3. Eftersom fællesskabsretten forbyder en medlemsstat at vedtage interne bestemmelser, der fastsætter forklarende kriterier vedrørende et direktiv, hvilke foranstaltninger agter den da at træffe for at sikre ensartet anvendelse af direktiv 75/442/EØF i hele EF?

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(14. september 2000)*

Kommissionen blev informeret om det pågældende lovudkast af den italienske repræsentant i det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 18 i direktiv 75/442/EØF om affald, på udvalgets møde den 16. juni 2000.

I artikel 20 i direktiv 75/442/EØF hedder det, at medlemsstaterne skal meddele Kommissionen ordlyden af de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af direktivet. I henhold til dette direktiv er der derfor ikke nogen pligt til at meddele lovudkast. En sådan forpligtelse kan imidlertid komme på tale, hvis lovudkastet indeholder tekniske specifikationer, der falder ind under Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽¹⁾.

Kommissionen er ansvarlig for, at fællesskabsretten anvendes korrekt. Ifølge EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155) skal Kommissionen »for at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne«. I EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) hedder det: »Finder Kommissionen, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, fremsætter den en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Retter den pågældende stat sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen.«

Fællesskabsretten fortolkes af Domstolen. Finder Kommissionen, at fortolkningen af Fællesskabsretten i en medlemsstat ikke er i overensstemmelse med dens indhold, kan den benytte sig af de muligheder, den har til rådighed i henhold til EF-traktatens artikel 226.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

(2001/C 103 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2404/00**af Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) til Rådet***(11. juli 2000)*

Om: Omkomne flygtninge ved EU's ydre grænser

Hvor mange omkomne flygtninge blev der fundet ved EU's ydre grænser i 1999 og de første seks måneder af 2000, og hvor mange tilskadekomne flygtninge blev der fundet (opdelt efter måned, flygtningenes oprindelsesland, findestedet (land, region) og former for skader)?

Svar*(7. november 2000)*

Rådet er ikke i besiddelse af de oplysninger, som det ærede parlamentsmedlem anmoder om.

(2001/C 103 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2405/00**af Diana Wallis (ELDR) til Rådet***(11. juli 2000)*

Om: Udkast til fælles holdning om ophavsrets direktivet (KOM(97) 628)

Udkastet til fælles holdning om ophavsrets direktivet (KOM(97) 628)⁽¹⁾ indeholder en erklæring fra Kommissionen og Rådet om betragtning 23, som særskilt vedrører teknologiske forhold, idet der udelukkende henvises til »proxy caching«.

Benytter Rådet »proxy caching« som en betegnelse for »network caching« generelt, eller har Kommissionen og Rådet til hensigt at udelukke alle andre former for caching fra erklæringens anvendelsesområde?

Vil Rådet — hvis det er hensigten, at erklæringen skal henvise til »network caching« generelt — sørge for, at teksten til den fælles holdning kommer til at afspejle denne målsætning?

⁽¹⁾ EFT C 108 af 7.4.1998, s. 6.

Svar

(10. november 2000)

Rådet har endnu ikke vedtaget sin fælles holding vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, som omtales i spørgsmålet. Derfor kan Rådet ikke på nuværende tidspunkt tage stilling til erklæringer, som det måtte beslutte at optage i mødeprotokollen for den samling, på hvilken det vedtager sin fælles holdning.

(2001/C 103 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2413/00

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Losseplads for affald fra byen Logroño (Spanien)

Lossepladsen for affald fra byen Logroño blev for nogle år siden ombygget med europæiske midler. Nu er der på denne losseplads opstået perkolater, som forurener grundvandet, der løber ud i Ebro.

Har Kommissionen kendskab til denne situation? Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen iværksætte med henblik på at vurdere, om de kompetente myndigheder opfylder deres forpligtelser i denne sag, samt verificere, om der sker en korrekt gennemførelse af direktiv 75/442/EØF ⁽¹⁾, ændret ved direktiv 91/156/EØF ⁽²⁾ om affald?

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. september 2000)

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem fremfører vedrørende den mulige forurening af grundvandet langs floden Ebro, som skulle været forårsaget af udledning af byspildevand fra Logroño.

Man bør her huske på, at affaldsbehandling er reguleret ved Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽¹⁾ som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 ⁽²⁾.

Ifølge artikel 4 i det nævnte direktiv skal medlemsstaterne træffe de nødvendige forholdsregler til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, navnlig må der ikke skabes risiko for hverken vand, luft eller jord eller for fauna og flora, forårsages gener ved støj eller lugt, og/eller påføres landskaber eller områder af særlig interesse skade.

I henhold til artikel 9 i Rådets direktiv 75/442/EØF skal anlæg eller virksomheder, som varetager bortskaffelse af affald, indhente en tilladelse fra den kompetente myndighed.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktatens vogter træffe de nødvendige forholdsregler for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

(2001/C 103 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2414/00

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Anlæggelse af en cementfabrik og et stenbrud i Alconera-bjergene (Extremadura-Spanien)

Alconera- bjergene, hvor der er planer om at anlægge en cementfabrik og et stenbrud, er blevet klassificeret som et område, der er vigtigt for fuglelivet.

Ovennævnte projekt vil på grund af den store miljømæssige værdi af det område, hvor man ønsker at gennemføre det, kunne krænke følgende fællesskabsdirektiver på miljøområdet:

- a) direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ om beskyttelse af vilde fugle;
- b) direktiv 92/43/EØF⁽²⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter;
- c) direktiv 85/337/EØF⁽³⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen iværksætte over for de spanske myndigheder med henblik på at få bekræftet, at de opfylder ovennævnte direktiver, samt for at forhindre, at der begås eventuelle overtrædelser af fællesskabsretten?

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. september 2000)

Kommissionen kender til det projekt, det ærede medlem har bragt på bane, og har allerede modtaget en klage herover.

I begyndelsen af 1998 tilkendegav en cementfabrikationsvirksomhed, at den agtede at anlægge en cementfabrik og et stenbrud i Sierra de Alconera i Badajoz. Virksomheden anmodede myndighederne om — og fik — eneret på en række udvindingsrettigheder. Efter al sandsynlighed skal de eksproprierede grunde tjene til placering af cementfabrikken. Endvidere anmodede virksomheden om tilladelse til at sætte stenbruddet i drift mens anmodningen om tilladelse til idriftsætning af cementfabrikken blev noget forsinket. Myndighederne lod foretage en vurdering af stenbruddets miljøvirkninger og gav den 22. juli 1998 sin tilladelse. Klageren modsatte sig cementfabrikken's placering, idet vedkommende skønnede, at vurderingen var ufuldstændig, idet der kun var taget hensyn til selve stenbruddet, og at projektet berørte et dyrebart naturområde.

Ifølge de indhentede oplysninger, ligger anlæggene inden for et område af vigtighed for fugle på fællesskabsplan (ZICO), nr. 273, jf. Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, det såkaldte »habitat-direktiv«. Desuden skulle lossen, som er en højt prioriteret art i bilag 2 til habitat-direktivet, findes i området. Artikel 6, stk. 2, 3 og 4, gælder således i det foreliggende tilfælde.

Set i forhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽²⁾ er det klart, at formålet med stenbruddet er at levere råstoffer til cementproduktionen i den fremtidige cementfabrik. Under disse omstændigheder er det ikke muligt at opsplitte et samlet økonomisk projekt — opførelsen af en cementfabrik med et stenbrud i umiddelbar nærhed til levering af råstoffer — i to adskilte dele og vurdere de direkte og indirekte følgevirkninger af kun én del af projektet (stenbruddet).

Der er sendt et brev herom til de spanske myndigheder. Da disse havde taget til efterretning, at der var indgivet en klage i forbindelse med denne sag, underrettede de Kommissionen om, at vurderingen af miljøvirkningerne ville blive revideret, således at de direkte og indirekte virkninger af projektet ville blive vurderet som helhed. Kommissionen tilkendegav da, at den var tilfreds med revisionen af nævnte undersøgelse, men advarede samtidig de spanske myndigheder om, at de, eftersom der er tale om et projekt inden for et »ZICO«, skal tage hensyn til forpligtelserne i medfør af artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF.

Kommissionen har anmodet de spanske myndigheder om at sende den kopi af den nye undersøgelse af projektets følgevirkninger, som skulle foretages i forbindelse med projektet, med henblik på at verificere, at fællesskabsretten på dette område bliver overholdt.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

(2001/C 103 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2421/00

af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(11. juli 2000)

Om: Reformen af den fælles markedsordning for ris

Kommissionen vedtog den 7. juni et forslag til reform af den fælles markedsordning for ris, som indebærer eliminering af prisinterventionsmekanismen og forøgelse af den direkte støtte, herunder ris inden for rammerne af den fælles markedsordning for markafgrøder. Det lader desuden til, at der er ønske om at benytte denne foranstaltning til at kunne forhøje tolden på ris med oprindelse i tredjelande.

Interventionsprisen er af grundlæggende betydning for at kunne beskytte sektoren mod import fra tredjelande, som opererer med mere konkurrencedygtige priser på verdensmarkedet, og det er muligt, at forøgelsen af støtten ikke kompenserer for tabene som følge af elimineringen af interventionsprisen, hvilket betyder ringere rentabilitet for denne sektor. Ris er desuden allerede underkastet en ordning, hvorved der sker diskrimination i forhold til andre markafgrøder.

Hvorledes agter Kommissionen på denne baggrund at råde bod på denne diskrimination af ris i forhold til andre markafgrøder? Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at foreslå med henblik på, at reformen af den fælles markedsordning for ris ikke medfører en uligevægt på markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(1. august 2000)

Forslaget til reform af den fælles markedsordning for ris går ud på at medtage ris⁽¹⁾ i støtteordningen for visse markafgrøder samt at afskaffe interventionsprisen.

Kommissionen mener ikke, at dette forslag giver anledning til nogen form for forskelsbehandling af ris i forhold til de øvrige kunstvandede afgrøder, der vil kunne skabe uligevægt på markedet. Det tager sit udgangspunkt i en forhøjelse af udbetalingen pr. overfladeenhed på de aktuelle 52,65 € pr. ton til 63 € pr. ton, hvilket svarer til den støtte, der er fastsat for alle kornarter fra 2001/2002, mulighed for at vedtage

undtagelsesvisse forholdsregler i tilfælde af forstyrrelse af markedet, efter at man har afskaffet interventionsmekanismen, samt endelig en forhøjelse af beskyttelsen udadtil og af fællesskabspræferencen ved at anvende den generelle ordning med faste takster. Dette aspekt af forslaget skal der forhandles om med leverandørlandene.

Disse foranstaltninger gør det sideløbende med braklægningen af jorderne muligt at opnå en vis ligevægt mellem udbud og efterspørgsel, idet man samtidig bevarer de risdyrkende landbrugeres indkomster.

(¹) KOM(2000) 278 endelig udg.

(2001/C 103 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2423/00

af Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Fald i høstudbyttet i Nord- og Østtyskland

På grund af de usædvanlige vejrforhold vil landbrugerne i det nordlige og østlige Tyskland opleve et fald i høstudbyttet på 40-70 %. Til de finansielle ulemper som følge af Agenda 2000 kommer nu de eksistenstruende konsekvenser af de ekstreme vejrforhold. Med landbrugsbedrifternes ringe egenkapital er mange i fare for at måtte give op.

Hvilke muligheder ser Kommissionen for via særbevillinger at hjælpe landbrugerne i Nord- og Østtyskland med at overvinde de vanskeligheder, der skyldes de ekstreme vejrforhold?

Hvilke aktiviteter planlægger Kommissionen inden for rammerne af struktur- og regionalpolitikken med henblik på at hjælpe de berørte regioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. september 2000)

Kommissionen er godt klar over de skader, der er sket på afgrøderne i det nordlige og østlige Tyskland i år 2000. Der står imidlertid ikke særlige finansielle midler til rådighed til at afhjælpe de tab, landbrugerne har lidt som følge heraf. Ordningen for markafgrøder indeholder en vis beskyttelse mod udbyttesvingninger, fordi der er faste hektarbevillinger, der intet har at gøre med den reelle produktion. Kommissionen kan gøre visse gennemførelsesbestemmelser mere fleksible med henblik på at støtte landbrugere i veldefinerede områder, hvor landbruget er hårdt ramt af vejrforholdene, f.eks. tørke eller oversvømmelse. I sådanne tilfælde kan landbrugerne eventuelt få tilladelse til at anføre marker, som der ikke kan sås på, som frivilligt braklagte. Det skal understreges, at Kommissionen kun træffer foranstaltninger, såfremt medlemsstaten rettidigt har indgivet en detaljeret og behørigt begrundet rapport. Dette var ikke tilfældet for Østtyskland i år.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger (¹) er det op til medlemsstaterne at udarbejde programmer for udvikling af landdistrikterne, hvori de pågældende regioners behov tilgodeses. Forordningen indeholder de nødvendige instrumenter til udvikling af landdistrikterne, bl.a. gennem foranstaltninger til genoprettelse af produktionspotentialer, der er beskadiget gennem naturkatastrofer, og til hensigtsmæssig forbyggelse.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 103 E/169)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2425/00
af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen**

(18. juli 2000)

Om: EU-regler vedrørende dimensioner for levende hegn og andre former for markskel

Jeg har modtaget bunkevis af vrede breve fra valgkredse i hele den østlige region med protester mod Kommissionens forslag om at reducere støtten til landmænd, hvis levende hegn er mere end fire meter brede (to meter på hver side af markskellene). Kommissionen gøres i denne forbindelse opmærksom på, at vi i Det Forenede Kongerige bruger yards i stedet for meter som mål for bredden af levende hegn.

Gennemførelsen af de disse regler er tilsyneladende noget forsinket.

1. Er der foretaget nogen undersøgelse af indvirkningen af denne foranstaltning på levende hegn og landskabsbilledet som helhed i Det Forenede Kongerige? Hvor kan man i bekræftende fald få oplysning om sådanne undersøgelser?
2. Hvor mange henvendelser har Kommissionen modtaget fra Det Forenede Kongerige om de foreslåede miljøregler vedrørende levende hegn? Er det muligt at få aktindsigt i dokumenterne desangående? Kan undertegnede få tilladelse til at læse eventuelle sagsakter i Kommissionens besiddelse vedrørende henvendelser fra Det Forenede Kongerige om dette spørgsmål?
3. Så vidt spørgeren har forstået vil landbrugsstøtten blive reduceret, hvis de pågældende landmænds levende hegn er mere end fire meter brede. Hvorledes vil opfyldelsen af bestemmelserne om fire meter blive kontrolleret? Agter Kommissionen at sende repræsentanter ud for at kontrollere de levende hegns bredde, eller påtænker den at tage luftfotos?
4. Kan Kommissionen give detaljerede oplysninger om beregningsmetoden med henblik på nedskæringen af landbrugsstøtten? Hvor meget vil støtten f.eks. blive reduceret, hvis det konstateres, at en landmands hæk er 4,5 meter i stedet for 4 meter bred? Hvor kan de foreslåede regler besigtiges?
5. Er Kommissionen klar over, at der i hele England er registreret en nedgang i antallet af levende hegn og en tilbagegang med hensyn til alle former for både dyre- og planteliv, siden Det Forenede Kongerige blev medlem af Fællesskabet? Hvad agter Kommissionen i bekræftende fald at gøre for at løse disse problemer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. september 2000)

Ved et besøg i Det Forenede Kongerige i 1999 konstaterede Revisionsretten, at der er et problem med kontrollen af arealer, der er opgivet som arealer med markafgrøder, og som er omgivet af hække. De britiske myndigheder har siden i tæt samarbejde med Kommissionen drøftet forskellige løsninger, der for det første tilgodeser miljøet, for det andet i rimelig grad tilgodeser landbrugernes synspunkter og for det tredje sikrer, at der kun ydes støtte til jord, som henhører under ordningen for markafgrøder. Det ser ud til, at der er tilstrækkelige muligheder for at indføre retsforskrifter i henhold til de beføjelser, Kommissionen har fået af Rådet, og at det i denne sammenhæng kan lade sig gøre at finde frem til en løsning af den netop beskrevne art.

Under hensyntagen hertil kan spørgsmålene besvares som følger:

1. Både den britiske regering og nogle miljøgrupper har gennemført undersøgelser, som der naturligvis tages hensyn til i beslutningstagningsprocessen. Nogle af dem er, så vidt Kommissionen ved, blevet offentliggjort. Hvad angår undersøgelser, der er gennemført af de britiske myndigheder, vil Kommissionen opfordre det ærede medlem til at indhente yderligere oplysninger fra disse myndigheder.
2. Kommissionen har været i løbende og tæt kontakt med de britiske myndigheder om dette spørgsmål. Det foreslås, at de britiske myndigheder kontaktes, hvad angår oplysninger om deres synspunkter i denne sammenhæng.

3. Der er endnu ikke truffet nogen beslutning om, hvorvidt der bør være absolutte maksimumsbredder, procentsatser m.v. Som allerede sagt prøver Kommissionen at finde en tilfredsstillende løsning for alle parter samtidig med, at EF's finansielle interesser beskyttes. Det er op til medlemsstaterne at sikre, at udgifterne til støtteforanstaltninger under den fælles landbrugspolitik afholdes i overensstemmelse med EF-forskrifterne. Kommissionen har ansvaret for at revidere de af medlemsstaterne anvendte forvaltnings- og kontrolprocedurer og for eventuelle foranstaltninger, der er påkrævet for at beskytte EF's finansielle interesser.
4. I artikel 9 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger⁽¹⁾ er det fastsat, hvilke nedsættelser der skal foretages, hvis der ved kontrollen konstateres uoverensstemmelser mellem det areal, som er angivet i ansøgningerne om arealstøtte, og det areal, der er fastslået under kontrollen. Hvis forskellen er på 3 % eller derunder af det opgivne areal, anvendes det faktisk konstaterede areal ved beregning af støtten. Hvis forskellen er på over 3 % eller to ha, nedsættes det faktisk konstaterede areal med to gange den konstaterede forskel. Der ydes ingen arealstøtte, hvis den konstaterede forskel er på over 20 %. Disse regler er generelle regler, som gælder for alle ansøgninger om arealstøtte.
5. Miljøhensyn har i lang tid været et vigtigt led i en sund fælles landbrugspolitik. De spiller en stor rolle i reformerne af den fælles landbrugspolitik i 1992 og 1999. Som eksempel herpå kan det nævnes, at Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) forudses mulighed for støtte til bl.a. produktionsmetoder, der tager sigte på beskyttelse af miljøet og bevarelse af landskabet. Endvidere kan medlemsstaterne i henhold til artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik's ordninger for direkte støtte⁽²⁾ indføre særlige miljøkrav, der udgør en betingelse for direkte betalinger, og som kan omfatte bevarelse af landskabskarakteristika af betydning for miljøet, såsom levende hegn.

⁽¹⁾ EFT L 391 af 31.12.1992.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2001/C 103 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2426/00

af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Artikel 297 (tidligere artikel 224) i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab

Kan Kommissionen give mere præcise oplysninger om betydningen af EF-traktatens artikel 297, hvori det hedder:

Medlemsstaterne rådfører sig med hinanden med henblik på i fællesskab at træffe de bestemmelser, der er nødvendige for at undgå, at fællesmarkedets funktion påvirkes af de foranstaltninger, som en medlemsstat kan føle sig foranlediget til at træffe i tilfælde af alvorlige indre uroligheder, der forstyrrer den offentlige orden ... (den engelske konsoliderede udgave af EF-traktaten adskiller sig på en række punkter fra den tidligere version af EF-traktaten).

1. Er det korrekt, at medlemsstaterne kun skal rådføre sig med hinanden for i fællesskab at træffe bestemmelser, hvis der er tale om alvorlige indre uroligheder, der forstyrrer den offentlige orden og ikke, hvis der er tale om alvorlige indre uroligheder, der ikke forstyrrer den offentlige orden?
2. Hvis det menes, at »fællesskabets funktion påvirkes« af en medlemsstats »foranstaltninger«, kan de øvrige medlemsstater i EU i overensstemmelse med artikel 297 så gribe ind over for denne medlemsstat?
3. Kan det udtryk »de bestemmelser, der er nødvendige« for at undgå påvirkning af fællesmarkedets funktion, som anvendes i artikel 297, også omfatte politimæssige eller militære aktioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. oktober 2000)

EF-traktatens artikel 297, tidligere artikel 224, er sjældent blevet anvendt. Som Domstolen fastslog i sagen *Marguerite Johnston mod Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary* ⁽¹⁾ finder den anvendelse »i rene undtagelsestilfælde« nærmere bestemt i tre tilfælde, hvor en medlemsstat kan føle sig foranlediget til at træffe foranstaltninger, der kan påvirke fællesmarkedets funktion. Disse situationer er for det første alvorlige indre uroligheder, der forstyrrer den offentlige orden, for det andet krig eller alvorlig international spænding, der udgør en krigstrussel, og for det tredje opfyldelse af forpligtelser, som den har indgået med henblik på bevarelse af freden og den internationale sikkerhed.

De alvorlige indre uroligheder, som kun kræver, at medlemsstaterne rådfører sig i overensstemmelse med artikel 297, er dem, der »forstyrrer den offentlige orden«. I sit forslag til afgørelse i sagen *Kommissionen mod Grækenland* ⁽²⁾ anførte generaladvokaten at, »bestemmelsen [synes] at rette sig mod en situation på kanten af et fuldstændigt sammenbrud af den nationale sikkerhed; i modsat fald ville det være vanskeligt at begrunde anvendelsen af en omfattende undtagelsesbestemmelse, hvorefter det er tilladt at sætte alle de sædvanlige bestemmelser om fællesmarkedet ud af kraft«.

Den procedure, der skal følges, hvis foranstaltninger, der truffet i de i artikel 297 nævnte tilfælde, medfører, at konkurrencevilkårene inden for fællesmarkedet fordrejes, fremgår af EF-traktatens artikel 298 (tidligere artikel 225). Kommissionen undersøger sammen med den pågældende stat »betingelserne for, at disse foranstaltninger kan tilpasses bestemmelserne i denne traktat«. Det hedder desuden i artikel 298, at »Kommissionen eller en anden medlemsstat [kan] henvende sig direkte til Domstolen, hvis de finder, at en anden medlemsstat misbruger de i artiklerne 296 og 297 fastsatte beføjelser«.

Den eneste gang, denne sidstnævnte bestemmelse har fundet anvendelse, er i sagen *Kommissionen mod Grækenland* ⁽³⁾, hvor Kommissionen fandt, at Grækenland havde misbrugt sine beføjelser i henhold til EF-traktatens artikel 224 (nu artikel 297) ved at forbyde handel mellem Grækenland og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, og at Grækenland derved havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 113 (nu artikel 133). På begæring af Kommissionen blev sagen i sidste ende slettet, da Kommissionen fandt, at den ikke længere havde interesse i at fortsætte sagen, idet der var blevet opnået en midlertidig aftale mellem Grækenland og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien om visse spørgsmål, hvorefter Grækenland havde ophævet de handelsrestriktioner, der var blevet indført.

⁽¹⁾ Sag 222/84, Sml. 1986, s. 1651, præmis 27.

⁽²⁾ Sag 120/94, Sml. 1996 I, s. 1514, afsnit 47 i forslaget til afgørelse.

⁽³⁾ Sag 120/94; slettet ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. marts 1996, Sml. 1996 I, s. 1535; jf. også Domstolens kendelse af 29. juni 1994, hvor den ikke tog Kommissionens begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 224 til følge, sag C-120/94 R, Sml. 1994 I, s. 3040.

(2001/C 103 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2427/00**af Jeffrey Titford (EDD) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Særlig militær udrykningsstyrke i Den Europæiske Union

1. Hvilke planer har Rådet for at oprette en særlig militær udrykningsstyrke?
2. Kan Rådet oplyse følgende:
 - a) Hvem ville i givet fald bestemme, hvorledes en sådan særlig militær udrykningsstyrke anvendes?
 - b) Hvor mange soldater vil indgå i en sådan styrke?
 - c) Hvor stort et militært personel vil indgå i styrken ud over ovennævnte styrker?
 - d) Soldater og hjælpepersonel fra Det Forenede Kongerige sværger normalt den britiske dronning og den britiske trone troskab. Hvem skal disse styrker i givet fald sværge troskab til inden for særlig militær udrykningsstyrke i EU?

- e) Vil der kunne opstå en konflikt mellem den troskabsed, som britiske militærpersoner afgiver til dronningen, og en eventuel loyalitetserklæring i forbindelse med deltagelse i EU's særlige militære udrykningsstyrke?
- f) Hvilke disciplinærforanstaltninger er der iværksat med henblik på den særlige militære udrykningsstyrke og hjælpepersonel?
- g) Vil disciplinære spørgsmål inden for den særlige militære udrykningsstyrke henhøre under nationale regeringer eller under Den Europæiske Union?

Svar

(10. november 2000)

1. Principperne og de generelle retningslinjer for oprettelsen af en særlig militær udrykningsstyrke blev vedtaget af stats- og regeringscheferne på Det Europæiske Råds møde i Helsingfors. I henhold til disse afgørelser »skal medlemsstaterne [senest] i 2003 være i stand til inden for en frist på 60 dage at udsende og i mindst et år opretholde militære styrker på op til 50 000 – 60 000 mand, der kan påtage sig at løse enhver Petersberg-opgave«. Dette mål går under betegnelsen »overordnet kapacitetsmål« eller »headline goal«. Det Europæiske Råd har ligeledes vedtaget, at der inden denne frist på 60 dage skal kunne sendes beredskabsenheder, som er til rådighed og kan indsættes med meget kort varsel – jf. det ærede parlamentsmedlems forespørgsel. Det Europæiske Råd i Helsingfors har i øvrigt bestemt, at medlemsstaterne skal samarbejde frivilligt inden for rammerne af EU-ledede operationer, og har understreget, at denne proces ikke indebærer oprettelse af en europæisk hær.

2. Det Europæiske Råd i Santa Maria da Feira noterede sig den gradvise indførelse af Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Interimskomité og af de midlertidige militære organer og strukturer – herunder det militære organ, EU's fremtidige Militærkomité, og militære eksperter, EU's fremtidige militærstab – der blev oprettet i Helsingfors. Det konstaterede, at der er fastlagt principper og regler for ordninger, der skal gøre det muligt for europæiske NATO-medlemmer uden for EU og de andre lande, der ansøger om EU-medlemskab, at bidrage til EU's militære krisestyring. Det har desuden opfordret alle partnertredjelande til at bidrage til forbedringen af den europæiske kapacitet.

3. Der skal på Det Europæiske Råds møde i Nice forelægges en rapport om udformningen af dette overordnede mål samt de kollektive mål for den militære kapacitet (dvs. kommando, operationsledelse og efterretningskapacitet, logistik og andre kampstøttetjenester). Der skal i rapporten desuden redegøres for resultaterne af kapacitetsbidragskonferencen den 20. november, hvor medlemsstaterne hver især vil fremlægge deres tilbud om nationalt bidrag, og hvor tredjelandene vil kunne tilbyde yderligere bidrag. Det forberedende arbejde skal bl.a. omfatte udarbejdelse af fortegnelsen over styrker til EU-ledede Petersberg-operationer. Dette arbejde skrider godt frem i Rådets nye strukturer og militære organer, som i givet fald søger bistand fra NATO-eksperter.

4. Det er Rådet, der skal træffe afgørelse om at indlede en operation, hvor der indsættes militære styrker. Som i alle afgørelser, der har militære eller forsvarsmæssige følger, træffer Rådet afgørelse med enstemmighed (artikel 23 i TEU). Den afgørelse, som træffes af hver af medlemsstaternes respektive repræsentanter, forsamlet i Rådet, er en suveræn national afgørelse. Desuden træffer hver enkelt medlemsstat i fuld suverænitæt afgørelse om, hvorvidt den vil bidrage med sine nationale styrker. De nationale tropper risikerer derfor ikke at blive bragt i en loyalitetskonflikt, når de deltager i et multinationalt kontingent i forbindelse med en EU-ledet operation. I modsætning til hvad det ærede parlamentsmedlem frygter, skal disse tropper ikke aflægge nogen yderligere ed, inden de indgår i en multinational styrke.

5. De udsendte troppers størrelse afhænger af operationens art. Der erindres i den forbindelse om, at Unionen skal kunne udføre alle de former for operationer, der er nævnt i artikel 17, stk. 2, i TEU. Omfanget af militær tilstedeværelse varierer dog alt efter opgavernes art, bl.a. vil det dreje sig om færre personer, hvis der f.eks. er tale om humanitær bistand til flygtninge og fordrevne eller om en redningsopgave, men til gengæld flere, når der er tale om fredsskabelse, som nødvendiggør, at de stridende parter adskilles ved magt.

6. Rådet har endnu ikke drøftet spørgsmålet om disciplinærforanstaltninger. I tilfælde af udsendelse i en multinational styrke, gælder de nationale disciplinærforanstaltninger sædvanligvis for hver enkelt, ligesom personellet i øvrigt er underlagt den enkelte stats egen kommandostruktur, der er repræsenteret ved den officer fra denne stat, der har den højeste grad.

(2001/C 103 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2428/00

af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen

(18. juli 2000)

Om: Afskaffelse af det nationale veto mod skatter og afgifter og andre spørgsmål

Er det korrekt, at der i Den Europæiske Unions forslag til en reform af institutionerne er en opfordring til at afskaffe det nationale veto mod 39 forskellige politiske områder for at forhindre eventuelle blokeringer i en udvidet Europæisk Union?

Hvilke 39 politiske områder er der tale om?

Dokumentet indeholder tilsyneladende en liste over skatte- og afgiftsspørgsmål, der er nært forbundet med det indre marked, og spørgsmål der ikke er nært forbundet med det indre marked.

Kan Kommissionen give en fuldstændig fortegnelse over de skatte- og afgiftsspørgsmål, der hævdes at være nært forbundet med det indre marked, og de spørgsmål, der hævdes ikke at være nært forbundet med det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. september 2000)

Det ærede medlem henviser til rapporten fra formandskabet til Det Europæiske Råds møde i Feira vedrørende regeringskonferencen om den institutionelle reform (dok. Confer 4750/00⁽¹⁾). Bilag 3.1. i rapporten indeholder en liste over 39 bestemmelser, der bør behandles inden en eventuel overgang til kvalificeret flertal. Bilag 3.2. i rapporten indeholder et forslag fra formandskabet om ændring af artikel 93 (tidl. artikel 99) i EF-traktaten, som bibeholder princippet om enstemmighed i skattespørgsmål, samt en meget begrænset liste over særlige foranstaltninger, der er nært forbundet med det indre marked, og for hvilke der kunne overvejes afstemning med kvalificeret flertal. I formandskabets rapport (del I, kapitel 3, pkt. 6-8) gøres udførligt rede for forhandlingssituationen.

⁽¹⁾ <http://db.consilium.eu.int/cigdocs/FR/04750f.pdf>.

(2001/C 103 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2430/00

af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Rådet

(24. juli 2000)

Om: Folkene

Hvordan fortolker Kommissionen begrebet folkene i EF-traktatens artikel 151, 189 og 190? Svarer dette begreb for staten Spaniens vedkommende til det, som i den spanske forfatning benævnes som nationaliteter?

Svar

(7. november 2000)

Rådet har ikke kompetence til at fortolke EF-traktatens bestemmelser.

Rådet minder om det princip, der er fastlagt af Domstolen, og hvorefter fortolkningen af fællesskabsretten ikke kan henhøre under de nationale retter. Ordlyden af en fællesskabsretlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, skal normalt undergives en selvstændig fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning; hvis der ikke er nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret, er det kun, når Fællesskabets retsinstanser ikke i fællesskabsretten eller almindelige fællesskabsretlige principper kan finde elementer, der gør det muligt for dem at fastlægge bestemmelsens indhold og rækkevidde ved en selvstændig fortolkning, at anvendelsen af fællesskabsretten i givet fald kan indebære en henvisning til medlemsstaternes ret (Retten i Første Instans, dom af 18. december 1992, Diaz Garcia mod Parlamentet, sag T-43/90, Domssaml. s. II-2619).

(2001/C 103 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2436/00

**af Mario Mantovani (PPE-DE), Antonio Tajani (PPE-DE)
og Stefano Zappalà (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: »Spionage«-systemet Echelon

Der er i den italienske presse blevet bragt usædvanlige oplysninger vedrørende Echelon-systemet, der er skabt af det amerikanske National Security Agency (NSA) i samarbejde med det britiske GCHQ, det canadiske CSE, det australske DSD og det newzealandske GCSB til at aflytte alle telefonsamtaler og opsnappe alle faxer og e-mails, der sendes overalt i verden.

Ifølge erklæringer fremsat af forhenværende løjtnant Wayne Madsen, tidligere tjenestemand i den amerikanske flåde tilknyttet beskyttelsen af Det Hvide Hus' kommunikationer i Ronald Reagans embedstid, som er blevet offentliggjort i det italienske ugeblad Panorama, skulle der have været to NSA-baser i Italien. Disse baser, som er beliggende i San Vito dei Normanni og i Gera Lario nord for Comosøen, skulle være delvis i brug endnu.

Stationen i Gera Lario, som blev taget i brug i 1976, og som i dag tilhører Telespazio, et privat selskab under Telecom Italia, der tilbyder satellittjenester for ESA's og den italienske rumfartsmyndigheds konto, betegnes af forhenværende løjtnant Madsen som den mest mystiske aflytningsbase.

Telespazio gav for nylig meddelelse om aftalen om, at det italienske søværns skibe kan kommunikere indbyrdes og med kontrolcentret via deres eget apparatur.

Vil Rådet oplyse, hvilke initiativer det agter at tage for at kontrollere rigtigheden af disse påstande, og, såfremt rigtigheden bekræftes, hvilke foranstaltninger det vil træffe for at sætte en stopper for denne aktivitet?

(2001/C 103 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2469/00

**af Mario Mantovani (PPE-DE), Antonio Tajani (PPE-DE)
og Stefano Zappalà (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: »Spionage«-systemet Echelon

Der er i den italienske presse blevet bragt usædvanlige oplysninger vedrørende Echelon-systemet, der er skabt af det amerikanske National Security Agency (NSA) i samarbejde med det britiske GCHQ, det canadiske CSE, det australske DSD og det newzealandske GCSB til at aflytte alle telefonsamtaler og opsnappe alle faxer og e-mails, der sendes overalt i verden.

Ifølge erklæringer fremsat af forhenværende løjtnant Wayne Madsen, tidligere tjenestemand i den amerikanske flåde tilknyttet beskyttelsen af Det Hvide Hus' kommunikationer i Ronald Reagans embedstid, som er blevet offentliggjort i det italienske ugeblad Panorama, skulle der have været to NSA-baser i Italien. Disse baser, som er beliggende i San Vito dei Normanni og i Gera Lario nord for Comosøen, skulle være delvis i brug endnu.

Stationen i Gera Lario, som blev taget i brug i 1976, og som i dag tilhører Telespazio, et privat selskab under Telecom Italia, der tilbyder satellittjenester for ESA's og den italienske rumfartsmyndigheds konto, betegnes af forhenværende løjtnant Madsen som den mest mystiske aflytningsbase.

Telespazio gav for nylig meddelelse om aftalen om, at det italienske søværns skibe kan kommunikere indbyrdes og med kontrolcentret via deres eget apparatur.

Vil Rådet oplyse, hvilke initiativer det agter at tage for at kontrollere rigtigheden af disse påstande, og, såfremt rigtigheden bekræftes, hvilke foranstaltninger det vil træffe for at sætte en stopper for denne aktivitet?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2436/00 og E-2469/00**

(10. november 2000)

Som det fremgår af en serie svar afgivet af Rådet på forespørgsler fra en række medlemmer af Europa-Parlamentet, minder Rådet om, at det aldrig har fået forelagt nogen oplysninger i overensstemmelse med procedurerne i traktaterne, som sætter det i stand til at fastslå eksistensen af et system til aflytning af telekommunikation af den type, som de ærede parlamentsmedlemmer nævner.

Desuden vil Rådet gerne gentage, at det ikke ville kunne acceptere indførelse af et system til aflytning af telekommunikation inden for rammerne af Rådets kompetenceområde, som ikke overholder retsreglerne i traktaterne om Den Europæiske Union og udgør en overtrædelse af de grundlæggende principper om opretholdelse af den menneskelige værdighed.

I øvrigt minder Rådet de ærede parlamentsmedlemmer om, at Rådet på samlingen den 29. maj 2000 vedtog konklusioner om aflytning af telekommunikation uden nogen form for juridisk hjemmel. Konklusionerne har følgende ordlyd.

Rådet drøftede Europa-Parlamentets debatter om aflytning af telekommunikation uden nogen form for juridisk hjemmel.

Rådet bekræfter atter, at det lægger stor vægt på, at de grundlæggende principper vedrørende beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder overholdes hvad angår både fysiske og juridiske personer, således som disse principper er anerkendt i traktaten om Den Europæiske Union.

Selv om aflytning af telekommunikation kan være et nyttigt redskab til bekæmpelse af kriminalitet eller til forsvar af den nationale sikkerhed, kan det under ingen omstændigheder anvendes til at skaffe sig kommercielle fordele.

Rådet noterede sig, at Kommissionen har til hensigt snarest at forelægge passende foranstaltninger med henblik på at skabe et mere sikkert informationsfund.

Rådet anmoder formandskabet om at sørge for, at de relevante arbejdsgrupper i Rådet overholder ovennævnte principper og især fremmer enhver foranstaltning til forebyggelse af og beskyttelse mod misbrug af de nye teknologier.

(2001/C 103 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2444/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(19. juli 2000)

Om: Hurtige vejforbindelser fra Santiago til Lugo og fra Lugo til Orense i Galicia

Den 19. juni 2000 bekræftede den ansvarlige for Galicia under ministeriet for erhvervsliv og offentlige arbejder i den spanske centralregering, at disse vejforbindelser skulle anlægges i 2007. Falder dette projekt ind under den fællesskabsstøtteramme for perioden 2000-2006, som Kommissionen har indgået aftale om med den spanske centralregering? Hvilken form for veje er der tale om? Over hvilket budget skal projekterne støttes? Og hvilken programmeringsperiode falder investeringerne ind under?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(29. september 2000)

Efter at have afsluttet forhandlingerne med de spanske myndigheder er Kommissionen for øjeblikket i færd med at færdiggøre fællesskabsstøtterammen for de regioner i Spanien, der er støtteberettigede i henhold til mål 1 i perioden 2000-2006, herunder Galicien.

Fællesskabsstøtterammen indeholder ingen detaljerede oplysninger om de projekter, der skal finansieres i planlægningsperioden, og det er derfor for tidligt at udtale sig om konkrete aspekter af de projekter, der eventuelt vil blive udvalgt i forbindelse med fællesskabsstøtterammens operationelle programmer.

(2001/C 103 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2448/00**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. juli 2000)

Om: Øer

Kommissionen er i færd med at undersøge muligheden for at beskatte flybrændstof. Denne forholdsregel skal efter sigende bestå i at pålægge alle flyvninger fra fællesskabslufthavne en afgift.

Er Kommissionen sig bevidst, i hvor høj grad Den Europæiske Unions ømråder er afhængige af lufttransport af den indlysende grund, at de ikke har adgang til vej- eller jernbanenettet (og — for de fleste områder i den yderste periferi — end ikke har mulighed for at benytte søvejen til regelmæssig passagertransport)?

Agter Kommissionen på grundlag af EF-traktatens artikel 299, stk. 2 (for områder i den yderste periferi), og artikel 158 samt erklæring nr. 30, der er knyttet som bilag til Amsterdam-traktaten, at foreslå en dispensation, der indebærer, at forbindelser til eller mellem øerne fritages for denne foranstaltning, der ellers vil forværre de problemer, som deres isolering giver anledning til?

(2001/C 103 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2468/00**af Paulo Casaca (PSE), Isidoro Sánchez García (ELDR),
Margie Sudre (PPE-DE), Roy Perry (PPE-DE), Mariotto Segni (UEN)
og Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen**

(24. juli 2000)

Om: Øer

Kommissionen er i færd med at undersøge muligheden for at beskatte flybrændstof. Denne forholdsregel skal efter sigende bestå i at pålægge alle flyvninger fra fællesskabslufthavne en afgift.

Er Kommissionen sig bevidst, i hvor høj grad Den Europæiske Unions ømråder er afhængige af lufttransport af den indlysende grund, at de ikke har adgang til vej- eller jernbanenettet (og — for de fleste områder i den yderste periferi — end ikke har mulighed for at benytte søvejen til regelmæssig passagertransport)?

Agter Kommissionen på grundlag af EF-traktatens artikel 299, stk. 2 (for områder i den yderste periferi), og artikel 158 samt erklæring nr. 30, der er knyttet som bilag til Amsterdam-traktaten, at foreslå en dispensation, der indebærer, at forbindelser til eller mellem ørne fritages for denne foranstaltning, der ellers vil forværre de problemer, som deres isolering giver anledning til?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-2448/00 og E-2468/00**

(12. oktober 2000)

Kommissionen er opmærksom på situationen vedrørende lufttransport i de yderste randområder.

For øjeblikket fastsættes i henhold til Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier⁽¹⁾, som afspejler Chicago-konventionen⁽²⁾, en obligatorisk fritagelse for motorbrændstof til luftfartøjer, når der er tale om kommerciel flytrafik. I et forslag til Rådets direktiv om beskatning af energiprodukter⁽³⁾, der erstatter direktiv 92/81/EØF, fastsættes, at medlemsstaterne kan vælge at beskatte nationale flyvninger og flyvninger mellem medlemsstaterne på grundlag af bilaterale aftaler. Endvidere foreslår Kommissionen i en nylig meddelelse⁽⁴⁾, at medlemsstaterne intensiverer deres samarbejde inden for rammerne af den internationale organisation for civil luftfart (ICAO) med henblik på at indføre afgifter på flybrændstof og andre instrumenter med lignende virkninger. Meddelelsen drøftes for øjeblikket i Europa-Parlamentet.

Hvad angår den særlige situation i de yderste randområder, kunne eventuelle undtagelsesbestemmelser behandles af medlemsstaterne i de bilaterale aftaler under hensyntagen til de gældende fællesskabsbestemmelser, bl.a. vedrørende statsstøtte, og på baggrund af de artikler i EF-traktaten, som det ærede medlem henviser til.

⁽¹⁾ EFT L 316 af 31.10.1992.

⁽²⁾ Chicago-konventionen fra 1944, om oprettelse af den internationale organisation for civil luftfart (ICAO), regulerer, hvorledes det brændstof, der allerede er om bord på et fly, skal beskattes. Beskatningen af brændstof, der tankes på et fly, reguleres af et stort antal bilaterale luftfarts aftaler (ASA), som er indgået mellem visse medlemsstater samt mellem medlemsstaterne og tredjelande. De indeholder sædvanligvis en bestemmelse, hvorefter både brændstof i transit og brændstof, der påtanks på de kontraherende medlemsstaters område, er fritaget fra brændstofafgift. Det er selvfølgelig muligt at genforhandle alle gældende AS med henblik på at få undtagelsen for brændstof, der leveres på de kontraherende parters område, ophævet. Dette kan imidlertid blive en langvarig og omstændelig proces. Endvidere forudsætter en ændring af beskatningen af brændstof i transit en genforhandling af de bilaterale ASA og af de relevante bestemmelser i Chicago-konventionen.

⁽³⁾ EFT C 139 af 6.5.1997.

⁽⁴⁾ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om beskatning af motorbrændstof til fly — KOM(2000) 110 endelig.

(2001/C 103 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2458/00

af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet

(24. juli 2000)

Om: De tyske myndigheders inddragelse af pas tilhørende mistænkte hooligans

Er de tyske myndigheders inddragelse af pas tilhørende ca. fem hundrede mistænkte hooligans umiddelbart før fodbold-EM 2000 efter Rådets opfattelse forenelig med EU-traktaterne?

Svar

(7. november 2000)

De foranstaltninger, som det ærede medlem af Europa-Parlamentet omtaler, hører under de tyske myndigheders kompetence⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Jf. artikel 33 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 2, stk. 2, i Schengen-konventionen af 19.6.1990.

(2001/C 103 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2460/00**af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Aggressioner mod italienske journalister

Søndag den 2. juli indtraf der inden EM-finalen i fodbold i Rotterdam, Nederlandene, en foruroligende episode, som gik ud over et italiensk tv-hold. Holdet, som bestod af tre journalister og fire teknikere, var ved at filme de »anakronistiske« arkitektoniske barrierer på sportsanlægget, som en gruppe på 140 handicappede italienere, der var taget til Rotterdam for at overvære kampen, skulle passere. Pludselig fik tv-holdet forbud mod at optage scenen og blev med vold fjernet af kontrollører. Dernæst greb politiet ind under anvendelse af vold mod journalisterne, hvoraf en blev såret (det hele blev optaget af tv-kameraer), og til slut blev hele tv-holdet anholdt.

1. Finder Rådet ikke, at dette var en voldsom reaktion fra de nederlandske myndigheders side i et forsøg på at skjule de manglende faciliteter for handicappede på sportsanlægget?
2. Finder Rådet ikke, at dette er en skandaløst intimiderende handling og censur af pressen?
3. Finder Rådet ikke, at pressefriheden på baggrund af disse episoder er langt fra at være anerkendt i alle EU-landene?

(2001/C 103 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2487/00**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Nederlandske politifolks adfærd den sidste dag under Europamesterskaberne i fodbold

Nederlandske politifolks adfærd over for italienske tv-folk den sidste dag under Europamesterskaberne i fodbold leder tanken hen på et demokratisk underskud i Nederlandene.

Hvilke sanktioner agter EU at iværksætte i denne forbindelse og at bekendtgøre over for den nederlandske regering og den nederlandske dronning, som af en langt mindre alvorlig årsag havde forment en østrigsk diplomat adgang til en officiel frokost?

Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2460/00 og E-2487/00

(7. november 2000)

Den situation, som det ærede parlamentsmedlem beskriver, henhører ikke under Rådets kompetence.

(2001/C 103 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2463/00**af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen**

(11. juli 2000)

Om: Eksport af levende kvæg til Egypten

Seneste indberetninger har afsløret, at de levende tyre, der bliver eksporteret fra Tyskland til Egypten, rutinemæssigt er blevet kastreret, mens de er ombord på skibet.

Den urimelige ordning for eksportrestitution, der tillader, at denne handel med levende kvæg kan finde sted, sikrer allerede, at dyrene lider meget under de lange afstande og de urimelige forhold. Er Kommissionen enig i, at kastrationen af voksne tyre under meget primitive forhold er en unødigt lidelse, og at al handel med levende dyr til Egypten må suspenderes indtil, at der er opnået sikkerhed for, at kastrationen ikke vil være tilladt?

(2001/C 103 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2481/00**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(24. juli 2000)

Om: Slagtedyr: Kastrering under søtransport

Dyrebeskyttelsesorganisationer har konstateret, at slagtedyr af hankøn (kvæg og får) kastreres under søtransport fra EU-havne til ægyptiske havne. Kastrering af slagtedyr af hankøn under søtransport udgør en overtrædelse af artikel 3, stk. 1, litra b), i forbindelse med artikel 5A, nr. 1, litra b), eller evt. af artikel 3, stk. 2, andet punktum, i direktiv 91/628/EØF ⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 95/29/EF ⁽²⁾.

Ifølge disse retsfor skrifter må dyr ikke påføres unødigt lidelse under transport. Kastrering af sunde slagtedyr af hankøn under søtransport, som udføres af personer uden veterinær uddannelse, påfører de pågældende dyr unødigt lidelse.

En særtilladelse til transport i henhold til artikel 3, stk. 2, første punktum, i direktiv 91/628/EØF, som ændret ved direktiv 95/29/EF, dækker som følge af samme direktivs artikel 3, stk. 1, litra c), heller ikke kastrering under søtransport.

Begrundelsen for denne fremgangsmåde, nemlig at modtagerlandet ønsker at beskytte sig mod brucellose, kan ikke anerkendes. Kastreringen af de pågældende dyr kunne allerede være foretaget i oprindelseslandet længe før transporten påbegyndtes af personer med veterinær uddannelse.

1. Ligger Kommissionen inde med oplysninger om, at slagtedyr af hankøn (kvæg og får) kastreres ombord under søtransport fra EU-havne til ægyptiske havne?

2. Hvilke skridt har Kommissionen truffet eller vil den træffe for at sætte en stopper for denne praksis eller hindre den i fremtiden?

3. Hvilke medlemsstater eksporterede i 1999 hvor mange slagtedyr af hankøn (opdelt efter kvæg og får) til Ægypten?

4. Fra hvilke EU-havne blev der i 1999 udskibet slagtedyr af hankøn til Ægypten, og hvilke dyrearter blev pr. skib transporteret til ægyptiske havne fra de respektive EU-havne?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler P-2463/00 og E-2481/00**

(26. september 2000)

Kommissionen mener, at operationer som f.eks. kastration, der udføres, mens dyrene er under transport, er en overtrædelse af bestemmelsen i artikel 5A, stk. 1, litra b, i direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 ⁽¹⁾, ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995, om beskyttelse af dyr under transport ⁽²⁾. Alle dyr har brug for en vis tid til at komme sig over sådanne operationer, og man må antage, at de ikke kan tåle at blive transporteret videre med det samme.

I Kommissionens forordning (EF) 615/98 af 18. marts 1998 ⁽³⁾ er der fastsat særlige, detaljerede regler for anvendelse af ordningen for eksportrestitutioner for så vidt angår levende kvægs velfærd under transport til tredjelande. I henhold til denne forordning skal alle sendinger af kvæg til tredjelande overholde fællesskabslovgivningen om beskyttelse af dyr under transport indtil det første aflæsningssted i det endelige bestemmelsestredjeland. Det fastsættes navnlig i forordningen, at dyrene skal kontrolleres ved ankomsten til det endelige bestemmelsestredjeland. Hvis resultatet af denne kontrol (der skal foretages af en dyrlæge) ikke er tilfredsstillende med hensyn til dyrevelfærd, udbetales eksportrestitutionen ikke, eller den kan, hvis den allerede er bevilget, kræves tilbagebetalt.

Kommissionen har allerede modtaget meddelelser med påstande om, at en del tyre og væddere, der blev udskibet fra medlemsstaterne til Egypten, er blevet kastreret på skibene. Kommissionen har imidlertid ikke for øjeblikket beviser herfor eller oplysninger, som kan bakke disse påstande op. Kommissionen har taget skridt til at klarlægge situationen, bl.a. gennem høring af de pågældende medlemsstater. Kommissionen vil om nødvendigt træffe visse foranstaltninger.

I 1999 blev der eksporteret 21 593 tyre og tyrekalve til slagting fra Fællesskabet til Egypten. 14 716 dyr kom fra Tyskland, og 6 877 blev eksporteret fra Italien. Der var sjældne forekomster af eksport af levende får (14 dyr fra Nederlandene).

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995.

⁽³⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

(2001/C 103 E/184)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2464/00
af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: WHO-sanktioner (bananer)

Hvornår stemmer Rådet om forslaget til EU's handelsordning for bananer?

Svar

(7. november 2000)

1. Rådet noterede sig på samlingen den 10. og 11. juli 2000 en rapport fra Kommissionen om de konsultationer, den har ført med henblik på løsning af bananstriden. Rådet opfordrede i den forbindelse Kommissionen til at undersøge muligheden for at forvalte markedet ved hjælp af en kvoteordning baseret på »først til mølle-princippet«. Det anmodede Kommissionen om — i forlængelse af sine demarcher — at aflægge rapport om de mulige løsninger, herunder toldløsningen og dens konsekvenser. På grundlag af denne rapport vil Rådet tage endelig stilling.

2. Der erindres desuden om, at Kommissionens forslag til ændring af forordning (EØF) nr. 404/93 om den fælles markedsordning for bananer er baseret på traktatens artikel 37, og at en rådsafgørelse således først kan komme på tale, når Europa-Parlamentet har afgivet udtalelse.

3. Rådet understreger sit ønske om hurtigst muligt at få bilagt denne strid under iagttagelse af WTO-reglerne samt under hensyn til EF-producenternes interesser og EU's forpligtelser over for AVS-staterne, særlig de svageste blandt dem.

(2001/C 103 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2472/00

af Juan Izquierdo Collado (PSE) til Kommissionen

(12. juli 2000)

Om: Linjeføring for højhastighedstoget Madrid-Levante

Har Kommissionen kendskab til den spanske minister for indenlandsk udvikling Alvarez Cascos' forslag til linjeføring af højhastighedstoget Madrid-Levante, den såkaldte ændrede A-linjeføring?

Er Kommissionen klar over de alvorlige miljømæssige virkninger, som den foreslåede linjeføring vil få, fordi den går gennem særlige beskyttelsesområder for vilde fugle og områder af stor økologisk værdi?

Er Kommissionen af samme holdning som Europa-Parlamentet, der i sin beslutning om Kommissionens årsrapport for Samhørighedsfonden 1998 (A5-0140/00) vedtaget i juni 2000 »henstiller, at Kommissionen blandt de forskellige alternativer til samme projekt prioriterer dem, som har mindst indvirkning på miljøet«?

Kan et projekt, der ikke tager hensyn til Parlamentets henstillinger, under disse omstændigheder regne med EU-støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. september 2000)

Kommissionen har ikke på nuværende stadium et detaljeret kendskab til de forskellige alternative løsninger, som de spanske myndigheder overvejer med hensyn til linjeføringen for det kommende højhastighedstog mellem Madrid og Levante, idet beslutningen henhører under medlemsstatens enekompetence. Under alle omstændigheder skal der ifølge EF-lovgivningen udarbejdes en evaluering af strækningens indvirkning på miljøet.

Hvis projektet forelægges med henblik på medfinansiering fra Samhørighedsfonden, vil Kommissionen på grundlag af den med støtteansøgningen fremlagte dokumentation omhyggeligt undersøge, om EF-lovgivningen på miljøområdet bliver overholdt.

(2001/C 103 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2476/00

af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juli 2000)

Om: Finske og svenske undtagelser — punktafgifter for alkohol

Kommissionens rapport om de nordiske undtagelser slutter med følgende ord: »Kommissionen vil på det kraftigste henstille til hver af de berørte medlemsstater, at de træffer de nødvendige skridt til at forberede sig på en jævn og glat overgang til anvendelse af gældende almindelige regler senest den dato, deres undtagelse udløber.« De »nødvendige skridt« er naturligvis nedskæring af de høje punktafgifter, selv om

rapporten interessant nok aldrig siger dette direkte. Den eneste begrundelse for at videreføre undtagelserne er den enorme forskel i satserne på den anden side af grænserne og ydermere at det er vigtigt, at de høje satser bliver reduceret samtidig med den gradvise fjernelse af importrestriktionerne.

Mener Kommissionen, at de nuværende satsforskelle ikke er bæredygtige på det indre marked? I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at fjerne denne manglende bæredygtighed? Vil Kommissionen i sin rapport om gennemførelsen af minimumspunktafgifter (i henhold til direktiv 92/84/EØF) ⁽¹⁾ foreslå, at de høje afgiftssatser skal skæres ned?

Artikel 93 i EF-traktaten drejer sig om harmonisering af indirekte skatter i det omfang en sådan harmonisering er nødvendig for at sikre det indre markeds oprettelse og funktion. Er denne artikel ikke relevant i forbindelse med behandlingen af de finske og svenske undtagelser?

Kommissionens rapport om omfanget og den gradvise afvikling af undtagelserne for de nordiske lande konkluderer, at de nordiske lande bør foretage de nødvendige tilpasninger for at gøre det muligt at ophæve importbegrænsningerne for rejsende inden for EU. Har jeg ret, når jeg formoder, at de nødvendige tilpasninger er ensbetydende med nedskæring af punktafgiftssatserne?

Hvis de nordiske lande ikke foretager de nødvendige tilpasninger, kan Kommissionen da garantere, at undtagelserne ophæves definitivt den 31. december 2003?

Kan Kommissionen acceptere, at hvis de høje punktafgiftssatser i de nordiske lande ikke gradvis nedskræres, efterhånden som importbegrænsningerne gradvis afvikles, så vil uligevægtet på det indre marked blive større? Og i bekræftende fald, er en foranstaltning, som øger uligevægten, egentlig berettiget? Fremmer den formålet med artikel 93 i EF-traktaten?

⁽¹⁾ EFT L 316 af 31.10.1992, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. september 2000)

Som Kommissionen oplyser i den rapport, som det ærede medlem henviser til, blev undtagelserne indrømmet for at give de berørte medlemsstater mulighed for gradvis at tilpasse deres politik fuldt ud til det indre markeds krav. Det er helt op til disse medlemsstater at bestemme, hvilke foranstaltninger der skal træffes, parallelt med at begrænsningerne for rejsende gradvis afskaffes. Under alle omstændigheder har Kommissionen ikke til hensigt at foreslå en yderligere forlængelse af undtagelserne efter udgangen af 2003, selv hvis det skulle vise sig, at disse medlemsstater har undladt at træffe de nødvendige tilpasningsforanstaltninger.

Spørgsmålet om, hvilke punktafgiftssatser der skal anvendes i medlemsstaterne, vil blive behandlet i en bredere kontekst i en rapport, som Kommissionen vil forelægge i begyndelsen af 2001. I rapporten vil der blive taget hensyn til det indre markeds funktion, konkurrencen mellem de forskellige kategorier af alkoholholdige drikkevarer, punktafgifternes realværdi og EF-traktatens bredere målsætning. Kommissionen ønsker ikke at foregribe konklusionerne af denne rapport.

(2001/C 103 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2485/00

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(24. juli 2000)

Om: Den Europæiske Unions eksterne forbindelser med Latinamerika under det franske formandskab

Den franske præsident, Jacques Chirac, sagde i sin tale til Europa-Parlamentet under præsentation af Rådets aktiviteter for andet halvår 2000, at Den Europæiske Unions rolle i international sammenhæng skulle styrkes.

Hvordan agter Rådet at udforme Den Europæiske Unions eksterne forbindelse med Latinamerika?

Svar*(9. november 2000)*

1. Rådet er af den opfattelse, at en udmøntning af de retningslinjer, som Den Europæiske Union og landene i Latinamerika har udstukket, og de bilaterale forpligtelser, som de har påtaget sig inden for den allerede eksisterende institutionelle ramme, vil kunne bidrage effektivt til at styrke EU's rolle i international sammenhæng. For så vidt angår disse retningslinjers og forpligtelsers indhold kan der mere specifikt henvises til det første topmøde mellem stats- og regeringscheferne for EU-medlemsstaterne og landene i Latinamerika og Caribien (den 28.-29. juni 1999 i Rio de Janeiro) og til IX. ministermøde mellem EU og Rio-Gruppen (den 24. februar 2000 i Vilamoura). Der erindres om, at der umiddelbart forud for og umiddelbart efter sidstnævnte møde fandt andre møder sted i en geografisk set snævrere kreds (minister-møder mellem EU og Mexico, EU og Andesfællesskabet samt EU og Mercosur/Chile og Bolivia), og at disse også har medvirket til at fastlægge mere specifikke samarbejds mål.

De således fastlagte rammer og mål for samarbejdet vil i nær fremtid kunne uddybes og forbedres. Derved kan de bidrage til udformningen af et strategisk partnerskab inden for politik, økonomi, sociale spørgsmål, miljø, uddannelse, kultur, menneskelige relationer samt teknik og videnskab.

2. Det partnerskab, som blev udformet i Vilamoura, tager sigte på så forskellige emner som:

- den rolle, som den internationale ordning og de regionale ordninger til fremme og beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder skal spille;
- udryddelse af fattigdom, marginalisering og social udelukkelse og nedbringelse af den økonomiske ulighed i samfundet;
- overholdelse af folkerettens og den humanitære folkerets principper og bestemmelser;
- intensivering af samarbejdet om emner af fælles interesse i internationale fora;
- koordination af bekæmpelsen af det internationale narkotikaproblem, organiseret kriminalitet og terrorisme;
- forebyggelse af naturkatastrofer som led i udviklingspolitikken;
- bæredygtig udvikling, herunder bevarelse af verdens skove og en fornuftig udnyttelse af skovressourcerne;
- regional integration;
- det bi-regionale samarbejde med henblik på styrkelse af de nationale systemer og etablering af ordninger til forebyggelse og systemer til tidlig varsling af internationale finanskriser.

Det er således op til fællesskabsinstanserne, og navnlig til Rådet for Den Europæiske Union, at træffe de nødvendige foranstaltninger til en intensivering af samarbejdet med Latinamerika om bl.a. ovennævnte emner.

3. Der erindres om, at der i det franske formandskabs program for andet halvår 2000 især lægges vægt på, at dialogen med underregionerne i Latinamerika fortsættes på de regelmæssige møder med de regionale grupper, der finder sted i tilknytning til FN's Generalforsamling. Det anføres ligeledes, at formandskabet vil foreslå sine partnere, at man overvejer en revision af den fælles holdning vedrørende Cuba og en eventuel genoptagelse af den politiske dialog med landet.

4. De kompetente instanser i Rådet for Den Europæiske Union vil, når tiden er moden, og hvis det er relevant, opstille de nødvendige regler for, hvordan forbindelserne med landene i Latinamerika uddybes og udvides. De ønsker på den måde at bidrage til at styrke EU's rolle i international sammenhæng som foreslået af formanden for Det Europæiske Råd, Jacques Chirac, i dennes tale til Europa-Parlamentet.

(2001/C 103 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2488/00**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Fængselsarbejde

Italienske fængsler har ca. 54 000 indsatte, hvoraf mange er interesseret i at arbejde (også for en beskedent løn). Imidlertid kan dette ikke lade sig gøre af bureaukratiske årsager.

Hvad er Rådets syn på dette problem?

(2001/C 103 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2490/00**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Rådet**

(24. juli 2000)

Om: Forholdene i italienske fængsler

Hvorledes vurderer Rådet situationen i italienske fængsler set i forhold til borgerrettighederne?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2488/00 og E-2490/00**

(7. november 2000)

Beskæftigelsespolitikken i fængslerne henhører under medlemsstaternes kompetence. I overensstemmelse med nærhedsprincippet er Fællesskabets indsats på beskæftigelsesområdet begrænset til at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne samt til at støtte og om nødvendigt supplere deres indsats på de betingelser, der er fastsat i EF-traktatens artikel 125 ff.

(2001/C 103 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2497/00**af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen**

(2. august 2000)

Om: Natura 2000-nettets indvirkning på økologien i provinsen Malaga i Spanien

Med Natura 2000-nettet ønsker Den Europæiske Union at indvirke på beskyttede områder af høj økologisk værdi, således at antallet af områder af særlig fællesskabsbetydning med specielt vigtige dyre- og plantearter øges.

For så vidt angår provinsen Malaga, har Natura 2000-nettets betydning særlig vakt naturelskernes opmærksomhed med henblik på at opnå en betydelig forøgelse af det areal, der skal omfattes af Natura 2000-nettets beskyttelse.

Kan Kommissionen nærmere oplyse, hvilken indvirkning Natura 2000-nettet præcist vil få på provinsen Malaga i Spanien, og hvornår Den Europæiske Union officielt udpeger det pågældende område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. september 2000)

Provinsen Malaga er beliggende i den biogeografiske middelhavsregion, for hvilken de spanske myndigheder har lovet at fremkomme med en supplerende liste over lokaliteter til december 2000.

Kommissionen kan dermed ikke vurdere alle de forslag, der er indgivet af Spanien og af de øvrige medlemsstater i denne biogeografiske zone før første halvår af 2001. Forudsat at de nationale lister over lokaliteter omfatter en tilstrækkelig stor repræsentation af samtlige de naturlige naturtyper og dyre- og plantearter, som findes i denne biogeografiske region, vil Kommissionen kunne vedtage listen over Natura 2000-lokaliteterne for middelhavsregionens i løbet af 2001.

Kommissionen kan derfor på dette stadium hverken vurdere, hvor stort det pågældende areal vil blive i provinsen Malaga, eller vurdere forvaltningsforanstaltningerne for området, som skal træffes af de spanske myndigheder.

(2001/C 103 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2498/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(2. august 2000)

Om: Lærebøger om Den Europæiske Union

Skoleelever i alle aldre og på alle klassetrin, som nu om stunder dagligt støder på emner, der vedrører Den Europæiske Union, ønsker at få mere konkret baggrundsviden, der kan hjælpe dem til at danne sig et billede af den politiske verden, de lever og kommer til at leve i.

Som følge deraf er der mange lærere, der overvejer, om det ville være hensigtsmæssigt med en officiel lærebog om Den Europæiske Union, hvor skoleelever i alle aldre kan læse om alt, hvad der foregår i Unionen, og hvordan den vil få indflydelse på deres levevilkår, når de går ud af skolen.

Mener Kommissionen, at der bør laves en fælles lærebog, således at alle skoleelever i EU får et ensartet og afbalanceret billede af EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. oktober 2000)

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at opbygningen af uddannelsessystemerne, herunder undervisningsindholdet, hører under medlemsstaternes kompetenceområde. Det hedder således i EF-traktatens artikel 149, at »Fællesskabet bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne (...) med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne (...)«.

Kommissionen arbejder dog aktivt for at informere borgerne og har derfor udgivet en række publikationer, der er henvendt til den brede befolkning, og andre, der er henvendt til de unge. Der findes en oversigt over publikationerne på Europa-serveren på Internettet. Man kan f.eks. nævne: Hej Europa – en ungdomsguide til Europa og EU (cd-rom), De femten EU-lande og Europa fra A til Å.

Alle tre findes på de 11 officielle EU-sprog, og de er med til at give underviserne og de unge et ensartet billede af EU.

(2001/C 103 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2512/00

af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(2. august 2000)

Om: Særlige markedsordninger for æg

I Kommissionens forordning (EØF) nr. 1274/91⁽¹⁾ om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 1907/90⁽²⁾ om handelsnormer for æg, fastlægges der fem særlige handelsbegreber: Æg fra burhøns, æg fra fritgående høns, æg fra fritgående høns – intensivt system, skrabeæg og æg fra volierehønseshold.

Hvilke planer har Kommissionen om en genbehandling af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1274/91 efter vedtagelsen af Rådets direktiv 1999/74/EF⁽¹⁾ af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner?

Agter Kommissionen at gøre det særlige handelsbegreb »æg fra burhøns« til et obligatorisk begreb, der skal finde anvendelse på æg, der er produceret i bursystemer som fastlagt i kapitel II og III i Rådets direktiv 1999/74/EF? Agter Kommissionen at mindske den udendørs bestandstæthed for fritgående høns, som producerer æg, der forhandles som »frilandsæg«?

⁽¹⁾ EFT L 121 af 16.5.1991, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 173 af 6.7.1990, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 203 af 3.8.1999, s. 53.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. september 2000)

Som det ærede medlem måtte vide, fremgik det af Kommissionens meddelelse om beskyttelse af æglæggende høner i forskellige produktionssystemer⁽¹⁾, at Kommissionen ud over mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner agter at fremsætte forslag om obligatorisk mærkning af det enkelte konsumæg med angivelse af produktionssystemet.

Ved vedtagelsen af Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner i forskellige produktionssystemer⁽²⁾ anmodede Rådet Kommissionen om inden den 1. januar 2002 at fremlægge et forslag om tilpasning af handelsnormerne for æg, idet der tages særlig hensyn til muligheden af at indføre obligatorisk mærkning.

Hvad angår denne mulige ændring, skal tilpasningen af handelsnormerne gennemføres i to trin. Først skal Rådets forordning (EØF) nr. 1907/90 af 26. juni 1990 om handelsnormer for æg⁽³⁾ ændres, så der kan indføres obligatorisk mærkning for æg med angivelse af produktionssystemet. Kommissionen vedtog den 6. september 2000 et forslag⁽⁴⁾ om ændring af Rådets forordning med henblik herpå. Dernæst skal Kommissionens forordning (EØF) nr. 1274/91 af 15. maj 1991 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 1907/90 om handelsnormer for æg⁽⁵⁾ tilpasses med henblik på at fastlægge tekniske detaljer såsom den udendørs bestandstæthed. I denne henseende konsulterer Kommissionen alle berørte parter, herunder forbrugere, producenter samt afsætnings- og forarbejdningssektoren.

⁽¹⁾ KOM(98) 135 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 203 af 3.8.1999.

⁽³⁾ EFT L 173 af 6.7.1990.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 522.

⁽⁵⁾ EFT L 121 af 16.5.1991.

(2001/C 103 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2515/00 af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(2. august 2000)

Om: Husholdningsaffald

Er indsamlingen af husholdningsaffald omfattet af EU-direktiver, -forordninger eller andre -retsakter og i bekræftende fald hvilke?

Er indsamlingen af husholdningsaffald omfattet af meddelelser, beretninger eller andre dokumenter fra Kommissionen?

Hvad mener Kommissionen om de sundhedsmæssige følger af indsamlingen af husholdningsaffald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(19. september 2000)*

Der findes en række fællesskabsdirektiver, som finder anvendelse på husholdningsaffald, men der er ikke noget specifikt direktiv om håndtering af husholdningsaffald. I henhold til Fællesskabets affaldsstrategi⁽¹⁾ og Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽²⁾, lægges der i første instans vægt på at forebygge affaldsproduktion og i anden instans på nyttiggørelse af affald med de tre aspekter (genbrug, genvinding og energiudnyttelse) og i sidste instans sikker deponering (forbrænding uden energiudnyttelse og deponering på losseplads).

Forebyggelse af affaldsproduktion kræver forbrugeroplysning og ændring af forbrugeradfærd. Hvis forebyggelsen skal tage hensyn til grænserne for nutidens livsstil, er det uomgængeligt nødvendigt med særskilt indsamling ved kilden med henblik på at optimere genbrug af materialer, som — hvis det sker på en miljømæssigt forsvarlig måde — generelt er at foretrække frem for energiudnyttelse. Med henblik herpå er særskilt indsamling især ønskværdig for emballageaffald⁽³⁾, olieaffald⁽⁴⁾ og brugte batterier⁽⁵⁾, og det foreslås også for elektronisk affald⁽⁶⁾. Eftersom organisk affald bør begrænses på lossepladser i henhold til Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽⁷⁾, er særskilt indsamling af biologisk nedbrydeligt affald frem for kompostering eller anaerob nedbrydning en rimelig løsning. Der drøftes for øjeblikket et initiativ vedrørende kompostering af organisk affald.

Den bedste måde at behandle husholdningsaffald på, bortset fra ovennævnte fremgangsmåder, som indebærer potentielle sundhedsrisici, afhænger meget af de lokale forhold og falder dermed ind under nærhedsprincippet. Beslutningen om, hvor tit der skal foretages indsamling af affald, afhænger af klimaet, tilstedeværelsen af affaldsbeholdere og infrastrukturen, og de forskellige muligheder for affaldsbehandling, som der ikke kan fastsættes regler for eller rettes henstilling om på europæisk plan.

⁽¹⁾ KOM(96) 399 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽³⁾ Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, EFT L 365 af 31.12.1994.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 91/157/EØF af 18. marts 1991 om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer, EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁶⁾ KOM(2000) 347.

⁽⁷⁾ EFT L 182 af 16.7.1999.

(2001/C 103 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2517/00**af Adriana Poli Bortone (UEN) og Sergio Berlato (UEN) til Kommissionen***(2. august 2000)*

Om: Beskyttelse af den ægte olivenolie

Kommissær Fischler har vist sig imødekommende over for den anmodning, der blev fremsat i forespørgslen om forsøg på at finde en analytisk metode til at konstatere tilstedeværelse af nøddeolie i olivenolien.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse, om den ikke mener, at denne analysemetode så snart den er udviklet og indføjet af Kommissionen i forordning EØF 2568/91, bør have til formål at beskytte den ægte olivenolie i dens forskellige former i stedet for at behage de multinationale selskaber?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(28. september 2000)*

Analysemetoder indføres først i EF-lovgivningen, når de er blevet testet ved flere lejligheder og har været genstand for mange, stringente laboratorieundersøgelser med det formål at analysere den pågældende metodes præcision.

Til dette formål benytter Kommissionen sig af et samarbejde med kemikere fra de enkelte medlemsstater, som mødes regelmæssigt i Bruxelles. Der er tale om fagfolk, der har høje kvalifikationer på deres respektive område, og som er knyttet til forskningscentre eller universiteter. Som allerede nævnt i forbindelse med det ærede medlems foregående forespørgsel P-1763/00⁽¹⁾ deltager disse eksperter i samarbejde med andre forskere fra de vigtigste olivenolieproducerende lande ligeledes i det forskningsarbejde, som koordineres af Consiglio Oleicolo Internazionale (COI), som har sæde i Madrid. Det er vigtigt at understrege, at COI er en international organisation, hvoraf bl.a. Fællesskabet er medlem, og en del af FN-systemet.

Derfor har de analysemetoder, som er fastsat i EF-lovgivningen, et objektivt videnskabeligt grundlag sammenholdt med de problemer, der skal løses. Analysemetoderne har ingen politiske målsætninger og dermed ingen af de to målsætninger, som er nævnt i forespørgslen.

⁽¹⁾ EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 111.

(2001/C 103 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2518/00

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(25. juli 2000)

Om: Parkeringsplan for Rom, miljøindvirkningsvurdering og underretning af borgerne (Via Oslavia, Piazza Vescovio, Via Taranto osv.)

Rom Kommune iværksatte for nogle år siden en plan for bygning af en række underjordiske parkeringshuse. Selve bygningsarbejdet blev overdraget til private virksomheder, og parkeringspladserne sælges til de borgere, der ansøger herom. Bygningen af de underjordiske parkeringshuse har givet anledning til megen polemik blandt beboerne i de berørte kvarterer på grund af byggeriernes varighed, de ændrede vejforhold og udgravningernes eventuelle miljømæssige indvirkning med uheldige konsekvenser for de berørte bygningers stabilitet og for forretnings- og erhvervslivet og med tab af træer og grønne områder til følge.

De oplysninger, som Rom Kommune har forelagt vedrørende nævnte underjordiske parkeringshuses skadelige indvirkning på miljøet forekommer så vage og mangelfulde, at de berørte beboere har set sig nødsaget til at gå til den lokale forvaltningsdomstol for at sikre deres ret til at blive underrettet om byggepladsernes art, om byggeriernes varighed osv. I øvrigt giver denne totale mangel på klare oplysninger fra de ansvarlige myndigheders side vedrørende den farlige karakter eller ej af disse projekter anledning til så stor legitim bekymring hos borgerne, at disse har sluttet sig sammen i protestgrupper med det ubehagelige resultat, at der er opstået en nytteløs konflikt mellem borgerne og virksomhederne, nytteløs fordi det ikke er virksomhederne (som selv risikerer noget, og som risikerer at måtte foretage afskedigelser), men kommunen, der udsteder byggetilladelser, og som har pligt til at underrette borgerne. Det må desuden præciseres, at der ikke i alle tilfælde synes at være blevet anmodet om en miljøindvirkningsvurdering, hvorved man reelt har billiget forskelsbehandling mellem samme type projekter og byggepladser i forskellige dele af Rom, hvilket (bl.a. i lyset af Kommissionens svar på min tidligere forespørgsel E-2858/99⁽¹⁾) vækker formodning om en overtrædelse af direktiv 85/337/EØF⁽²⁾ og senere ændringer heraf som følge af mangelen på fyldestgørende forudgående vurderinger, ikke blot af de enkelte projekter, men af hele parkeringsplanen, der på grund af antallet af samtidigt igangværende byggepladser antager særlig miljømæssig betydning.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse:

1. om ikke den mener, at de underjordiske parkeringshuse under alle omstændigheder skal underkastes miljøindvirkningsvurderinger, også som samlet parkeringsplan?
2. om ikke den mener, at borgerne har ret til grundig information fra Rom Kommune?
3. om ikke den finder det hensigtsmæssigt, at borgerne forud for iværksættelsen af sådanne projekter inddrages i forudgående afgørelser, bl.a. for at give dem lejlighed til at foreslå alternative løsninger?

⁽¹⁾ EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 120.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(14. september 2000)*

Planer er ikke omfattet af Fællesskabets direktiver om miljøvurdering (VVM) (Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og direktiv 97/11/EF⁽²⁾ om ændring af direktiv 85/337/EØF). Som stadfæstet af Domstolen, bør der imidlertid som led i VVM-proceduren tages tilbørligt hensyn til mulige kumulative virkninger af forskellige projekter.

I henhold til Rådets direktiv 90/313/EØF⁽³⁾ af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger skal myndighederne stille miljøoplysninger til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person på dennes anmodning, og uden at han skal godtgøre nogen interesse deri (artikel 3, stk. 1). Myndighederne skal give en person, der anmoder om oplysninger, svar så hurtigt som muligt og senest inden to måneder. Afslås udleveringen af de ønskede oplysninger, skal dette begrundes (artikel 3, stk. 4). En person, som finder, at hans anmodning om oplysninger uden rimelig grund er blevet afslået eller ladet upåagtet eller er blevet utilstrækkeligt besvaret af en myndighed, kan anmode om retlig eller administrativ prøvelse af afgørelsen i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retsorden (artikel 4). Direktivet er omsat i italiensk ret ved »decreto legislativo 24 febbraio 1997 n. 39 sulla libertà di accesso alle informazioni in materia di ambiente«.

Hvad angår spørgsmålet om borgernes deltagelse i beslutningsprocessen, bifalder Kommissionen, at borgerne deltager i beslutninger, som berører dem.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ EFT L 158 af 23.6.1990.

(2001/C 103 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2520/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(2. august 2000)*

Om: Gennemskuelige statsstøtteordninger

Kommissionsmedlem Monti erklærede i sit svar på min skriftlige forespørgsel E-1338/00⁽¹⁾ om flytning af arbejdspladser fra Det Forenede Kongerige til Tyskland som følge af skattelemper, at det var vigtigt ikke at overvurdere statsstøttens indflydelse på firmaers beslutninger, og at det, selv om støtten kan have indflydelse på valget af det sted, hvor et firma vælger at etablere sig, er langt mere tvivlsomt, om den har afgørende betydning for en beslutning om at lukke eller indskrænke en allerede etableret arbejdsplads. Jeg tillader mig imidlertid at betvivle kommissionsmedlem Montis påstand. Hvis statsstøttens effektivitet virkelig er så ringe, ville den logiske følge være, at medlemsstaterne holder op med at tilbyde disse incitamenter for at tiltrække arbejdspladser og industri til deres regioner. Imidlertid er der ikke meget, der tyder på en formindskelse i statsstøttens omfang, så længe der ikke er noget pres fra fællesskabsside.

Vil Kommissionen påstå, at statsstøtten på 7 milliarder DM til den tyske kulindustri ikke har haft nogen indflydelse på beskæftigelsen og industrien? Mere vigtigt er det imidlertid, at de af mine vælgere, som har mistet deres arbejde på grund af flytningen af fabrikken til Tyskland, vil være foruroligede over, at beslutningen begrundes med de påståede tyske skattelemper.

Kan Kommissionen oplyse, om der reelt er bevilget sådanne skattelemper? Hvis Kommissionen ikke kan oplyse dette, hvorledes kan den så drage nogen konklusion vedrørende baggrunden for denne beslutning?

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(27. september 2000)*

I Kommissionens tidligere svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1338/00 ⁽¹⁾ blev det hverken hævdet eller antydnet, at støtten ingen indflydelse har. Det er klart, at statsstøtte kan medvirke til at tiltrække investeringsprojekter til et bestemt område, og dette er grunden til, at Kommissionen tillader højere støtteniveauer i mindre udviklede områder i Fællesskabet (som for eksempel Sachsen, hvor den investering, som det ærede medlem interesserer sig for, er foretaget). En begrundelse for at føre kontrol med statsstøtte er faktisk at sikre, at den tilbudte støtte i disse regioner ikke overbydes af andre, som ikke har de samme handicap. Med hensyn til støtten til den tyske kulindustri har det ærede medlem ret i, at uden en sådan støtte ville sektoren være i meget alvorlige vanskeligheder.

Vedrørende støttens generelle omfang har Kommissionen, senest i den ottende oversigt over statsstøtte ⁽²⁾, bemærket en fortsat nedgang, men har også understreget betydningen af at fastholde den øjeblikkelige nedadgående tendens.

I det tilfælde, som det ærede medlem refererer til, har Kommissionen spurgt og er af de tyske myndigheder blevet informeret om, at der endnu ikke er truffet beslutning om en individuel støttetildeling. Men i henhold til støtteordningerne Investitionszulage og Gemeinschaftsaufgabe og i overensstemmelse med Fællesskabets retningslinjer for regionalstøtte har Kommissionen bemyndiget Tyskland til at yde en vis støtte til investeringer i form af skattegodtgørelser og subsidier med henblik på at gøre det muligt for myndighederne på forbundsstats- og delstatsniveau at fremme investeringen, navnlig i de mindre udviklede områder af Tyskland, herunder delstaterne i det tidligere DDR. Individuelle tilfælde, der er i overensstemmelse med Kommissionens bemyndigelse, vil normalt ikke være genstand for individuel anmeldelse eller underretning til Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001.

⁽²⁾ KOM(2000) 205 endelig.

(2001/C 103 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2523/00**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen***(2. august 2000)*

Om: Europæisk temacenter for naturbeskyttelse og direktivet om naturlige levesteder

Hvorledes agter Kommissionen at sikre, at den omfattende videnskabelige ekspertise, som på europæisk plan kræves af det europæiske temacenter for naturbeskyttelse, fremmer gennemførelsen af målene i direktivet om naturlige levesteder og udvælgelsen af Natura 2000-områder?

Hvordan vil Kommissionen endvidere i forbindelse med gennemførelsen af direktivet om naturlige levesteder i ansøgerlandene sikre adgang til en bredere videnskabelig ekspertise på europæisk plan for at imødekomme behovene i forbindelse med udvidelsen, f.eks. via Phare-temacentret i Bratislava?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(25. september 2000)*

Kommissionen deler det ærede medlems opfattelse, hvad angår behovet for en omfattende ekspertise i forbindelse med udvælgelsen af lokaliteter til Natura 2000-nettet, hvilket også gælder for ansøgerlandene til Unionen.

Ved fornyelsen af kontrakten for Det Europæiske Temacenter for Naturbeskyttelse insisterede Kommissionen over for Det Europæiske Miljøagentur på, at der i temacentrets arbejdsbeskrivelse skulle gives høj prioritet og afsættes tilstrækkelige menneskelige ressourcer til aktiviteterne i forbindelse med Natura 2000.

Det er Kommissionens håb, at de øvrige medlemmer af agenturets bestyrelse, herunder dem, der er udpeget af Europa-Parlamentet, vil støtte denne prioritering.

(2001/C 103 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2525/00
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(2. august 2000)

Om: Korridor nr. 8

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er kommet med udarbejdelsen af programmet om gennemførelsen af korridor nr. 8?

Hvilke foranstaltninger er allerede truffet?

Hvilke finansielle midler er disponible?

Hvilke eventuelle hindringer er stadig til stede?

Hvilken rolle spiller regionen Apulien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(21. september 2000)

Kommissionen bakker kraftigt op om udviklingen af alle transeuropæiske transportkorridorer ved at forhandle med de berørte parter og tage alle de politiske, tekniske og finansielle initiativer, der er nødvendige for at skabe de mest fordelagtige rammer om transportvirksomheden i Europa.

I den forbindelse har Kommissionen igennem de seneste måneder i samarbejde med det italienske formandskab for korridor nr. 8 — det italienske transport- og søfartsministerium — deltaget aktivt i det arbejde, der skal gøre det muligt at lægge sidste hånd på aftalememorandummet for denne korridor. Dette arbejde er især gået ud på at bistå de deltagende lande — dvs. Albanien, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM), Bulgarien, Grækenland, Italien og Tyrkiet — med at nå frem til et endegyldigt kompromis om protokollens ordlyd.

I begyndelsen af juli 2000 nåede parterne på et møde i Rom frem til en aftale om så godt som den samlede tekst. Medmindre der i sidste minut skulle ske en kursændring, forventes deltagerlandenes ministerielle myndigheder og Kommissionen i løbet af de allernærmeste uger at undertegne protokollen.

Linjeføringen for den intermodale korridor nr. 8, således som den er beskrevet i udkastet til protokol, vil bestå af en hovedlinje, der forener Bari/Brindisi — Durrës/Vlore — Tirana — Cafasan — Skopje — Sofia — Plovdiv — Burgas/Varna. Desuden omfatter korridoren også tilslutningsvejen Ormenion — Slivengrad — Burgas og Byala/Gorna Oriahovica — Pleven — Sofia på den ene side og Cafasan — Kapshtice/Kristallopigi på den anden side.

Så snart protokollen er blevet undertegnet, indledes den forberedende fase, der bl.a. vil bestå af gennemførelsen af en teknisk undersøgelse. Herunder vil man undersøge korridorens infrastrukturelle situation, og der vil blive foretaget en vurdering af de særlig vigtige behov.

Allerede på nuværende tidspunkt har udviklingen af korridor nr. 8 draget fordel af en væsentlig finansiell støtte fra Fællesskabets side til de afsnit, der befinder sig på modtagerlandenes områder — via programmerne PHARE, Obnova og i den allerseneste tid også ISPA — samt fra de internationale finansieringsinstitutioner og bilaterale donorer.

Endvidere er betydningen af korridor nr. 8 blevet kraftigt fremhævet i tilknytning til indgåelsen af stabilitetspagten for det sydøstlige Europa i juni 1999, en pagt, som Kommissionen deltager aktivt i. I anledning af konferencen for denne pacts donorer, der blev afholdt ved udgangen af marts 2000 i Bruxelles, blev der indkredset adskillige projekter langs korridor nr. 8 af prioriteret karakter med henblik på en snarlig indsats. Som følge heraf vil disse projekter formentlig blive iværksat om nogle måneder.

Regionen Apulien har (i lighed med de andre lokale myndigheder, der er berørt af udviklingen af korridor nr. 8) — gennem den italienske regerings repræsentation i aftalememorandummet — mulighed for at gå med ind i arbejdet med udviklingen af denne korridor.

(2001/C 103 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2527/00
af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(25. juli 2000)

Om: Monte Bianco-tunnelen

Siden den 24. marts 1999 har Monte Bianco-tunnelen mellem Italien og Frankrig været lukket for trafik som følge af en alvorlig brand i tunnelen, som havde tragiske konsekvenser.

Ifølge de seneste oplysninger vil de arbejder, der har vist sig nødvendige med henblik på en genåbning af tunnelen med nye sikkerhedsstandarder, der kan forhindre en gentagelse af så alvorlige ulykker, muligvis kunne afsluttes i marts 2001.

Denne vejstrækning samt den planlagte færdiggørelse af den motorvej, der er ved at blive bygget på den italienske side, er allerede omfattet af det transeuropæiske landevejstransportnet, hvilket viser dens betydning for forbindelsen gennem Alperne.

Med henblik på genåbningen og på grundlag af en bredere debat om den overdrevne karakter af lastbiltransporten gennem Alperne, som de tragiske følger af branden i Monte Bianco-tunnelen gjorde endnu livligere, har der dannet sig to forskellige holdninger, hvoraf den ene tager sigte på et fuldstændigt forbud mod kørsel med lastbiler gennem tunnelen og den anden på en streng kvoteordning for antallet af køretøjer.

Desuden har den autonome region Valle d'Aosta og kantonen Wallis atter lanceret tanken om en jernbanetunnel mellem Aosta og Martigny med jernbaneforbindelse fra Milano — et projekt, der også nævnes i bilaget til den italienske finanslov for 2000 — men denne forbindelse indgår endnu ikke i de allerede fastlagte EU-prioriteringer.

Kan Kommissionen derfor oplyse, om Aosta-Martigny-jernbanetunnelen med de hertil hørende jernbaneforbindelser vil blive omfattet af de fremtidige planer for det transeuropæiske jernbanenet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. september 2000)

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har, findes der faktisk et projekt for en ny jernbanelinje mellem Aosta og Martigny.

Projektet vedrører ingen af de forbindelser, der er udstukket på kortene over jernbanenettet i Europa-Parlamentet og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾. Ud fra Kommissionens igangværende undersøgelse om, hvorvidt disse retningslinjer bør revideres, synes der for øjeblikket ikke at være nogen begrundelser for at tilføje en ny forbindelse svarende til dette projekt.

De nationale myndigheder har heller ikke forelagt nogen anmodning vedrørende en sådan forbindelse. Ifølge aftalen mellem Fællesskabet og Schweiz om godstransport og personbefordring med jernbane og ad landevej skal disse myndigheder i øvrigt samarbejde med henblik på at koordinere jernbaneinfrastrukturforanstaltninger. Hvis en ny forbindelse til Schweiz skal optages i planerne over det transeuropæiske net, kræver det altså samråd med de schweiziske myndigheder. Men heller ikke disse myndigheder har tilkendegivet nogen interesse for det nævnte projekt.

Hvis de nationale myndigheder eller de schweiziske myndigheder i den blandede komité under den nævnte aftale skulle fremsætte en anmodning herom, vil Kommissionen undersøge den med al behørig opmærksomhed.

Kommissionen minder dog om, at beslutninger vedrørende infrastrukturer i Alperne bør gøres til genstand for en global analyse, hvor der tages hensyn til, at der i de gældende retningslinjer for udviklingen af det transeuropæiske transportnet allerede findes store jernbaneprojekter, som er til undersøgelse eller under udførelse, det drejer sig bl.a. om de projekter, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i Essen, nemlig forbindelsen Lyon-Turino og Brenner-aksen Verona-München.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

(2001/C 103 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2535/00**af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen**

(28. juli 2000)

Om: Rådets direktiv 94/45/EF om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg

BASS PLC, en koncern med over 2 800 hoteller og 3 000 restauranter, indgik før den 22. september 1996 en frivillig aftale efter artikel 13 i Rådets direktiv 94/45/EF⁽¹⁾ om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg, hvorved denne aftale også gælder efter datoen for dette direktivs gennemførelse i den nationale lovgivning.

Denne aftale fastlægger valget af arbejdstagerrepræsentationen i Bass-European Forum (europæisk samarbejdsudvalg hos BASS PLC) på en måde, som slet ikke tager hensyn til de procedurereformer for valg af arbejdstagerrepræsentationer, der er fastsat i den østrigske lov om arbejdsretten.

Desuden sikrer yderligere bestemmelser, der er fastsat i samme aftale, på ingen måde, at repræsentationen af de ansatte i de enkelte virksomheder i BASS-koncernen varetages af valgte arbejdstagerrepræsentanter, hvormed målet med direktiv 94/45/EF -information og høring af arbejdstagerne i virksomheder, der opererer i flere medlemsstater — ikke er nået.

1. BASS-koncernen går ud fra, at aftalens frivillighed efter artikel 13 indebærer, at samtlige EU-retlige bestemmelser og ligeledes nationale arbejdsretsnormer dermed ikke finder anvendelse på koncernen. Deler Kommissionen denne opfattelse, og betyder dette ikke, at koncernen dermed fritages for EU-rettens virkninger?
2. Er der overvejelser om at fjerne disse modsætninger mellem de frivillige aftaler efter artikel 13 og gældende national ret og EU-ret — som led i den løbende revision efter artikel 15 i direktiv 94/45/EF?
3. Bør det ikke tilstræbes, at arbejdstagernes ret til at blive informeret og hørt som fastsat i direktivets artikel 1 og bestemmelsen om arbejdstagerrepræsentanter som fastsat i direktivets artikel 2 finder anvendelse i alle situationer — også i forbindelse med den mulighed, der er omhandlet i artikel 13?
4. Ville det i denne forbindelse ikke være hensigtsmæssigt, hvis der fastsattes nærmere bestemmelser om mulighederne for opsigelse af artikel 13-aftaler, eller hvis der i direktivteksten indarbejdedes procedurer, der kunne muliggøre en overgang fra artikel 13-aftaler til procedurer efter artikel 6?
5. Ville en øget medbestemmelse for fagforeningerne og strengere sanktionsmuligheder på grund af de vedvarende krænkelse af denne og andre direktivbestemmelser ikke være et probat middel til at afhjælpe disse problemer?

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994, s. 64.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(4. oktober 2000)

I henhold til artikel 13 i Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne⁽¹⁾ og relevante bestemmelser i national gennemførelseslovgivning kan arbejdsmarkedets parter på virksomhedsplan indgå frivillige aftaler om indførelse af et europæisk samarbejdsudvalg. Fællesskabsvirksomheder er ikke underlagt de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, såfremt der allerede inden direktivets gennemførelse fandtes en aftale, der gælder for samtlige arbejdstagere, om information og høring af arbejdstagerne på tværs af grænserne. Sådanne aftaler indgået før direktivets gennemførelse skulle være underskrevet inden den 22. september 1996.

Den juridiske virkning af en gyldig aftale indgået før direktivets gennemførelse er derfor rent faktisk, at sådanne virksomheder er undtaget fra at skulle anvende direktivet og navnlig de subsidiære bestemmelser i bilaget.

Bass PLC har indgået en artikel 13-aftale, der ifølge oplysninger indgivet til Kommissionen blev ændret i 1998 efter forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter og efter høring i Den Europæiske Komité for Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbundene (European Committee of Food, Catering and Allied Workers Unions — ECF-IUF).

Med hensyn til en revision af direktiv 94/45/EF giver Kommissionen i sin rapport af 4. april 2000 vedrørende gennemførelsen af direktivet ⁽²⁾ formelt udtryk for den holdning, at »evalueringen af gennemførelsen af direktivet vil finde sted i forbindelse med de igangværende drøftelser i Rådet og i Europa-Parlamentet om de sager, der er tæt knyttet hertil (forslag til Rådets direktiv om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab ⁽³⁾ samt udkast til direktiv om medarbejderindflydelse i Det Europæiske Selskab). På baggrund af konklusionerne i denne evaluering såvel som udviklingen i andre sager vil Kommissionen ved given lejlighed træffe beslutning om en eventuel revision af direktivet«.

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994.

⁽²⁾ KOM(2000) 188 endelig.

⁽³⁾ KOM(98) 612 endelig udg.

(2001/C 103 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2536/00

af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juli 2000)

Om: Beretning fra Den Internationale Kommission vedrørende Havforurening

Er Kommissionen bekendt med en nylig beretning offentliggjort for OSPAR-Kommissionen af Den Internationale Kommission vedrørende Havforurening, hvori der advares mod ubodelig skade på havområder omkring det vestlige og nordlige Europa? I beretningen henvises der til spildevandsudledning og industriforurening, toksisk og radioaktiv forurening, kemisk forurening og rovfiskeri, og der kræves en reaktion fra Kommissionen. Vil Kommissionen afgive udtalelse om denne sag eller reagere på beretningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(15. september 2000)

Kommissionen har ikke kendskab til en international kommission for havforurening, men går ud fra at det ærede medlem henviser til en rapport, som Oslo-Paris(OSPAR)Kommissionen for nylig har udsendt

OSPAR-kommissionen vedtog på sit årsmøde den 26.-30. juni 2000 »miljøtilstandsrapporten« (quality status report) for 2000 for hele Nordøstatlanten, som regel benævnt »QSR 2000«. Denne rapport er, sammen med rapporterne for de fem regioner i OSPAR-havområdet, den første detaljerede vurdering af havmiljøets tilstand i Nordøstatlanten, fra det arktiske område til Gibraltarstrædet og fra Grønland til Kattegat.

Ifølge QSR 2000 er tendensen til forværring af havforureningen og fiskeriet nu blevet vendt eller i det mindste standset. Ikke desto mindre er havmiljøet stadig truet, og der bør sættes på bæredygtig forvaltning af fiskebestandene, mindskelse af fiskeriets belastning af skrøbelige økosystemer og stop for udledning af farlige stoffer, som klart er blevet påvist.

Fællesskabet er, repræsenteret ved Kommissionen, kontraherende part i OSPAR og har medvirket i udarbejdelsen af QSR 2000, som har strakt sig over fire år. Kommissionen ser med tilfredshed på færdiggørelsen af QSR 2000 og påskønner det store arbejde, de kontraherende parter har lagt heri. Kommissionen håber, at OSPAR i fremtiden vil bygge sin indsats på denne QSR, og understreger, at der i de kommende vurderinger bør være større sammenhæng mellem de forskellige regioner og større

samordning med de vurderinger, der gennemføres af andre regionale havfora, gennem samarbejde i Det Europæiske Miljøagenturs inter-regionale forum. Kommissionen tilslutter sig derfor rapporten og vil sætte ind på at løse de vigtigste problemer, den rejser på områder, der falder ind under Fællesskabets kompetence. Hvad det sidstnævnte spørgsmål angår, skal det erindres, at mange EF-forskrifter såvel som samordnede EF-aktiviteter i diverse internationale fora enten direkte eller indirekte bidrager til at forbedre beskyttelsen af havmiljøet.

(2001/C 103 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2539/00
af William Newton Dunn (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juli 2000)

Om: Kommissionens nyvurdering af aktive stoffer i herbicider og pesticider

En mindre erhvervsvirksomhed i den af forespørgeren repræsenterede del af England fremstiller og sælger miljøvenligt ukrudtbekæmpelsesmiddel. Virksomheden har henvendt sig med en klage over, at den er blevet pålagt at deltage i EU's nyvurdering af disse produkter. En koordineringsmyndighed i Tyskland har forlangt et gebyr 5 000 €, som virksomheden må betale, hvis ikke dens produkt skal blive fjernet fra markedet. Senere vil den tyske myndighed underrette virksomheden om, hvilken medlemsstat der skal stå for nyvurderingen af det pågældende produkt, men virksomheden har ingen valgmulighed i dette anliggende. Hvis det er Grækenland, vil virksomheden blive afkrævet 90 000 €, hvis det er Det Forenede Kongerige, bliver gebyret 180 000 €, og hvis det er Sverige, bliver det næsten 500 000 €. Er disse oplysninger korrekte? Hvorfor er gebyrerne i bekræftende fald så forskellige i de forskellige EU-medlemsstater? Hvorfor tages der så ringe hensyn til en mindre og velfungerende erhvervsvirksomhed, som sandsynligvis vil blive presset ud af markedet på grund af disse unfair og tilsyneladende latterlige regler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 2000)

Kommissionen ønsker naturligvis ikke at straffe små innovative virksomheder, der beskæftiger sig med plantebeskyttelse, men har ifølge Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾ pligt til at tage sikkerheden ved alle plantebeskyttelsesmidler op til fornyet overvejelse med jævne mellemrum og på en effektiv måde for at sikre det højeste sikkerhedsniveau for mennesker og miljøet.

Det er rigtigt, at der altid er store udgifter forbundet med at udføre en nyvurdering af et plantebeskyttelsesmiddel. De store udgifter skal dog ses i sammenhæng med det meget komplekse arbejde, der kræver, at eksperter omhyggeligt og professionelt vurderer alle de mulige virkninger, som plantebeskyttelsesmidler kan have.

Med hensyn til de beløb, der opkræves i de forskellige medlemsstater for at udføre dette arbejde, skal det nævnes, at udgiftsstrukturen ikke er identiske. Det er derfor ikke muligt fuldstændigt at harmonisere gebyrernes størrelse. Ikke desto mindre skal gebyrbeløbet fastsættes på en gennemskuelig måde og svare til de faktiske udgifter til undersøgelsen.

Kommissionen er for øjeblikket i færd med at indsamle information om de gebyrer, der opkræves i de forskellige medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(2001/C 103 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2543/00
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(25. juli 2000)

Om: Det italienske tv-program »Report«

Det italienske tv-program »Report« på RAI 3 den 13.6.2000 kom med en række foruroligende afsløringer vedrørende WTO og dennes lyssky forbindelser med Kommissionen og FAO.

I samme program udtalte direktøren for Transnational Institute i Amsterdam, Susan George, at Kommissionen handler ud fra hensynet til de multinationale selskaber og de lobbygrupper, der repræsenterer den.

I denne forbindelse fremvistes der i udsendelsen en række hemmelige dokumenter, som skulle bevise eksistensen af et organ med navnet Transatlantic Business Dialogue (TABD), som følgende multinationale selskaber skulle være medlemmer af: Siemens, Monsanto, Ford, La Roche, Ericsson, Philips, Deutsche Telekom, Boeing, Michelin, Goodyear, Glaxo, Time Warner, Cofide & Cir og America Online. Ved hjælp af en lang række dokumenter, som blev fremvist i løbet af udsendelsen, påvistes det, at TABD regelmæssigt lægger pres på Kommissionen for på TABD's forskellige interesseområder, som spænder lige fra levnedsmidler til mobiltelefoner, at få den til at vedtage bestemmelser, som er til TABD's tilfredshed.

I udsendelsen nævntes der også et andet lignende lobbyorgan med navnet Business Investment Network, som bl.a. Fiat og Pirelli skulle være medlemmer af, og det hævdedes endvidere, at videnskabsmænd fra FAO ligefrem modtager betaling fra de største multinationale selskaber i levnedsmiddelsektoren. Endelig afsløredes eksistensen af et højtudviklet informationssystem med betegnelsen SIS (Service Information System), via hvilket EU ifølge de fremsatte udtalelser skulle konsultere de multinationale selskaber direkte for at aftale udformningen af forordninger på forskellige områder med dem (det hævdedes, at EU skulle have vedtaget forordning (EF) nr. 49/2000⁽¹⁾ og nr. 50/2000⁽²⁾ om markedsføring af genetisk modificerede organismer på denne måde).

Kan Kommissionen oplyse, om den agter straks at kaste lys over de foruroligende omstændigheder, der bragtes for dagens lys i nævnte udsendelse, for at beskytte fællesskabsinstitutionernes og de øvrige internationale organisationers værdighed?

⁽¹⁾ EFT L 6 af 11.1.2000, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 6 af 11.1.2000, s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. oktober 2000)

Det ærede parlamentsmedlem henviser til en række påstande og insinuationer, der skulle være blevet fremsat i en tv-udsendelse. De parlamentsmedlemmer, der kender noget til handelsspørgsmål, vil uden tvivl blive forbavset over, hvordan lovlige aktiviteter kan komme til at fremstå som lyssky og velkendte organer blive præsenteret som hemmelige eller fordækte.

Transatlantic Business Dialogue (TABD), som blev nævnt i udsendelsen, er ét af en række organer, herunder Transatlantic Consumer Dialogue (TACD), Transatlantic Labour Dialogue (TALD) og Transatlantic Environmental Dialogue (TAED), som blev oprettet på grundlag af en offentlig erklæring fra Kommissionen og den amerikanske regering på deres topmøde i Madrid 1995. På dette topmøde blev der fastsat en ny transatlantisk dagsorden, som omfatter samarbejde på områder som handel og investering. En af målsætninger er at »bygge broer tværs over Atlanten«, specielt ved at tilskynde private aktører og politiske beslutningstagere i EU og USA til at knytte direkte kontakter.

Disse organer fremsætter anbefalinger til Kommissionen og USA's regering. De inviteres på skift til at fremkomme med indlæg på topmøderne mellem EU og USA. Kommissionen finder, at alle de synspunkter som fremkommer ved disse dialoger, er lige vigtige og meget værdifulde i forbindelse med dens bestræbelser på at udvikle og styrke afbalancerede og sunde transatlantiske relationer. Alle berørte parter på de relevante områder har mulighed for at deltage i disse organer, og langt flere virksomheder end dem, det ærede parlamentsmedlem nævner, deltager i TABD.

TABD's anbefalinger findes alle på dennes hjemmeside (<http://www.tabd.com>). Kommissionens reaktioner på anbefalingerne er også offentlige. De parlamentsmedlemmer, som følger med i handelsspørgsmål mellem EU og USA, kender uden tvivl TABD's arbejde og opfordres til at deltage i det.

Med hensyn til »Business Investment Network« er det rigtigt, at Kommissionen holder møder med mange berørte parter, både i Europa og andre steder, herunder med repræsentanter for erhvervslivet i Europa, med det formål at få oplysninger fra investorerne om de problemer, de møder, når de investerer i udlandet,

og hvordan disse problemer kan løses. Disse møder er ikke hemmelige. Både parlamentsmedlemmer og repræsentanter fra det civile samfund har været inviteret til en række af møderne med europæiske investorer. Rapporter fra disse møder findes på Kommissionens websted <http://www.cc.ccc:8082/comm/trade/miti/invest/civil.htm>.

Services Information System (SIS) er en del af Kommissionens informationssystem. Via systemets websted <http://www.europa.eu.int/comm/trade/misc/register.htm> kan alle, der ønsker det, bestille oplysninger om handelspolitik og handelsspørgsmål set ud fra Kommissionens synspunkt. Der fås også oplysninger om særlige emneområder med det formål at lette drøftelserne mellem Kommissionens tjenestemænd og de berørte parter om forskellige handelspolitiske aspekter.

Der er altså langt fra tale om, at »Kommissionen handler ud fra hensynet til de multinationale selskaber og de lobbygrupper, der repræsenterer den«. Som det ærede parlamentsmedlem kan se, drejer det sig om, at de berørte parter og det civile samfund er aktivt inddraget i den politiske beslutningstagning på EU-plan. De påstande, der er blevet fremsat med hensyn til Kommissionen, er ikke af en sådan art, at der er behov for yderligere undersøgelser. Kommissionen foreslår, at det ærede parlamentsmedlem retter sine spørgsmål vedrørende Verdenshandelsorganisationen og FAO til de pågældende organisationer.

(2001/C 103 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2552/00

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(28. juli 2000)

Om: Konstruktion af broen over Messina-strædet

Efter mange års frugtesløse diskussioner har den italienske regering endnu ikke truffet nogen formel beslutning med hensyn til at konstruere en bro over Messina-strædet, der skal udgøre en fast forbindelse mellem Sicilien og det europæiske fastland.

På grund af selve broens natur og funktion kan den ikke betragtes som værende udelukkende i den italienske stats interesse.

1. Mener Kommissionen ikke, at konstruktion af en fast forbindelse over Messina-strædet bør falde ind under projekterne vedrørende opførelse af et transportinfrastrukturnet af fællesskabsinteresse?
2. Mener Kommissionen ikke, at broen mellem Sicilien og Calabrien udgør en logisk fortsættelse af det transeuropæiske vejnet, som fra Østersøen går gennem Unionen helt ud til den yderste spids af Sicilien?
3. Er Kommissionen i besiddelse af undersøgelser vedrørende denne infrastrukturens betydning for Fællesskabet?
4. Findes der i Kommissionen forhindringer og fordomme af forskellig art med hensyn til gennemførelsen af dette vigtige projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. september 2000)

Kommissionen har kendskab til, at der foreligger et projekt om opførelse af en bro over Messinastrædet mellem Sicilien og Calabrien. Dette projekt figurerer imidlertid ikke på listen over de forbindelser, der er registreret på kortene til bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾.

Som led i undersøgelsen af de økonomiske og teknologiske forandringer, der i givet fald vil kunne begrunde en revision af disse retningslinjer, har Kommissionen anmodet samtlige medlemsstater om at oplyse, hvilke projekter der efter deres mening må forventes at figurere på kortene over det transeuropæiske net. Såfremt den italienske regering anmoder Kommissionen om at undersøge det pågældende projekt om opførelse af en bro over Messinastrædet, vil Kommissionen give det sin fulde opmærksomhed, men den råder på nuværende tidspunkt ikke over forundersøgelser af projektet.

Såfremt resultaterne af denne generelle undersøgelse skulle blive, at Kommissionen foreslår en revision af retningslinjerne, vil Kommissionen naturligvis tage hensyn til, at det transeuropæiske transportnet skal bidrage til, at der opnås større fordele ved det indre marked, men ligeledes til Fællesskabets økonomiske og sociale samhørighed.

Der vil således kunne fremsættes forslag til en række projekter, som bidrager til en større økonomisk og social samhørighed, f.eks. de projekter, der sigter mod en større territorial kontinuitet, i den udstrækning de øvrige kriterier, der kendetegner projekter af fælles interesse, er opfyldt.

(¹) EFT L 228 af 9.9.1996.

(2001/C 103 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2553/00

af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(28. juli 2000)

Om: Den belgiske lovgivning vedrørende klinisk biologiske laboratorier

I kommissær Bolkesteins svar af 10. maj 2000 på skriftlig forespørgsel nr.E-0939/00 (¹) bekræfter han, at Kommissionen også mener, at Domstolens retspraksis i forbindelse med etableringsfriheden har gennemgået en udvikling efter Domstolens dom af 12. februar 1987, hvori den afviste en klage fra Kommissionen, som gjorde indsigelse mod den belgiske lovgivning, der begrænser administrationen af klinisk biologiske laboratorier.

Kommissionen bekræftede endvidere, at den nøje ville undersøge denne lovgivning på grundlag af de nye elementer.

Det fremgår, at Kommissionen i forbindelse med denne undersøgelse har stillet en række spørgsmål til Belgien, som besvarede dem i slutningen af maj. Sagen er stadig under behandling, eftersom Belgien tilsyneladende ikke svarede udtømmende nok på de spørgsmål, som Kommissionen havde rejst med hensyn til lovgivningens overensstemmelse med EF-traktaten.

Er Kommissionen ikke bange for, at en national domstol i den mellemliggende tid kan træffe en afgørelse uden at være fuldt informeret om Kommissionens igangværende undersøgelse, og er der ikke risiko for modstridende afgørelser, eftersom den nationale domstol hverken er forpligtet til at henvise til Domstolen eller eventuelt at høre Kommissionen?

Hvordan ser Kommissionen i denne situation sin pligt til loyalt at samarbejde med medlemsstaterne i henhold til EF-traktatens artikel 10 på grundlag af fortolkningen af Domstolens retspraksis? (Se bl.a. dom af 28. februar 1991, sag C-234/89 Delimitis mod Henninger Bräu, samling 1991, side I-935, præmis 53)?

(¹) EFT C 374 E af 28.12.2000, s. 189.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. oktober 2000)

Som det ærede medlem nævner, er man ved at undersøge, om den belgiske lovgivning om laboratorier til klinisk biologi er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

De belgiske domstole, der har beføjelse til at tage stilling i sagen, inden Kommissionen kan udtale sig, er ifølge Kommissionens oplysninger blevet informeret om den igangværende undersøgelse. Domstolene har således — inden for rammerne af de gældende nationale procedureregler — mulighed for at bede Kommissionen oplyse, hvor langt man er nået i en given sag, således som det fremgår af den retspraksis, det ærede medlem henviser til. Kommissionen har ikke endnu modtaget en sådan anmodning om oplysninger.

(2001/C 103 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2555/00**af Luciano Caveri (ELDR) til Rådet**

(31. juli 2000)

Om: Mont Blanc-tunnelen

Siden den 24. marts 1999 har Mont Blanc-tunnelen mellem Italien og Frankrig været lukket for trafik som følge af en alvorlig brand i tunnelen, som havde tragiske konsekvenser.

Ifølge de seneste oplysninger vil de arbejder, der har vist sig nødvendige med henblik på en genåbning af tunnelen med nye sikkerhedsstandarder, der kan forhindre en gentagelse af så alvorlige ulykker, muligvis kunne afsluttes i marts 2001.

Denne vejstrækning samt den planlagte færdiggørelse af den motorvej, der er ved at blive bygget på den italienske side, er allerede omfattet af det transeuropæiske landevejstransportnet, hvilket viser dens betydning for forbindelsen gennem Alperne.

Med henblik på genåbningen og på grundlag af en bredere debat om den overdrevne karakter af lastbiltransporten gennem Alperne, som de tragiske følger af branden i Mont Blanc-tunnelen gjorde endnu livligere, har der dannet sig to forskellige holdninger, hvoraf den ene tager sigte på et fuldstændigt forbud mod kørsel med lastbiler gennem tunnelen og den anden på en streng kvoteordning for antallet af køretøjer.

Desuden har den autonome region Valle d'Aosta og kantonen Wallis atter lanceret tanken om en jernbanetunnel mellem Aosta og Martigny med jernbaneforbindelse fra Milano — et projekt, der også nævnes i bilaget til den italienske finanslov for 2000 — men denne forbindelse indgår endnu ikke i de allerede fastlagte EU-prioriteringer.

Kan Rådet derfor oplyse, om marts 2001 kan bekræftes som tidspunkt for genåbningen, og med hvilke forbedrede sikkerhedsnormer og hvilke begrænsninger — forbud eller kvoteordning — man agter at genoptage lastbiltrafikken gennem tunnelen?

Svar

(10. november 2000)

Svaret på de spørgsmål, det ærede parlamentsmedlem rejser i sin forespørgsel, henhører under de berørte medlemsstaters kompetence; det er også dem, der ligger inde med oplysningerne. Det skal dog understreges, at de sikkerhedsforanstaltninger, der skal finde anvendelse på lastvognstrafikken gennem Mont Blanc-tunnelen, under alle omstændigheder skal være i overensstemmelse med EF-retten og navnlig princippet om ikke-forskelsbehandling.

(2001/C 103 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2556/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(31. juli 2000)

Om: De statsløse nationers og staternes interne befolkningsgruppers stilling i forbindelse med traktatreformen på regeringskonferencen

Agter det franske formandskab for Det Europæiske Råd i forbindelse med traktatreformen på regeringskonferencen i Nice udtrykkeligt at medtage spørgsmålet om direkte repræsentation i de europæiske institutioner af de territoriale politiske myndigheder, som har forfatningsmæssige, udøvende og lovgivende beføjelser, såsom nationalitetsgrupper, delstater, autonome regioner og forbundsregioner, og at anerkende, at der er tale om nationale og ikke lokale eller regionale politiske myndigheder?

Svar*(10. november 2000)*

Regeringskonferencen er et midlertidigt organ, der består af repræsentanter fra medlemsstaternes regeringer, og som er adskilt fra Rådet. Europa-Parlamentet deltager med to observatører. Rådet deltager ikke i regeringskonferencens arbejde.

*(2001/C 103 E/208)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2558/00
af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen***(28. juli 2000)*

Om: Hampproduktion

Hvor meget hamp produceres i dag i Den Europæiske Union, og hvor stor en del heraf anvendes til fremstilling af reb? Ligger Kommissionen inde med oplysninger om, hvad den hamp, som ikke udnyttes til rebproduktion, anvendes til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(3. oktober 2000)*

Kommissionen råder ikke over officielle statistikker over de producerede mængder af hamp. Imidlertid kan det ud fra det antal hektar, som medlemsstaterne har anmeldt, samt de vejledende gennemsnitsudbytter med et vist forbehold anslås, at EF-produktionen af hampefibre er på knap 30 000 tons.

Produktionen af reb fremstillet af hampefibre er meget lille som følge af den store konkurrence fra syntetiske fibre. Nu anvendes hampefibre for det meste i papirindustrien. For tiden undersøges der dog en række nye, specielle afsætningsmarkeder, og nogle er allerede under udvikling, f.eks. i automobilindustrien og i byggesektoren, men der er for øjeblikket kun tale om begrænsede markeder.

Andre dele af planten sælges ligeledes: der er især tale om skæver (et trælige materiale), som ofte anvendes til strøelse til dyr, og frø, som hyppigt anvendes til fuglefoder.

*(2001/C 103 E/209)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2560/00
af Elena Paciotti (PSE) til Rådet***(26. juli 2000)*

Om: Respekten for menneskerettighederne i Bahrain

Situationen for respekten for menneskerettighederne og demokratiet i Bahrain er meget foruroligende. Efter indførelsen i 1974 af loven om statens sikkerhed og den efterfølgende opløsning af Parlamentet i 1975 er der sket systematiske krænkelse af menneskerettighederne og respekten for mindretallene, der har givet sig udslag i anholdelser og fængslinger uden rettergang samt talrige tilfælde af anvendelse af tortur, som er dokumenteret af flere internationale humanitære organisationer.

Myndighederne i Bahrain nægter internationale observatører adgang til landet og afviser at give De Forenede Nationers organer de oplysninger og forklaringer, som de afkræves, selv om landet har tiltrådt konventionen imod tortur.

Europa-Parlamentet har vedtaget en lang række beslutninger om dette spørgsmål og har senest gennem sit Udvalg for Andragender beskæftiget sig med sagen vedrørende Hassan Ali Mshaima, engelsklærer og statsborger i Bahrain, som er blevet fængslet uden nærmere angivne anklager og uden rettergang.

Også på det sociale område sker der systematiske krænkelse af borgernes rettigheder.

Kan Rådet give detaljerede oplysninger om:

- situationen i Bahrain vedrørende respekten for menneskerettighederne og mindretallene?
- forbindelserne mellem EU og Bahrain inden for samarbejdet med golfstaterne?
- hvilke initiativer Rådet kan tage direkte eller i samarbejde med de interesserede medlemsstater for at få myndighederne i Bahrain til at respektere menneskerettighederne og omgående at samarbejde med de internationale humanitære organisationer, således at disse kan få adgang til landet?
- hvilke konkrete foranstaltninger det agter at træffe for at gøre udviklingen af samarbejdet med Bahrain betinget af respekten for de mest elementære menneskerettigheder?

Svar

(9. november 2000)

Rådet er enig i, at menneskerettighedssituationen i Bahrain giver anledning til bekymring. Der er således fremkommet oplysninger om eksempler på tortur, langvarig frihedsberøvelse uden domstolskendelse og andre krænkelse af internationale standarder for retfærdig rettergang samt tilsidesættelse af de grundlæggende demokratiske rettigheder.

Imidlertid er der inden for de seneste år indtruffet en positiv udvikling. Flere hundrede — omend ikke alle — politiske fanger er blevet løsladt, og i en række — omend ikke alle — tilfælde har menneskerettighedsorganisationer fået tilladelse til at besøge landet. Endvidere er det blevet besluttet at oprette et rådgivende råd, der ganske vist kun har fået tildelt begrænsede beføjelser, men som forhåbentligt med tiden vil udvikle sig til et fuldt demokratisk nationalt parlament.

EU har ikke indgået nogen særskilt kontraktlig aftale med Bahrain. Bahrain er medlem af Samarbejdsrådet for Golfstaterne, som EU har indgået en samarbejdsaftale med⁽¹⁾ EU og GCC mødes en gang om året på ministerplan i Det Fælles Råd; det seneste møde i dette Råd fandt sted den 22. maj 2000 i Bruxelles. Ved denne lejlighed besluttede parterne, at det næste møde i Det Fælles Råd skulle finde sted i 2001 i Bahrain.

I tilknytning til møderne i Det Fælles Råd, der hovedsageligt overvåger gennemførelsen af samarbejdsaftalen, drøfter ministrene ligeledes politiske spørgsmål af fælles interesse, herunder menneskerettigheder. I den forbindelse søger EU at tilskynde GCC-staterne, deriblandt Bahrain, til at respektere menneskerettighederne og samarbejde med FN og de internationale menneskerettighedsorganisationer. EU har således inden for rammerne af samarbejdsaftalen foreslået, at der indledes en menneskerettighedsdialog på alle niveauer med GCC-staterne. Der er endnu ikke truffet nogen afgørelse herom.

EU og GCC forhandler for tiden om en frihandelsaftale. Indgåelsen af en sådan aftale, der skal indeholde en bestemmelse om menneskerettigheder, vil udgøre endnu en lejlighed til at bringe disse spørgsmål på bane. Efter Rådets opfattelse er dette den mest hensigtsmæssige måde, hvorpå menneskerettigheder kan gøres til et spørgsmål af afgørende betydning for en positiv udvikling i de bilaterale forbindelser.

⁽¹⁾ EFT L 54 af 25.2.1989, s. 1.

(2001/C 103 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2561/00
af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) til Kommissionen

(25. juli 2000)

Om: Følgerne for miljøet af en vækst i godstransporten via elektronisk handel

For nylig offentliggjorde den nederlandske erhvervsvirksomhedsorganisation for vejgodstransport (Transport en Logistiek Nederland) beretningen »Ny vin i gamle fade«. Af undersøgelser fremgår det, at den elektroniske handel vil medføre en ekstra vækst på 17 % i godstransporten i Nederlandene i 2005. Denne vækst kommer oven i den allerede forventede vækst på 21 %, og den skyldes først og fremmest den tiltagende brug af varevogne og minibusser i stedet for store lastbiler.

1. Har Kommissionen kendskab til ovenstående undersøgelser? Har Kommissionen undersøgt følgerne af den elektroniske handel for godstransporten på europæisk plan?
2. Mener Kommissionen også, at den forventede ekstra vækst i vejtransporten (mere støj, luftforurening, klimaændringer) som følge af den elektroniske handel ikke er forenelig med en stræben efter en (på miljøområdet) bæredygtig transportsektor i Den Europæiske Union? Dette bør også ses på baggrund af, at andelen af varevogne, der forurener miljøet relativt mere, vokser.
3. I Nederlandene fører myndighederne en politik, der tager sigte på at begrænse transporten. Er Kommissionens politik, der tager sigte på at fremme og tilskynde til elektronisk handel, ikke i modstrid med den nederlandske politik?
4. Har Kommissionen til hensigt at tage initiativ til at mindske spændingerne mellem målsætningerne i forbindelse med den elektroniske handel på den ene side og foranstaltningerne til at begrænse transporten på den anden side?
5. I bekræftende fald, hvornår kan man forvente, at Kommissionen fremsætter forslag herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(26. september 2000)

Kommissionen er bekendt med den undersøgelse, som det ærede medlem omtaler, samt en række andre undersøgelser inden for samme emne. Desværre giver undersøgelserne ikke noget sammenhængende billede af fremtiden. Kommissionen støtter forskning via det femte rammeprogram. Der foreligger allerede nogle resultater fra det fjerde rammeprogram, som peger på muligheden for en øget logistisk effektivitet og en nedbringelse af miljøbelastningen.

Der udvikles også nye leveringsmetoder for nethandel, som f.eks. opsamlingssteder, hvilket vil medføre en forbedret logistisk effektivitet. Generelt vil en bedre logistisk styring også føre til en udvikling henimod fælles levering af varer fra forskellige kilder og dermed reducere de logistiske omkostninger. Desuden vil omstillingen hen imod immaterielle goder (som kan leveres direkte online) også begrænse behovet for fysisk transport.

Skønt e-handel nu er ved at blive en anerkendt handelsmetode, er der stadig tale om et tidligt udviklingsstade. Det er muligt, at e-handel kan medføre øget brug af lette erhvervskøretøjer, men hvis tendensen hen imod fællesleverancer øges, bliver det måske ikke tilfældet. Hvis man ser på e-handel i bred sammenhæng med hele e-udviklingen inden for erhvervslivet, er der endnu megen usikkerhed om, hvilke fordele og ulemper en vækst i transporten indebærer.

Kommissionen følger udviklingen inden for e-handel, både hvad angår transport- og erhvervsaspekter. På nuværende tidspunkt kan Kommissionen dog ikke drage nogen konklusioner om e-handels fremtidige virkning på transport.

Kommissionen er ved at forberede en hvidbog om en fælles transportpolitik, som behandler disse emner i sammenhæng med en gennemgang af transportpolitikken generelt.

(2001/C 103 E/211)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2565/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Moms på vejafgifter

Kan Kommissionen bekræfte, at der vil blive opkrævet moms af de afgifter, der betales for at anvende både offentligt og privat drevne broer og tunneller i Det Forenede Kongerige, og af de afgifter, der betales for at anvende veje og motorveje overalt i Den Europæiske Union, såfremt EF-Domstolen tilslutter sig generaladvokatens forslag til afgørelse?

Hvor højt anslår Kommissionen den samlede værdi af de vejafgifter, der i øjeblikket opkræves i Den Europæiske Union uden betaling af moms?

Er det korrekt, at et eventuelt krav om moms af vejafgifter vil blive ophævet, hvis nationale eller lokale myndigheder beslutter, at de ikke vil opkræve afgifter for anvendelsen af de veje, broer eller tunneller, de selv ejer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. oktober 2000)

Det fremgår af Domstolens domme af 12. september 2000 i sagerne C-276/97, C-358/97, C-359/97, C-408/97 og C-260/98, at det at stille veje, tunneller og broer til rådighed mod betaling af vejpenge (bompenge) udgør en serviceydelse, der falder ind under anvendelsesområdet for moms, og som følgelig er momspligtig.

Hvis en sådan aktivitet imidlertid udøves af en offentligretlig instans, og denne aktivitet udføres inden for rammerne af den retlige ordning, der specielt gælder for sådanne instanser, anses denne offentligretlige instans ikke for afgiftspligtig. Når begge disse betingelser er opfyldt, skal der ikke svares moms af de opkrævede vejpenge.

Eftersom opkrævningen af moms henhører under medlemsstaternes beføjelser, råder Kommissionen ikke for øjeblikket over konkrete tal for den samlede værdi af de vejpenge, som hidtil med urette ikke er blevet pålagt moms.

En tjenesteydelse er momspligtig, forudsat at den leveres mod vederlag, og forudsat at der består en direkte forbindelse mellem den leverede tjenesteydelse og den modtagne modværdi. Til gengæld skal der ikke opkræves moms i forbindelse med gratis benyttelse af veje, broer eller tunneller.

(2001/C 103 E/212)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2570/00
af Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Hvordan bestanden af landsvaler påvirkes af bestemmelserne om landbrugsbedrifter med kvæghold

Bestanden af landsvaler er faldet i Finland som følge af strukturomlægningen i landdistrikterne og på grund af, at kvægavlen er gået tilbage. Landsvalerne, som næsten udelukkende bygger deres rede i bygninger opført af mennesker, har mistet et stort antal redepladser. Ud over at antallet af redepladser er gået tilbage, er bestanden af landsvaler også blevet påvirket af, at antallet af skader er gået stærkt frem, da skader æder svaleæg og -unger.

I tidsskriftet Suomen Luonto (Finlands natur) hedder det desuden, at det yderligere har forværret situationen, at EU's bestemmelser om kostalde truer med at berøve svalerne deres redepladser. Ifølge tidsskriftet har Unionen udarbejdet forskrifter, som hindrer fuglene i at bygge rede på steder, hvor der holdes kreaturer. Baggrunden for Unionens begrænsninger er sandsynligvis angsten for, at fuglene kunne sprede sygdomme og fremfor alt salmonella til landbrug med kvægbesætninger.

Kan Kommissionen forklare, hvordan det kan gå til, at bestemmelserne om landbrugsbedrifter med kvæghold får sådanne konsekvenser? Hvis der findes sådanne bestemmelser, har man da i forbindelse med disse yderligere begrænsninger, som pålægges landbrugsbedrifter med kvæghold, tænkt på, hvilke indvirkninger de får for landsvalerne og deres redepladser? Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre landsvalernes muligheder for at bygge rede? Har man for resten tænkt på, hvilken indvirkning det har på

sommeren i Finland, at landsvalernes antal er gået tilbage? Ifølge folketroen i Finland er det svalerne, som kommer med sommeren, og hvis svalerne forsvandt, ville dette give anledning til alvorlige bekymringer hos folk i Finland, som har gået og ventet på sommeren i ni lange måneder. Er Kommissionen klar over, hvilken symbolsk betydning svalerne har for Finlands folk og kulturen i Finland, og er dette noget, der kan tages behørigt hensyn til i Unionens beslutningsproces?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. oktober 2000)

I bilaget til Kommissionens direktiv 89/362/EØF af 26. maj 1989 om almindelige hygiejnebestemmelser for mælkeproduktionsbedrifter⁽¹⁾ findes de nærmere regler for hygiejne (hygiejnekodeks) i forbindelse med malkning.

Da kodeksen blev udarbejdet, kom man under drøftelserne med medlemsstaternes eksperter ind på, at tilstedeværelsen af fugle — og ikke kun svaler — kunne være en forureningskilde. Man pegede på det tidspunkt på to risikotyper: dels en salmonellaforurening af mælken i forbindelse med malkning eller opbevaring hidrørende fra fuglenes afføring, dels en infektion hos køerne med mycobacterium, der kan medføre fjerkrætuberkulose.

Ekspertgruppen konkluderede, at der er betydeligt større risiko for, at mælken forurenes med salmonella fra køernes egen afføring end fra fuglenes afføring. Af denne simple grund skal køerne være rene og velplejede, og yveret skal rengøres inden hver malkning.

Hvad angår fjerkrætuberkulose gik eksperterne ind for hypotesen om, at visse besætninger kunne smittes igen, selv om kvægtuberkulose var udryddet effektivt. Det var dog kun fjerkræ, der blev peget på. Derfor er der i kodeksen i bilaget til direktiv 89/362/EØF en bestemmelse om, at svin og fjerkræ ikke må opstaldes i kostalde og rum, hvor der malkes køer.

Det hedder endvidere i kodeksen, at fluer, rotter, mus og andre skadedyr skal bekæmpes i lokaler, der anvendes til malkning samt behandling og opbevaring af mælk.

Det ville derfor være en urimelig fortolkning af hygiejnereglerne at sidestille svaler med fjerkræ eller skadedyr. Desuden gælder reglerne kun for de lokaler, der anvendes til malkning samt behandling og opbevaring af mælk, og ikke lokaler, der udelukkende anvendes til opstaldning af dyrene. Hverken staldene eller svalerne er altså omfattet af bestemmelserne.

⁽¹⁾ EFT L 156 af 8.6.1989.

(2001/C 103 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2573/00

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Serbiske klostre i Kosovo

I den del af Kosovo, der er under de italienske troppers kontrol, findes der 22 ortodokse kirker og klostre, hvor de serbiske samfund, da de blev jaget bort, havde samlet alle matrikelregistre, som beviste besiddelsen af huset, jordområder, skove og virksomheder.

1. Er Rådet klar over, at albanerne har ødelagt kirker og klostre med dynamitladninger med henblik på tilintetgørelse af de matrikeloversigter, der beviser serbernes ejendomme?

2. Mener det ikke, at man bør beskytte de serbiske indbyggers ejendele og aktiviteter i Kosovo og sikre en korrekt gennemførelse af de retslige og administrative forhold i området?
3. Hvilke foranstaltninger agter det særlig at træffe for at forhindre, at den historiske og kunstneriske arv i Kosovo ødelægges med henblik på røveri?

Svar

(10. november 2000)

Rådet beklager, at den etniske vold i Kosovo, som de ikke-albanske mindretal er ofre for, fortsætter. Ifølge de oplysninger, som det råder over, er hovedårsagen til ødelæggelsen af ortodokse kirker og klostre ikke, at der opbevares dokumenter i disse, selv om det serbiske samfund tilsyneladende har brugt nogle af stederne til at bringe vigtige dokumenter i sikkerhed. Et eksempel er patriarkatet i Pec. Hvad dette angår har Rådet dog fået oplyst, at de fleste af de dokumenter, der var bragt i sikkerhed dér, i mellemtiden er blevet overført til kommunalforvaltningen i Pec, som styres af det albanske flertal, efter først at være blevet kopieret til mikrofilm med bistand fra Beograd. Disse kopier skal stadig befinde sig hos patriarkatet.

Det ærede medlem er sikkert klar over, at Unionen ikke er ansvarlig for opretholdelse af den offentlige orden og sikkerhed i Kosovo. Denne opgave påhviler UNMIK's politistyrke og KFOR på grundlag af et mandat, der er givet i Sikkerhedsrådets resolution 1244. Rådet glæder sig dog over KFOR's indsats for at sikre beskyttelse af de vigtigste religiøse steder døgnet rundt, beskytte de mindre vigtige steder ved hjælp af patruljering og oprette kontrolpunkter i hele provinsen for at kontrollere adgangen til områder, der er beboet af serbere.

Kommissionen har tidligere haft lejlighed til at henlede Europa-Parlamentets opmærksomhed på, at den ikke råder over de nødvendige beføjelser til at træffe foranstaltninger, der kan beskytte den civile og religiøse kulturarv i Kosovo, men at den selvfølgelig er rede til at samarbejde med andre organisationer (svar på skriftlig forespørgsel E-1587/99). Kommissionen har bl.a. planer om sammen med Europarådet at gennemføre en undersøgelse for at definere behovet for bevarelse af kulturarven i Kosovo samt, ligeledes sammen med Europarådet, at nedsætte en gruppe af eksperter på højt plan, der skal foreslå løsninger på de problemer, der er opstået som følge af beskadigelse, ja til tider endog ødelæggelse, af de kulturelle værdier i Kosovo. Undersøgelsen, hvis resultater forventes at foreligge ved udgangen af året, giver en oversigt over hele problematikken.

(2001/C 103 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2574/00 af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Ulykke med FN-jetfly i Kosovo

Den 12. november 1999 fløj et ATR-jetfly, som var lejet af FN's Verdensfødevareprogram ind i Picelli-bjerget. Ved denne ulykke dræbtes de tre besætningsmedlemmer og 21 frivillige, som var taget afsted fra Rom for at yde hjælp i Kosovo, som var hærget af had og fattigdom. Ifølge oplysninger, som er offentliggjort i den europæiske presse, var den ansvarlige i kontrollårnet en engelsk militærperson, som kun var blevet oplært i et kursus på 5 timer og ikke havde den tilstrækkelige forberedelse til at udføre den opgave, han havde fået pålagt.

1. Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at fremskynde de undersøgelser, de italienske myndigheder er ved at foretage af ulykken, som kostede 24 personer livet?
2. Mener Rådet ikke, at det bør anmode den britiske regering om samarbejde for at få afklaret denne hændelse?
3. Mener Rådet ikke, at det med samme formål bør anmode om samarbejde fra FN, som også har administrative opgaver i Kosovo?

Svar*(9. november 2000)*

Rådet gav den 15. november udtryk for sin dybeste medfølelse med familier og venner til de 24 omkomne i det ulykkesramte fly, der var lejet af FN's Verdensfødevareprogram (WFP), og som var styrtet ned ved landingen i Pristina tre dage tidligere. Det pågældende fly af typen ATR.42-300 var indregistreret i Frankrig og drevet af det italienske luftfartsselskab Si Fly.

Rådet gør imidlertid det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at det ikke er tillagt nogen efterforskningskompetence.

*(2001/C 103 E/215)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2577/00****af Sebastiano Musumeci (UEN) til Rådet***(26. juli 2000)*

Om: Anvendelse af rektificeret most til skade for den sicilianske vinsektor

Den sicilianske vinsektor er inde i en vigtig fase med ekspansion og forbedring af sine produkter, hvis kvalitet nyder anerkendelse verden over. De kompetente fællesskabsmyndigheder belaver sig nu på at vedtage bestemmelser, som vil tillade brugen af rektificeret koncentreret most udvundet af druer høstet uden for vindyrkningszone C III A og C III B. Disse bestemmelser ville få en negativ indvirkning på hele den sicilianske vinsektor og på vinsektoren i andre Middelhavsregioner.

Kan Rådet:

1. bekræfte rigtigheden af oplysningen om den nært forestående vedtagelse af ovennævnte bestemmelser?
2. i bekræftende fald træffe foranstaltninger med henblik på en nyudformning af de pågældende bestemmelser for at undgå, at de sicilianske vinvirksomheder påføres alvorlige økonomiske skader?

Svar*(10. november 2000)*

Den fælles markedsordning for vin omfatter ikke bestemmelser om, at der kun må anvendes rektificeret koncentreret most udvundet af druer høstet i bestemte vindyrkningszoner. Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin⁽¹⁾ indeholder i afsnit III, kapitel III, der vedrører støtte til bestemte anvendelser, bestemmelser om særlig støtte til blandt andet rektificeret koncentreret most (artikel 34, litra b)). Det hedder desuden i denne artikel, at »ydelsen af støtten kan forbeholdes produkter fra vindyrkningszonerne C III, hvis det uden denne foranstaltning ikke er muligt at opretholde samhandelsmønstret for most og for vin til forskæring«.

Disse nye regler har været gældende siden den 1. august 2000, og Kommissionen har inden for rammerne for sin kompetence til fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser vedtaget forordning (EF) nr. 1623/2000 af 25. juli 2000⁽²⁾.

Da det er Kommissionen, der har kompetence på området, tilkommer det ikke Rådet at udtale sig om gennemførelsesforordningens anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 194 af 31.7.2000, s. 45.

(2001/C 103 E/216)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2578/00
af Johannes Blokland (EDD) til Kommissionen**

(25. juli 2000)

Om: Begrænsning af antallet af hovedsprog i forbindelse med etablering af en fælles europæisk patentordning

Kommissionen arbejder i øjeblikket på at etablere ét fælleseuropæisk patent, som fra udgangen af 2001 skal gælde i alle Unionens medlemsstater.

1. Er det korrekt, at det i de nye bestemmelser, der er under forberedelse, fastsættes, at patentet kun skal være indgivet på ét af de tre såkaldte hovedsprog, fransk, engelsk og tysk, og at det derefter blot skal oversættes til de to øvrige, og dermed ikke længere til alle EU's officielle sprog?
2. Hvorledes mener Kommissionen, at denne nye bestemmelse harmonerer med traktatens bestemmelse om, at de sprog, der anvendes i Unionen, skal behandles ens?
3. Hvorledes mener Kommissionen, at denne nye bestemmelse harmonerer med Europa-Parlamentets udtalelser om vigtigheden af, at sprogene i EU er ligeberettigede, og navnlig til Europa-Parlamentets gentagne udtalelser om nødvendigheden af, at retsakterne er tilgængelige for borgerne, bl.a. gennem oversættelse til deres eget sprog?
4. Skaber en ordning med tre »hovedsprog« ikke skjult konkurrenceforvridning og ulige behandling af borgere/ansøgere om et patent, der taler et andet af Unionens officielle sprog end de tre anførte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(13. september 2000)

Kommissionen vedtog den 5. juli 2000 sit forslag til forordning om EF-patenter ⁽¹⁾. Formålet med forslaget til forordning er at indføre et EF-patent, som er overkommelig i pris, og som giver erhvervslivet fuld retssikkerhed. Kommissionens forslag er på disse punkter både ambitiøst og afbalanceret.

Det er hensigten at gøre brug af det eksisterende og velfungerende system, som følger af München-konventionen. Fællesskabet vil tiltræde denne konvention, og Den Europæiske Patentmyndighed kan da meddele europæiske patenter, der designerer Fællesskabet (»EF-patent«). Fællesskabet fastsætter derfor i princippet kun retsfor skrifter for virkningerne af et patent, når det er meddelt i henhold til München-konventionen, og ikke for oversættelseskravene i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om EF-patenter.

I henhold til München-konventionen kan patentansøgere under visse omstændigheder indgive deres ansøgninger på andre sprog end engelsk, tysk og fransk. Ifølge München-konventionen kræves der dog oversættelse til ét af de pågældende tre sprog, således at Den Europæiske Patentmyndighed kan behandle ansøgningen.

Oversættelsesomkostningerne er en af hovedårsagerne til de betydelige omkostninger i forbindelse med opnåelse af patentbeskyttelse, der gælder flere steder i Europa. Kommissionen stiller derfor ikke i forhold til München-konventionen krav om yderligere oversættelse for at få meddelt patent. I denne henseende er Kommissionens forslag udtryk for en afvejning: ifølge en særlig bestemmelse om erstatning kan en central ret i hver enkelt tilfælde finde frem til en fornuftig løsning, såfremt den, der hævdes at have krænket et patent, har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, hvis officielle sprog ikke er det samme som det sprog, hvorpå patentet er meddelt. I praksis viser det sig desuden, at europæiske patenter kun undtagelsesvis konsulteres på andre sprog end det sprog, hvorpå de er stillet til rådighed af Den Europæiske Patentmyndighed. Kommissionen finder derfor ikke, at det foreslåede EF-patentsystem vil medføre sådanne vanskeligheder, som det ærede parlamentsmedlem nævner.

⁽¹⁾ KOM(2000) 412 endelig udg.

(2001/C 103 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2582/00
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen

(25. juli 2000)

Om: Gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om energieffektivitetskrav for forkoblinger til lysstofbelysning — affaldsmængder

Efter at Europa-Parlamentet den 5. juli 2000 har godkendt Rådets fælles holdning uden ændringer, vil direktivet om energieffektivitetskrav for forkoblinger til lysstofbelysning træde i kraft inden længe.

Har Kommissionen foretaget undersøgelser af, hvilke affaldsmængder der må forventes fremover, når magnetforkoblinger ikke længere må bruges?

Er Kommissionen i besiddelse af oplysninger om, hvorledes elektroniske forkoblinger bortskaffes, og hvorledes deres miljøvenlighed må evalueres i forhold til magnetforkoblinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(20. september 2000)

Kommissionen forventer ikke en mærkbar stigning i affaldsmængden som følge af de krav, der er fastlagt i udkastet til direktiv om energieffektivitetskrav for forkoblinger til lysstofbelysning⁽¹⁾.

Det vigtigste miljøproblem i forbindelse med bortskaffelse af magnetiske forkoblinger er de kondensatorer, der indeholder polychlorede biphenyler (PCB). I modsætning til magnetiske forkoblinger indeholder elektroniske forkoblinger ikke sådanne kondensatorer. Det forhold, at elektroniske forkoblinger ikke indeholder kondensatorer med PCB er en klar miljømæssig fordel sammenlignet med magnetiske forkoblinger. Imidlertid er der hidtil ikke foretaget detaljerede vurderinger af alle miljømæssige indvirkninger fra affaldshåndteringen af elektroniske forkoblinger. Dette gælder især den mest almindelige genindvindingsmetode i forbindelse med disse komponenter, nemlig sammensmeltning med andre former for metalaffald.

⁽¹⁾ EFT C 274 E af 28.9.1999.

(2001/C 103 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2586/00
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Udstedelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om energikrav til ballaster til lysstofbelysning — konsekvenser for små og mellemstore virksomheder i Den Europæiske Union

Efter at Europa-Parlamentet den 5. juli 2000 godkendte Rådets fælles holdning uden ændringer, vil direktivet om energikrav til ballaster til lysstofbelysning træde i kraft snarest.

Har Rådet ved udfærdigelsen af den fælles holdning undersøgt dette direktivs konsekvenser for de små og mellemstore virksomheder i Den Europæiske Union?

Er Rådet klar over, at alle virksomheder, som hidtil har fremstillet magnetiske ballaster, må indstille denne produktion inden for en overskuelig fremtid (senest efter fem år), og at talrige arbejdspladser i de berørte lande i Det Europæiske Fællesskab dermed vil gå tabt?

Som begrundelse for direktivet og den dermed forbundne omlægning af markederne anføres de efter sigende lavere omkostninger ved de nye elektroniske ballaster.

Hvor høj er prisen for:

- en magnetisk ballast og
- en elektronisk ballast?

Svar

(9. november 2000)

Direktivets konsekvenser for små og mellemstore virksomheder i Den Europæiske Union er blevet undersøgt nøje.

Det fremgår af undersøgelserne, at:

- meget energieffektive forkoblinger er lønsomme på lang sigt, fordi deres anvendelse gør det muligt at opnå omfattende energibesparelser. Da SMV'erne også anvender lysstofbelysning i deres virksomheder, kan de få en økonomisk nettogevinst heraf;
- de foreslåede effektivitetsforbedringer er forholdsvis lette at opnå, og der er planlagt lange tilpasningsperioder, således at producenterne ikke vil blive unødigt dårligt stillet som følge af disse krav. Det skal bemærkes, at den lange tilpasningsperiode er planlagt specielt af hensyn til de små og mellemstore virksomheders situation;
- EU's industri vil blive styrket ved gennemførelsen af dette direktiv. Effektivitetskravene vil faktisk øge beskæftigelsen både i produktionen af råmaterialer og i produktionen af forkoblinger. Der vil desuden opstå en større efterspørgsel efter nye produktionsmaskiner og modernisering af det eksisterende produktionsapparat. Det skal desuden bemærkes, at eftersom de laveffektive forkoblinger hovedsageligt importeres fra tredjelande, vil direktivet øge EU-producenternes markedsandel, da disse fremstiller produkter af højere kvalitet.

For så vidt angår prisen på de forskellige forkoblinger, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, ligger Rådet ikke inde med oplysninger, der gør det muligt at besvare dette spørgsmål.

(2001/C 103 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2590/00

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Rådets foranstaltninger til fordel for regionerne i den yderste periferi i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 299, stk. 2

I sin redegørelse på Parlamentets plenarmøde i juli 2000 om det franske formandskabs vigtigste indsatsområder i sidste halvdel af 2000 henviste formanden, Chirac, udtrykkeligt til regionerne i den yderste periferi. Hvilke foranstaltninger påtænker Rådet at vedtage til fordel for regionerne i Den Europæiske Unions yderste periferi i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 299, stk. 2?

Svar

(9. november 2000)

Kommissionen forelagde den 14. marts 2000 en rapport om foranstaltninger til gennemførelse af traktatens artikel 299, stk. 2, vedrørende regionerne i Den Europæiske Unions yderste periferi.

Rapporten er blevet fulgt op af et arbejdsprogram fra Kommissionen med henblik på at gennemføre foranstaltninger til iværksættelse af artikel 299, stk. 2.

Rådet har imidlertid endnu ikke fået forelagt formelle forslag fra Kommissionen og kan derfor ikke give det ærede parlamentsmedlem et mere nøjagtigt svar med hensyn til, hvilke specifikke foranstaltninger Rådet påtænker at vedtage til gennemførelse af artikel 299, stk. 2.

(2001/C 103 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2591/00

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Rådets officielle mandat til Kommissionen for at løse banankonflikten under hensyntagen til beliggenheden i den yderste periferi

I de drøftelser, der er indledt i landbrugs- og handelssektoren i anledning af reformen af den fælles markedsordning for bananer, tales der om forskellige løsninger, som ud fra et handelsmæssigt synspunkt kan efterkomme de afgørelser, der er truffet af WTO's tvistbilæggelsesorgan, og hvor der arbejdes med en kombination af kvoter og tariffier.

Hvilket officielt mandat har Rådet givet Kommissionen til at forhandle og eventuelt løse den handelskonflikt med nogle bananproducerende tredjelande, som importordningen for bananer til Fællesskabets marked har givet anledning til? Og er der taget hensyn til, at Fællesskabets bananproducerende regioner er beliggende i den yderste periferi og omfattet af EF-traktatens artikel 299, stk. 2?

Svar

(9. november 2000)

Rådet har ikke tildelt Kommissionen noget »officielt forhandlingsmandat« i forbindelse med bananstriden.

Det skal dog bemærkes, at Rådet siden foråret 1999 gentagne gange har opfordret Kommissionen til at føre konsultationer med alle berørte parter med henblik på at finde en løsning på denne strid.

Rådet noterede sig på samlingen den 10. juli 2000 en rapport fra Kommissionen om de konsultationer, den har ført med henblik på løsning af bananstriden, og opfordrede den til at undersøge muligheden for at forvalte markedet ved hjælp af en kvoteordning baseret på »først til mølle-princippet«. Det anmodede Kommissionen om — i forlængelse af sine demarcher — at aflægge rapport om de mulige løsninger, herunder toldløsningen og dens konsekvenser. På grundlag af denne rapport vil Rådet tage endelig stilling.

I den forbindelse understregede Rådet sit ønske om hurtigst muligt at få bilagt denne strid under hensyntagen til bl.a. EF-producenternes interesser.

(2001/C 103 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2595/00**af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen***(1. august 2000)*

Om: Blå flag

Så godt som samtlige nyhedsmedier på De Kanariske Øer har bragt en meddelelse om, at Den Europæiske Union har tildelt blå flag til seks havne på øerne. Det blå flag er, så vidt jeg er orienteret, gennem de sidste tolv år blevet tildelt i Spanien af en ikke-statslig organisation ved navn Foundation for environmental education in Europe (FEEE), der oprindeligt blev stiftet i Frankrig i 1985.

Hvilken forbindelse er der mellem FEEE og Den Europæiske Unions institutioner, og i henhold til hvilken bestemmelse kan denne organisation tildele »Den Europæiske Unions blå flag«? Er Kommissionen eller andre af Den Europæiske Unions institutioner ansvarlige for, at alle de strande og lysthavne eller marinaer, som tildeles det blå flag, opfylder EF's badevandsdirektiv og de deraf afledte bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(19. september 2000)*

Blå flag-kampagnen er et projekt, der blev startet af Foundation for environmental education in Europe (FEEE), der har sæde i København. Målet med kampagnen er at oplyse offentligheden om kvaliteten af strandene i flere europæiske lande både i og uden for EF og at øge miljøbevidstheden hos de lokale myndigheder og turistorganisationerne. FEEE har tilknyttede organisationer i de lande, der deltager (nationale operatører), som tager stilling til, om strandene er berettiget til det blå flag. Deres vurdering gælder fire aspekter, som der findes bindende og vejledende kriterier for: miljøundervisning og miljøoplysning, miljøforvaltning, sikkerhed og strandenes udstyr og endelig vandkvalitet. Kriteriet for vandkvaliteten er baseret på de vejledende værdier i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1976 om kvaliteten af badevand ⁽¹⁾.

Tidligere deltog Kommissionen i FEEE's jury, som træffer den endelige beslutning om, hvorvidt de strande, som de nationale juryer ikke kan nå til enighed om, skal tildeles det blå flag eller ej, og som ratificerer de beslutninger, der er truffet af FEEE's nationale operatører. FEEE modtog også økonomisk støtte fra Kommissionen.

I 1998 besluttede Kommissionen imidlertid af både økonomiske og tekniske årsager at indstille den økonomiske støtte til blå flag-kampagnen for 1999. Der blev heller ikke ydet støtte til kampagnen i 2000, da man fandt foranstaltningerne til at kontrollere flagets tildeling utilstrækkelige.

Kommissionen deltager derfor ikke i den jury, der tildeler det blå flag. Hvorvidt strandene lever op til kriterierne for det blå flag, er alene FEEE's ansvar.

Kommissionen offentliggør hvert år en rapport om badevandskvaliteten i EF. Den seneste er fra maj 2000. Rapporten offentliggøres på alle officielle sprog i EF og findes ligeledes på internettet ⁽²⁾. Ud af alle 217 strande på De Kanariske Øer opfyldte 195 de strenge »vejledende værdier« i badevandsdirektivet og 19 de »bindende værdier«. Kun 3 opfyldte ikke kriterierne.

Kommissionen forbereder i øjeblikket et forslag til Europa-Parlamentet og Rådet om en revision af badevandsdirektivet. Et af de vigtigste punkter i forslaget vil blive at holde offentligheden underrettet om badevandskvaliteten.

⁽¹⁾ EFT L 31 af 5.2.1976.

⁽²⁾ <http://europa.eu.int/water/water-bathing/report.html>.

(2001/C 103 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2598/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. august 2000)

Om: EF-finansiering af fiskerisektoren i Portugal

På baggrund af:

- svaret på skriftlig forespørgsel E-1525/00 ⁽¹⁾,
- Revisionsrettens revision af Propesca-programmet i Portugal og gennemførelsen af PESCA-initiativet, hvor Retten i henhold til velinformerede kilder kommer til den konklusion, at EU har trukket over 3,5 mia. escudos tilbage fra Portugal på grund af den langsommelige behandling af ansøgninger om støtte og tildeling af bevillinger,
- fiskerisektorens store betydning for Portugal,

bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvad er efter Kommissionens opfattelse årsagerne til den ringe gennemførelse af PESCA-initiativet og af de programmer, der finansieres over FIUF, generelt og navnlig for Portugals vedkommende?
2. Hvilke initiativer tog Kommissionen i tidsrummet 1994-1999, og hvilke agter den at tage for at sikre korrekt gennemførelse af bevillingerne under PESCA- og FIUF-initiativerne fra den foregående finansieringsperiode, navnlig for Portugals vedkommende?
3. Hvilke følger vil denne ringe gennemførelse få for tildelingen af FIUF-bevillinger for den nye finansieringsperiode?

⁽¹⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001, s. 49.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. september 2000)

1. Forsinkelser og ringe gennemførelse af fællesskabsinitiativet PESCA og de operationelle programmer, som finansieres gennem Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet (FIUF) skyldes hovedsagelig, og især hvad Portugal angår, den forsinkede offentliggørelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser og omstruktureringen af de ansvarlige administrative myndigheder, men også mangelen på personale til forvaltning og opfølgning af de operationelle interventioner på nationalt plan.
2. I forbindelse med fællesskabsstøtteramme II traf Kommissionen visse foranstaltninger for at sikre, at bevillingerne fra PESCA-initiativet og FIUF blev korrekt gennemført i de forskellige medlemsskaber. Hvad Portugal angår, blev der bl.a. i gennemførelsesfasen fremsendt flere advarsler til tilsynsudvalget, og der blev også fremsendt skrivelser, hvori man gjorde de nationale myndigheder opmærksomme på behovet for at indhente forsinkelsen. Som følge heraf blev situationen mere normal i andet kvartal af 1998.
3. De nationale myndigheders bestræbelser på at indhente forsinkelserne gjorde det i slutningen af fællesskabsstøtteramme II-perioden muligt at indgå forpligtelser for de samlede disponible FIUF-bevillinger og opfyldte målsætningen. Dette har derfor ikke fået negativ indvirkning på drøftelserne om FIUF-bevillingen for fællesskabsstøtteramme III-perioden 2000/2006, heller ikke for Portugals vedkommende.

(2001/C 103 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2599/00**af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Indre marked for travheste

Konsekvensen af et indre marked for væddeløbsheste burde være, at en dansk hest med en dansk ejer uden problemer kan deltage i et væddeløb i Frankrig eller Italien samt uden problemer kan sælges fra en dansk ejer til en fransk eller italiensk køber.

Det lader imidlertid til, at Frankrig og Italien af protektionistiske grunde lægger hindringer i vejen for et frit indre marked ved at stille helt ekstraordinære krav til hesten. Både Frankrig og Italien lægger også hindringer i vejen for arbejdskraftens frie bevægelighed ved f.eks. at nægte danske travtrænere mulighed for at slå sig ned som selvstændige i de pågældende lande.

Mener Kommissionen ikke, at Italien og Frankrig handler i strid med EU's konkurrenceregler og i strid med ideen om fri bevægelighed i det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. oktober 2000)

Det ærede parlamentsmedlem rejser flere spørgsmål vedrørende det indre marked. På grundlag af de oplysninger, der foreligger, kan Kommissionen dog ikke tage endelig stilling til de problemer, der gøres opmærksom på, eller afgøre, om de udgør overtrædelser af principperne for det indre marked.

De nævnte problemer i forbindelse med heste, der ønskes ført over grænserne, kan bunde i veterinærbestemmelserne eller bestemmelserne om dyrevelfærd i forbindelse med transport.

De danske travtræneres problemer må undersøges ud fra bestemmelserne om etableringsret og på grundlag af nærmere oplysninger om Frankrigs og Italiens afslag på at lade dem slå sig ned som selvstændige.

Kommissionen beder derfor det ærede parlamentsmedlem om mere detaljerede oplysninger om, hvilke nationale regler der gøres indsigelse imod, og om de problemer, de pågældende er stødt på.

(2001/C 103 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2602/00**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Revision af den fælles markedsordning for olivenolie

1. Hvor hurtigt vil Kommissionen foretage en revision af den fælles markedsordning for olivenolie?
2. Hvilke generelle karakteristika vil denne revision få?
3. Agter Kommissionen at tage hensyn til krisen på olivenoliamarkedet, som har ført til et drastisk fald i priserne for producenterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. september 2000)

1. Kommissionen har forpligtet sig til at fremsætte et reformforslag i løbet af 2000 med henblik på anvendelse for produktionsåret 2001/02 som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1638/98 af 20. juli 1998 om ændring af forordning nr. 136/66/EØF om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾.
2. Kommissionen vil, når tiden er inde, underrette og høre Europa-Parlamentet herom.
3. Ja.

⁽¹⁾ EFT L 210 af 28.7.1998.

(2001/C 103 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2609/00

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Kommissionen

(1. august 2000)

Om: UEFA — EM 2000. Sanktioner mod portugisiske professionelle fodboldspillere og krænkelse af grundlæggende processuelle garantier

Semifinalen mellem Portugal og Frankrig under EM 2000 endte med nogle episoder. En kontroversiel situation, som kun blev set af meget få (ikke en gang af kampdommeren), som udløste en tvivlsom kendelse, gav anledning til portugisiske protester, som ganske vist var beklagelige, men ikke desto mindre forståelige i betragtning af omstændighederne. På baggrund heraf traf UEFA særdeles hårde sanktioner mod tre af spillerne på det portugisiske landshold, Abel Xavier, Nuno Gomes og Paulo Bento, som idømtes karantæne på henholdsvis 9, 8 og 6 måneder. Denne foranstaltning berører også deres klubber, som således ikke kan lade disse spillere deltage i internationale kampe på grund af omstændigheder, som de er uden skyld i. Imidlertid forholder det sig sådan, at UEFA end ikke lod de pågældende spillere udtale sig, inden de blev idømt de hårde sanktioner, og heller ikke hørte deres klubber, som også blev berørt af afgørelsen.

EU (EU-traktatens artikel 6) »bygger på ... respekt for menneskerettighederne ... samt retsstatsprincippet«. I samme artikel henvises der til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder, hvilket bl.a. vil sige garantierne som omhandlet i konventionens artikel 6 og 7. En grundlæggende ret for borgerne og et ledende princip for retsstaten er netop retten for enhver anklaget til ikke at blive straffet uden forinden at have haft lejlighed til at udtale sig.

Dette var imidlertid ikke tilfældet i forbindelse med de pågældende fodboldspillere. Det forhold, at der nu verserer en sag, som de har anlagt, ændrer ikke ved UEFA's krænkelse af en grundlæggende rettighed. Efter almindeligt gældende retsregler ville dette forhold direkte medføre annullering af hele affæren.

I dag drøfter man, hvordan man bedst kan fremme sporten inden for traktaternes rammer og tage passende hensyn til dens særtræk, hvilket aldrig vil kunne ske, hvis de europæiske borgers individuelle rettigheder trædes under fode. UEFA burde i så henseende snarere udvise større respekt for de grundlæggende rettigheder i bestræbelserne på at få gennemført denne traktatreform.

Med Bosman-dommen og konsekvenserne heraf er det indre marked endvidere blevet udvidet til også at omfatte professionel fodbold og forbindelserne mellem klubberne. I konkurrencen på dette indre marked kan der imidlertid ikke være nogen europæiske fodboldklubber, der lider skade, og andre fodboldklubber, der stilles gunstigere som følge af uretmæssige disciplinære afgørelser, der involverer brud på grundlæggende processuelle garantier og er baseret på forhold, som de pågældende (indirekte skadelidte) klubber ikke har noget som helst at gøre med.

Er Kommissionen vidende om disse forhold inden for UEFA? Har den søgt nærmere oplysninger fra UEFA om den fulgte procedure for at få fastslået, om der er sket overtrædelse af de grundlæggende processuelle garantier, som er tillagt alle europæiske borgere, herunder professionelle fodboldspillere og, på et andet plan, de respektive klubber? Hvis det viser sig, at retten til forudgående høring er blevet krænket, hvilke foranstaltninger vil Kommissionen da træffe i forbindelse med selve sagen og over for UEFA?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(26. september 2000)

Det ærede medlem spørger om Kommissionens muligheder for at gribe ind efter de episoder, der opstod under kampen mellem Frankrig og Portugal under EM 2000. Som følge af disse episoder traf UEFA beslutning om sanktioner mod nogle portugisiske spillere.

Kommissionen skal minde om, at Domstolen i 1974 nedfældede følgende princip: »sportsudøvelse henhører kun under fællesskabsretten, for så vidt som den kan være en økonomisk virksomhed«⁽¹⁾. Flere domme, bl.a. i Bosman-sagen⁽²⁾, som det ærede medlem henviser til, har efterfølgende bekræftet dette princip. Kommissionen har altid nøje overholdt princippet. Det kom også frem i »Helsingfors-rapporten om sport«, der var genstand for Kommissionens meddelelse af 5. december 2000⁽³⁾. I denne meddelelse skelner Kommissionen under hensyntagen til Domstolens retspraksis mellem den praksis, der er omfattet af konkurrencereglerne, den praksis, der ifølge konkurrencereglerne i princippet ikke er tilladt, og den praksis, der kan undtages fra konkurrencereglerne. Kommissionen mener således, at spilleregler er et rent sportsligt anliggende og ikke har til formål at skabe konkurrenceforvridning.

I den sag, som det ærede medlem rejser, mener Kommissionen, at de indtrufne episoder og de idømte sanktioner er omfattet af spillereglerne for den pågældende sportsgren, af kampdommernes vurdering og af den disciplinære opfølgning heraf. Kommissionen kan derfor ikke gribe ind på dette område.

Kommissionen vil dog gerne minde om, at i henhold til Domstolens retspraksis er principperne om retssikkerhed, overholdelse af retten til at forsvare sig og retten til at anlægge en retssag⁽⁴⁾ en del af de almindelige principper i fællesskabsretten. Enhver EU-borger, som mener, at en af hans rettigheder i henhold til fællesskabsretten — f.eks. retten til fri bevægelighed — er blevet overtrådt, kan således gøre disse rettigheder gældende ved en national domstol.

⁽¹⁾ Jf. dom af 12. december 1974, Walrave (36/74, Sml. s. 1405).

⁽²⁾ Jf. dom af 15. december 1995, Bosman (C-415-93, Sml. 1995, s. I-4921).

⁽³⁾ »Kommissionens rapport til Det Europæiske Råd med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer« (Helsingfors-rapporten om sport); KOM(1999) 644 endelig udg.

⁽⁴⁾ Jf. f.eks. dom af 15. oktober 1987, Unectef mod Heylens m.fl. (222/86, Sml. s. 4097).

(2001/C 103 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2612/00

af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. august 2000)

Om: Fri bevægelighed for mindreårige, der nægtes pas

Er det foreneligt med Europarådets konvention om menneskets frihedsrettigheder, at en medlemsstat nægter en (mindreårig) medborger retten til at besidde pas — også et midlertidigt — når den ene af forældrene/indehaverne af forældremyndigheden ikke giver sit samtykke hertil? Fri bevægelighed for personer i EU bør jo også gælde for mindreårige EU-borgere, men reglen fungerer altså ikke, hvis en forældrepart /indehaver af forældremyndigheden sætter sig på tværs. Hvad mener Kommissionen om dette »brud« på traktatens grundlæggende ide?

Svar afgiver på Kommissionens vegne af António Vitorino*(25. september 2000)*

Det er op til de nationale myndigheder at overvåge mindreåriges velfærd og at beskytte dem mod, at én af forældrene bortfører dem. Derfor udstedes der almindeligvis kun pas til en mindreårig, når begge forældre giver deres samtykke hertil.

Denne praksis anses af Kommissionen at være i overensstemmelse med fællesskabsretten. Er de to forældre uenige, tilkommer det desuden de nationale domstole at vurdere situationen og udtale sig om, hvorvidt det er betimeligt eller ej at udstede et pas, dersom én af forældrene kan tænkes at misbruge sine rettigheder.

*(2001/C 103 E/227)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2613/00****af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen***(25. juli 2000)*

Om: Transport af levende dyr

Nylige svar fra Kommissionen på spørgsmål om transport af levende dyr har vist, at Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret (FVO) er meget opmærksom på de dyrevelfærdsproblemer, der fortsat består, fordi mange medlemsstater undlader at tage deres ansvar for håndhævelse af lovgivningen alvorligt. Mere kontrol fra FVO's side, navnlig af dyrs velfærd under transport og for at fastslå, i hvilket omfang direktiv 91/628/EØF⁽¹⁾ og 95/29/EF⁽²⁾ håndhæves, kunne forbedre situationen.

I betragtning af at omfanget af denne kontrol og antallet af inspektører, der arbejder inden for dette område, har været sørgelig utilstrækkeligt i de seneste år, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke initiativer vil Kommissionen træffe i forbindelse med medlemsstaternes manglende overholdelse af direktiv 91/628/EØF og 95/29/EF?
2. Hvilke skridt har Kommissionen taget til at øge antallet af inspektioner af dyretransporter?
3. Hvor mange inspektioner er der blevet foretaget i det første halve år af 2000 (med angivelse af hvor, hvornår, af hvem samt det nøjagtige antal inspektioner)?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(28. september 2000)*

1. En arbejdsgruppe under Den Stående Veterinærkomité med repræsentanter fra samtlige medlemsstater undersøgte sidste år de vanskeligheder, der opstår i forbindelse med håndhævelsen af den gældende fællesskabslovgivning på området. Kommissionen fortsætter med dette arbejde og lignende initiativer med henblik på at øge omfanget af samarbejdet mellem medlemsstaterne på dette område og at forbedre gennemførelsen af Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF (som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995). Den daglige håndhævelse af direktivet er medlemsstaternes ansvar. Kommissionens veterinærinspektører gennemfører periodisk kontrol på stedet med henblik på at sikre, at kravene i disse tekster håndhæves effektivt. Den pågældende medlemsstat gøres ved afslutningen af hvert kontrolbesøg opmærksom på tilfælde, hvor direktiverne ikke overholdes; dette gøres også mere formelt i den efterfølgende rapport om besøget. Tilsvarende er det Kommissionens almindelige praksis at henvende sig til myndighederne i den pågældende medlemsstat, hvis dyrevelfærdsorganisationer eller offentligheden gør Kommissionen opmærksom på tilfælde, hvor direktiverne ikke overholdes. Hvis den pågældende medlems-

stat ikke hurtigt træffer foranstaltninger til at stoppe de påståede overtrædelser, kan Kommissionen beslutte at indlede overtrædelsesprocedurer i henhold til artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten.

2. Kommissionen har for nylig øget antallet af inspektører, som specifikt beskæftiger sig med dyrevelfærdsspørgsmål, herunder transport af dyr, til fire. Man forventer, at inspektørerne i år 2000 gennemfører i alt ti kontrolbesøg, som udelukkende drejer sig om dyrevelfærd, sammenlignet med syv i 1999. Tre ud af de fem kontrolbesøg, man har planlagt i andet halvår i år, drejer sig udelukkende om transport af dyr, og et af de andre kontrolbesøg omfatter dyrenes velfærd på slagtetidspunktet samt transport af dyr.

Derudover er dyrevelfærd en del af Kommissionens bredere kontrolaktiviteter. For eksempel omfatter kontrollen af grænsekontrolstederne aspekter såsom bemanning og de til rådighed værende faciliteter, som skal sikre, at det undersøges om dyrene er i en tilstand, som tillader import, og ruteplanlægningen kontrolleres ligeledes under disse besøg. Bortset fra spørgsmål vedrørende folkesundheden omfatter kontrollen af slagterierne også aspekter vedrørende dyrenes velfærd under transport.

3. Der er allerede blevet gennemført fem kontrolbesøg, som udelukkende drejede sig om dyrevelfærd, i år 2000. Et af disse drejede sig udelukkende om transport af dyr, og et andet omfattede visse aspekter af transport. Kontrolbesøgene blev gennemført i Det Forenede Kongerige (5 dage i februar/ marts med 2 inspektører og en national ekspert, som undersøgte svinene og kalvenes velfærd på gården), Sverige (5 dage i april med 2 inspektører og en national ekspert, som undersøgte svinene og kalvenes velfærd på gården), Danmark (5 dage i maj med 2 inspektører og en national ekspert, som undersøgte svinene og kalvenes velfærd på gården), Spanien (5 dage i maj/ juni med 2 inspektører og en national ekspert, som undersøgte transport af dyr og mellemstationer) og Østrig (5 dage i juni med 2 inspektører og en national ekspert, som undersøgte svinene og kalvenes velfærd på gården samt visse aspekter af transport af dyr). Herudover holdt to inspektører to separate møder af tre dages varighed, som udelukkende drejede sig om transport af dyr, med de græske og italienske myndigheder i februar år 2000.

(2001/C 103 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2615/00

af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Migration og udvikling

På Rådets (retlige og indre anliggender) uformelle møde i Marseille den 28/29. juli 2000, drøftede man bl.a. emnerne migration og asyl. Massemigrationen er en realitet, som ikke vil aftage, så længe de økonomiske, politiske eller samfundsmæssige forhold i udviklingslandene ikke forbedres. Rådet bedes på baggrund heraf oplyse, om det agter at støtte eftergivelsen af gælden i den tredje verden, og om det vil tilskynde medlemsstaterne til at yde 0,7 % af deres BNP til de fattige lande, således som de allerede har forpligtet sig til. Agter Rådet endvidere i betragtning af den demografiske udvikling i de kommende 50 år i overensstemmelse med FN's beretninger at udarbejde en integreret europæisk politik for migration og asyl på grundlag af de europæiske humanitære værdier med klare bestemmelser for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold og med perspektiver for en legal migration?

Svar

(10. november 2000)

Rådet vedtog den 8. november 1999 konklusioner, hvori det støtter det HIPC-gældsinitiativ, som blev iværksat af IMF og Verdensbanken i september 1996.

Rådet besluttede i disse konklusioner at yde et fællesskabsbidrag på omkring 1 mia. € med en kreditorandel på mellem 320 og 380 mio. €. Den faktiske udbetaling var imidlertid betinget af en rimelig byrdefordeling med andre internationale donorer.

EU har imidlertid med udbetalingen af en første rate af bistanden opfyldt sine forpligtelser over for HIPC-trustfonden. EU opfordrer indtrængende donorer, der endnu ikke har indbetalt de lovede bidrag, til at gøre det hurtigst muligt.

Hvad angår anden del af spørgsmålet, som vedrører en integreret europæisk politik for asyl og migration, vil Rådet gerne minde det ærede parlamentsmedlem om, at det i afsnit IV i traktaten fastsættes, at Rådet med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed skal vedtage foranstaltninger vedrørende asyl og indvandring i henhold til traktatens artikel 63, herunder bestemmelser vedrørende tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold. Det Europæiske Råd i Tammerfors opfordrede bl.a. til, at der udformes »en samlet strategi for migration, som tager fat på de politiske spørgsmål samt spørgsmålene vedrørende menneskerettigheder og udvikling i hjem- og transitlandene og hjem- og transitregionerne«, »et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen«, »retfærdig behandling af tredjelandstatsborgere, som opholder sig lovligt på medlemsstaternes område« i form af en »mere effektiv integrationspolitik«, der skal »indrømme dem rettigheder og pligter, der kan sammenlignes med dem, der gælder for EU-borgere« samt »indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold på grundlag af en fælles vurdering af den økonomiske og demografiske udvikling i EU samt af situationen i hjemlandene«. Kommissionen har som en opfølgning af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors fremsendt flere forslag, som stadig er til behandling i Rådet.

(2001/C 103 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2621/00

af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) til Kommissionen

(1. august 2000)

Om: Ulige vilkår for visse virksomheder

Traktaten fastsætter, at der skal skabes et indre marked, hvor bl.a. fri konkurrence og ikke-forskelsbehandling mellem virksomhederne er en uomgængelig forudsætning for, at markedet fungerer hensigtsmæssigt.

Den forventede udvikling af markedet for vand i Den Europæiske Union sandsynliggør, at der vil opstå konkurrenceforvridning mellem virksomhederne i de forskellige medlemsstater. For at sikre, at det fælles marked for vand fungerer hensigtsmæssigt, er det nødvendigt at sikre gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling mellem virksomhederne og gensidighed.

Der henvises til Kommissionens fortolkningsmeddelelse om koncessioner i EU-lovgivningen vedrørende offentlige kontrakter. Hvorfor har Kommissionen ikke i meddelelsen om administrative koncessioner taget stilling til de ulige konkurrencevilkår, som private virksomheder fra stater med en betydelig åbning af markedet er udsat for i forhold til offentlige virksomheder fra stater med et marked, der er lukket for konkurrence?

Hvorfor har Kommissionen ikke fastsat bestemmelser om åbning af markedet for vand og indførelse af samme gensidighed som i andre sektorer, herunder for el-markedet?

Hvorfor har Kommissionen ikke taget stilling til det forhold, at offentlige virksomheder, der er ansvarlige for vandforsyningen i deres stater, deltager i licitationer for at få koncession på vandforsyningen i en stat, hvor markedet er mere åbent? Og hvorfor har den ikke i disse sager fastsat bestemmelser om større gennemsigtighed for at undgå, at disse virksomheder anvender offentlige midler til at finansiere aktiviteter, der falder uden for den offentlige tjeneste, som de er ansvarlige for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. oktober 2000)

Det ærede parlamentsmedlem har ret i, at der i modsætning til elektricitets- og gassektoren ikke for vandsektoren er indført særlige foranstaltninger på EU-plan, der skal fjerne de nationale grænser i denne sektor. At der ikke findes særlige bestemmelser, forhindrer imidlertid ikke, at EF-traktatens bestemmelser om det indre marked og konkurrence finder anvendelse. Vandforsyning og vandrensning er blandt de økonomiske aktiviteter, som er omfattet af disse bestemmelser.

Fortolkningsmeddelelsen om koncessioner i EU-lovgivningen⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »meddelelsen«), som det ærede parlamentsmedlem henviser til, har til formål at oplyse de økonomiske aktører og de offentlige myndigheder om bestemmelserne på koncessionsområdet, uanset hvilken sektor der er tale om, herunder vand.

Kommissionen forstår godt den interesse, som det ærede medlem giver udtryk for. Den skal dog gøre opmærksom på, at meddelelsen ikke har til formål at gøre rede for konkurrenceforholdene mellem private og offentlige virksomheder, specielt inden for vand, eller at tage stilling til dette spørgsmål. Kommissionen har ønsket at præcisere og forklare de generelle bestemmelser og principper i EF-traktaten, som allerede nu er gældende ved tildeling af koncessioner, uden at gå ind på bestemmelserne i de enkelte sektorer og konkurrencebestemmelserne.

Spørgsmålet om ulige konkurrencevilkår for private virksomheder fra medlemsstater, hvor markedet er meget åbent, over for offentlige virksomheder fra medlemsstater, hvor markedet er lukket for konkurrence, henhører under konkurrencebestemmelserne, særlig EF-traktatens artikel 86 (tidligere artikel 90) og bestemmelserne om statsstøtte og er ikke omfattet af denne meddelelse. Det skal dog bemærkes, at de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne ikke berøres af traktaten (artikel 295 (tidligere artikel 222)), og at Kommissionen derfor skal forholde sig neutral med hensyn til medlemsstaternes valg mellem direkte forvaltning af de offentlige tjenester og udlicitering af disse tjenester.

Kommissionen finder, at dens fortolkningsmeddelelse er et vigtigt værktøj til sikring af en større gennemsigtighed i de offentlige forsyningstjenester, herunder i vandsektoren, idet det i meddelelsen understreges, at medlemsstaterne skal påse, at koncessioner gives i overensstemmelse med EU-lovgivningen, bl.a. med hensyn til offentliggørelse og fri konkurrence mellem kvalificerede virksomheder samt ligebehandling af disse aktører. Hvis disse principper og bestemmelser anvendes korrekt, vil virksomhederne i EU kunne få bedre og mere gennemsigtig adgang til at levere offentlige forsyningstjenester, herunder vand.

Med hensyn til EF-traktatens konkurrencebestemmelser vil Kommissionen gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at den for nylig har vedtaget en meddelelse om forsyningspligtstjenester⁽²⁾. I meddelelsen uddyber Kommissionen sin politik for forsyningspligtstjenester og har derved efterkommet den anmodning, som blev fremsat af Det Europæiske Råd i Lissabon. At der ikke findes særlige harmoniseringsregler for, hvor åbent markedet for vandforsyning skal være for konkurrence, er ikke til hinder for, at EF-traktatens bestemmelser, bl.a. de gældende konkurrencebestemmelser, finder anvendelse på denne sektor.

Endelig vil Kommissionen gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at der findes et direktiv om gennemskuelligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder⁽³⁾. I henhold til dette direktiv skal medlemsstaterne sikre, at offentlige virksomheder fører særskilte og pålidelige regnskaber over de forskellige aktiviteter, som de udøver. Formålet hermed er specielt at sikre, at konkurrencebestemmelserne finder korrekt og effektiv anvendelse på disse virksomheder i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 86.

⁽¹⁾ EFT C 121 af 29.4.2000.

⁽²⁾ IP/00/1022 af 20. september 2000.

⁽³⁾ Kommissionens direktiv 2000/52/EF af 26. juli 2000 om ændring af direktiv 80/723/EØF om gennemskuelligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder, EFT L 193 af 29.7.2000.

(2001/C 103 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2633/00**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Fiskeriaftale mellem Den Europæiske Union og Grønland

Det Europæiske Økonomiske Fællesskab undertegnede i 1984 en fiskeriaftale med den danske regering og det grønlandske selvstyre. På det tidspunkt, hvor aftalen blev undertegnet, var Spanien endnu ikke medlem af Fællesskabet. Da denne stat blev medlem af Fællesskabet, fik det ikke ret til at fiske i Grønland på grund af princippet om relativ stabilitet.

I aftalen er der i dag fastsat bestemmelser om iværksættelse af pilotforanstaltninger eller oprettelse af midlertidige virksomhedssammenslutninger, som i princippet giver den spanske stat mulighed for fiskerivirksomhed i grønlandske farvande, men i realiteten har spanske fiskerfartøjer, herunder den store galiciske fiskerflåde, på grund af de grønlandske myndigheders administrative eller anden praksis aldrig fået adgang til disse farvande.

Agter Kommissionen at ændre denne situation i betragtning af, at de øvrige medlemsstater ikke fuldt ud udnytter de grønlandske fangstkvoter, som en højtstående repræsentant for Kommissionen har betegnet som papirkvoter? Kan Kommissionen forklare, hvorledes Galicien og den spanske stat skal forholde sig for at ændre denne absurde situation og få adgang til at fiske i farvande, hvor de historisk har drevet fiskeri?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. september 2000)

Den interne fordeling mellem medlemsstaterne af fiskerimuligheder ifølge en fiskeriaftale er ikke genstand for forhandlinger med tredjelandet, men er et spørgsmål, der skal løses internt i EF.

Kommissionen mener generelt, at disponible fangstkvoter i et tredjelands farvande ifølge en fiskeriaftale skal anvendes rationelt og optimalt, og at der bør udformes passende regler for at overføre ubenyttede eller underudnyttede fangstkvoter til andre medlemsstater, idet der tages hensyn til princippet om relativ stabilitet.

I dom af 13. oktober 1992 (sag C-63/90, Portugal og Spanien mod Rådet) bestemte EF-domstolen, at ifølge princippet om »relativ stabilitet« udgør underudnyttelse i sig selv ikke nogen gyldig begrundelse for at omfordele de pågældende fangstkvoter til andre medlemsstater. Domstolen anførte endvidere, at Spanien ved at acceptere gældende EF-bestemmelser i henhold til relevante bestemmelser i tiltrædelsesakten af 1985 var udelukket fra at påberåbe sig tidligere traditioner for at fiske i grønlandske farvande som begrundelse for at opnå en omfordeling af fangstkvoter, der er fordelt efter princippet om »relativ stabilitet«.

Ifølge den gældende fiskeriaftale mellem EF og Grønland fra 1985 vil de kommende forhandlinger blive koncentreret om en fjerde fiskeriprotokol for årene 2001-2006. Kommissionen har forelagt en henstilling med henblik på Rådets afgørelse om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om en fjerde fiskeriprotokol. Når forhandlingerne er afsluttet, vil Kommissionen forelægge Rådet et forslag om godkendelse af den planlagte fjerde protokol.

(2001/C 103 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2638/00**af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. august 2000)

Om: Udflagning til andre medlemsstater af besætninger i den tyske indlandsskibsfart under henvisning til etableringsfriheden

Har Kommissionen kendskab til, at ansættelsesforhold inden for indlandsskibsfarten, som er indgået efter tysk arbejdsret, under henvisning til etableringsfriheden på det indre marked omdannes til ansættelsesforhold efter andre medlemsstaters lovgivning med dårligere vilkår for arbejdstagerne, og finder Kommissionen dette acceptabelt?

Et tysk rederi inden for indlandsskibsfarten, som er datterselskab af en tysk koncern, vil »udflagge« sine besætninger til en filial inden for samme koncern i Luxembourg. I denne forbindelse får arbejdstagerne, som hidtil har haft tyske arbejdskontrakter, stillet forslag om ophævelse af gældende ansættelsesforhold og indgåelse af luxembourgske ansættelsesforhold. Samtidig sker der en realnedgang i bruttolønnen og en stigning i arbejdstiden om bord til ugunst for de ansatte.

Alternativt får arbejdstagerne en driftsbetinget opsigelse og dermed tab af arbejdspladsen stillet i udsigt.

Arbejdet skal præsteres på de samme flod- og kanalskibe som før, der stadig ejes af den tyske filial og hidtidige arbejdsgiver.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(16. oktober 2000)

Det ærede medlem sætter spørgsmålstegn ved den praksis, der ses hos visse redere i indlandsskibsfart, som udflager deres skibe til en medlemsstat, hvor arbejdsvilkårene er mindre gunstige for arbejdstagerne, under henvisning til etableringsfriheden i det indre marked.

I betragtning af spørgsmålets faktuelle elementer er Kommissionen ikke i stand til at foretage en juridisk kvalifikation af den konkrete sag, herunder vurdere, om sagen er et tilfælde af virksomhedsoverførsel i henhold til Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 ⁽¹⁾ som ændret ved Rådets direktiv 98/50/EØF af 29. juni 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter ⁽²⁾.

Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at den lov der gælder for skibsfartssektoren, herunder flodskibsfart, i overensstemmelse med international privatret normalt er den, der gælder i flagmedlemsstaten.

Det fastsættes dog i artikel 6, stk. 2, i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980, 80/394/EØF ⁽³⁾, at hvis det af omstændighederne som helhed fremgår, at aftalen har en nærmere tilknytning til et andet land end det, hvis lov i princippet skal anvendes, finder loven i dette land anvendelse.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 5.3.1977.

⁽²⁾ EFT L 201 af 17.7.1998.

⁽³⁾ EFT L 266 af 9.10.1980.

(2001/C 103 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2643/00
af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Handel

Det Europæiske Råd vedtog den 22. maj med simpelt flertal at pålægge fire nye importører af cykler fra Taiwan anti-dumpingafgifter. Anti-dumpingafgifterne fastsattes til 5,4 % på grund af de pågældende virksomheders samarbejde under undersøgelserne.

Hvilken kompensation påtænkes der ydet til EU's cykelfabrikanter, herunder navnlig de spanske?

Svar

(10. november 2000)

Antidumpingpolitikken tager sigte på at rette op på forvridninger i den internationale handel, som kan skabe illoyal konkurrence på fællesskabsmarkedet og dermed skade den indenlandske industri.

Derfor omfatter de antidumpingforanstaltninger, der vedtages af Rådet, ingen yderligere kompensation til Fællesskabets fabrikanter.

(2001/C 103 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2646/00
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. august 2000)

Om: Farerne ved asbestlignende stoffer, de såkaldte overgangsfibre, i farvekridt til børn

Ifølge New York Times af 14. juni 2000 testede Consumer Product Safety Commission i De Forenede Stater for nylig 25 forskellige former for vokskridt og konstaterede, at disse i 21 tilfælde indeholdt et asbestlignende stof, de såkaldte overgangsfibre.

Skønt risikoen for udsætning for asbest eller asbestlignende stoffer efter dette produktsikkerhedsnævns opfattelse er ringe, da disse er omsluttet af voks, anses det for nødvendigt at træffe forholdsregler på grundlag af forsigtighedsprincippet for at beskytte børns sundhed.

Tidligere undersøgelser har ligeledes bekræftet tilstedeværelsen af asbest eller »overgangsfibre« i farvekridt til børn. Store fabrikanter i De Forenede Stater har frivilligt indvilliget i inden for et år at erstatte disse fibre med andre stoffer.

Har Kommissionen kendskab til dette problem i forbindelse med farvekridt til børn, der fremstilles i Den Europæiske Union eller importeres, og hvilke foranstaltninger foreslår Kommissionen i bekræftende fald for at imødegå denne mulige fare for børns sundhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. oktober 2000)

Kommissionen blev tidligere på året opmærksom på rapporter i amerikansk presse om den mulige forekomst af asbest og de såkaldte »overgangsfibre« i talkumpulver, der indgår i fremstillingen af tegnekridt til børn.

Kommissionen har efterfølgende rettet henvendelse til den amerikanske Consumer Product Safety Commission (CPSC) for at få indhentet faktuelle oplysninger om disse rapporter og navnlig om mængde og typer fundne fibre og om, hvilke typer og mærker produkter, der er tale om. CPSC har delagtiggjort Kommissionen i sine foreløbige resultater som fremlagt i den af det ærede medlem nævnte pressemeddelelse, der blev citeret i New York Times den 14. juni 2000. CPSC er ved at lægge sidste hånd på konklusionerne af undersøgelsen og har erklæret sig villig til at give Kommissionen en kopi af rapporten.

Sideløbende hermed har Kommissionen informeret medlemmerne af udvalget for hastende produktsikkerhedsproblemer (nedsat ved Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed⁽¹⁾) om dette potentielle problem og har anmodet om at få tilsendt alle relevante oplysninger, som medlemsstaterne måtte være i besiddelse af.

Såfremt disse rapporter bekræftes, vil Kommissionen informere medlemsstaterne for at sikre, at der for produkter, der indeholder asbestfibre, indføres passende begrænsninger i adgangen til markederne i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af visse farlige stoffer og præparater⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽²⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

(2001/C 103 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2661/00

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Følgelse af kristne på Molukkerne

Europa-Parlamentet har nu vedtaget to beslutninger om den ikke-menneskeværdige situation på Molukkerne (Indonesien) (den første i januar 2000, den anden i juli 2000), som fordømmer den månedlange forfølgelse af kristne og ødelæggelsen af landbyer, som bebos af kristne befolkningsgrupper.

Hvad har Kommissionen som følge af disse to beslutninger rent faktisk gjort for at forbedre situationen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. september 2000)

Kommissionen følger opmærksomt begivenhederne i øgruppen og deler det ærede medlems bekymring, navnlig med hensyn til de indonesiske sikkerhedsstyrkers åbenbare manglende egne at holde volden under kontrol.

Kommissionen mener i lighed med det internationale samfund, at konflikten på Molukkerne i første række er et indre indonesisk anliggende. Hidtil har den indonesiske regering nægtet at tage imod udenlandsk bistand for at løse krisen, eftersom kun humanitær bistand er blevet accepteret.

På denne baggrund har Kommissionen gennem Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) grebet ind på Molukkerne i det omfang sikkerhedssituationen har tilladt det, for at lindre den humanitære tragedie. Siden 1999 er der ydet bistand via ikke-statslige organisationer (NGO'er) til konfliktens ofre, herunder flygtninge. Den uholdbare sikkerhedssituation og regeringens målbevidste politik om at begrænse adgangen til øen har dog midlertidigt afbrudt de ikke-statslige organisationers virksomhed.

Kommissionen er i kontakt med de øverste myndigheder og kirkeledere og benytter enhver lejlighed til at give udtryk for sin bekymring over for de indonesiske myndigheder. Konsultationerne med medlemsstaterne vedrørende dette spørgsmål fortsætter.

(2001/C 103 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2664/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Lovforslag om fastsættelse af bestemmelser vedrørende undersøgelsesbeføjelser

Er Kommissionen af den opfattelse, at Det Forenede Kongeriges lovforslag om fastsættelse af bestemmelser om undersøgelsesbeføjelser (<http://www.publications.parliament.uk/pa/ld199900/ldbills/093/2000093.htm>) hvis det bliver gennemført i dets nuværende form, på nogen måde vil være i modstrid med fællesskabsretten?

Navnlig bedes oplyst, om lovforslaget vil være i modstrid med bestemmelserne i direktivet om e-handel eller dele af EU's databeskyttelseslovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. oktober 2000)

Kommissionen har fulgt arbejdet med lovforslaget om fastsættelse af bestemmelser om undersøgelsesbeføjelser, som nu er blevet vedtaget.

Kommissionen er nu ved at afslutte sin interne juridiske gennemgang af loven, som er teknisk meget kompleks. Kommissionen vil undersøge loven for at sikre, at den er i fuld overensstemmelse med EU-lovgivningen inden for databeskyttelse og elektronisk handel.

(2001/C 103 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2667/00
af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Strategi til bekæmpelse af legionellabakterien

Nederlandene blev i marts 1999 ramt af en omfattende legionellaepidemi. Også i Kapellen i Belgien er mennesker døde af følgerne af legionærsyge.

1. Hvilke forebyggende foranstaltninger er der nu truffet i EU's medlemsstater for at forebygge legionellasmitte?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt disse foranstaltninger efter dens opfattelse sikrer beskyttelsen af folkesundheden?
3. Hvad er Kommissionens holdning til en harmoniseret EU-politik til forebyggelse og bekæmpelse af legionella? Hvilken rolle ser Kommissionen heri for sig selv og for den nuværende nederlandske politik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(4. oktober 2000)*

1. og 2. Efter de udbrud af legionærsyge, som det ærede medlem omtaler, har de fleste medlemsstater revideret eller indført nye eller ajourførte foranstaltninger til forebyggelse og kontrol af legionærsyge på deres område. Der er tale om en vifte af foranstaltninger fra rådgivning til direkte lovgivning alt efter målgruppen og arten af de nødvendige kontroller. Medlemsstaterne og Kommissionen forsøger gennem deres politik at udnytte den information, der indsamles i forbindelse med nye sygdomsudbrud, til at sikre et højt sundhedsbeskyttelsesniveau i befolkningen.

Medlemsstaterne har ansvaret for at gennemføre de nationale foranstaltninger til beskyttelse af folkesundheden. Da legionærsyge af denne type kun forekommer sporadisk, vil det kun være muligt at evaluere disse foranstaltningers effektivitet over en længere periode.

3. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2119/98/EF af 24. september 1998 om oprettelse af et net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet⁽¹⁾ skal medlemsstaterne indberette sygdomsudbrud, og på grundlag af oplysningerne fra EF-nettet skal de rådføre sig med hinanden og holde kontakt med Kommissionen med henblik på at samordne deres indsats. Som led heri har Kommissionen i mange år støttet og vil fortsat støtte overvågningen af rejserelaterede sygdomstilfælde og klynger/udbrud af legionærsyge i Fællesskabet for hurtigt at kunne underrette medlemsstaterne med henblik på kontrol og forebyggelse.

Kommissionen samarbejder også for øjeblikket med eksperter fra medlemsstaterne om forebyggelse og kontrol af legionærsyge, og Kommissionen vil overveje, om der på denne baggrund er behov for fremtidige aktioner på EF-plan.

⁽¹⁾ EFT L 268 af 3.10.1998.

(2001/C 103 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2669/00**af Carlos Coelho (PPE-DE) til Kommissionen***(25. juli 2000)*

Om: Forsinkede betalinger (Alzheimer-pilotprojekter)

I 1999 blev der vedtaget en ændring på budgettet, hvor der gives 2,5 mio. euro til »Foranstaltninger til forbedring af livskvaliteten for personer, der er ramt af en neurodegenerativ sygdom som f.eks. Alzheimers sygdom eller hermed beslægtede sygdomme, og for personer, der yder ulønnet bistand«.

Kommissionen har hidtil ikke offentliggjort nogen meddelelse om ansøgninger i denne forbindelse. Ifølge oplysninger fra organisationen Alzheimer Europe har Kommissionen tilsyneladende til hensigt at overføre det beløb, som blev bevilliget til gennemførelse af pilotprojekter i forbindelse med Alzheimers til det almindelige budget for sundhedsfremmende aktioner. Det vil give alvorlige overlevelsproblemer for adskillige europæiske organisationer, som har hjulpet de 4,8 millioner personer i Den Europæiske Union, som lider af denne sygdom.

Kommissionen bedes i denne forbindelse besvare følgende spørgsmål:

1. Hvad er årsagen til denne forsinkelse? Og er der på grund af denne forsinkelse virkelig truffet beslutning om at overføre beløbet til budgetposten for sundhedsfremmende aktioner generelt?
2. Kan Kommissionen give en oversigt over programmerne for denne eller andre lignende foreninger, hvis finansiering er vedtaget, men endnu ikke udbetalt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(10. oktober 2000)*

Det ærede medlem opfordres til at se Kommissionens svar på den skriftlige forespørgsel E-2402/00 fra Bart Staes om anvendelsen af de 2,5 mio. €, der er afsat på budgettet.

1. Budgetkonto B3-4307, som blev vedtaget i august 1999 efter den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999, er i strid med bestemmelserne i denne aftale, og især med artikel 37. Kommissionen har faktisk fremlagt begrundelser for, hvorfor den har afvist at gennemføre denne budgetkonto (brev af 11. juli 2000 fra kommissionsmedlemmet med budgettet som ansvarsområde til Terence Wynn, formanden for Parlamentets budgetudvalg). I lyset heraf kan Kommissionen ikke forpligte sig til at gennemføre denne budgetkonto, ligesom den heller ikke vil forsøge at genbruge de tildelte midler.

Herudover har Kommissionen gjort det klart, at den ikke har de administrative ressourcer i Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse til at styre denne budgetkonto. I overensstemmelse med denne Kommissions tilsagn om en tilpasning af de menneskelige ressourcer, en solid finansiel styring og de politiske prioriteringer og i lyset af den voldsomme mangel på personale i denne tjenestegren vil Kommissionen foreslå flere menneskelige ressourcer som opfølgning af ekspertundersøgelsesprocessen. Kommissionen håber, at det ærede medlem og de andre parlamentsmedlemmer vil støtte de krav fra Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse om personale, der er fremsat i forbindelse med denne proces.

Der kan blive mulighed for at gennemføre aktioner vedrørende særlige sundhedstiltag, såsom Alzheimers sygdom, med inddragelse af de hidtil opnåede erfaringer i den nye strategi for folkesundhed, når denne er blevet vedtaget af Parlamentet og Rådet. Med hensyn til forskningsaspekter vedrørende Alzheimers sygdom findes der også muligheder for støtte fra Generaldirektoratet for Forskning og fra det 5. rammeprogram for forskning.

Et samarbejde for at tage kampen op mod Alzheimers sygdom og forhold i forbindelse hermed er naturligvis et vigtigt element i vore fælles bestræbelser på at udarbejde og gennemføre en ny strategi for folkesundheden, og Kommissionen vil opmuntre de idealistiske repræsentanter for organisationer, der beskæftiger sig med neurodegenerative sygdomme, til at arbejde tæt sammen med Kommissionens tjenestegrene.

2. I 1996, 1997 og 1998 indsendte Alzheimer Europe og lignende organisationer 56 Alzheimer-relaterede projekter, som blev udvalgt til støtte. Budgetforpligtelserne og de første betalinger er gennemført for alle projekter. Endvidere er den endelige betaling udbetalt til næsten 80 % af disse projekter. For de resterende projekter har man enten ikke modtaget de endelige rapporter og finansielle oversigter, eller de er ved at blive behandlet, eller der er blevet anmodet om supplerende oplysninger fra kontrahenterne.

(2001/C 103 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2670/00**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(25. juli 2000)*

Om: Krænkelser af pressefriheden i den af Tyrkiet besatte nordlige del af Cypern

Denktas-styret har for to måneder siden standset udgivelsen af avisen »AVRUPA« og arresteret Sener Levent, chefredaktør og fem andre tyrkisk-cypriotiske journalister, hvilket er en krænkelse af princippet om pressefrihed og af menneskerettighederne i den nordlige del af Cypern, som er besat af Tyrkiet, idet de anklages for »anstiftelse til had« over for den tyrkiske republik i den nordlige del af Cypern og over for den tyrkiske hær, medens der under retssagen, som fandt sted den 23. juni, blev oplæst 75 »anklager« for dem, hvor der for hver enkelt er fastsat fem års fængsel. Der mindes om, at den tyrkisk-cypriotiske journalist, Kutlu Antali, tidligere er blevet myrdet i denne region. Det skal bemærkes, at alt dette skete i en periode, hvor der på den ene side blev gjort intensive bestræbelser på at nå frem til en uproblematisk procedure for Tyrkiets integration i Den Europæiske Union og på den anden side på at inddrage den tyrkisk-cypriotiske part i drøftelserne om Cyperns medlemskab af Den Europæiske Union.

Kommissionen bedes oplyse, om den har kendskab til disse forhold? Agter den at træffe foranstaltninger til en frigivelse af de seks tyrkisk-cypriotiske journalister, og til en genudgivelse af avisen »AVRUPA« og til generelt at lægge pres på Tyrkiet og Denktas-styret, således at pressefriheden og menneskerettighederne i den del af Cypern, som er besat af Tyrkiet, respekteres?

Svar afgivet af Günter Verheugen på Kommissionens vegne

(8. september 2000)

Som allerede nævnt i svaret på skriftligt spørgsmål P-1802/00 fra fru Giannakou-Koutsikou⁽¹⁾ følger Kommissionen nøje den udvikling, der nævnes af det ærede medlem. Det er sandsynligt, at der vil blive taget hensyn til de pågældende begivenheder i Kommissionens kommende periodiske rapport om Cypern, der vil blive offentliggjort i efteråret 2000. Denne rapport, som gennemgår udviklingen i lyset af København-kriterierne, herunder menneskerettighederne, vil omfatte et særligt afsnit, der behandler situationen i den nordlige del af øen.

⁽¹⁾ EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 121.

(2001/C 103 E/239)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2674/00
af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Industrifartøjer MAN — anmeldelse fra Kutschera — sag nr. IV/35.907/f-2

1. Hvornår kan man regne med, at Kommissionen træffer en afgørelse i ovennævnte sag? Vi er i dette spørgsmål allerede flere gange blevet kontaktet af Kutschera; efter hans opfattelse er der hidtil ikke indledt nogen sag mod MAN.
2. Er der særlige årsager til, at der indtil nu ikke er blevet indledt nogen sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. september 2000)

Hr. Kutscheras advokat har allerede fået meddelelse om, at der endnu i indeværende år kan forventes taget yderligere proceduremæssige skridt.

I forbindelse med Kommissionens varetagelse af sine opgaver på det konkurrenceretlige område er den nødt til at foretage en prioritering⁽¹⁾. Da hr. Kutschera søger, og kan søge, sine rettigheder respekteret ved de italienske domstole, har behandlingen af denne sag hidtil været stillet i bero.

⁽¹⁾ Afgørelse fra Retten i Første Instans af 18.9.1992, Automec SRL mod Kommissionen, Sag T-24/90. Sml. 1992, s. II-2223, præmis 77 ff.

(2001/C 103 E/240)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2678/00
af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Forsinkelser i behandlingen af udviklingsprojekter

Jeg har fået at vide, at der på trods af det store arbejde, som de ansatte i GD — Udvikling udfører, er alvorlige forsinkelser i behandlingen af forslag om midler, som allerede er tildelt. Nye forslag for 2000 er

stadig ikke fremsat, og generaldirektoratets budget for 2001 er blevet reduceret i stedet for forhøjet ved at sammenlægge budgetkontiene B7-6000 og B7-643 A, hvilket har øget disse problemer.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i betragtning af dens forpligtelse til at stille et europæisk udviklingsprogram til rådighed for at sikre, at verdens fattige ikke lider på grund af manglende personale til at udføre arbejdet i GD – Udvikling? Hvilke skridt kan Kommissionen tage for at afhjælpe denne situation hurtigst muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(11. oktober 2000)

Generaldirektoratet for Udvikling har udarbejdet en praktisk vejledning, under hensyntagen til de nye almindelige betingelser for samfinansiering med ikke-statslige organisationer (NGO'er), der trådte i kraft den 7. januar 2000, og til Amsterdam-traktatens bestemmelser om gennemsigtighed, som har til formål at lette offentlighedens adgang til information og Parlamentets henstillinger på dette område. Denne er tilgængelig for offentligheden og forklarer, hvorledes systemet med behandling af ikke-statslige organisationers ansøgninger om samfinansiering anvendes på projekter og programmer, der gennemføres i udviklingslandene (budgetpost B7-6000), projekter og programmer, som tager sigte på at oplyse befolkningen i EU om udviklingsspørgsmål (budgetpost B7-6000), programmer til opbygning af den institutionelle kapacitet og projekter og programmer for decentraliseret samarbejde – (budgetpost B7-6430).

Udarbejdelsen af denne vejledning, som gik forud for behandlingen af ansøgningerne, var så meget mere nødvendig nu, fordi NGO'ernes ansøgninger om samfinansiering, igen af hensyn til gennemsigtigheden, for fremtiden vil blive behandlet efter indkaldelse af forslag. En indkaldelse for år 2000 er blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende ⁽¹⁾.

Dette er årsagen til at behandlingen af forslagene er noget forsinket, men en intern udvælgelseskomité har dog allerede for budgetåret 2000 godkendt 244 projekter for et beløb på ca. 80 mio. € for budgetåret 2000, og 200 mio. € vil sandsynligvis være nået ved årets udgang, hvilket svarer til de bevillinger, der er tilkendt af budgetmyndigheden.

For budgetåret 2001 har Kommissionen foreslået en sammenlægning af budgetposterne B7-6000 og B7-6430, dels med henblik på rationalisering af budgetrammen, dels for at understrege vigtigheden af at civilsamfundet konsolideres og at aktørerne deltager i Fællesskabets udviklingspolitik. I denne forbindelse tilstræbes et decentraliseret samarbejde, der gør de lokale aktører ansvarlige for udarbejdelsen og gennemførelsen af samarbejdsprogrammerne. Ved sammenlægningen af budgetposterne B7-6000 og B7-6430 bør der kunne opnås en bedre fordeling af ressourcerne med henblik på mindskelse af fattigdom.

⁽¹⁾ EFT C 177 af 27.6.2000.

(2001/C 103 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2690/00 af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Landbrugsstøtte og Polens EU-medlemskab

1. Kan Kommissionen give et overslag over, hvor meget de årlige udgifter til landbrugsstøtte vil vokse, hvis den nuværende EU-landbrugsstøttepolitik udvides til at omfatte Polen, når landet bliver medlem af Den Europæiske Union, og det forudsættes

- a) at der ikke sker ændringer i den nuværende polske landbrugsproduktion;
- b) at der sker ændringer i den polske landbrugsproduktion i takt med ændrede økonomiske incitamenter, efterhånden som støtte- og strukturforanstaltninger bringes på linje med de nugældende EU-politikker?

2. Hvor høje bliver de anslåede årlige udgifter for Garantifonden og for strukturfondene i hvert enkelt tilfælde?

(2001/C 103 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2691/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Landbrugsstøtte og Tjekkiet EU-medlemskab

1. Kan Kommissionen give et overslag over, hvor meget de årlige udgifter til landbrugsstøtte vil vokse, hvis den nuværende EU-landbrugsstøttepolitik udvides til at omfatte Tjekkiet, når landet bliver medlem af Den Europæiske Union, og det forudsættes

- a) at der ikke sker ændringer i den nuværende tjekkiske landbrugsproduktion;
- b) at der sker ændringer i den tjekkiske landbrugsproduktion i takt med ændrede økonomiske incitamenter, efterhånden som støtte- og strukturforanstaltninger bringes på linje med de nugældende EU-politikker?

2. Hvor høje bliver de anslåede årlige udgifter for Garantifonden og for strukturfondene i hvert enkelt tilfælde?

(2001/C 103 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2695/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Landbrugsstøtte og Cyperns EU-medlemskab

1. Kan Kommissionen give et overslag over, hvor meget de årlige udgifter til landbrugsstøtte vil vokse, hvis den nuværende EU-landbrugsstøttepolitik udvides til at omfatte Cypern, når landet bliver medlem af Den Europæiske Union, og det forudsættes

- a) at der ikke sker ændringer i den nuværende cypriotiske landbrugsproduktion;
- b) at der sker ændringer i den cypriotiske landbrugsproduktion i takt med ændrede økonomiske incitamenter, efterhånden som støtte- og strukturforanstaltninger bringes på linje med de nugældende EU-politikker?

2. Hvor høje bliver de anslåede årlige udgifter for Garantifonden og for strukturfondene i hvert enkelt tilfælde?

(2001/C 103 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2699/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Landbrugsstøtte og Ungarns EU-medlemskab

1. Kan Kommissionen give et overslag over, hvor meget de årlige udgifter til landbrugsstøtte vil vokse, hvis den nuværende EU-landbrugsstøttepolitik udvides til at omfatte Ungarn, når landet bliver medlem af Den Europæiske Union, og det forudsættes

- a) at der ikke sker ændringer i den nuværende ungarske landbrugsproduktion;
- b) at der sker ændringer i den ungarske landbrugsproduktion i takt med ændrede økonomiske incitamenter, efterhånden som støtte- og strukturforanstaltninger bringes på linje med de nugældende EU-politikker?

2. Hvor høje bliver de anslåede årlige udgifter for Garantifonden og for strukturfondene i hvert enkelt tilfælde?

(2001/C 103 E/245)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2700/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Landbrugsstøtte og Sloveniens EU-medlemskab

1. Kan Kommissionen give et overslag over, hvor meget de årlige udgifter til landbrugsstøtte vil vokse, hvis den nuværende EU-landbrugsstøttepolitik udvides til at omfatte Slovenien, når landet bliver medlem af Den Europæiske Union, og det forudsættes

- a) at der ikke sker ændringer i den nuværende slovenske landbrugsproduktion;
- b) at der sker ændringer i den slovenske landbrugsproduktion i takt med ændrede økonomiske incitamenter, efterhånden som støtte- og strukturforanstaltninger bringes på linje med de nugældende EU-politikker?

2. Hvor høje bliver de anslåede årlige udgifter for Garantifonden og for strukturfondene i hvert enkelt tilfælde?

(2001/C 103 E/246)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2701/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Landbrugsstøtte og Estlands EU-medlemskab

1. Kan Kommissionen give et overslag over, hvor meget de årlige udgifter til landbrugsstøtte vil vokse, hvis den nuværende EU-landbrugsstøttepolitik udvides til at omfatte Estland, når landet bliver medlem af Den Europæiske Union, og det forudsættes

- (a) at der ikke sker ændringer i den nuværende estiske landbrugsproduktion;
- (b) at der sker ændringer i den estiske landbrugsproduktion i takt med ændrede økonomiske incitamenter, efterhånden som støtte- og strukturforanstaltninger bringes på linje med de nugældende EU-politikker?

2. Hvor høje bliver de anslåede årlige udgifter for Garantifonden og for strukturfondene i hvert enkelt tilfælde?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-2690/00, E-2691/00, E-2695/00, E-2699/00,
E-2700/00 og E-2701/00**

(29. september 2000)

For at kunne anslå de yderligere årlige udgifter til landbrugsstøtte som følge af Polen, Tjekkiet, Cypern, Ungarn, Slovenien og Estlands tiltrædelse af EU er det nødvendigt med nogenlunde sikkerhed at kende dato, vilkår og betingelser for landenes tiltrædelse af EU. Disse aspekter skal fastlægges under tiltrædelsesforhandlingerne med landene, hvoraf landbrugskapitlet blev åbnet i juni 2000. Ethvert overslag over udgifter på grundlag af de antagelser, der fremføres af det ærede medlem, må derfor nødvendigvis have en hypotetisk, spekulativ og usikker karakter. På det nuværende tidspunkt i forhandlingsprocessen er Kommissionen derfor ikke i stand til at besvare de spørgsmål, som det ærede medlem har stillet.

(2001/C 103 E/247)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2708/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Produktion af euro-pengesedler

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor mange trykkerier der deltager i produktionen af euro-pengesedler?
2. Hvor stort et antal trykkerier trykker dollarsedler i USA?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger der er truffet for at sikre en ensartet kvalitet af euro-pengesedler fra forskellige trykkerier i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(4. oktober 2000)

1. Der er tolv trykkerier, som fremstiller eurosedler.
2. Den amerikanske »Federal reserve« er delt i tolv måneder. Hvert område er bemyndiget til at udstede dollarsedler. Finansministeriets »bureau of engraving and printing« er ansvarlig for fremstilling af sedler, der for tiden sker to steder (Washington og Fort Worth).
3. Den Europæiske Centralbank foretager en omhyggelig kontrol af seddelproduktionens kvalitet for at sikre, at sedlerne er fuldstændig ensartede.

(2001/C 103 E/248)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2709/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Indførelse af euroen

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor længe pengesedlerne i hver enkelt medlemsstat i gennemsnit forventes at være i omløb inden udskiftningen?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvor mange pengesedler og mønter der forventes at være behov for i hver enkelt medlemsstat, og hvor stor en andel sådanne sedler og mønter udgør af de pågældende medlemsstaters BNP?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(4. oktober 2000)

I overensstemmelse med de af Rådet i november 1999 udstukne retningslinjer vil varigheden af det tidsrum, hvor der er dobbelt omløb, være på 4-8 uger alt efter, hvilken deltagende medlemsstat der er tale om. De nationale pengesedler bliver ugyldige den 28. januar 2002 i Nederlandene, den 9. februar 2002 i Irland og den 28. februar 2002 i de øvrige medlemsstater. Den nøjagtige dato er endnu ikke kendt for Frankrig, men det vil sandsynligvis blive i anden halvdel af februar 2002. Den tyske mark bliver ugyldig allerede den 1. januar kl. 00.00, men de handlende har frivilligt forpligtet sig til at modtage den indtil udgangen af februar 2002.

50 300 mio. mønter og 14 500 mio. sedler er nødvendige for hele euroområdet. Nøjagtige oplysninger findes i den oversigt, der sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat. Den samlede værdi af sedler og mønter i procent af euroområdets BNP andrager 10,6 %. En udregning, der viser, hvorledes denne procent er fordelt på de enkelte medlemsstater, foreligger ikke.

(2001/C 103 E/249)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2711/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Beskæftigelse i erhvervslivet, den offentlige sektor og andre sektorer

Hvilke beskæftigelsestal foreligger der for hvert kvartal i de seneste ti år for hver enkelt medlemsstat i:

- erhvervslivet (private virksomheder og offentligt ejede virksomheder, som producerer og markedsfører varer og tjenesteydelser);
- den offentlige sektor;
- andre sektorer (frivilligt hjælpearbejde osv.)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(27. oktober 2000)

Der findes ikke separate EU-beskæftigelsesstatistikker for de sektorer, som det ærede parlamentsmedlem nævner. EU-statistikkerne omfatter kun lønnet beskæftigelse (og således ikke frivilligt arbejde), og de er opdelt efter NACE rev.1-nomenklaturen, hvor der ikke skelnes mellem erhvervsmæssige og ikke-erhvervsmæssige aktiviteter.

I nationalregnskaberne findes der for perioden fra 1987 til 1997 tal, hvor der skelnes mellem erhvervsmæssige tjenester, ikke-erhvervsmæssige tjenester og den offentlige sektor. Disse oplysninger vil blive sendt direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

(2001/C 103 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2712/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Virksomheder i EU

Kan Kommissionen give et overslag over antallet af nye virksomheder, lukkede virksomheder og nettoantallet af nye virksomheder i hver enkelt medlemsstat i de seneste fem år?

Kan Kommissionen desuden sætte tal på det samlede antal virksomheder pr. år for hver enkelt medlemsstat og beskrive hver national definition i hovedtræk, hvis der ikke findes en fælles definition for EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(6. oktober 2000)

Der føres ikke på EU-niveau statistik over antallet af nye virksomheder, lukkede virksomheder og nettoantallet af nye virksomheder.

Kommissionen ligger dog inde med en række ikke-harmoniserede data af mere foreløbig art, som sendes direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat. Der er i visse tilfælde stor forskel mellem de definitioner og indsamlingsmetoder, der anvendes.

For perioden 1995-1998 findes der — for de fleste sektors vedkommende — nogle begrænsede data om det samlede antal virksomheder pr. år, som sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat. Oplysningerne bygger på de harmoniserede data, der er indsamlet som led i statistikken over erhvervsstrukturer i overensstemmelse med Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 58/97 af 20. december 1996 om statistik over erhvervsstrukturer⁽¹⁾, som skal være gennemført inden udgangen af 2001.

Der arbejdes på et udviklingsprojekt for statistik over erhvervsdemografi. Det er håbet, at der foreligger harmoniserede data inden 2002.

⁽¹⁾ EFT L 14 af 17.1.1997.

(2001/C 103 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2713/00
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Risikovillig kapital

Kan Kommissionen give et overslag over, hvilken kapital (risikovillig kapital) der er stillet til rådighed for virksomheder med vækstpotentiale i opstartsfasen og i den tidlige fase i hver enkelt medlemsstat pr. år i de seneste fem år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. oktober 2000)

Kommissionen har ikke noget overslag over, hvilken kapital (risikovillig kapital) der er stillet til rådighed for virksomheder med vækstpotentiale i opstartsfasen og i den tidlige fase i hver enkelt medlemsstat i de seneste fem år.

Markedet for risikovillig kapital i Europa har været i konstant udvikling de seneste år. Risikokapitalfonde er en af de vigtigste kilder til ydelse af kapital til nye virksomheder og virksomheder med vækstpotentiale, men uformelle investorer (business angels) medvirker i betydeligt omfang til at skabe risikokapitalmarkedets samlede volumen. Desuden fremskaffes risikokapital stadig oftere gennem »corporate venturing« (fonde, som er tæt knyttet til store selskaber). Det vurderes, at investeringer i form af risikovillig kapital, som stilles til rådighed af uformelle investorer, er mindst lige så omfattende som dem, der foretages af risikokapitalfonde.

Den vedlagte tabel, som giver et overblik over de risikokapitalinvesteringer, der er foretaget i medlemsstaterne i de seneste fem år, er baseret på statistikker fra Den Europæiske Sammenslutning af Ventureselskaber (EVCA), som udgiver en årbog om erhvervelse af andele i Europa. EVCA's tal er baseret på en undersøgelse i 17 europæiske lande.

Tallene er taget fra EVCA-årbøgerne for 1996-2000 og vedrører investeringer i medlemsstaterne i de pågældende år. Tallene vedrører enten investeringer i den tidlige fase (opstartsfasen og den tidlige fase) eller investeringer i forbindelse med udvidelse og udvikling. De omfatter ikke genanskaffelsesinvesteringer og heller ikke investeringer i forbindelse med overtagelse af virksomheder eller ledes overtagelse af virksomheder (MBI/MBO) der, per definition, ikke hører ind under »risikokapital« investeringer. EVCA-statistikker omfatter heller ikke investeringer foretaget af uformelle investorer eller gennem »corporate venturing«.

På fællesskabsniveau er Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Den Europæiske Investeringsfond (EIF) vigtige udbydere af risikokapitalfinansiering. EIB begyndte med risikokapitaltransaktioner i 1997 under det særlige Amsterdamhandlingsprogram (ASAP). Banken fik af Styrelsesrådet tilladelse til at anvende 2 000 mio. € af sit overskud til at støtte såkaldte risikodelingstransaktioner. Til dags dato overstiger risikokapitaltransaktionerne allerede 1 000 mio. €. EIF fungerer som EIB's leverandør af risikokapital. Ud over egenkapitalfinansiering (ca. 90 mio. €) forvalter fonden EIB's ovennævnte risikokapitalmidler samt risikokapitalfonde på Fællesskabets vegne. Under 1997-programmet »Beskæftigelse og vækst i Europa«, som

støttes af Europa-Parlamentet, forvalter EIF »den europæiske ETF-iværksætterfacilitet« (med et anslået budget på 150 mio. € over 3 år), som er det første større risikokapitalinstrument på fællesskabsplan med særligt sigte på at fremme tildeling af fordele til innovative eller teknologiorienterede virksomheder på et tidligt stadium.

(2001/C 103 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2738/00

af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Udviklingsstøtte til Peru

Den Europæiske Union er klar over omfanget af uregelmæssigheder i forbindelse med afholdelsen af valget i år i Peru, som såede alvorlig tvivl om resultatets demokratiske legitimitet. Ville det ikke være passende at påberåbe sig klausulen om demokrati i rammeaftalen mellem EU og Andesfællesskabet (CAN), som EU's program for udviklingsstøtte til Peru henhører under, især da myndighederne i Peru ikke viser tegn på at efterkomme det internationale samfunds krav om nye, fri og fair valg?

Der er desuden forlydender om, at udviklingsstøtte fra EU blev anvendt til præsident Fujimoris kampagne for genvalg for at fremme hans image; ville Kommissionen på baggrund heraf være rede til at overveje at kræve, at al udviklingsstøtte fremover distribueres via uofficielle kanaler (ikke-statslige organisationer, kirken)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. september 2000)

Kommissionen overvåger nøje begivenhederne i Peru sammen med medlemsstaterne. Den støtter den særlige mission, som OAS har etableret med det formål at styrke demokratiet i dette land. Derfor forekommer det ikke lige i øjeblikket hensigtsmæssigt at påberåbe sig klausulen om demokrati i rammeaftalen om samarbejde mellem EU og Andesfællesskabet.

Kommissionen er i færd med at undersøge det angivelige misbrug af fællesskabsmidler, der skulle have fundet sted i Peru, men hidtil har det ikke været muligt at bekræfte disse påstande. Hvis et sådant misbrug blev bekræftet, ville en suspendering af Fællesskabets bistand kræve en rådsbeslutning.

Kommissionen forbeholder sig dog ret til at tage sin holdning op til fornyet overvejelse i tilfælde af, at situationen i Peru skulle udvikle sig yderligere.

(2001/C 103 E/253)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2748/00

af Luisa Morgantini (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. august 2000)

Om: Ukorrekt anvendelse af aftalen mellem EF og Israel

I 1998 bekræftede Israel over for Kommissionen sin officielle politik og almindelige praksis med at mærke produkter, som udelukkende er fremstillet eller i væsentlig grad forarbejdet i israelske bosættelser i de områder, Israel har holdt besat siden 1967, som havende oprindelse i staten Israel. Under forhandlingen i Parlamentet den 2. marts om den ukorrekte anvendelse af handelsaftalen mellem EF og Israel gentog den

israelske repræsentation ved EU denne holdning offentligt. Repræsentationen tilkendegav, at staten Israels grænser intetsteds er defineret i aftalerne mellem EF og Israel, og at Israel definerer sit territorium i henhold til national lov og udsteder oprindelsescertifikater i overensstemmelse hermed. Som angivet i Kommissionens meddelelse fra maj 1998⁽¹⁾ har Israel annekteret væsentlige dele af de områder, landet besatte i 1967, og de udgør i henhold til den nationale lovgivning en del af staten Israel. I henhold til denne lovgivning oprettes der israelske bosættelser, og de besatte områder inkorporeres i Israels internationale aftaler på handelsområdet. Israels anneksions- og bosættelsespolitik og den israelske lovgivning, hvorved denne politik gennemføres, anses af det internationale samfund, herunder Den Europæiske Union og alle medlemsstater, for at være en klar og alvorlig krænkelse af folkeretten.

I marts meddelte Kommissionen, at Israels fortolkning af de territoriale bestemmelser i dets aftaler ikke svarer til Fællesskabets. Ikke desto mindre vedtog Kommissionen i april at iværksætte en ny associeringsaftale med Israel indeholdende samme territoriale bestemmelse. Giver denne aftale, således som den er udformet, Israel mulighed for at gennemføre sine aftalemæssige forbindelser med Fællesskabet på en måde, som krænker centrale bestemmelser i folkeretten, som er bindende for Israel og Fællesskabets medlemsstater, således som Israel hævder? Er indgåelsen af en sådan aftale i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (Amsterdam-traktaten) på baggrund af Den Europæiske Unions fastlagte politikker med hensyn til overholdelse af international offentlig ret, med særlig henvisning til den fjerde Genève-konvention af 1949?

⁽¹⁾ SEK(1998) 695 endelig udg.

(2001/C 103 E/254)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2786/00

af Alain Lipietz (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 2000)

Om: Irregulær anvendelse af aftalen mellem EF og Israel

I en meddelelse til europæiske importører fra november 1997⁽¹⁾ erklærede Kommissionen, at den var i besiddelse af fakta, der bekræftede en mangel på effektivt administrativt samarbejde, således som det er fastsat i de forskellige præferenceaftaler, der er undertegnet mellem Fællesskabet og Israel, i et sådant omfang, at gyldigheden af alle præferencecertifikater, som udstedes af Israel, for alle produkters vedkommende er tvivlsom. I 1998 meddelte israelske embedsmænd Kommissionen, at den israelske told som led i den officielle politik rutinemæssigt certificerede varer, der produceres i israelske bosættelser, som om de har oprindelse i Israel. I januar meddelte Kommissionen, at dens enorme indsats på at finde en løsning på dette spørgsmål endnu ikke havde givet noget tilfredsstillende resultat. Er meddelelsen til de europæiske importører stadig i kraft? Har Kommissionen — inden den vedtog at iværksætte den nye associeringsaftale med Israel — sikret sig Israels løfte om, at det vil samarbejde ved at sikre den rette anvendelse af denne aftales oprindelsesbestemmelser og territorialklausul?

⁽¹⁾ EFT C 338 af 8.11.1997.

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler P-2748/00 og P-2786/00**

(18. september 2000)

Meddelelsen til importører fra Europa er fortsat gældende, da der ikke er offentliggjort en ny meddelelse om, at den ikke længere er gyldig. De israelske myndigheder har truffet de nødvendige foranstaltninger til at tillade administrativt samarbejde, men problemet om hvilket område der er omfattet, er endnu ikke løst, hvilket forklarer, hvorfor meddelelsen stadig er gældende.

Beslutningen om at sætte associeringsaftalen mellem EU og Israel i kraft blev ikke truffet af Kommissionen, men er et resultat af, at både Europa-Parlamentet (den 29. februar 1996) og parlamenterne i medlemsstaterne har afsluttet ratifikationsproceduren.

Kommissionen bekræfter, at Euro-Middelhavsftalen om oprettelse af en associering mellem Fællesskaberne og deres medlemsstater på den ene side og Israel på den anden side gælder for medlemsstaternes område og for »Staten Israels område«.

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at i anledning af det første møde i Associeringsrådet den 13. juni 2000 gav både EU's formandskab og Kommissionen udtryk for, at EU lægger vægt på, at det område, der er omhandlet i associeringsaftalen med Israel, overholdes.

(2001/C 103 E/255)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2749/00
af Joan Colom i Naval (PSE) til Kommissionen

(2. august 2000)

Om: Forholdsregler over for uregelmæssighederne i Den Europæiske Socialfond (ESE) i Catalonien, Spanien

I svar på tidligere spørgsmål har Kommissionen erkendt eksistensen af væsentlige uregelmæssigheder i den catalanske regionalregerings forvaltning af Den Europæiske Socialfond. Disse uregelmæssigheder har givet anledning til flere sager, som behandles ved de catalanske domstole, samt til indgreb fra OLAF's side.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter den at træffe på baggrund af uregelmæssighedernes omfang og varighed? Er det korrekt, at den har stillet udbetalingerne fra ESF i Catalonien i bero, og har Kommissionen truffet andre forholdsregler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. oktober 2000)

Som opfølgning til de svar, Kommissionen har givet på det ærede medlems skriftlige forespørgsler P-1071/00 og P-2009/00⁽¹⁾, kan Kommissionen nu oplyse det ærede medlem om, at den fra de spanske myndigheder har modtaget en første meddelelse om uregelmæssighederne i forbindelse med forvaltningen af Den Europæiske Socialfond i Catalonien. Denne meddelelse er baseret på artikel 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11. juli 1994⁽²⁾.

I forbindelse med et samråd mellem de spanske myndigheder og den selvstyrende region Catalonien har sidstnævnte forpligtet sig til at besvare Kommissionens spørgsmål. Det blev i øvrigt herigennem sikret, at udvælgelseskriterierne for den nye programmeringsperiode bliver ændret med henblik på en mere effektiv og gennemskuelig gennemførelse.

Hvad angår de sager, som behandles ved domstolene, har myndighederne i den selvstyrende region Catalonien meddelt Kommissionen, at de berørte uddannelsescentre er fjernet fra den liste, der er godkendt af medlemsstaten. Ikke desto mindre har Kommissionen til dato hverken modtaget resultaterne af de interne undersøgelser, som de regionale myndigheder har udført, eller oplysninger om de gennemførelses- og kontrolsystemer, der er anvendt hidtil og planlægges anvendt i fremtiden.

Så snart Kommissionen fik kendskab til, at der eventuelt kunne være tale om uregelmæssigheder og svindel, indledte den en procedure i henhold til artikel 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88, ændret ved forordning (EØF) nr. 2082/93⁽³⁾, og suspenderede i forebyggelsesøjemed og for at beskytte sine finansielle interesser betalingerne, der er omfattet af artikel 21 i denne forordning, til den selvstyrende region Catalonien.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 151 og 171.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11. juli 1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område — EFT L 178 af 12.7.1994.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter — EFT L 193 af 31.7.1993.

(2001/C 103 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2761/00**af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: EU-støtte til mælkeproducerende bedrifter

Kan Kommissionen fremskaffe en udførlig oversigt over fordelingen af EU-støtten til:

- a. mælkeproducerende bedrifters mælkeproduktion,
- b. distribution af mælk fra mælkeproducerende bedrifter og
- c. mælkeproducerende bedrifter

for hver medlemsstat og pr. år for de sidste fem år?

Kan Kommissionen oplyse eventuelle andre EU-finansieringskilder til støtte for mælk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. september 2000)

Under EU's markedsordning for mælk og mejeriprodukter er mælkeproduktionen indtil nu kun blevet støttet indirekte gennem interventionsopkøb for smør og skummetmælkspulver og gennem eksportrestitutioner og interne subsidier for visse mejeriprodukter. Det er i forbindelse med Agenda 2000 blevet besluttet at indføre direkte støtte til mælkeproduktion fra 2005.

Oversigter over EU's årlige udgifter til støtte for mælk og mælkeprodukter pr. medlemsstat og pr. budgetpost for perioden 1995-99 sendes direkte til det ærede parlamentsmedlem og Parlamentets sekretariat.

EU har i forbindelse med politikken for støtte til investeringer i landbrugssektoren, herunder til afsætning og forarbejdning af landbrugsprodukter, ydet støtte til investeringer, der tog sigte på modernisering af installationer og kvalitets- og miljøforbedringer. Disse investeringer er blevet støttet på visse betingelser, og på grund af overskudsproduktionen i sektoren har det bl.a. ikke været muligt at øge produktionskapaciteten.

Der foreligger på nuværende tidspunkt ikke oplysninger om de støttebeløb, der i perioden 1995-99 er ydet til mælkesektoren, fordi de vedrører strukturfondsprogrammerne, som endnu ikke er afsluttet.

(2001/C 103 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2782/00**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 2000)

Om: Fordelingen af billetter til verdensmesterskabet i fodbold i 2006

Vil Kommissionen være i løbende kontakt med de tyske arrangører af verdensmesterskabet i fodbold i 2006 for at sikre, at ordningerne for fordeling af billetterne er i overensstemmelse med EU-traktaten og EU's konkurrencelovgivning i øvrigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(5. oktober 2000)*

I henhold til EU-lovgivningen er det internationale fodboldforbund (FIFA) og dets udpegede organer forpligtet til at sikre sig, at der indføres ordninger for distribution og salg af billetter til verdensmesterskaberne i fodbold i 2006, der fuldt ud overholder bestemmelserne i EF-traktaten, herunder EU's konkurrenceregler. Da der ikke er anledning til betænkeligheder, er det FIFA's anliggende, men Kommissionen stiller sig gerne til FIFA's rådighed for at drøfte og rådgive om alle planer for billetsalgsordninger til VM i fodbold i 2006 for at sikre, at EU's konkurrenceregler overholdes.

Som det ærede medlem er klar over, rettede Kommissionen i 1999 en beslutning til den lokale organisationskomité for VM i fodbold i 1998, fordi man havde gennemført billetsalgsordninger, der favoriserede brugere med bopæl i Frankrig. Kommissionen ønsker ikke at se en gentagelse af denne form for diskriminerende salgsarrangementer eller andre lignende ordninger, men det ærede medlem skal være klar over, at Kommissionen om nødvendigt ikke vil tøve med at gribe ind over for organisatorer, som ikke opfylder deres retlige forpligtelser i henhold til EF-traktaten på dette punkt.

*(2001/C 103 E/258)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2799/00****af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen***(4. september 2000)*

Om: De europæiske virksomheder AGIP og BP Amocos deltagelse i Folkerepublikken Kinas udnyttelse af de tibetanske olieressourcer

China National Petroleum Corporation (CNPC) har indledt opførelsen af en gasrørledning til transport af gas fra Tsaidam-bækkenet i Tibet til Lanzhou. CNPC er et statsmonopol, som har eneret til udnyttelse af Tibets olie- og gasressourcer. CNPC's partnere er den italienske virksomhed AGIP Petroleum, den britiske virksomhed BP Amoco og Enron.

Hvilke oplysninger sidder Kommissionen inde med vedrørende AGIP's og BP Amocos deltagelse i dette projekt bestående i udvinding og udnyttelse af Tibets naturressourcer fra kinesisk side og navnlig vedrørende dets dimension? Finder Kommissionen ikke, at gennemførelsen af dette projekt vil bevirke en yderligere tilstrømning af kinesiske tilflyttere til Tibet og sandsynlige miljøskader, og at den derfor burde fraråde enhver deltagelse fra EU-virksomheders side? Sidder Kommissionen inde med oplysninger om eventuelle drøftelser vedrørende dette projekt mellem de implicerede europæiske virksomheder og den tibetanske eksilregering? Finder Kommissionen endvidere ikke, at gennemførelsen af dette kinesiske projekt i Tibet er uforeneligt med principperne om tibetansk selvstyre, miljøbeskyttelse, bæredygtig udvikling og respekt for menneskerettighederne, som er Unionens erklærede mål og danner retningslinje for dens aktion udadtil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(18. september 2000)*

Kommissionen har forpligtet sig til at den kulturelle, sproglige og religiøse identitet i den selvstændige region i Tibet skal bevares. Dette spørgsmål er flere gange blevet rejst i forbindelse med dialogen om menneskerettigheder mellem Unionen og Kina og inden for rammerne af den politiske dialog med Beijing. Kommissionen bestræber sig endvidere på at fremme en varig udvikling gennem sit samarbejdsprogram med Kina og fortsætter dialogen med Kina om globale miljømålsætninger, navnlig vedrørende biodiversitet.

Kommissionen har kendskab til rapporter i medierne om at europæiske virksomheder har til hensigt at deltage i Kinas olieindustri og petrokemiske industri. Kommissionen er ligeledes klar over den bekymring, der er givet udtryk for med hensyn til virkningerne af denne udnyttelse for miljøet i Tibet. Kommissionen har dog hverken midler eller kompetence til at påvirke de investeringsafgørelser, der træffes af individuelle europæiske virksomheder.

(2001/C 103 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2805/00**af Imelda Read (PSE) til Kommissionen**

(4. september 2000)

Om: De japanske bilproducenters organisation

I december 1999 indbød Kommissionen de japanske bilproducenters organisation (JAMA) til at deltage i Kommissionens arbejdsgruppe om motorkøretøjer og i februar 2000 til at deltage i Gruppen vedrørende Motorkøretøjers Emissioner. Dette var særlig glædeligt, da hverken JAMA eller nogen japansk bilproducent deltog i drøftelserne om Auto-Oil I og II.

Kan Kommissionen oplyse, hvornår JAMA, en organisation, der repræsenterer 33 000 direkte og ca. 150 000 indirekte arbejdspladser i Den Europæiske Union, og som producerer over 1 million motor-køretøjer i EU, vil blive indbudt til at deltage i andre arbejdsgrupper og/eller udvalg, som f.eks. det europæiske udvalg om øget køretøjssikkerhed? Dette vil gøre det muligt for JAMA og dens medlemmer at bidrage med deres ekspertise til glæde for de europæiske forbrugere.

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne

(11. oktober 2000)

Som det ærede parlamentsmedlem anfører, har Kommissionen indbudt de japanske bilproducenters organisation Japanese Automotive Manufacturers Association (JAMA) til at deltage i møderne i Kommissionens arbejdsgruppe om motorkøretøjer. Kommissionen har taget dette initiativ som en gestus af transparens og åbenhed over for en vigtig økonomisk sektor i automobilindustrien.

JAMA blev allerførste gang indbudt til at deltage i arbejdsgruppen om motorkøretøjers møde i juni 1999. Herefter blev organisationen indbudt til samtlige efterfølgende møder i denne arbejdsgruppe og fra februar 2000 endvidere også til møderne i Gruppen vedrørende Motorkøretøjers Emissioner (MVEG).

Kommissionen vil selvfølgelig fortsat indbyde JAMA til at deltage i disse møder fremover. Det er også Kommissionens hensigt at indbyde JAMA til at deltage i alle fremtidige møder i de øvrige ad hoc-arbejdsgrupper, der refererer direkte til arbejdsgruppen om motorkøretøjer.

Det bør bemærkes, at Kommissionen ikke leder det europæiske udvalg om øget køretøjssikkerhed. Kommissionen kan derfor ikke forpligte sig til at indbyde JAMA til at deltage i møder i dette udvalg.

(2001/C 103 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2814/00**af Bill Miller (PSE) til Kommissionen**

(5. september 2000)

Om: Kooperative virksomheder

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at fremme udviklingen af kooperative virksomheder via de sociale og regionale fonde på baggrund af den betydning, som Kommissionen tillægger kooperative virksomheder?

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne*(11. oktober 2000)*

Kommissionen har i sin meddelelse⁽¹⁾ om retningslinjerne for programmerne for strukturfondene for perioden 2000-2006 tillagt den socialøkonomiske sektor (kooperativer, gensidige selskaber, foreninger og fonde) stor betydning i forbindelse med jobskabelse.

I en af retningslinjerne for 2000 (retningslinje 12) opfordres medlemsstaterne til »at satse på fuldt ud at udnytte de jobmuligheder, der ligger på lokalt plan, inden for frivillige organisationer og erhvervsdrivende foreninger, inden for miljøteknologi, i landdistrikter og i nye aktiviteter, der tager sigte på endnu udkækkede markedsbehov, samt, med henblik på at fjerne dem, at undersøge, hvilke hindringer, der eksisterer for gennemførelsen af sådanne foranstaltninger«.

I overensstemmelse med partnerskabsprincippet sikrer Kommissionen, at medlemsstaterne tager hensyn til disse aftalte retningslinjer i forbindelse med programmeringsdokumenterne for de regioner, der er berettigede til støtte under Mål 1 og 2 i perioden 2000-2006.

For så vidt angår Den Europæiske Fond for Regional Udvikling er kooperativer, i lighed med alle andre former for virksomhed, berettiget til samfinansiering.

Den Europæiske Socialfond bidrager til de aktiviteter, der iværksættes i henhold til den europæiske beskæftigelsesstrategi og de årlige retningslinjer vedrørende beskæftigelse. Dens aktiviteter er således af særlig betydning for den kooperative sektor.

De ovennævnte fondes aktiviteter administreres af de nationale administrationer og analyseres ikke i henhold til virksomhedens retlige form (dvs. pr. implementerende instrument). Det er derfor ikke muligt at give det ærede parlamentsmedlem nøjagtige statistiske oplysninger om antallet af kooperative virksomheder, der delager i projekter finansieret af Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Regional Udvikling.

Kommissionen har jævnlige kontakter med de repræsentative organisationer for de kooperative sektorer på europæisk plan og er åben for de forslag, de på vegne af deres medlemmer fremsætter om oplysninger vedrørende Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Regional Udvikling.

⁽¹⁾ EFT C 267 af 22.9.1999.

(2001/C 103 E/261)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2816/00
af Bill Miller (PSE) til Kommissionen***(5. september 2000)*

Om: Lokal beskatning

Kan en medlemsstat eller en region i en medlemsstat, som opkræver lokal skat, anvende to forskellige metoder i forbindelse med lokal beskatning?

Kan en eller to specifikke handelsaktiviteter, f.eks. i forbindelse med pålæggelsen af lokal skat i handelssektoren, behandles anderledes end alle andre handelsaktiviteter, eller skal de alle behandles på samme måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(11. oktober 2000)*

I mangel af en fællesskabslovgivning på dette område henhører indførelsen af lovgivning om direkte lokal beskatning, herunder beskatning af virksomheder, alene under medlemsstaternes kompetence.

Denne lovgivning må imidlertid ikke indeholde diskriminerende foranstaltninger mod de grundlæggende frihedsrettigheder i EF-traktaten (etableringsfrihed, fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser, varer og kapital).

Hvad nærmere angår muligheden for, inden for rammerne af lokal beskatning, at foretage en differentiering af visse handelsmæssige aktiviteter, skal Kommissionen gøre det ærede medlem opmærksom på, at en sådan behandling er omfattet af EF-traktatens bestemmelser om statsstøtte, hvis denne begunstiger visse virksomheder eller visse produktionsformer og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Som det imidlertid understreges i meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttere reglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne⁽¹⁾, betyder den differentiering, der er forbundet med visse foranstaltninger, ikke nødvendigvis, at de må betragtes som statsstøtte. Dette er tilfældet bl.a. ved foranstaltninger, hvis økonomiske begrundelse gør dem nødvendige eller funktionelle i forhold til skattesystemets effektivitet. Medlemsstaten skal imidlertid kunne give en sådan begrundelse.

⁽¹⁾ EFT C 384 af 10.12.1998.

(2001/C 103 E/262)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2818/00

af Marco Cappato (TDI) til Rådet

(1. september 2000)

Om: Rådets årlige rapport om menneskerettighederne — opfølgingsforanstaltninger

Europa-Parlamentet giver i Den Europæiske Unions årlige betænkning om menneskerettighederne (1998-1999) udtryk for forskellige vurderinger af den årlige rapport, som Rådet har udarbejdet om samme emne. Det beklager således i punkt 10, at omhandlede rapport er vildledende, idet den kun konstaterer fakta; i punkt 11 ønsker Parlamentet, at Rådets næste rapport i hvert af landene indeholder en detaljeret analyse af de tendenser, der er konstateret på menneskerettighedsområdet og foreslår kontrolsystemer og strategier med det formål at fremme overholdelsen af disse rettigheder i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i traktaten om Den Europæiske Union. Parlamentet mener i øvrigt, at man bør præcisere, hvilken rolle Rådets årlige rapport om menneskerettighederne spiller og på europæisk plan gennemfører en undersøgelse af udviklingen i menneskerettighedssituationen, herunder nationale mindretals rettigheder, udarbejde strategier, der kan fremme den nationale og europæiske politik på dette område gennem en bedre kohærens.

Agter Rådet at følge Parlamentets ønsker op? I så fald på hvilken måde? Mener Rådet ikke, at der kunne indledes en interinstitutionel procedure med henblik på at tilknytte alle institutionerne til udarbejdelsen af en enkelt årsberetning om menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder i Unionen?

Svar

(10. november 2000)

1. Rådet agter at vedtage sin anden årsberetning om menneskerettigheder (1999-2000) i oktober. Herefter vil beretningen blive forelagt Europa-Parlamentet, som det var tilfældet for den første beretning.

2. Ved udarbejdelsen af denne anden beretning har Rådet taget hensyn til de synspunkter, som Europa-Parlamentet og andre aktører på menneskerettighedsområdet har givet udtryk for. Skønt beretningens indhold hovedsagelig vedrører Den Europæiske Unions indsats udadtil og Unionens rolle i international sammenhæng, er en væsentlig del af denne anden beretning helliget menneskerettighederne i Den Europæiske Union i overensstemmelse med de ønsker, der blev fremsat på Den Europæiske Unions første forum for menneskerettigheder, der fandt sted fra den 30. november til den 1. december 1999 i Bruxelles, og som Europa-Parlamentet deltog aktivt i. Den beskriver den indsats, De Femten har gjort på en række prioriterede områder (racisme, sikkerhed og retfærdighed, social udstødelse, barnets rettigheder, kvinders rettigheder). Desuden indeholder bilagene til beretningen en liste over de rapporter, som medlemsstaterne har forelagt de konventionelle organer til beskyttelse af menneskerettighederne og over besøg i medlemsstaterne af repræsentanter for menneskerettighedsmekanismer.

3. Rådets formandskab agter at afholde et andet debatforum om menneskerettigheder den 12.-13. december 2000 i Paris, hvor deltagerne kan drøfte beretningen og andre emner af fælles interesse. En delegation fra Europa-Parlamentet vil blive inviteret til at deltage i dette forum.

4. Rådet lægger stor vægt på dialogen med Europa-Parlamentet om menneskerettighedsspørgsmål. En eventuel vedtagelse af en interinstitutionel procedure for udarbejdelse af en enkelt årsberetning om menneskerettigheder står imidlertid ikke på Rådets dagsorden i øjeblikket.

(2001/C 103 E/263)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2820/00

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(4. september 2000)

Om: Diskvalificerede chauffører

Kan Kommissionen i detaljer oplyse, hvilke foranstaltninger medlemsstaterne har truffet for at sikre, at en chauffør, som er diskvalificeret i en medlemsstat også diskvalificeres i en anden medlemsstat? Er Kommissionen overbevist om, at de nuværende ordninger er tilstrækkelige, og i benægtende fald, hvilke foranstaltninger agter den at foreslå for at afhjælpe situationen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(21. september 2000)

Anvendelsen af afgørelser om frakendelse af førerretten i andre medlemsstater end den, hvor frakendelsen har fundet sted, forudsætter et juridisk samarbejde mellem medlemsstaterne i straffesager. Gennemførelsen af en sådan foranstaltning henhører derfor ikke direkte under Fællesskabets kompetence, men snarere under området for samarbejde mellem medlemsstaterne i retlige og indre anliggender.

De eventuelle bestemmelser på dette område er ikke udarbejdet på grundlag af et multilateralt samarbejde, men snarere i henhold til bilaterale aftaler mellem visse medlemsstater. Systemet er utilstrækkeligt som følge af den frie bevægelighed for personer og den voksende internationale vejtrafik.

For at sikre at frakendelsen af førerretten efterlevs i hele EU, er der derfor udarbejdet en konvention om afgørelser om frakendelse af førerretten⁽¹⁾ på grundlag af artikel K.3 (nu artikel 31) i traktaten om Den Europæiske Union inden for rammene af retlige og indre anliggender. Hidtil er denne konvention ikke blevet ratificeret af nogen medlemsstat.

I henhold til artikel 2 i konventionen har denne til formål at undgå, at personer, der har fået frakendt førerretten i en anden medlemsstat end den, hvor de har deres sædvanlige bopæl, kan unddrage sig følgerne af afgørelsen om frakendelse af førerretten, når de forlader den stat, hvor overtrædelsen har fundet sted.

Da det er af den allerstørste betydning for trafiksikkerheden i Den Europæiske Union, at afgørelser om frakendelse af førerretten får virkning i hele Unionen på passende vis (se første betragtning i konventionen), er konventionens ikrafttrædelse et første vigtigt skridt til at løse problemerne i den nuværende situation.

⁽¹⁾ EFT C 216 af 10.7.1998.

(2001/C 103 E/264)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2824/00**af Peter Skinner (PSE) til Kommissionen**

(4. september 2000)

Om: Færefarten over Den Engelske Kanal

Er Kommissionen klar over, at færgeselskaberne i det sydøstlige England, nemlig P&O/Stena Line og Sea France, har fordoblet deres billetpriser i de seneste to år, og over, at der ikke er nogen prisforskel eller konkurrence mellem ovennævnte færgeselskaber og Euro Tunnel-selskabet?

Er Kommissionen enig i, at det eksisterer en mulighed for, at alle befordringsselskaber over (eller under) Kanalen driver et monopol, hvilket fuldstændig er i strid med EU-lovgivningen? Hvad agter Kommissionen i givet fald at foretage?

Færgeselskaberne, som driver ruten mellem Portsmouth og Frankrig, tager den samme pris som selskaberne, der driver ruten mellem Dover og Calais, selv om førstnævnte rute er dobbelt så lang? Færgeselskaberne, der driver ruten fra Portsmouth til Frankrig har kun sat billetpriserne op med et rimeligt beløb? Vil Kommissionen være rede til at undersøge dette usædvanlige forhold?

Er Kommissionen enig i, at private transportselskaber i EU hverken kan gøre salg af billetter betinget af opgivelse af en adresse i Europa som rejsens endemål eller begrænse omfanget af den bagage, som bilpassagerer, der er i besiddelse af en endagsbillet, kan medføre over Den Engelske Kanal?

Endelig bedes Kommissionen oplyse, om den er enig i, at afskaffelsen af salget af afgiftsfrie varer på Kanalfærgerne ikke har medført et fald i salget af disse varer, da de stadig er væsentligt billigere end varer, der købes i land?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. september 2000)

I det ærede medlems første spørgsmål hedder det, at P&O Stena Line og SeaFrance har fordoblet deres billetpriser fra £ 100 til £ 200 i de sidste to år, og at der ikke er nogen prisforskel eller konkurrence mellem disse selskaber og Eurotunnel. Desværre nævner det ærede medlem ikke, hvilken form for billetter disse priser gælder (enkelt, retur, antal bilpassagerer osv.). Kommissionens stikprøvemæssige sammenligning af de tre omtalte selskabers tilbud viser, at de tilbyder priser lige fra £ 37 til £ 332, og at Eurotunnel tilsyneladende gennemsnitligt tager betydelig højere priser end de to færgeselskaber. Sammenligningen beviser også klart, at der er priskonkurrence mellem de to færgeselskaber.

Med hensyn til det andet spørgsmål, deler Kommissionen det ærede medlems mening om, at der bør være reel konkurrence mellem de færgeselskaber, der varetager trafikken over Kanalen. Selvom en sammenligning af billetpriserne synes at vise, at der i øjeblikket finder en sådan konkurrence sted, vil Kommissionen naturligvis have ovennævnte mål for øje, når den skal træffe beslutning om eventuel forlængelse af den nuværende fritagelse for joint venture-selskabet P&O Stena Line — en fritagelse, der, som det ærede medlem nævner, udløber i marts 2001.

I det tredje spørgsmål, nævner det ærede medlem, at de færgeselskaber, der driver ruten mellem Portsmouth og Frankrig, forlanger samme pris som de selskaber, der driver ruten mellem Dover og Calais, selvom rejsen fra Portsmouth er dobbelt så lang som fra Dover. Efter Kommissionens mening er det usandsynligt, at der er direkte overensstemmelse mellem en overfarts længde og de udgifter, selskabet har til færgedriften. Det er også usandsynligt, at de fleste kanalpassagerer ville synes, at en overfart fra Portsmouth har større økonomisk værdi end en overfart fra Dover. På denne baggrund ville det ikke være unormalt, hvis billetpriserne for de to overfarter lå på nogenlunde samme niveau.

I det fjerde spørgsmål nævner det ærede medlem nogle restriktioner ved salg af endags-returbilletter til kanaloverfarten. Hvis dette spørgsmål vedrører en praksis, der rent faktisk følges af et eller flere selskaber, ville Kommissionen være taknemmelig for yderligere oplysninger om denne praksis, så den kan give det ærede medlem et relevant og fyldestgørende svar.

Kommissionen forstår det sidste spørgsmål sådan, at det ærede medlem giver udtryk for, at varer, der tidligere blev solgt afgiftsfrit, fortsat sælges til priser (inkl. afgifter), der ligger væsentligt under dem, der forlanges på land, og at salget af disse varer derfor ikke er faldet. Kommissionen er ikke i stand til at bekræfte, at dette er tilfældet, og ville derfor være yderst taknemmelig, hvis det ærede medlem kunne fremsende de oplysninger, der ligger til grund for denne udtalelse.

(2001/C 103 E/265)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2829/00
af Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen

(4. september 2000)

Om: Midlertidig godkendelse af visse plantebeskyttelsesmidler (artikel 15 i forordning 451/2000)

Forordning EF/451/2000 ⁽¹⁾ indeholder nærmere bestemmelser for iværksættelsen af anden og tredje fase af direktivet om plantebeskyttelsesmidler (91/414/EØF) ⁽²⁾. I andet afsnit af artikel 15 i forordningen fastlægges det, at der kan træffes midlertidige foranstaltninger med henblik på godkendelse af visse plantebeskyttelsesmidler, hvis der forelægges teknisk bevis for, at der er et væsentligt behov for disse midler, og hvis der ikke findes noget effektivt alternativ.

1. Hvad er anledningen til, og hvad er formålet med andet afsnit af artikel 15 i den nævnte forordning?
2. Mener Kommissionen, at den på grundlag af artikel 15 kan give medlemsstaterne tilladelse til at godkende midler, som ikke opfylder de kriterier, der er fastlagt i de ensartede bestemmelser vedrørende markedsføringen af plantebeskyttelsesmidler?
3. I bekræftende fald er Kommissionen også enig i, at dette er i strid med de pågældende direktiver, og at det er nødvendigt med en ændring af direktiverne?
4. Hvis Kommissionen agter at skabe et retsgrundlag for midlertidige foranstaltninger, hvorledes vil Kommissionen da sikre, at der ikke træffes midlertidige foranstaltninger af driftsøkonomiske årsager?
5. Hvorledes vil Kommissionen garantere, at de midlertidige foranstaltninger ikke hindrer innovation men snarere fremmer den?
6. Har Kommissionen kendskab til lovgivningsforslaget fra den nederlandske regering om en ændring af loven af 1962 om plantebeskyttelsesmidler (plantebeskyttelsesmidler, der er absolut nødvendige for landbruget) (27076)? I lovgivningsforslaget foreslås det bl.a., at man henholdsvis godkender eller bibeholder de plantebeskyttelsesmidler, som er absolut nødvendige for landbruget. Nederlandene er den eneste medlemsstat, der vil anvende dette kriterium. Er dette kriterium på indeværende tidspunkt og i den umiddelbart nære fremtid foreneligt med den europæiske lovgivning? Mener Kommissionen, at det nederlandske eksempel vil blive fulgt af andre medlemsstater?

⁽¹⁾ EFT L 55 af 29.2.2000, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. september 2000)

1. og 2. I Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler fastlægges et fælles sæt regler for godkendelse, markedsføring, anvendelse og kontrol af plantebeskyttelsesmidler inden for Fællesskabet.

Et af de grundlæggende principper i direktivet er udarbejdelse af en fælles liste over godkendte aktive stoffer, som findes i bilag I til direktivet.

Artikel 8, stk. 2 i direktiv 91/414/EØF indeholder en bestemmelse om, at i et tidsrum af 12 år (indtil 25. juli 2003) kan medlemsstaterne fortsat tillade plantebeskyttelsesmidler, der indeholder aktive stoffer, som ikke er opført i bilag I til direktivet på grundlag af det generelle sikkerhedskrav i artikel 4 og nationale krav om data. Kommissionen skal i løbet af dette tidsrum påbegynde et arbejdsprogram for gradvis undersøgelse af disse aktive stoffer. Inden juli 2001 skal Kommissionen forelægge Parlamentet og Rådet en rapport om de fremskridt, der er gjort med hensyn til programmet. Afhængigt af rapportens konklusioner kan der træffes afgørelse om, hvorvidt der for visse stoffer skal ske en forlængelse af førnævnte tolvårsperiode i et nærmere fastsat tidsrum.

Kommissionens forordning (EØF) nr. 3600/92 af 11. december 1992 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾, omfatter en vurdering af en første liste over 90 vigtige aktive stoffer, som hyppigt anvendes i landbrugssektoren. Det vurderes nemlig, at disse 90 stoffer udgør ca. 30 % af det samlede antal plantebeskyttelsesmidler, der anvendes i landbrugssektoren. Med arbejdsprogrammet blev der skabt grundlag for udvikling af erfaring og gensidig tillid mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Arbejdsprogrammet fortsætter.

Kommissionens forordning (EF) nr. 451/2000 af 28. februar 2000 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af anden og tredje fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/414/EØF, dækker hovedparten af de restende aktive stoffer i flere faser. Producenterne skal anmelde disse aktive stoffer inden for strenge tidsfrister.

Det var forventet, at antallet af aktive stoffer på markedet ville falde markant, da producenterne ikke ville være indstillet på at forsvare alle de aktive stoffer, der stadig var på markedet. Dette er i mellemtiden blevet bekræftet, idet mindst 200 aktive stoffer ikke vil blive forsvaret. Ved udgangen af december 2000 vil der foreligge endelige resultater, som vil blive indarbejdet i Kommissionens rapport om de fremskridt, der er blevet gjort.

Forordningen fastlægger også, at for aktive stoffer, for hvilke der ikke er modtaget nogen anmeldelse inden for den fastsatte frist, vil Kommissionen vedtage en forordning om ikke at optage disse stoffer i bilag I og påbyde medlemsstaterne at tilbagekalde plantebeskyttelsesprodukter, der indeholder disse aktive stoffer, senest den 25. juli 2003.

Tilbagekaldelsen af et større antal aktive stoffer inden for en kort periode kan skabe en række problemer, f.eks. fordi der ikke vil være et tilstrækkeligt antal plantebeskyttelsesmidler på markedet for visse afgrøder eller til effektiv resistensforvaltning. Med henblik på at udvikle alternativer kan Kommissionen, hvor det er nødvendigt og i særlige tilfælde, træffe passende midlertidige foranstaltninger for anvendelsesformål, med hensyn til hvilke der er forelagt yderligere teknisk bevis for, at der er et væsentligt behov for fortsat anvendelse af det aktive stof, samt for at der ikke findes noget effektivt alternativ.

3., 4. og 5. I forbindelse med forberedelse af forslag til iværksættelse af artikel 15 i forordning (EF) nr. 451/2000 vil Kommissionen undersøge det juridiske grundlag for sådanne midlertidige foranstaltninger. Forberedelsen af sådanne foranstaltninger vil kun fortsætte i de tilfælde, hvor problemets alvor er blevet påvist.

6. Kommissionen har kendskab til det nederlandske lovforslag om ændring af lovgivningen om plantebeskyttelsesmidler. De nederlandske myndigheder kan fortsat anvende de nationale kriterier, indtil der træffes afgørelse på EF-niveau om aktive stoffer, hvorefter de ensartede regler skal finde anvendelse. Kommissionen har ikke kendskab til, at andre medlemsstater vil anvende de samme kriterier, som er foreslået i Nederlandene.

⁽¹⁾ EFT L 366 af 15.12.1992.

(2001/C 103 E/266)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2830/00
af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen

(6. september 2000)

Om: Udstyr til legepladser installeret af lokale myndigheder

Vil Kommissionen give oplysning om regulativer vedrørende udstyr til legepladser installeret af lokale myndigheder på offentlige arealer?

Hvorledes skaffer især små sogneråd en kopi af regulativerne med så vigtige retningslinjer, hvis sådanne eksisterer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. oktober 2000)

Det ærede medlem henvises venligst til Kommissionens svar på de skriftlige forespørgsler E-3376/98 ⁽¹⁾ af Anneli Hulthén og E-1260/98 af Fernández-Albor ⁽²⁾.

Arbejdet i Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) med udstyr til legepladser er nu afsluttet. De pågældende standarder kan således rekvireres fra de nationale standardiserings-organisationer (i Det Forenede Kongerige British Standards Institution).

Dette gælder for en generel standard for sikkerhedsforskrifter og afprøvningsmetoder, for standarder for tillæg til sikkerhedsforskrifter og afprøvningsmetoder for visse typer af særligt udstyr (vipper, rutschebaner etc.), for standarder for indretning, vedligehold og brug af legepladser og for standarder for overfladebelægninger.

Endelig vil Kommissionen gerne bekræfte, at den i forbindelse med sit nye forslag til direktiv om produktsikkerhed i almindelighed ⁽³⁾ (der er under behandling i Parlamentet og i Rådet) har foreslået at vedtage nogle strengere fællesskabsbestemmelser for markedsovervågning ved de nationale myndigheder. En styrket markedsovervågning vil mærkbart hjælpe med til at højne forbrugersikkerheden, bl.a. hvad angår udstyr til legepladser.

⁽¹⁾ EFT C 320 af 6.11.1999.

⁽²⁾ EFT C 13 af 20.1.1999.

⁽³⁾ KOM(2000) 139 endelig.

(2001/C 103 E/267)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2844/00
af Minerva Malliori (PSE) til Kommissionen

(4. september 2000)

Om: Giftige stoffer ombord i fly

Ifølge oplysninger, der hidrører fra internationale undersøgelser, er det blevet konstateret, at luften i passagerkabinen i mange typer fly indeholder kemiske stoffer, som spredes via udluftningssystemet, hvilket medfører fare for passagerernes såvel som flybesætningens helbred.

Agter Kommissionen selv at undersøge ovennævnte problem og at træffe de nødvendige foranstaltninger, således at faren for folkesundheden fjernes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(21. september 2000)*

Kommissionen er bekendt med den tvivl, der er givet udtryk for med hensyn til luftkvaliteten i passagerkabinen i mange typer fly. Den er ligeledes bekendt med de undersøgelser, som i denne forbindelse er gennemført af forskellige videnskabsmænd, og de analyser, der er foretaget af flere europæiske og udenlandske myndigheder.

Der findes intet i disse undersøgelser, som giver anledning til at konkludere, at der skulle foreligge en særlig risiko, som berettiger en øjeblikkelig aktion. Ikke desto mindre har Kommissionen af sikkerhedsmæssige grunde i sin meddelelse om beskyttelse af luftfartspassagerer⁽¹⁾ meddelt, at den vil oprette en uafhængig ekspertgruppe for at få oplysninger til at den kan danne sig sin egen mening. Arbejdet vil blive gennemført i løbet af år 2001.

⁽¹⁾ KOM(2000) 365 endelig.

(2001/C 103 E/268)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2851/00**af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen***(5. september 2000)*

Om: Støtte fra Den Europæiske Union til ngo'er i Danmark

1. Hvilke private organisationer (ngo'er), der arbejder i Danmark med spørgsmål vedrørende bekæmpelse af racisme og fremmedhad, modtager støtte fra Den Europæiske Union?
2. Hvilke beløb modtager hver af disse organisationer?
3. Hvilken dokumentation har Kommissionen for, at de bevilgede støttemidler anvendes til de oplyste formål?
4. Hvilken dokumentation har Kommissionen for, at de organisationer, der modtager støtte, er demokratisk styret, eller at organisationernes ledere repræsenterer faktiske legitime interessegrupper, som kan opfylde de formål, der søges penge til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(4. oktober 2000)*

Frem til 1998 gav budgetkonto B3-4114 (foranstaltninger til bekæmpelse af racisme, fremmedhad og antisemitisme) mulighed for at finansiere specifikke aktioner mod racisme og fremmedhad. I 1998 modtog en organisation i Danmark, AOF — Arbejdernes Oplysningsforbund (Vejle), en støtte på 106 258 € til et projekt om multikulturel uddannelse for arbejdsgivere og arbejdstagere »Xenobus — Europabussen, der åbner døre«.

I 1999 kunne der over budgetkonto B3-2006 (pilotprojekter vedrørende multikulturel integration) finansieres pilotprojekter på dette område, men der blev ikke udvalgt nogen dansk organisation som direkte modtager efter de indkaldelser af forslag, Kommissionen offentliggjorde. Men eftersom disse indkaldelser af forslag forudsatte et tværnationalt partnerskab, arbejder nogle af modtagerne i partnerskab med danske organisationer.

I år 2000 giver budgetkonto B5-803 Kommissionen mulighed for at forberede det nye fællesskabsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling, som Kommissionen forelagde den 25. november 1999⁽¹⁾ inden for rammerne af pakken af forslag under artikel 13 i EF-traktaten. I denne sammenhæng ønsker Kommissionen at støtte initiativer, der bidrager til udvikling af politikker og praksis til bekæmpelse af forskelsbehandling på grund af race og etnisk oprindelse, religion og tro, handicap, alder og seksuel orientering. Efter en indkaldelse af forslag er udvælgelsen af projekter, der skal modtage støtte i år 2000, nu næsten tilendebragt.

Kommissionen gennemgår de ansøgninger om støtte, der indsendes inden for rammerne af indkaldelser af forslag, på grundlag af en samlet beskrivelse af det pågældende initiativ og det ledsagende støttemateriale. Disse dokumenter omfatter den pågældende organisations vedtægter, godtgør dens status under national lovgivning og dokumenterer dens erfaring på området og dens evne til at forvalte fællesskabsmidler. Kommissionen analyserer denne dokumentation, før den beslutter sig til at yde tilskud til den planlagte aktion.

For projekter, der udvælges til at modtage støtte, skal der indsendes interimsrapporter, et endeligt regnskab og en afsluttende rapport om projektets resultater. Disse dokumenter kontrolleres og analyseres, før støttens sidste tranche udbetales. Der gennemføres revision, dels af generel karakter, dels på ad hoc-basis, når der kan være tvivl om et specifikt projekts korrekte forvaltning. Desuden har Kommissionen indgået en kontrakt med en uafhængig organisation, som skal gennemføre en evaluering af de projekter, der modtog tilskud i 1999.

(¹) KOM(1999) 567 endelig udg.

(2001/C 103 E/269)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2856/00
af Winfried Menrad (PPE-DE) til Kommissionen

(8. september 2000)

Om: Forbrugerbeskyttelse ved anvendelse af byggematerialer, der kan bevirke en kemisk forurening af huse.

Med direktiv 76/769 (¹) begrænses markedsføringen og anvendelsen af produkter, der indeholder visse farlige stoffer.

Jeg spørger derfor Kommissionen:

1. Findes der forsøg på at udvide det eksisterende direktiv tilsvarende hhv. at forelægge et nyt direktivforslag, der tager hensyn til dette spørgsmål?
2. Hvordan kan man opnå, at bygherren eller sælgeren af sådan forurenede huse drages til ansvar? Findes der til fordel for beboerne af forurenede huse en omvendt bevisbyrde, eller er der planer om sådanne ordninger på europæisk plan?

(¹) EFT L 262 af 27.9.1976, s. 201.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(23. oktober 2000)

Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 (¹) om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater forbyder eller begrænser anvendelsen af adskillige farlige stoffer i bygningsmaterialer, herunder asbest og pentaklorfenol. Direktivet ændres, efterhånden som behovet for en udvidelse af anvendelsesrestriktionerne er dokumenteret gennem risikovurderinger og -analyser, og når fordele og ulemper ved sådanne restriktioner er analyseret. For tiden er der ingen planer om at begrænse markedsføringen og anvendelsen af formaldehyd på fællesskabsplan.

Byggeprodukter (og byggematerialer) er også omfattet af Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1989⁽²⁾ om byggevarer. Det indeholder bestemmelser om de væsentligste krav til bygge- og anlægsarbejder, som via basisdokumenter⁽³⁾ er udviklet til produktkrav. I forbindelse med farlige stoffer gælder »det tredje væsentlige krav«. Ifølge dette krav må byggevarer, der installeres permanent, ikke afgive farlige stoffer. Anlægsarbejder skal være udformet og udført således, at de ikke udgør en trussel mod beboeres eller naboers hygiejne eller sikkerhed.

I overensstemmelse med nærhedsprincippet indeholder byggevaredirektivet imidlertid bestemmelser om, at sikkerheden i forbindelse med bygge- og anlægsarbejder forbliver medlemsstaternes ansvar. Heraf følger, at beslutningen om, hvorvidt der skal lovgives eller ikke om et hvilket som helst af direktivets væsentlige krav (herunder krav nr. 3 vedrørende farlige stoffer), påhviler medlemsstaterne.

Hvis et stof som formaldehyd ikke er omfattet af harmoniseringen på fællesskabsplan i direktiv 76/769/EØF, kan medlemsstaterne regulere det i forbindelse med lovgivningen om byggevarer. Da sådanne initiativer kan medføre, at der anvendes forskellige krav, kan det blive nødvendigt at gribe ind i henhold til direktiv 89/106/EØF eller artikel 28 og 30 (tidligere artikel 30 og 36) i EF-traktaten med henblik på at undgå handelshindringer. Det europæiske standardiseringsorgan CEN er ved at udvikle harmoniserede prøvningsmetoder.

Medlemsstaterne lovgiver om ansvaret for bygninger (f.eks. deres udformning og udførelse). Produktansvar reguleres imidlertid på fællesskabsplan. Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar⁽⁴⁾ som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/34/EF af 10. maj 1999⁽⁵⁾, fastsætter fælles bestemmelser om ansvar for skader på personer forårsaget af defekte produkter. Direktivet, hvori begrebet »defekte produkter« er defineret, omfatter også byggevarer, der indgår som en del af en bygning.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽²⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

⁽³⁾ EFT C 62 af 28.2.1994.

⁽⁴⁾ EFT L 210 af 7.8.1985.

⁽⁵⁾ EFT L 141 af 4.6.1999.

(2001/C 103 E/270)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2861/00

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(14. september 2000)

Om: Ugennemskuelig licitation i forbindelse med De Olympiske Lege i Grækenland

Det fremgår af visse oplysninger, at Kommissionen skulle have anmodet om nærmere belysning vedrørende olympiske byggepladser, nemlig den olympiske by og hestesportscentret, og at den har givet udtryk for bekymring om gennemskueligheden af procedure for tildeling af arbejdet og gennemførelsen heraf.

1. Hvad er årsagerne til, at Kommissionen har bedt den græske regering om nærmere belysning af sagen?
2. Er de fulgte procedurer for tildeling af arbejdet i overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning?
3. Er der grunde til at tro, at licitationen vedrørende gennemførelse af disse to olympiske arbejder bør annulleres?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne*(23. oktober 2000)*

Kommissionen kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at den som følge af klager vedrørende et spørgsmål om lovligheden af udbudsproceduren i forbindelse med koncessionskontrakten vedrørende opførelsen af bl.a. ridesportscentret i Markopoulo, ved to lejligheder har rettet skriftlig henvendelse til de græske myndigheder for at få yderligere forklaringer og oplysninger. Denne sag er stadig under undersøgelse i Kommissionen.

Efter reportager i den græske presse og af hensyn til samarbejdet med medlemsstaterne har Kommissionen i forbindelse med den olympiske by uofficielt anmodet de græske myndigheder om yderligere oplysninger om tildelingen af seks kontrakter vedrørende bymæssige undersøgelser i forbindelse med dette projekt. De græske myndigheder har oplyst Kommissionen, at disse kontrakter i sidste ende ikke ville blive underskrevet af den pågældende minister og derfor ville blive henlagt. Kommissionen har ikke modtaget andre oplysninger om dette emne.

*(2001/C 103 E/271)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2893/00****af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen***(6. september 2000)*

Om: Kønsdiskriminering i forbindelse med påklædningstvang

Er de krav med hensyn til en bestemt påklædning for mænd, der gælder i visse miljøer, og som fritager kvinder eller omvendt, og som ikke er begrundet i de pågældendes opgaver eller funktion, udtryk for kønsdiskriminering og dermed i modstrid med EF-traktatens artikel 13?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(6. oktober 2000)*

Efter EF-traktatens artikel 13 kan Rådet efter høring af Parlamentet træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling, som skyldes forskellige årsager, blandt andet forskelsbehandling på grund af køn. Denne artikel har ingen direkte virkning.

Der findes på nuværende tidspunkt ingen fællesskabslovgivning om forskelsbehandling på grund af køn med EF-traktatens artikel 13 som retsgrundlag.

Men Rådets direktiv 97/80/EF af 15. december 1997⁽¹⁾ om bevisbyrden i forbindelse med forskelsbehandling på grundlag af køn indeholder en definition på indirekte forskelsbehandling. Efter artikel 2, stk. 2 i dette direktiv er der tale om indirekte forskelsbehandling, når en bestemmelse, et kriterium eller en praksis, der tilsyneladende er neutral(t) (på engelsk: disadvantages; på italiensk: colpiscono), stiller et væsentligt større antal personer af det ene køn ringere, medmindre denne bestemmelse, dette kriterium eller denne praksis er hensigtsmæssig(t) og nødvendig(t) og kan begrundes i objektive ikke-kønsrelaterede faktorer.

For at den forskelsbehandling, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, skal kunne opfattes som en forskelsbehandling på grund af køn, skal det for det først kunne bevises, at den medfører, at visse personer stilles ringere, og for det andet, at den ikke er hensigtsmæssig eller nødvendig eller kan begrundes i objektive faktorer som f.eks. skik og brug i det pågældende samfund.

⁽¹⁾ EFT L 14 af 20.1.1998.

(2001/C 103 E/272)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2952/00
af Neil MacCormick (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. september 2000)

Om: Klimaforandringsafgift

I Det Forenede Kongeriges finanslov for 2000 oprettes en »klimaforandringsafgift«, og regeringen bemyndiges til at indføre denne afgift.

Vil Kommissionen nøje gennemgå denne bestemmelse for at fastslå, hvorvidt denne afgift er en skat, der er defineret i traktaten?

Kan Kommissionen i bekræftende fald slå fast, om det i væsen og virkning er en merværdiomsætningsafgift?

Er det i så tilfælde ikke en ulovlig afgift ifølge artikel 33 i sjette momsdirektiv, og vil Kommissionen derfor træffe fuldbrydelsesforanstaltninger for at forhindre, at den indføres af Det Forenede Kongeriges regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. oktober 2000)

I henhold til artikel 33 i Rådets 6. momsdirektiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om afsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾ har medlemsstaterne lov til på visse betingelser at opretholde eller indføre andre skatter og afgifter end momsen, forudsat at disse afgifter ikke har karakter af omsætningsafgift.

I flere af Domstolens domme har den fastlagt kriterier til vurdering af, om en afgift er af denne karakter eller ej. I en af dens seneste domme har den fastslået, at det bør undersøges, om afgiften skader det fælles momssystemets funktion ved at hæmme den fri udveksling af goder og tjenesteydelser på en måde, der kan sammenlignes med denne afgift, hvis særlige træk Domstolen har karakteriseret på følgende måde: generel anvendelse på transaktioner vedrørende goder og tjenesteydelser; fastsættelse af afgiftsbeløbet proportionelt med prisen for transaktionen; opkrævning i hver fase af produktions- og distributionsprocessen; fradrag i hver fase af afgiften på indkøb fra afgiften på salg.

På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over, skønner den, at den afgift, som det ærede medlem henviser til, ikke har karakter af omsætningsafgift, således som det forbydes i artikel 33 i 6.momsdirektiv.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

(2001/C 103 E/273)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2960/00
af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. september 2000)

Om: Variationer i priserne på brændstoffer i Europa

Tager Kommissionen hensyn til variationerne i priserne på brændstoffer, når den fastsætter støtten til de europæiske landmænd?

Betragter Kommissionen prisen på brændstoffer som en faktor, der indvirker på den endelige fremstillingspris for landbrugs- og fiskerivarer?

Hvordan påvirker prisen på dieselolie i bekræftende fald den tildelte støtte? Hvilken beregningsmetode anvendes der?

Agter Kommissionen i benægtende fald at tage hensyn til den nævnte faktor ved de forestående ændringer af de fælles markedsordninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. oktober 2000)

Rådet kan på forslag fra Kommissionen ændre størrelsen af den direkte støtte, der udbetales til EF-producenterne. Støttebeløbet blev senest fastsat inden for rammerne af Berlin-aftalerne om Agenda 2000, og Europa-Parlamentet spillede som fastsat i traktaterne en væsentlig rolle i disse forhandlinger.

Kommissionen er fuldt ud klar over, at brændstofpriserne har stor betydning for de endelige produktionsomkostninger for landbrugs- og fiskerivarer.

Kommissionen finder ikke, at de nuværende brændstofpriser retfærdiggør en genforhandling af Berlin-aftalerne og dermed en forhøjelse af den direkte støtte. Den følger med interesse de drøftelser, der finder sted i en lang række medlemsstater, og den vil sørge for, at de aftaler, der eventuelt bliver indgået, er i overensstemmelse med EF-lovgivningen.

Udviklingen i producenternes indkomster har altid været et af de kriterier, som Kommissionen har benyttet ved udarbejdelsen af sine forslag. I den udstrækning der er tale om et strukturelt og ikke et konjunkturbestemt fænomen, er brændstofprisstigningen et af de elementer, der skal tages hensyn til.

(2001/C 103 E/274)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2971/00

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(13. september 2000)

Om: Kommissionen beføjelser til at beskytte hunde

I anledning af kommissionsmedlem Byrnes tilsagn på plenarmødet den 6. september 2000 om at behandle sagen bedes Kommissionen oplyse, om den på baggrund af forsøget på at indføre en pasordning for kæledyr på europæisk plan mener at have kompetence til at gribe ind over for den tyske regering i anledning af den foreslåede slagtning af et stort antal hunde, hvis den er enig i, at den tyske regering ikke har været stringent nok i sin skelnen mellem de hunde, som virkelig er farlige, og dem, der ikke er det, og — hvis det ikke er tilfældet — så oplyse, hvilket retsgrundlag den mener, at Kommissionens kompetence til at indføre en kæledyrspasordning hviler på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. oktober 2000)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at den har forelagt Rådet et forslag til forordning⁽¹⁾ om blandt andet oprettelse af et EU-pas for selskabsdyr, der rejser med deres ejere inden for Fællesskabet. Dette pas henhører under det veterinære område og skal snarere opfattes som et sundhedspas, der har til formål at begrænse spredning af sygdomme, der kan skade folkesundheden og dyresundheden.

Derfor kan de tyske reglers overensstemmelse med EF-retten kun vurderes med hensyn til EF-traktatens artikel 28 og 30 (tidl. artikel 30 og 36), idet Kommissionen er af den opfattelse, at det inden for rammerne af subsidiaritetsprincippet påhviler medlemsstaterne at indføre hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at beskytte menneskers liv under overholdelse af reglerne i EF-traktaten.

Ifølge artikel 28 i EF-traktaten må medlemsstaterne nemlig ikke indføre nationale foranstaltninger, der hindrer dyrs bevægelighed. Dog er det i henhold til artikel 30 i nævnte EF-traktat tilladt at indføre disse foranstaltninger, når det er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed osv.

Efter det ærede medlems informationer skal de tyske myndigheder i det konkrete tilfælde imidlertid finde en rimelig balance mellem målet om at beskytte menneskers liv og målet om dyrs frie bevægelighed, og Kommissionen skal vurdere denne balance ved en undersøgelse af lovforslaget vedrørende beskyttelse mod farlige hunde, som de tyske myndigheder for nylig har anmeldt i henhold til den anmeldelsesprocedure, der er indført ved Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(2000) 529 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

(2001/C 103 E/275)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2973/00

af Andre Brie (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. september 2000)

Om: Anvendelse af midler fra Den Europæiske Socialfond til ungdomsarbejde i Østtyskland som vedtaget af regeringen i Forbundsrepublikken Tyskland

Idet der henvises til, at forbundsregeringen har vedtaget af bevilge DM 75 millioner til ungdomsarbejde i Østtyskland (»arbejds- og uddannelsesinitiativet til bekæmpelse af racisme og fremmedhad«), og til,

at hovedparten af disse bevillinger stammer fra midler fra Den Europæiske Socialfond, bedes Kommissionen oplyse følgende:

- Har den kendskab til det dertil hørende aktionskatalog?
- Har den kendskab til de støtteberettigede initiativer og deres indhold?
- Har den kendskab til tildelingskriterierne for bevillingerne til de enkelte aktioner eller initiativer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. oktober 2000)

På grundlag af fællesskabsstøtterammen (CSF) for strukturelle interventioner i tyske mål 1-regioner og det samlede programmeringsdokument for mål 3 anmodede Kommissionen de tyske myndigheder om at bruge støtten fra Den Europæiske Socialfond, der skulle gives for tidsrummet 2000-2006, til aktioner til bekæmpelse af racisme og fremmedhad i forbindelse med arbejdsmarkedet.

Som opfølgning af denne anmodning er de tyske myndigheder nu ved at udarbejde ESF-støttede aktioner, der skal gennemføres under det førnævnte program for ungdomsarbejde både i den østlige og vestlige del af Tyskland inden for tre områder: ESF- mainstreampolitikområdet »samfund uden udelukkelse«; ESF-mainstreampolitikområdet »lokal kapital til sociale formål«; og det tematiske aktionsområde »bekæmpelse af racisme og fremmedhad i forbindelse med arbejdsmarkedet« under fællesskabsinitiativet EQUAL-programmet.

De tyske myndigheder har meddelt Kommissionen, at ESF-støtte på højst 25 mio. DEM om året sandsynligvis vil blive øremærket til aktioner inden for disse områder under det operationelle program (ESF) for mål 1, som først skal vedtages, og til det samlede programmeringsdokument for mål 3. De tyske myndigheder er ved at ordne de praktiske forhold i forbindelse med det, der skal gøres, og fastsætter kriterierne for tildeling af ESF-støtten inden for de tre førnævnte områder.

(2001/C 103 E/276)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2992/00
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(20. september 2000)

Om: Direktiv 89/665/EØF om klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter

1. Er bestemmelserne om retsbeskyttelse af den enkelte i direktiv 89/665/EØF⁽¹⁾ blevet gennemført korrekt i delstaten Oberösterreichs lov om tildeling af offentlige kontrakter?
2. I bekræftende fald, hvorfor, i benægtende fald, hvorfor ikke?
3. Hvor mange traktatbrudsprocedurer er der allerede indledt mod Østrig på baggrund af direktiverne om tildeling af offentlige kontrakter?

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 33.

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(26. oktober 2000)

1. Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter er af delstaten Oberösterreich blevet gennemført ved lov af 5. maj 1994⁽¹⁾, som ændret ved lov af 23. januar 1997⁽²⁾. Kommissionen finder, at den af delstaten Oberösterreich foretagne gennemførelse er i overensstemmelse med direktivet, under forbehold af efterfølgende punkt.
2. I en dom af 28. oktober 1999 vedrørende en østrigsk sag⁽³⁾ konstaterede Domstolen, at »Medlemsstaterne er forpligtet til i den afgørelse inden kontraktafslutningen, som træffes af ordregiveren vedrørende spørgsmålet, med hvilken bydende i en udbudsprocedure ordregiveren på grundlag af procedurens resultater vil indgå kontrakt (altså afgørelsen om tilslag) — trods muligheden for at begrænse retsvirkningerne af klageproceduren efter kontraktafslutningen til ydelse af erstatning — altid at indføre en procedure, i hvilken klageren, såfremt betingelserne er opfyldt, kan få ordregiverens afgørelse kendt ugyldig.« I henhold til Kommissionens fortolkning medfører denne dom, at Østrig skal ændre al sin lovgivning vedrørende offentlige udbud, herunder også delstaten Oberösterreichs lovgivning på dette område. I denne forbindelse er Kommissionen i forbindelse med de østrigske myndigheder med henblik på at følge den lovgivningsmæssige tilpasningsproces.
3. For så vidt angår de generelle »udbudsdirektiver« har Kommissionen til nu indledt syv overtrædelsesprocedurer over for Østrig, hvoraf tre vedrører manglende gennemførelse og fire forkert anvendelse.

⁽¹⁾ Oö. LGBL. 59/1994.

⁽²⁾ Oö LGBL. 34/1997.

⁽³⁾ C-81/98, SdA 1999, I-7671.

(2001/C 103 E/277)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3028/00
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(26. september 2000)

Om: Udnyttelsesgraden for forpligtelsesbevillinger til projekter under Samhørighedsfonden

I hvor høj grad havde Samhørighedsfondens modtagerlande Spanien, Portugal, Grækenland og Irland pr. 31. august 2000 udnyttet forpligtelsesbevillingerne til hvert enkelt af fondens projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(10. november 2000)*

Som følge af omfanget af svaret, der indeholder mange tabeller, sender Kommissionen det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

*(2001/C 103 E/278)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3040/00****af Joachim Wuermeling (PPE-DE) til Kommissionen***(28. september 2000)*

Om: Diskriminering af pvc-produkter i Danmark

En ny lovgivning i Danmark forbyder og vanskeliggør handlen med produkter af pvc bl.a. gennem øgede afgifter og indførelse af strafbarhed. Denne lovgivningsmæssige foranstaltning er egnet til at lægge hindringer i vejen for handlen med pvc-produkter med Danmark hhv. helt forbyde afsætningen heraf.

1. Er denne danske lovgivning efter Kommissionens opfattelse forenelig med EF-retten?
2. Agter Kommissionen i benægtende fald at indlede en traktatbrudsprocedure?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(6. november 2000)*

Kommissionen er i øjeblikket ved at foretage en grundig undersøgelse af det af det ærede medlem nævnte problem og skal snarest muligt meddele ham udfaldet.

*(2001/C 103 E/279)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3048/00****af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(28. september 2000)*

Om: Tandlæger og kliniske tandteknikere

I 1991 fastslog en regeringsrapport i Det Forenede Kongerige behovet for kliniske tandteknikere inden for tandlægefaget og anbefalede anerkendelsen heraf som et erhverv.

General Dental Council (GDC) nedsatte en gruppe om spørgsmålet og tilsluttede sig konklusionerne i regeringsrapporten. Siden da har GDC henvist anbefalingerne til fornyet udvalgsbehandling og har drøftet dem ved flere lejligheder. På et endeligt møde vedtog GDC, at kliniske tandteknikere ikke måtte nedsætte sig som tandlæger og lade sig betale direkte for deres ydelser af patienterne.

Sundhedsministeriet har dog fastslået, at tandlægeerhvervet ikke hører under GDC's kompetenceområde, eftersom dette er et offentligt organ.

Hører dette spørgsmål under EU's beføjelser og ansvarsområde?

Har Kommissionen i givet fald til hensigt at modernisere tandlægeerhvervet, således at patienterne får adgang til en række nye personale- og faggrupper, med ekspertise inden for tandlægefaget, herunder kliniske tandteknikere i Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. oktober 2000)

Eftersom erhvervet som klinisk tandtekniker («clinical dental technician») ikke er omfattet af en harmonisering på fællesskabsplan, har kun medlemsstaterne kompetence til at give dette erhverv officiel status og til at regulere det (krav til uddannelsen, adgang til og udøvelse af erhvervet).

Medlemsstaternes kompetence på området er dog i en vis grad begrænset på grund af harmoniseringen af tandlægeerhvervet inden for EU. Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge⁽¹⁾, som vedrører koordinering af tandlægeuddannelsen, fastsætter de uddannelseskrav, som medlemsstaterne skal gøre adgangen til udøvelse af tandlægevirksomhed afhængig af. Direktivet er en forudsætning for automatisk gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for tandlæger i henhold til Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser⁽²⁾, og fastsætter de mindstekrav, der sikrer et højt kvalitetsniveau for den behandling, der gives af den pågældende erhvervsgruppe.

Som følge af denne harmonisering har medlemsstaterne ikke længere kompetence til at oprette eller bevare et erhverv, der er forskelligt fra og uafhængigt af tandlægeerhvervet, men hvis arbejdsområde ligger tæt op ad eller er det samme som en tandlæges. Selv om medlemsstater frit kan oprette og regulere et erhverv som f.eks. tandtekniker eller tandplejer, kan de ikke automatisk give tilladelse til, at en erhvervsgruppe — som hverken har det uddannelsesniveau eller det kvalifikationsbevis, der kræves i henhold til »tandlægedirektiverne« — udøver den samme form for virksomhed som tandlæger. Dette ville være i modstrid med de pågældende direktivers ånd og opbygning og ville ophæve enhver reel virkning af disse direktiver.

Det bør til sidst præciseres, at det i tilfælde af en officiel anerkendelse af dette erhverv er Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed⁽³⁾ og Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF⁽³⁾ om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, der finder anvendelse på medlemsstaternes gensidige anerkendelse af de pågældende kvalifikationer.

⁽¹⁾ EFT L 233 af 24.8.1978.

⁽²⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽³⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

(2001/C 103 E/280)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3078/00**af Lukas Vander Taelen (Verts/ALE) til Kommissionen**

(22. september 2000)

Om: Den internationale arkitektkonkurrence »Sentiers de l'Europe«: belgiske medlemmers partiskhed, kvalifikationer og deltagelse

Efter forløbet af klage 98/5025SG-Belgien og som anført i dens svar på skriftlig forespørgsel P-1747/00⁽¹⁾ indledte Kommissionen overtrædelsesprocedure mod den belgiske stat vedrørende arkitekt og jury medlem Henri Montois's manglende upartiskhed. Formanden for juryen, J. Van de Voorde, arkitekt ved firmaet CERAU, var imidlertid heller ikke uafhængig, da han siden den 3. oktober 1990 havde været tilknyttet og aktionær i den private arkitektsammenslutning, nærmere bestemt aktieselskabet »Atelier de l'Espace Léopold«, på samme måde som André Jacqmain, arkitekt tilknyttet tegnestuen Genval (som blev nr. 2 i konkurrencen) i forbindelse med opførelse af bygning D4, D5 og SNCB-stationen, rue de Trèves, i Bruxelles.

1. Agter Kommissionen på denne baggrund også at indlede overtrædelsesprocedure mod den belgiske stat vedrørende J. Van de Voordes manglende upartiskhed?

I forespørgsel P-1747/00 var det også anført, at 8 belgiske medlemmer deltog i juryens arbejde i stedet for 5 som fastsat i bestemmelserne vedrørende konkurrencen og anført i bekendtgørelsen om konkurrencen ⁽²⁾, offentliggjort i henhold til bilag IV »Bekendtgørelser om projektkoncurrencer« til Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 ⁽³⁾.

2. Vil Kommissionen udtale sig om dette aspekt og i dette tilfælde præcisere, om den aktive deltagelse af disse tre belgiske medlemmer, som ikke var nævnt i bekendtgørelsen om konkurrencen, er i overensstemmelse med ånden i direktiv 92/50/EØF?

3. Besidder H. Hasquin de grundlæggende kvalifikationer for at være blandt jurymedlemmerne — eftersom han hverken er arkitekt eller byplanlægger — og støtte deres afgørelser? ⁽⁴⁾

4. På baggrund af den foreliggende dokumentation og de elementer, der allerede foreligger med hensyn til proceduren for evaluering af tilbud, juryens sammensætning og dens manglende upartiskhed, vil Kommissionen da indbringe sagen for De Europæiske Fællesskabers Domstol?

I bekræftende fald, kan Kommissionen da oplyse, hvornår den agter at gøre dette?

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001.

⁽²⁾ Jurymedlemmerne H. Hasquin, J. Van Hufflen og B. Martiny er ikke anført i bekendtgørelsen om konkurrence.

⁽³⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ jf. juryens rapport, første møde, s. 4-7, 6. afsnit, hvor det er anført »ministeren støtter denne afgørelse«.

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(24. oktober 2000)

1. Som følge af de nye oplysninger, som det ærede parlamentsmedlem henviser til i sin skriftlige forespørgsel P-2255/99 ⁽¹⁾ om juryens sammensætning og uafhængighed samt proceduren for evaluering af tilbuddene, har Kommissionen sendt en yderligere åbningsskrivelse til de belgiske myndigheder, og som motiv anført hr. Montois' manglende uafhængighed samt at juryen havde undladt at basere sig udelukkende på de i udbudsdokumenterne anførte kriterier, i strid med artikel 13, stk. 6, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler.

For så vidt angår hr. Vandevorrees påståede manglende uafhængighed er de nye oplysninger, som det ærede parlamentsmedlem i sin forespørgsel fremsætter, i øjeblikket genstand for en gennemgående analyse i Kommissionen.

2. For så vidt angår den påståede deltagelse i juryen af 8 belgiske medlemmer i stedet for de 5, der var forudsat i henhold til udbudsbestemmelserne bør det bemærkes, at i henhold til de oplysninger, der foreligger i Kommissionen, var det i henhold til udbudsbestemmelserne hensigten, at der skulle deltage 5 ikke-belgiske medlemmer, 3 (ikke-belgiske) repræsentanter for EU, 7 belgiske medlemmer og 2 belgiske suppleanter. Af beretningerne fra juryen fremgår, at denne i første samling den 11. og 12. december 1997 bestod af 8 ikke-belgiske medlemmer og 7 belgiske medlemmer, samt i anden samling af 7 ikke-belgiske medlemmer og 6 belgiske medlemmer.

Herudover er det i medfør af det tidligere anførte direktiv 92/50/EØF ikke forbudt, at der sker en ændring af juryens sammensætning, forudsat, at de tre afgørende betingelser, især uafhængighed, kvalifikation og overholdelse af anonymiteten, respekteres.

3. For så vidt angår hr. Hasquins kvalifikationer fremgår det af beretningen fra juryens anden samling, den 21. og 22. april 1998, at hr. Hasquin ikke har afgivet stemme. Herudover bestemmes det i artikel 13, stk. 6, i direktiv 92/50/EØF, for så vidt angår jurymedlemmernes kvalifikationer, at »såfremt der kræves bestemte faglige kvalifikationer for at deltage i en konkurrence, skal mindst en tredjedel af bedømmelseskomitéens medlemmer have samme eller tilsvarende kvalifikationer«.

4. Kommissionen afventer i øjeblikket de belgiske myndigheders svar på den yderligere åbningsskrivelse. Afhængig af indholdet af dette vil Kommissionen træffe beslutning om, hvilken opfølgning denne sag vil blive genstand for.

⁽¹⁾ EFT C 203 E af 18.7.2000.

(2001/C 103 E/281)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3079/00**af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. september 2000)

Om: Retsgrundlag for Kommissionens handlemåde

Da vejene var blokeret i Frankrig og Belgien i perioden den 10.-15. september i år, sendte Kommissionen en fax til de franske og belgiske myndigheder og anmodede om oplysninger om situationen for varenes bevægelighed på disse landes territorium. For Belgiens vedkommende var Kommissionen urolig for situationen ved grænsen til Frankrig og Tyskland og på hovedvejene. Hvis disse blev blokeret, mente man, at de belgiske myndigheder var tvunget til at anvise alternative færdselsveje og orientere de økonomiske aktører i nabolandene.

Hvad er retsgrundlaget for Kommissionens handlemåde, og ville Kommissionen handle tilsvarende ved en normal lovlig faglig konflikt, som havde en tilsvarende indvirkning på bevægeligheden?

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(16. oktober 2000)

Retsgrundlaget for den foranstaltning fra Kommissionens side, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, er artikel 3, punkt 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markedes funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne⁽¹⁾.

Kommissionen har tidligere og vil også i fremtiden gøre brug af dette retsgrundlag, når der forekommer hindringer i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 2679/98, eller hindringer ser ud til at ville forekomme. Der er tale om hindringer for fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne, for så vidt de skyldes en medlemsstats handling eller passivitet, som kan udgøre en krænkelse af traktatens artikel 28-30 (tidligere artikel 30-36), og som medfører en alvorlig forstyrrelse af den frie varebevægelighed gennem fysisk eller anden hindring, forsinkelse eller omdirigering af import til, eksport fra eller transport gennem en medlemsstat, som volder alvorlig skade for de krænkede personer, og som kræver øjeblikkelig handling for at hindre, at forstyrrelsen eller skaden vedvarer, breder sig eller forværres.

I overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2 i forordning (EF) nr. 2679/98, griber Kommissionens foranstaltning ikke ind i udøvelsen af de grundlæggende rettigheder som anerkendt i medlemsstaterne, herunder retten eller friheden til at strejke. Foranstaltningen angriber udelukkende hindringer i henhold til artikel 1 i nævnte forordning, uafhængig af, om disse opstår i sammenhæng med en faglig konflikt eller ej.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 12.12.1998.

(2001/C 103 E/282)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3115/00**af Brigitte Wenzel-Perillo (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. oktober 2000)

Om: Undersøgelser i forbindelse med udvidelse af EU

Kommissionen bedes oplyse, om den har gennemført en fremadrettet samlet analyse af problemerne i forbindelse med udvidelsen af EU, eller om den har til hensigt at gennemføre en sådan analyse? Kommissionen bedes endvidere oplyse, hvilke horisontale og vertikale undersøgelser de forskellige generaldirektorater har gennemført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günther Verheugen*(30. oktober 2000)*

De ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

*(2001/C 103 E/283)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3156/00
af Rainer Wieland (PPE-DE) til Kommissionen***(10. oktober 2000)*

Om: Transportafgifter for fritidsbåde i Grækenland

Har Kommissionen kendskab til bestemmelsen om betaling af transportafgifter, jf. artikel 11, stk. 1, i lov 2743/1999, ifølge hvilken der for private fritidsbåde over 7 meters længde — uafhængigt af flag —, og som ikke konstant ligger for anker i græske farvande, skal indbetales transportafgifter på havnepolitiets særlige konto?

Er Kommissionen af den opfattelse, at denne afgift er i modstrid med den grundlæggende tanke om et forenet Europa og fællesskabsretten, især princippet om fri bevægelighed og bestemmelsen om, at EU-medlemsstater ikke kan kræve indrejsegebyrer fra indrejsende EU-borgere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(14. november 2000)*

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1062/00 fra von Wogau ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001, s. 150.

*(2001/C 103 E/284)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3201/00
af Françoise Grossetête (PPE-DE) til Kommissionen***(6. oktober 2000)*

Om: Bestemmelser om familiebrug, hvor der dyrkes frugter og fremstilles brændevin

Der findes ikke ensartede bestemmelser om familiebrug, som dyrker frugt og fremstiller brændevin, og om destillationsanlæg som sådan. Der er store forskelle på bestemmelserne om udøvelsen af dette erhverv fra land til land. Har Kommissionen til hensigt at udarbejde fællesskabsbestemmelser for udøvelsen af dette erhverv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(27. oktober 2000)*

Reglerne for udøvelsen af nævnte erhverv falder ikke som sådan ind under fællesskabsretten, og det står derfor i princippet medlemsstaterne frit for at fastsætte, hvilke regler der skal gælde for udøvelsen af dem på deres område. Medlemsstaterne skal dog i den forbindelse overholde de gældende fællesskabsregler for den frie bevægelighed for arbejdstagere.

Der er tale om krav og formaliteter, som medlemsstaterne har indført for udøvelsen af erhvervsvirksomhed på deres område (f.eks. kravet om en autorisation), og medlemsstaterne er derfor bundet af principperne i EF-traktatens artikel 43 og 49 (tidl. artikel 52 og 59) vedrørende etableringsretten og den frie udveksling af

tenesteydelser. Med hensyn til etableringsfriheden, som også gælder — og måske er mere relevant end den frie udveksling af tenesteydelser — for producenter af brændevin, skal følgende fastslås: Medlemsstater, der indfører bestemmelser for udøvelsen af et erhverv, kan ikke nægte arbejdstagere adgang til dette erhverv, hvis de pågældende opfylder de krav om erhvervserfaring, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/42/EF af 7. juni 1999 om indførelse af en ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for de former for erhvervsvirksomhed, der er omfattet af direktiverne om liberalisering og om overgangsforanstaltninger, og til supplerung af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser⁽¹⁾. Arbejdstagerne skal dog opfylde de øvrige krav og formaliteter, der er fastsat i værtslandets lovgivning (f.eks. kravet om optagelse i et fagligt register eller erhvervelse af en faglig autorisation), for så vidt som der stilles samme krav til værtslandets egne statsborgere, og kravene er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet som fastsat i EF-traktaten.

Da der er tale om et sagsområde, hvor kompetencen ligger hos medlemsstaterne, er der ingen planer om at indføre fællesskabsbestemmelser for udøvelsen af erhvervet.

⁽¹⁾ EFT L 201 af 31.7.1999.

(2001/C 103 E/285)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3310/00

af Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. oktober 2000)

Om: Ulovligt byggeri

I kommunen Villa Castelli (Brindisi, Italien) findes der en såkaldt »gravina« (kløft)(en typisk naturlig revne i det apuliske landskab), som er af betydelig landskabsmæssig interesse.

Hele området indbefattet kløften blev fredet ved dekret af 18.9.1996 fra miljø- og kulturministeren (jf. »galasso-loven«).

I henhold til regionen Apuliens lov nr. 56/1980 er enhver form for byggeri forbudt inden for et område på 200 meter fra kløfterne.

Med dokument nr. 3347 af 14.5.1996 udtalte regionen Apulien (miljøudvalget — økologiafdelingen — kontoret for parker og naturreservater), at »opførelse af en ny bygning på et areal af 490 m² i naturen og landskabet omkring kløften vil få en betydelig negativ indvirkning på landskabet, naturen, jorden og overfladevandet, som der endnu ikke er sat tal på«.

Villa Castelli kommune, der bl.a. modtager fællesskabsstøtte under FUP (foranstaltning 7.3.9. og 7.3.10.), er begyndt at opføre et kultur- og sportscenter på 693 m² i ovennævnte kløft i strid med fredningsbestemmelserne og de nationale og regionale love.

Kan Kommissionen oplyse, om det er acceptabelt, at en kommune modtager FUP-støtte for at opføre bygninger i strid med de gældende love vedrørende beskyttelse af landskabet og naturen?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, når dens embedsmænd har foretaget en inspektion?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. november 2000)

Kommssionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 103 E/286)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3317/00**af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. oktober 2000)

Om: EU-bevillinger til London

Hvor stort et beløb i EU-støtte er der blevet udbetalt eller afsat til London i hvert af de seneste fem år, som der foreligger tal for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(3. november 2000)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 103 E/287)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3341/00**af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. oktober 2000)

Om: Den frie bevægelighed for arbejdstagere med bil

Personer med bopæl i Nederlandene må ikke køre i en udenlandsk indregistreret bil. I forbindelse med anmodning om nederlandske nummerplader er der imidlertid en ventetid på 8 uger.

Det skaber i praksis en række problemer. Enhver, der kommer til Nederlandene for at bosætte sig der i kortere eller længere tid, betragtes som »havende bopæl« i henhold til loven. Ifølge færdselsloven er den nytillflyttede bilejer pligtig til at udstyre bilen med nederlandske nummerplader.

I henhold til EU-lovgivning kan arbejdssøgende i tre måneder bevare deres ret til understøttelse, mens de søger arbejde i en anden medlemsstat. Hvis en EU-borger kommer til Nederlandene for at søge arbejde, har vedkommende i henhold til nederlandsk lov bopæl i Nederlandene og er derfor pligtig til at påmontere nederlandske nummerplader. Indtil han/hun har fået disse nummerplader, må bilen ikke benyttes.

1. Hvorvidt lægger ovennævnte nederlandske lov hindringer i vejen for udenlandske arbejdssøgende, der ønsker at søge arbejde i Nederlandene?

2. Mener Kommissionen, at ovennævnte nederlandske lov er en forhindring for den frie bevægelighed for arbejdstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. november 2000)

Kommissionen er i færd med at undersøge de nævnte forhold i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.

(2001/C 103 E/288)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3361/00
af Barbara Weiler (PSE) til Kommissionen**

(20. oktober 2000)

Om: Forfordeling af modermåslærere

I Hessen indplaceres modersmåslærere generelt lavere i det offentlige lønsystem for overenskomstansatte end deres tyske kolleger.

1. Har de tyske delstater efter Kommissionens opfattelse ret til generelt at indplacere modersmåslærere lavere end andre overenskomstansatte faglærere?
2. Hvis det er tilfældet, kan en sådan lavere indplacering også accepteres, hvis der udtrykkeligt stilles krav om en afsluttet læreruddannelse fra oprindelseslandet for at kunne give modersmålsundervisning, og hvis den enkeltes kvalifikationer som lærer er blevet anerkendt gennem en ækvivalensattest?
3. Krænker en sådan praksis ikke efter Kommissionens opfattelse følgende rettigheder:
 - ret til lige behandling (i dette tilfælde i forbindelse med statsborgerskab)?
 - ret til fri bevægelighed?
 - ret til lige løn for lige arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. november 2000)

Kommissionen er i færd med at undersøge de nævnte forhold i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.
